PETER HØEG

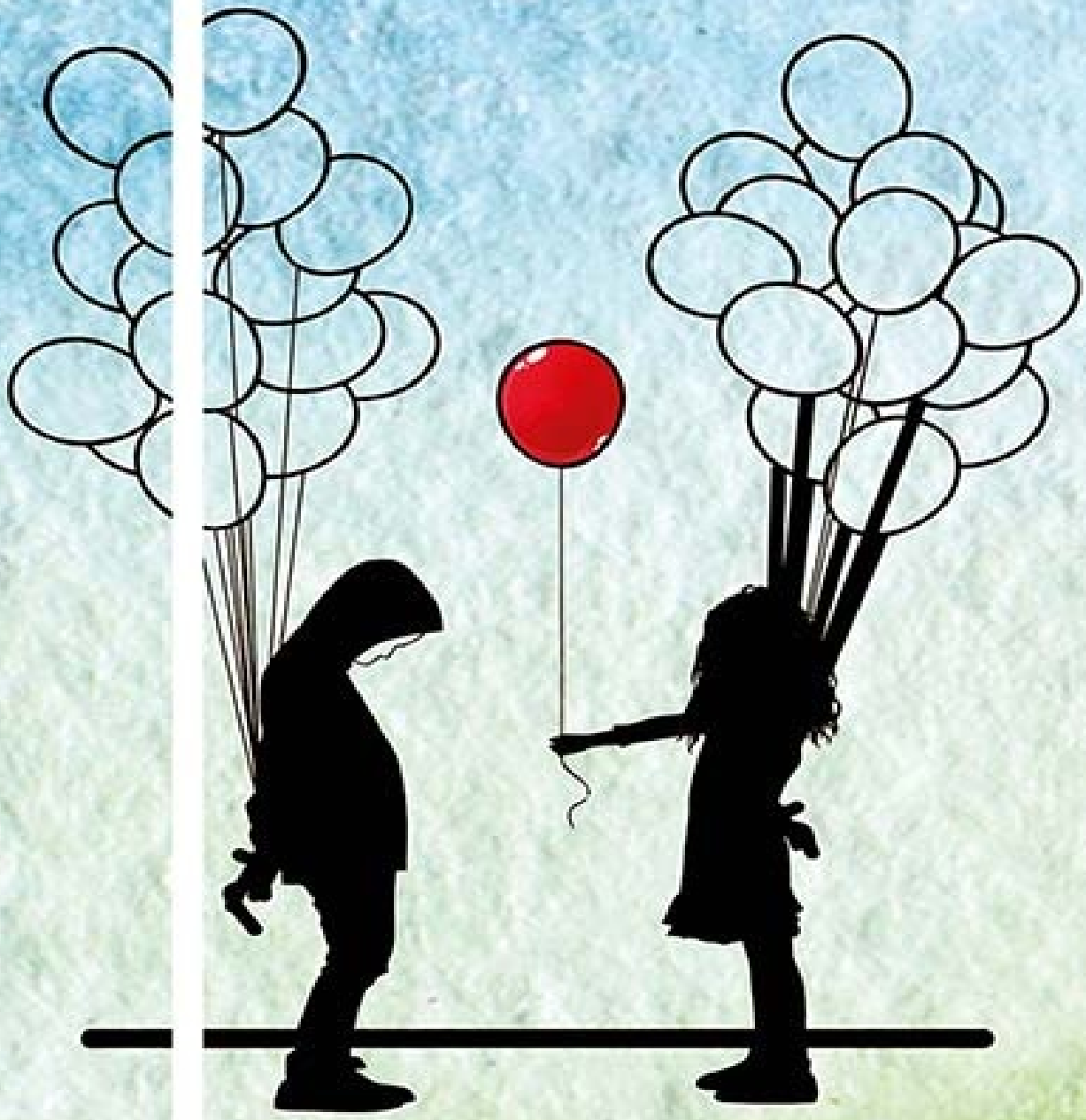

Copiii paznicilor de elefanți

ROMANUL SECOLULUI XXI

UNIVERS

Peter Høeg

Copiii paznicilor de elefanți

Traducere din daneză, prefață și note de
Grete Tartler

UNIVERS
2014

Traducerea acestei cărți a fost subvenționată de
Danish Arts Council Committee for Literature.

Copiii paznicilor de elefanți, sau *Despre transformare*

Succesul internațional al lui Peter Høeg[1] se întemeiază, dincolo de talentul, umorul și profunzimea care dublează firul viu al narațiunii, pe curajul de a aborda teme majore – dar fără a „moraliza“ și a renunța nici o clipă la ironie („rânjetul danez“, *den danske grin*, specific acestor meleaguri unde Kierkegaard i-a consacrat conceptului de ironie un faimos tratat. De altfel, nordicii sunt de părere că umorul englezesc a fost „importat“, prin vikingi, din Scandinavia). Cărțile sale transmit încrederea că lumea poate fi schimbată în bine, explorând deopotrivă misterul lucrurilor mărunte, cât și marile probleme ale contemporaneității – dar fără să-și piardă nici o clipă surâsul din colțul buzelor.

Copiii paznicilor de elefanți ilustrează, poate, cel mai bine aceste constante høegiene. Deși a declarat în numeroase interviuri că pentru el orice nouă carte înseamnă o direcție de cercetare diferită, Peter Høeg păstrează câteva fire comune: salvarea omului de exterioritate, neliniște, lăcomie, deșertăciune; autodevenirea; căutarea *ușii* care se deschide miraculos spre libertate și esența lucrurilor; forța de neînvins a femeii; responsabilitate; fericire etc. Teme mari, grele, „ca elefanții“: pot conduce spre țintă, dar pot și scăpa din frâu, distrugând plăcerea lecturii; arta scriitorului fiind îmblânzirea lor, astfel încât drumul presărat de peripeții să devină o fermecătoare aventură.

Dacă „thrillerul spiritual“ *Fata tăcută,* din 2006[2], a văzut lumina

tiparului la zece ani după *Femeia și maimuța* (ambele abordând tema transformării animal-om-zeu), *Copiii paznicilor de elefanți* a urmat relativ repede în librării și pare să exploreze până la capăt câteva direcții abordate în romanul anterior. În *Fata tăcută*, Kasper Krone, clovnul cu auz suprasensibil, urmărit pentru evaziune fiscală, pornea în aventura salvării unor copii charismatici; în *Copiii paznicilor de elefanți*, acțiunea, cu nimic mai puțin palpitantă, pornește de la o căutare similară, dar în plan invers: trei frați minori încearcă să-și salveze părinții de tentația răului. Peter, eroul de 14 ani, un fel de Prâslea dintr-un basm pe care îl povestește cu simplitate și haz, cartea fiind scrisă din perspectiva sa (la persoana întâi, cu adresare directă cititorului, care e implicat ca partener de dialog), descoperă că, în parohia de țară de pe insula fericită unde își petrece copilăria, părinții săi nu sunt defel ființele desăvârșite pe care și le închipuise. Ci doar niște nepricepuți „paznici de elefanți". Ceea ce explică titlul romanului: în orice om există un *primum movens* care îndeamnă la fapte mărețe, dar care adesea degenerează în grozăvii; un elefant imprevizibil, care trebuie ținut în frâu – pentru a nu porni într-o direcție greșită. Peter și frații lui pleacă în căutarea părinților care au dispărut, duși razna de lăcomie și sete de glorie, într-o urmărire precipitându-se ca în romanele polițiste (dar fără a renunța, desigur, la dublarea filosofic-psihologică: vânătoarea lăuntrică a demonului). Intuiția îi face să le caute urmele la un mare sinod ecumenic care are loc la Copenhaga, unde aveau să fie expuse și valoroase odoare religioase; prilej de a aborda din nou tema ecumenismului, una dintre constantele preocupări høegiene. De altfel, și înainte, în căutarea lor, copiii întâlniseră personaje de diferite orientări religioase, toate sfârșind prin a-i ajuta.

Familia lui Peter pare să respecte, în aparență, toate standardele daneze: părinții se dedică bunăstării societății (cu meserii serioase: tatăl, preot, mama, organistă); copiii sunt în esență silitori la școală și remarcabili prin însușirile dezvoltate, agerime-inteligență-forță: Peter e fotbalist în echipa insulei (prilej pentru Høeg de a teoretiza,

am spune autobiografic – și nu doar din cauza numelui propriu, Peter –, virtuțile sportului), Tilte are o intuiție prin care cucerește orice interlocutor și ține la respect profesorii (este personajul feminin în prelungirea Smillei, din cunoscutul roman ecranizat de August Bille[3], dar și a Stinei, respectiv KlareiMaria din *Fata tăcută*); Hans, fratele mai mare, care studiază astrofizica la Copenhaga, e idealistul erou viking, puternic, cu spirit cavaleresc. Dar, în realitate, familia se vădește a fi cât se poate de stranie: tatăl își susține predicile cu mici trucuri esoterice; mama e o inventatoare preocupată de mecanisme care se declanșează prin recunoașterea vocii; copiii au calitățile unor personaje de basm și își dau seama că, prin falsele minuni introduse în biserică și inevitabila sete de bani și glorie, părinții nu sunt în stare să evite singuri pierzania; astfel încât dezvoltă cele mai insolite moduri de a se descurca în eroica încercare de a-i readuce spre Bine.

Descoperirea *ușii*, acea ieșire din zidurile judecăților construite de societate prin care pot fi întrezărite emoția pură și sentimentul religios, e o temă care apare schițată și în *Fata tăcută*; ca și felul în care poate fi înțeleasă și salvată de la moarte adevărata iubire. *Ușa* prilejuiește totodată cugetări asupra micii și marii libertăți (metafizica romanului polițist, a evadării), precum și asupra singurătății, teoretizate de Peter: „E singurătatea de a fi închis într-o încăpere care se cheamă «tu însuți»; înțeleg acest lucru pentru prima dată în viață. Că ești tu însuți încăpere de închisoare, iar aceasta va fi întotdeauna diferită de alte încăperi și de aceea vei fi, într-un sens, întotdeauna singur și întotdeauna într-o zidire“.

Acum, ușa spre cealaltă realitate – care se întredeschide la nașteri, la moarte, la aflarea unei vești cumplite – e „specialitatea“ Tiltei, sora mai mare a lui Peter. Obsedată de revelația întrezărită prin *ușă*, Tilte îmbracă ideea morții într-un veșmânt kierkegaardian; fără să precizeze clar acest lucru, pare a repeta ideile *Discursurilor edificatoare*: gândul morții e necesar pentru a nu irosi zilele și a trăi cu folos; „în sens profund, conștiința morții nu poate fi decât stimulatoare pentru bucuria de viață și optimism“.

Tot acest gând provoacă și întrebarea dacă există Dumnezeu, declarată crucială: „Întrebarea dacă Dumnezeu există e cea mai importantă din viața unui om. Indiferent în ce cred sau nu, ce știu sau nu, toți oamenii caută sensul propriei lor vieți, toți vor să afle dacă în afara închisorii mai există ceva, cineva care a făcut lumea și i-a dat chipul pe care îl are, și toți am vrea să știm ce se întâmplă când murim sau dacă am fost undeva înainte să ne naștem. Așadar, nu e voie să falsifici un lucru aflat în noi toți".

Însă Tilte e un personaj plin de umor și energie vitală, aducând în prim-plan, ca în celelalte romane høegiene, femeia ca forță determinantă (mai ales în Nord; de altfel, în *Fata tăcută*, Dumnezeu însuși e femeie, „Doamna Dumnezeu"). În noua carte scrisă de Høeg, Tilte e marele strateg, datorită ei se încheagă și se lămuresc toate intențiile personajelor, în plan fizic și metafizic.

Ceea ce face din *Copiii paznicilor de elefanți* o carte delectabilă până la capăt, fără a lăsa nici o clipă loc plictiselii moralizatoare, e accentul pe umor – în așa fel încât toată povestea pare adeseori scrisă pentru a șterge, prin râs, gravitatea. Suculent sau sec, tipic danez, cu propoziții construite spre a urma în avalanșă rapiditatea desfășurării năzdrăvăniilor, umorul pare a ne situa într-un film care nu e doar de aventură și acțiune, primă iubire, spiritualitate, magie, religie, ci și o comedie strălucind de hazul cel mai trăsnit – în același timp, nepierzând din vedere trimiterile profunde. De altfel, există teorii, în afară de cele psihologice și spirituale, care consideră umorul (adesea izbucnind din motive de neînțeles) ca fiind apropiat de experiența mistică. Peter Høeg a folosit această asociere din plin. Indivizi combinând ridicolul și spiritul cel mai agil (ca, de pildă, contele Rickardt Tre Løver, un aristocrat trăsnit, fost drogat devenit terapeut, cu pretenții de artist; sau Leonora Ganefryd, redutabilă specialistă IT, trăind într-un *retreat* de călugăriță tibetană și în același timp desfășurând o foarte profitabilă afacere de consiliere sexual-culturală); personaje surprinzând printr-o purtare în totală contradicție cu partitura care le-a fost menită (precum teroriștii care plâng, căindu-se, după ce Tilte le-a descris *ușa*: „Toate acestea

nu vădesc tocmai ce te-ai fi așteptat din partea florii terorismului internațional“); provocatori de surpriză (precum Pallas Athena, zeița din bordel, conducătoarea unui Jaguar roșu, din care iese adeseori la bătaie în trafic, „mestecând foarfeci și scuipând ace“); caricaturi și exagerări, precum episcopeasa Anaflabia Borderrud sau neurologul Thorkild Torlacius-Drøbert; ghinioniști ca profesorul Alexander Finkeblod, care dă de mai multe ori peste același cadavru călător (Vibe din Ribe); reprezentanții unor culturi diferite (precum imamul Sindbad al-Blablab, cu „ditamai barba și o privire care l-a făcut să ia parte la selecția de actori pentru rolul lui Long John Silver din piesa *Comoara din insulă*, pusă în scenă la teatrul de amatori“), stârnind râsul prin neobișnuitele transplanturi interculturale – toți aceștia și mulți alții alcătuiesc o lume colorată, imaginativă și captivantă, acționând parcă anume pentru a strânge, prin haz, spuma ideilor strălucit aruncate în fierberea acțiunii.

Umorul de situație e în mod permanent întâlnit – ca, de pildă, deghizarea Tiltei și a lui Peter, cu draperiile lui Kalle Kloak, în reprezentanți Advaita Vedanta, pe care Kalle îl numește când „ordinul Înaltei Verande“, când „ordinul Înaltei Placente“; sau drumul în trăsură spre vapor, cu budista Vibe moartă, purtând ochelari și pălărie (sicriul ei fiind folosit de contele Rickardt să-și pitească lăuta). E imposibil să nu râzi la evadarea lui Peter în coș, pe post de varan, sau la bătăile pe care Pallas Athena le administrează celor ce greșesc în trafic (bătăile în general, inclusiv cele cu frișcă, precum și evadările spectaculoase, nu lipsesc din recuzita acestui roman foarte filmic). Acțiunea într-un ritm trepidant atrage și tehnici umoristice pe măsură: „Suntem pregătiți pentru o acțiune de comando, țuști în spațiul frigorific, înșfăcat Vibe, pândit un moment de neatenție și afară! Pentru noi ar fi fost precum la culesul unui fruct copt în grădinile din Finø. Dar deodată se petrec niște lucruri care ne fac să înțelegem de ce Eckhart, patriarhii Zen, vizionarii vedici sau șeicii sufi sunt toți de acord cel puțin într-un punct: când li se cere să descrie lumea printr-un singur cuvânt, spun toți: Instabilă“. Intervin momente de meditație (ca suspans) și de foarte

multe ori, pentru a domoli avalanșa, tehnica amânării: „după toate cele întâmplate, pe care vreau în fine să ți le povestesc, doar că aștept momentul potrivit, adică să se liniștească toate cele care ne preocupă aici“. Sau, pentru a echilibra lucrurile, e asociat în mod insolit un element concret cu o idee abstractă: privindu-și iubita, Hans „are glasul încărcat, pe de o parte de maioneză, pe de alta de admirație“.

De cele mai multe ori e nevoie, ca în majoritatea romanelor høegiene, de o cultură specială spre a gusta straturile umorului danez. De aceea, traducerea de față e însoțită de note. De pildă, pentru a râde când „Ejnar Tampeskælver cântă niște fragmente din *Vechea Edda*, pe care le-a compus el, în care se autoacompaniază pe marea tobă de jertfă a asociației *Asathor*; înregistrarea s-a făcut la scurt timp după ce fusese dat afară din funcția de director, iar titlul fragmentului e, mi se pare, *Dor de bătălia de la Bråvalla*“, trebuie știut ce a însemnat pentru danezi acea bătălie simbolică, a cărei veridicitate e pusă de istorici sub semnul întrebării. (Se spune că regele danez Harald, simțind că-și pierde puterile la cei 150 de ani pe care îi avea și temându-se că nu va ajunge în Valhalla, i-a cerut regelui suedez Sigurd să provoace un război în care să poată muri glorios; astfel, directorul dat afară din școală se compară implicit cu acesta și trebuie văzut prin autocompararea cu eroii din Valhalla.) Descrierile au și ele de multe ori un termen de comparație danez: ochii profesorului furios sunt precum „gurile de tun ale fregatei *Jylland* de la Ebeltoft“. Chiar și insula mai mult sau mai puțin imaginară în care se petrece acțiunea trebuie văzută cu ochii celui care cunoaște așa-numita „societate a bunăstării“ daneză: „Aș vrea să explic unde se află exact Finø. Se află în plină Mare a Posibilităților. Celui care ar vrea să colecteze tot fondul de cântece al insulei, spre a-l revalorifica la materiale vechi, lucru care ar fi după părerea mea de dorit și lăudabil, i-ar trebui un camion. Și remorcă. În cartea de cântece a școlii, ele sunt majoritare și se împart în două categorii. În prima, Finø apare ca mic mărgăritar înconjurat de spumele mării, pe care insula le înfruntă cu vitejie. În

cea de a doua, perspectiva se schimbă: Finø e ca un pruncușor care își suge degetul mare de la picior în brațele mamei, marea fiind mama. Nu poți cânta asemenea versuri fără a te întreba dacă nu cumva autorii de cântece patriotice se droghează înainte de a le compune. Fiindcă, de fapt, jumătate din populația insulei trăiește din pescuit de homari și calcani pentru turiști, sau făcându-le acestora întreținerea bărcilor în atelierele navale, sau conducându-i pe mare să vadă coloniile de foci din Rabalderholm, sau vânzând creme solare, costume de baie și cafea cu lapte la patruzeci de coroane paharul pe terasa de la țărm a restaurantului *Svumpuklen*, din apropierea portului. Iar cealaltă jumătate trăiește din pieptănatul, reparatul dinților și schimbatul de scutece și catetere pentru bătrânii trecuți de douăzeci de ani, care prestează servicii pentru turiști“. De fapt, nici paradisul nu poate avea altă înfățișare decât a insulei: „Dacă deschizi, ca Tilte și cu mine, Bibliile ilustrate, studiind mozaicuri, picturi și broșurile Martorilor lui Iehova, vei ști că, după cum arată toate aceste surse de încredere, paradisul seamănă exact cu magazinul pentru grădinărit din Finø. O mare bucată de gazon, un pârâiaș susurător cu plante în jur, iar ceva mai departe niște copaci și oameni voioși care consideră că sensul vieții e să-ți petreci duminica studiind butașii expuși, precum și piticii de grădină“. Prilej de a ironiza naționalismul local (Partidul Separatiștilor, care milita pentru desprinderea insulei Finø de Danemarca, văzând-o stat independent, „cu politică externă proprie și valorificare a bogățiilor subterane“) și obsesia pentru afișarea steagului național (papagalul scăpat din colivie care „se așezase într-un fag din grădina oficiului de turism, cu steagul danez în fundal“). Nu în ultimul rând, în tradiție clasică daneză, este luată peste picior nobilimea (Kalle Kloak, vidanjorul îmbogățit, devine nobil), iar regina se comportă foarte democratic: îi dă Tiltei numărul ei direct de telefon.

Nici vremea daneză nu scapă de cuvenitele ironii: turiștii „nu se pot hotărî dacă să umble prin oraș în costumul de baie sau în cel de schi“, nepricepând „acea specială mixtură daneză între arsuri de

soare gradul doi la față și degerături la degetele de la picioare, pentru că la soare sunt douăzeci și șapte de grade, iar la umbră și sub mese cifrele sunt cu minus“.

Destul de frecvent, prilejuind jocuri de cuvinte, e umorul de limbaj: contele „face gargară cu Vademecum“, Ibrahim „cloncăne“, numele au și ele semnificații comice. Specialista în sandvișuri daneze se numește Bullimilla Madsen, într-o convorbire la *Informațiile* telefonice sunt pomeniți Maria și Josif Fiebelbitsel, după care urmează întrebarea: „N-aveți cumva și vreun mic Isus Fiebelbitsel?“ și răspunsul serios: „Nu-l găsesc aici“. Dacă în majoritatea cazurilor am optat, pentru a păstra specificul local, pentru netraducerea numelor, precizând în note de subsol valențele lor speciale, am tradus totuși poreclele (Hipopotamul Bodil).

Pe lângă o anumită familiarizare cu spiritul danez, pentru a degusta umorul acestei cărți poate fi utilă cultura literară și muzicală universală; de exemplu, pentru a savura ironiile la adresa lui Goethe trebuie cunoscute poemele sale din romanul *Wilhelm Meister*: „Intrăm în camera de lucru a mamei, Tilte fluieră prima strofă a cântecului lui Mignon *Vreau să apar până devin* din liedurile pe versuri de Goethe ale lui Schubert și dintr-o dată camera strălucește, luminată. Toate funcțiile electrice din casă au comutator, dar pot fi activate și cântând fragmente schubertiene. Instalația stereo pornește auzind cântecul lui Mignon *Nu-mi spune să vorbesc, ci zi-mi: tăcere*, prăjitorul de pâine se pune în funcție la *Din ochii tăi în ochii-mi o privire*, iar closetul pentru musafiri de la intrare trage apa la *Doar cine știe dorul ce-i, durerea-mi știe!*“.

Deși călătoria copiilor, ca acțiune de salvare într-o lume plină de nonsens, mister, amor romanțat, subterfugiu, aiureală, crimă, ecumenism, terorism, eroism (cu happy-end), seamănă deseori cu un basm, iar alteori cu un trepidant roman polițist (cu multe tangente la poveste, dar toate având rost), miza e mult mai profundă, iar cititorul nu e lăsat să uite acest lucru prin multiple accente poetice și filosofice. La fel ca în *Fata tăcută*, însă nu în prim-plan, reapare laitmotivul *tăcerii* ca semn al armoniei supreme aflate

dincolo de lume. Tăcerea din spatele rugăciunii, ca „prezență densificată, nenăscută, a tuturor luminilor“, dar și tăcerea absenței, singurătății. „Stăm astfel nemișcați câteva secunde. Și ascultăm liniștea. Chiar dacă, bineînțeles, e fără sunet. Ca și cu fericita copilărie. Cum te gândești la ea, se pierde. Trebuie doar să asculți. Ceea ce nu are sunet.“

Auzul deslușește mai mult decât toate celelalte simțuri: „Un lucru e sigur: aud vocea unui paznic de elefant. Și sub tonul șlefuit se poate desluși fornăitul elefantului“.

Mila ocupă, ca și în *Fata tăcută* (aici, mai frecvent în ipostaza budistă de „compasiune“), un loc de prim rang: „Tilte și cu mine am ajuns treptat să fim siguri că fundamentul oricărui antrenament religios mai profund e puterea inimii omenești de a nutri compasiune și de a se pune în locul altora“.

Tot ca în *Fata tăcută*, revine simbolul pâinii (și, implicit, arta daneză de a întocmi un sandviș); de altfel, asemenea lui Leibniz sau Margueritei Yourcenar, Peter Høeg compară scrisul cu făcutul pâinii. „Lumea e făcută din cuvinte“, așa cum straturile de ingrediente din *smørrebrod* dau gustul neprevăzut și stârnesc imaginația.

De altfel, dacă e să rămânem în linia apropierii de basm, acesta e mai degrabă oriental.

Dulapurile Tiltei sunt ca un bazar din *O mie și una de nopți*, Peter se laudă cu impenetrabilitatea sa orientală, Ashanti poartă o pălărie ca un turban verde, e pomenit Coranul („În Coran scrie undeva, spune Sindbad, că diavolii mărunți sunt cei mai răi. Dar sunt și cei care au mai mare nevoie de înțelegere“), cei trei teroriști *plutitori* își deapănă copilăria după clișee din *O mie și una de nopți*: („Mai bine mă abțin, pentru că, după ce-o să auziți povestea mea, greu o să vă mai reveniți“), dar și poveștile contelui Rickardt, cu piticii care îi aduc ciuperci halucinogene și îl ajută să supraviețuiască, și omuleții albaștri pe care îi dirijează, iau deseori o turnură suprarealistă.

Basm pentru adulți, carte de acțiune palpitantă, cu substrat

filosofic, „dând liber“ râsului, *Copiii paznicilor de elefanți* reușește să îmbine cu succes toate aceste direcții atât de diferite, având menirea să transforme personajele, dar și cititorul. Căutătorii de la începutul cărții întorc lucrurile spre Bine, armonia creată împacă dușmanii și împrejurările. Fost dansator, autorul vede această armonie (poate, tot cu o doză de ironie) într-o mișcare de vals. Care face viața adevărată suportabilă. Fiindcă, după cum spune Peter Høeg: „Când te transformi lăuntric, se schimbă și mediul înconjurător. Și invers“.

GRETE TARTLER

---

[1] Peter Høeg, născut la Copenhaga, 17 mai 1957; absolvent al Universității din Copenhaga (1984), cu multiple experiențe de viață înainte de a fi scriitor – marinar, balerin, actor, alpinist, sportiv, călător pasionat. A publicat nuvele, povestiri și romane: *Forestilling om det Tyvende århundrede* (*Reprezentare despre secolul al XX-lea*), 1988; *Fortællinger om natten* (*Povestiri despre noapte*), 1990; *Frøken Smillas fornemmelse for sne* (*Cum simte domnișoara Smilla zăpada*), 1992; *De måske egnede* (*Cei poate potriviți*), 1993; *Kvinden og aben* (*Femeia și maimuța*), 1996; *Den stille pige* (*Fata tăcută*), 2006; *Elefantpassernes børn* (*Copiii paznicilor de elefanți*), 2010. În limba română e cunoscut prin traducerile lui Valeriu Munteanu (*Cum simte domnișoara Smilla zăpada*, Univers, 1997, și *Femeia și maimuța*, Univers, 1999) și Grete Tartler (*Fata tăcută*, Univers 2011).

[2] Povestea clovnului Kasper Krone, care descifrează lumea prin sunete și pornește în aventura salvării unor copii cu capacități suprasenzoriale, capabili să schimbe realitatea.

[3] Regizorul danez August Bille, n. 1948, a ecranizat în 1997 cu succes internațional *Cum simte domnișoara Smilla zăpada*.

Pentru Awiti, Adoyo, Ajuang, Apiyo, Akinyi și Karsten.
Pentru Stine și Daniel.

Vrei să fii prieten cu un paznic de elefant?
Atunci asigură-te că ai loc pentru elefant.
VECHI PROVERB INDIAN

FINØ

Am găsit o ieșire din închisoare, o ușă care se deschide spre libertate; scriu asta ca să ți-o arăt.

Vei spune, poate: câtă libertate să mai tot vrei, când ești născut ca mine pe Finø[4], locul numit Gran Canaria al Danemarcei, și pe deasupra într-o casă parohială cu douăsprezece camere și grădină cât un parc. Avându-i în jur pe mama, tata, o soră și un frate mai mari, bunici, o străbunică și un câine, toți părând, așa laolaltă, o reclamă pentru ceva scump și folositor întregii familii.

Chiar dacă nu văd mare lucru când mă privesc în oglindă, pentru că sunt penultimul ca înălțime în clasă, a șaptea de la școala orășenească din Finø, totuși mulți fotbaliști mai vechi și mai grei ca mine își dau seama, după ce mă văd trecând pe lângă ei ca un *surfer* în vânt, că li se făcuse părul măciucă la nemilosul mea șut cu dreptul.

La urma urmei, ai mai putea spune, ce se tot plânge ăsta, parcă altor băieți de paisprezece ani cum le-o fi mergând? La asta există două răspunsuri.

Primul: Ai dreptate, n-ar trebui să mă plâng. Dar când, dintr-o dată, tata și mama au dispărut și totul a devenit greu, de nelămurit, am descoperit că uitasem ceva. Uitasem, câtă vreme era încă lumină, să aflu ce anume durează, pe ce anume poți să pui cu adevărat bază când începe să se întunece.

Al doilea răspuns e dur: privește în jurul tău – câți oameni sunt cu adevărat fericiți? Chiar dacă ai un tată cu Maserati și o mamă cu vizon, astfel stând lucrurile o vreme și în casa noastră parohială, e oare acesta motiv să chiui de bucurie? Sau nu-i îngăduit să te întrebi ce-i poate da omului libertate?

Vei răspunde acum că lumea, cât vezi cu ochii, e plină de cicălitori care ne dăscălesc cum să ne purtăm, iar eu aș fi al o miilea. Pe de o parte, așa e, dar, pe de alta, lucrurile stau oarecum diferit.

Dacă l-ai fi auzit pe tata, înainte să dispară, predicând în biserica din Finø, l-ai fi auzit că Isus e calea, și te asigur că tata știe s-o spună atât de frumos și firesc, de parcă ar fi vorbit despre cărarea care coboară spre mare, unde parcă am și ajuns.

Dacă ai fi stat, la slujbă, pe taburetul de lângă orga la care cântă mama, rămânând apoi locului o clipă, ți-ar fi spus că viitorul e muzica, și te asigur că ea cânta și spunea acest lucru atât de convingător, încât pe loc ai fi arvunit primele ore de pian și ai fi căutat imediat să afli dacă n-ai putea să-ți cumperi, din tot ce strânseseși în pușculiță, un pian cu coadă.

Iar dacă după slujbă ți-ai fi băut cafeaua la noi, în casa parohială, mai ales în ziua de vizită a unchiului meu preferat, Jonas, vânător de urși în extrema Mongolie, care ține la intrarea în casă un urs împăiat și care a fost cândva președinte de sindicat, ai fi avut parte de un monolog nicidecum mai scurt de douăzeci de minute și te-ai fi luminat că nimic nu pune succeselor mai strașnic capac decât să ai încredere fizică în tine și să-ți consacri viața organizării clasei muncitoare, lucru spus nu doar ca să-l provoace pe tata, nu, ci crezut cât se poate de serios.

În schimb, colegii mei de clasă ți-ar spune că viața adevărată începe după clasa a noua, când majoritatea copiilor pleacă din Finø, ajungând la internatul și școala tehnică din Grenå[5].

În fine, dacă ai vrea să schimbi cu totul locul și i-ai întreba pe pacienții de la *Store Bjerg*, centrul de terapie antidrog din vestul orașului Finø, ajunși cu toții drogați înainte de a împlini șaisprezece ani, dacă i-ai întreba foarte cinstit și între patru ochi, ți-ar răspunde, chiar fiind cu totul *clean*[6] și profund recunoscători pentru dezintoxicare, gata să înceapă o nouă viață, că nimic nu-i mai presus de o lungă, blândă euforie de pe urma unei pipe de opiu sau a unei doze de heroină.

Iar eu îți zic: sunt sigur că toți acești oameni au dreptate, inclusiv pacienții de la *Store Bjerg*.

Acest lucru l-am învățat de la Tilte, sora mea mai mare. Unul din talentele ei e că poate în același timp să le dea tuturor dreptate, rămânând convinsă că ea e pe departe singura care știe despre ce vorbește.

Toți cei pomeniți arată ușa către odaia lor preferată: iar în odaie se află Isus, sau liedurile lui Schubert, sau examenul de capacitate de după clasa a noua, sau un urs împăiat, sau o slujbă permanentă, sau o lovitură stimulatoare peste fund, și se înțelege că multe dintre aceste încăperi sunt închipuite.

Dar, atâta timp cât ești într-o cameră, ești înăuntru, iar cât ești înăuntru, ești prizonier.

Ieșirea pe care vreau să ți-o arăt e altfel. Nu duce într-o nouă încăpere. Te scoate din zidire.

Nu eu am găsit ușa, nu am atâta încredere în mine; ci sora mea mai mare, Tilte.

Eram de față când s-a întâmplat, acum doi ani, cu puțin timp înainte ca mama și tata să dispară pentru prima dată. Aveam doisprezece ani, iar Tilte, paisprezece și, chiar dacă îmi amintesc totul de parcă ar fi fost ieri, nu știam atunci că acesta fusese lucrul pe care-l descoperise ea.

Străbunica se afla la noi în vizită și tocmai făcea o supă cu lapte bătut.

Când face supă cu lapte bătut, străbunica se suie pe două taburete puse unul peste altul pentru a ajunge la oală ca să amestece, deoarece s-a născut mică de statură, niar apoi șira spinării i s-a tasat de vreo șase ori și a ajuns cocoșată. A devenit atât de încovoiată, încât, dacă ar trebui să intre în mai sus pomenita poză de reclamă familială, fotografii ar trebui să fie atenți din ce unghi pozează, cocoașa fiind mai mare ca un suport de umbrele.

În schimb, mulți din cei care au întâlnit-o pe străbunica sunt de părere că, dacă Isus se va reîntoarce pe pământ, ar putea foarte bine să arate ca această doamnă de 93 de ani, străbunica fiind ceea

ce se cheamă „o atotiubitoare“. Asta înseamnă că prietenia ei e atât de mare, încât are loc pentru toți, inclusiv pentru tipi precum Kaj Molester sau trimisul ministerului la Finø, Alexander Bister Finkeblod, care conduce școala orășenească din Finø și căruia ar trebui să-i fii mamă spre a-l îndrăgi – poate nici asta nefiind de ajuns. Fiindcă l-am văzut conducându-și mama dinspre feribot: părea că și pentru ea e prea mult.

Dar străbunica nu trebuie înțeleasă greșit. Nu împlinești 93 de ani supraviețuindu-le multora dintre propriii tăi copii, celor șase tasări ale șirei, celui de-al doilea război mondial, ba chiar amintindu-ți sfârșitul primului, fără să te țină în mișcare ceva special. Aș spune așa: dacă străbunica ar fi o mașină, caroseria ar părea gata să se rupă de când se știe. Dar motorul zbârnâie ca tocmai ieșit din fabrică.

La vorbe e destul de reținută, împărțindu-le ca pe bomboane, ca și cum n-ar mai avea multe – și poate chiar nici nu mai ai multe la 93 de ani.

Așa că, atunci când vestește brusc, fără a întoarce măcar capul: „Aș vrea să spun ceva“, noi amuțim pe dată.

„Noi“ suntem: mama și tata, fratele nostru mai mare, Hans, Tilte, eu și câinele Basker al III-lea, un fox-terrier numit astfel după cartea despre câinele din Baskerville, și „al treilea“, întrucât e al treilea câine din această rasă pe care l-am avut de când s-a născut Tilte; iar ea a cerut ca, de fiecare dată când un câine moare și luăm unul nou, să-l cheme la fel, însă cu un număr mai mare. De fiecare dată când Tilte spune numele câinelui unora care n-au avut până atunci marea bucurie de a ne cunoaște, le spune și numărul. Atunci oamenii au o mică tresărire, poate fiindcă li se amintește de câinii morți înaintea lui Basker; cred că din cauza asta a cerut Tilte acest nume. Pentru că a interesat-o întotdeauna moartea, mai mult decât e normal la copii. Acum, că străbunica vrea să spună ceva și se așază în scaunul pe rotile, Tilte se ridică în mâini pe masa din bucătărie, ridicând apoi picioarele, astfel încât străbunica să poată împinge scaunul pe dedesubt. Tilte vrea mereu să stea în poala

străbunicii când aceasta are ceva de zis, însă cu timpul străbunica și-a pierdut din puteri, iar Tilte a devenit tot mai grea. Drept care acum lucrurile se aranjează astfel: Tilte se sprijină de masă, ridicându-se, lumea se ordonează dedesubt, apoi ea se ghemuiește în brațele străbunicii, între timp mai mică decât Tilte.

– Tata și mama, zice străbunica, stră-străbunicii voștri, nu mai erau chiar tineri când s-au căsătorit, aveau aproape patruzeci de ani. Cu toate acestea, au făcut șapte copii. Tocmai când l-au făcut pe al șaptelea au murit fratele mamei mele împreună cu soția sa, adică unchiul și mătușa mea, îmbolnăvindu-se de același beteșug – gripa spaniolă, dându-și duhul aproape în același timp. În urma lor au rămas doisprezece copii. Tata s-a dus la înmormântare la Nordhavn. După înmormântare urma să aibă loc o întâlnire în care membrii familiei să-i împartă pe cei doisprezece copii; așa se făcea pe atunci, acum nouăzeci de ani; era vorba de supraviețuire. Dura două ore să mergi cu căruța de la Finø la Nordhavn, iar tata s-a întors abia seara. A intrat în bucătărie, unde mama stătea lângă plită, și i-a zis: „I-am luat pe toți“. Mama s-a uitat în sus la el, bucuroasă, și i-a zis: „Mulțumesc pentru încredere, Anders“.

Când ne-a povestit asta străbunica, în bucătărie s-a lăsat tăcere. Nu știu cât a durat tăcerea, pentru că timpul se oprise în loc; erau prea multe de înțeles să mai poți gândi, într-un fel renunțasem la gândire. Trebuia să înțelegi ce s-a petrecut în sufletul tatălui străbunicii când i-a văzut pe cei doisprezece plozi la înmormântare și n-a putut îndura să fie despărțiți. Și, mai ales, trebuia să o înțelegi pe nevastă-sa când, întors acasă, soțul i-a zis „I-am luat pe toți“. N-a ezitat nici o secundă, necum să facă vreo criză de nervi și să plângă la gândul că de acum nu mai sunt doar cei șapte copii proprii, lucru care poate fi oricum destul de rău, dacă ne gândim la noi trei din curtea parohială, și noi măcar avem două toalete, plus una pentru oaspeți; nu, acum erau deodată nouăsprezece copii.

La un moment dat, după o tăcere nu știu cât de îndelungată, dar în orice caz lungă, Tilte a declarat:

– Așa vreau să fiu și eu!

Cu toții credeam că înțelegem ce vrea să spună; și, într-un fel, chiar am înțeles. Că voia să fie precum acel tată, sau acea mamă, sau amândoi, și să poată accepta la nevoie nouăsprezece copii.

Într-adevăr, asta voise să spună. Dar mai voia să spună și altceva.

Mai înainte să vorbească, în lunga tăcere, Tilte descoperise ușa. Sau devenise foarte sigură că există.

Mai înainte de a începe, vreau să te întreb ceva. Te voi întreba dacă îți amintești niște clipe din viață în care ai fost fericit. Nu doar bucuros. Nu doar mulțumit. Ci atât de fericit, încât totul era cu desăvârșire perfect, în totalitate, sută la sută.

Dacă nu poți să-ți amintești măcar o singură clipă de acest fel, nu e bine; însă atunci e cu atât mai important să ajung până la miezul ființei tale cu această poveste.

Dacă poți să-ți amintești măcar o singură clipă de acest fel, sau, cu atât mai bine, mai multe asemenea clipe, te rog să te gândești la ele. E important. Pentru că, în asemenea momente, ușa e pe cale să se deschidă.

Îți voi povesti câteva dintre clipele mele fericite. Nu sunt ceva deosebit. Le povestesc doar ca să-ți fie mai ușor să le descoperi în propria ta viață.

Una a fost cea în care am fost ales pentru prima oară să joc la *Finø AllStars*, care în iulie are meci cu cei veniți în vacanță. Lista e citită de antrenorul primei echipe, pe care noi îl numim Fachirul, pentru că e chel, subțire ca un curățător de pipe și pentru că tot anul e într-o dispoziție de parcă tocmai s-ar fi sculat dintr-un somn pe cioburi de sticlă.

Până atunci nu fusese niciodată ales cineva sub cincisprezece ani, așa încât nu eram deloc pregătit când l-am auzit citind lista și pronunțându-mi numele.

Timp de o foarte scurtă clipă, mi-a fost greu să spun unde mă aflu, dacă sunt în afara corpului sau înlăuntrul lui, sau în ambele locuri deodată.

Altă asemenea clipă a fost când Conny m-a întrebat dacă nu

vreau să fim iubiți. Nu m-a întrebat ea însăși, și-a trimis una dintre domnișoarele de la Curte, pe Sonja. Eram pe drumul de întoarcere de la școală, când Sonja m-a ajuns din urmă: „M-a pus Conny să te întreb dacă vrei să fiți iubiți“.

Pentru un scurt moment, a fost ca și cum cineva ar fi scos un dop: nu știi dacă plutești sau ești pe pământ. Iar senzația că plutești nu e închipuire, toată lumea pe care poți s-o simți și s-o vezi e cu totul altfel.

Mai există o asemenea întâmplare cu Conny, foarte veche, de când aveam amândoi vreo șase ani și mergeam împreună la grădiniță. În tot orașul Finø nu-s decât vreo trei sute de copii și numai o școală și o grădiniță, așa că am mers cu toții la aceeași școală și la aceeași grădiniță.

Grădinița primise în dar niște butoaie uriașe din lemn de la fabrica de bere din Finø, pe care le culcaseră sau le ridicaseră și puseseră în ele podele, meșterind ușițe ori ferestruici, astfel încât puteau fi folosite ca niște căsuțe pentru joacă. Într-unul din aceste butoaie am întrebat-o pe Conny dacă nu vrea să se dezbrace în fața mea.

Mă vei întreba acum, poate, de unde am avut asemenea curaj, eu, care par atât de sfios încât s-ar spune că n-am curaj nici să întreb de drumul până la brutărie; trebuie să spun că a fost într-adevăr unul dintre puținele momente în care m-am mirat singur de mine.

Dar, dacă ai vedea-o pe Conny, ai înțelege că există femei care scot ce e extraordinar dintr-un bărbat, chiar dacă abia au împlinit șase ani.

N-a răspuns nimic. A început doar să se dezbrace, încet. Când a rămas goală, și-a ridicat brațele și s-a învârtit foarte lent în fața mea. Puteam să-i văd puful mic și luminos de pe piele, în jurul nostru butoiul era rotund ca o corabie sau ca o biserică și mirosea a berea care îmbibase lemnul timp de o sută de ani. Mi-am dat seama că tot ce se petrecea între Conny și mine avea de-a face, prin ceva, cu tot restul lumii.

Ultimul moment e cel mai tăcut. Sunt mic, poate am vreo trei ani, tocmai l-am primit pe Basker al II-lea, iar el s-a suit în patul mamei și al tatei, unde dormisem și eu. Apoi mă las să alunec pe podea, împing ușile de sticlă ale terasei și ies în grădină. Cred că e toamnă timpurie, pentru că soarele se află jos la orizont, iarba e rece ca gheața și arde sub tălpi. Între copaci sunt mari pânze de păianjen, iar de firele lor atârnă picături de rouă ca un milion de minuscule diamante care se reflectă reciproc. E foarte devreme, iar dimineața e atât de proaspătă, nouă și inimitabilă, de parcă n-ar mai fi fost niciodată până atunci asemenea zori și nici nu e nevoie să mai fie vreo copie, pentru că aceștia vor dura mereu.

Într-o astfel de clipă lumea e desăvârșită. Nu mai lipsește nimic, nimeni care să mai facă vreun lucru, pentru că nu mai există oameni, nici măcar eu, iar bucuria umple totul. Ține foarte puțin, apoi trece.

Știu că există asemenea clipe și în viața ta. Nu aceleași, dar asemănătoare.

Ce încerc să te fac să observi sunt secundele de dinainte să înțelegi cât de deosebită e situația și să începi să gândești.

Pentru că, atunci când vin gândurile, te afli din nou în cușcă.

Aceasta e una dintre părțile întunecate ale închisorii despre care vorbim aici. Nu e făcută doar din piatră, beton și zăbrele.

Dacă ar fi așa, ar fi mult mai simplu. Dacă am fi închiși într-o închisoare obișnuită, am fi găsit noi o soluție, chiar doi tipi atât de reținuți cum suntem noi, tu și cu mine. Am fi făcut rost de la Grenå și Århus de câteva sute de grame din pulberea roz folosită pentru motoarele cu reacție ale avioanelor-model, când are loc Marea Zi a Zmeielor și Planoarelor din Finø. Și am fi găsit cu siguranță o țeavă inoxidabilă cu filet la ambele capete și două șuruburi pentru filete, am fi făcut o mică gaură în țeava pe care, umplând-o cu pulbere, am fi băgat în ea fitilul unei petarde de Anul Nou, spărgând zdravăn zidul, iar apoi paznicii ar fi privit lung în urma noastră.

Dar asta n-ar fi de ajuns. Fiindcă închisoarea cu pricina e viața noastră, a tuturor, și felul în care trăim. Această închisoare nu e

numai din piatră, ci și din cuvinte și gânduri. Iar noi contribuim la zidirea ei permanentă, făcând-o funcțională, asta-i cel mai rău.

Ca atunci când Sonja mi-a transmis întrebarea lui Conny. Nici nu trecuse bine momentul, nici nu apucase bine șocul să schimbe lumea, că lumea aceasta își și revenise. Anume prin gândul: „Oare să fie adevărat? De mine să fie vorba, nu de alt Peter? Și de ce neapărat eu? Iar dacă într-adevăr se referă la mine, sunt eu destul de bun pentru ea? Și cât o să dureze? Chiar dacă o să țină mult, ceea ce e de dorit și de sperat, tot se va sfârși cândva, nu?“.

„Și au trăit fericiți până la sfârșitul zilelor.“

E o încheiere care nu m-a mulțumit niciodată.

Tata ne citea mereu la culcare, Tiltei, mie și lui Basker. Când povestea se termina cu propoziția: „Și au trăit fericiți până la sfârșitul zilelor“, simțeam mereu o inexplicabilă neliniște lăuntrică.

Până la urmă, Tilte a găsit cuvintele potrivite. Într-o bună zi, când ea avea cel mult șapte ani, iar eu cinci, a întrebat:

– Ce înseamnă „sfârșitul zilelor lor“?

– Când le sosește ceasul morții, a zis tata.

Apoi Tilte a întrebat:

– Și au avut o moarte demnă?

Tata a amuțit. Apoi a zis:

– Despre asta nu scrie nimic aici.

Apoi Tilte, din nou:

– Și după aceea?

Știu de unde scosese Tilte chestia cu moartea demnă. De la Bermuda Svartbag Jansson, care lucra ca moașă, dar și la pompe funebre. Că așa e pe o insulă mică, mulți au în același timp două sau trei joburi. De altfel, și mama, care la biserică nu era numai organistă, ci făcea și tot ce era nevoie, mai era în același timp consilier la parcul de mașini agricole.

Tilte discutase deseori cu Bermuda, ajutându-o să așeze cadavrele în sicrie. Expresia de la ea o știa.

Dar asta nu lămurește totul. Să ne închipuim: tocmai i-a fost citită unei fetițe de șapte ani o poveste care se încheie cu propoziția

„Și au trăit fericiți până la sfârșitul zilelor“, în ideea că se termină cu *happy-end* și copiii se binedispun înainte de somn, siguri că și tata, și mama, ei înșiși, precum și câinele vor trăi fericiți până la sfârșitul zilelor – care este încă atât de departe, încât s-ar putea spune la fel de bine „pentru totdeauna“. Iar atunci apare o fetiță ca asta, de șapte ani, și întreabă dacă au avut parte de o moarte demnă.

Când am auzit-o pe Tilte spunând asemenea vorbe, am înțeles de ce astfel de încheieri nu m-au liniștit cu adevărat niciodată. N-aș fi putut nicicând să gândesc ca Tilte, n-aș fi îndrăznit. Dar observasem, într-un fel. Că poate trăiesc fericiți. Însă ce se întâmplă când ajung la capăt, la sfârșitul zilelor?

Atunci poate că lucrurile nu mai sunt așa vesele, totuși.

Îți povestesc ce ni s-a întâmplat. În realitate, nu fac asta pentru a pomeni despre noi. Ci pentru a-mi aminti eu însumi când a fost deschisă ușa, spre a ți-o arăta.

Nu te pot ajuta să treci prin ea, pentru că nici eu n-am trecut vreodată ca lumea. Dar, dacă o putem găsi, stând adeseori înaintea ei, tu și cu mine, atunci știu că într-o bună zi vom ieși împreună în libertate.

Nu e niciodată prea târziu pentru o copilărie fericită.

Asta citiserăm, Tilte și cu mine, într-o carte de la bibliotecă, și totdeauna îmi plăcuse vorba asta. Dar n-ar trebui cugetat asupra ei. Cine cugetă la asta se rătăcește. Va spune că n-are sens, doar copilăria a trecut, și ce a trecut e așa cum e; prea târziu să mai schimbi ceva.

Dar trebuie lăsate cuvintele să lucreze pur și simplu în tine. Nu e niciodată prea târziu pentru o copilărie fericită.

Cred că așa e. Totuși, câteodată ai o problemă.

Dar Tilte spune că nu există probleme, numai provocări interesante.

Aș spune, astfel, că una dintre aceste provocări interesante a început cu propoziția „Nu e niciodată prea târziu pentru o copilărie

fericită“, în Vinerea Mare, în Piața Blågård din Copenhaga.

---

[4] Mică insulă inventată de autor și plasată imaginar în strâmtoarea Kattegat. Numele ar putea fi tradus astfel: „ø“ înseamnă „insulă“, iar „fin“ înseamnă „frumos (fain)“ .

[5] Port real, cu ieșire la Kattegat, în peninsula Djursland din Iutlanda.

[6] În engleză în original: „curați“ (în sensul de nedrogați).

Oprim în Piața Blågård din Copenhaga, noi, adică Basker, Tilte, eu și fratele nostru mai mare, Hans, aflându-ne într-o trăsură cu patru cai, lăcuită în negru. Pentru asta trebuie să-i mulțumim lui Hans, în caz că am crede de cuviință să mulțumim cuiva.

O mare parte dintre danezi, cel puțin turiștii de pe Finø, sunt de părere că fratele meu Hans seamănă cu un prinț din basmele daneze. Părerea li se întemeiază pe faptul că are un metru nouăzeci și cinci, bucle blonde, ochi albaștri și e destul de zdravăn pentru a desprinde un armăsar de la trăsura cu patru cai, spre a-l pune pe masă, întorcându-l pe spate și gâdilându-l pe burtă.

Însă, tocmai fiindcă îl cunoaștem pe Hans, Tilte, Basker și cu mine știm și că are ceva dintr-un copil mare.

Ce-i drept, Finø AllStars n-au avut niciodată un general mai de temut între mijlocașii strategici. Dar, în afara terenului de joc, când Hans nu mai are o minge după care să se uite, privirea sa e ațintită mereu spre stele, iar asemenea persoane mai dau și în gropi.

Acum studiază astrofizica la Copenhaga, având adică de-a face cu cerul și stelele, și, ca student, și-a găsit de lucru ca vizitiu de trăsură; Tilte, Basker și cu mine suntem veniți de Paști în vizită, în timp ce în biserica din Finø predică un înlocuitor. Tata și mama se află în vacanța lor anuală din La Gomera, insulă care în Canare ar vrea să fie un fel de Finø.

Nu știu dacă ți-e cunoscută Piața Blågård. Eu personal mă aflu aici pentru prima oară, și la început pare foarte obișnuită. La soare e cald, la umbră, frig, mai sunt niște grămezi de zăpadă și o mulțime de lume în fața unei biserici; sigur că un copil de preot e mereu mulțumit când vede prăvălia plină. Pe o bancă stau trei bărbați în

floarea vârstei, pe care o folosesc ca să bea niște bere tare. În spatele trăsurii noastre se află un magazin de legume, în față șade negustorul și se holbează la o ladă cu lămâi pe care le ajutase să treacă iarna, incluzându-le în cele cinci rugăciuni zilnice orientate spre Mecca. Iar în fața noastră traversează o doamnă în vârstă, cu un bax de mâncare pentru pisici încărcat pe cărucior. Neobișnuită e doar întrebarea de ce alesese Piața Blågård ca punct de plecare un turist capabil să plătească pe internet cinci mii de coroane în avans ca să se lase plimbat o oră și un sfert prin orașul vechi cu trăsura, și mai ales unde se afla el, căci trecuseră deja zece minute peste timpul stabilit și nu era de văzut nicăieri.

În acea clipă sună telefonul mobil al lui Hans; sunt schimbate patru propoziții. După aceea, toată viața noastră s-a dat peste cap.

– Aici e Bodil, zice vocea de la celălalt capăt. Frații tăi sunt cu tine?

Bodil Fisker, numită Hipopotamul Bodil, deși mică și slabă, n-are nevoie de prezentare. E directoare în comuna Grenå, de care țin insulele Finø, Anholt și Lesø. Toți o cunosc. Hans nici nu trebuie să pună mobilul pe difuzor, ca să auzim cu toții, și asta nu pentru că ea ar țipa; vorbește foarte normal, însă are o voce atât de pătrunzătoare, încât ajunge în cele mai depărtate colțuri ale pământului. Și nu e vorba doar de voce, ci de toată ființa ei, iar chestia cu duhul lui Dumnezeu care plutește peste ape s-ar fi putut scrie și despre Hipopotamul Bodil.

Însă mai presus de asta nu e Bodil însăși, ci atenția ei. O directoare de comună nu e o persoană pe care o întâlnești ca atare, e o persoană cu subalterni, care au și ei alții la rândul lor, aceia fiind la rândul lor șefii altora, și cei mai de jos sună de obicei oamenii. Am văzut-o odată pe Hipopotamul Bodil într-o împrejurare la care aș prefera să nici nu mă gândesc, dar despre care va trebui totuși în curând să povestesc. Faptul că ea sună personal arată acum cât de serioasă e situația.

– Tilte, Peter și Basker sunt cu mine, spune Hans.

– Părinții voștri au lăsat vreo adresă?

– Doar mobilul mamei.

– Când vă întoarceți?

– Mai facem o tură și apoi predau trăsura.

– Sună-mă când ajungeți acasă. La numărul ăsta.

Apoi închide.

În acest moment, Tilte întoarce capul și mă privește în ochi. Știu de ce. Vrea să-mi aducă aminte de ceva. De faptul că exact acum a apărut o șansă.

Mi-a trebuit o clipă până să pot povesti asta. Dar acum o spun de-a dreptul.

Tilte și cu mine am descoperit că ușa aceea nu e deschisă doar în momentele fericite. Ci și în cele cumplite. Când afli că a murit cineva, sau are cancer, sau a dispărut. Sau când Kaj Molester Lander, arhicunoscut în Finø ca a opta din cele șapte urgii ale Egiptului, s-a trezit azi-dimineață la patru ca să ajungă primul la cuiburile pescărușilor, de unde strângem ouă în mai, ceea ce pentru pescăruși e în ordine; pentru că pescărușii argintii sau cei negricioși clocesc abia de la trei ouă în sus, așa că nu ne atingem de cuiburile cu trei ouă. Vreau să spun că, în clipa în care descoperi că deja Kaj a golit cuiburile, și în jurul tău lumea e gata să se prăbușească, în acea clipă ușa e deschisă.

Iar acum spun ce am descoperit, Tilte și cu mine: trebuie să îți asculți sinele. Fiindcă exact în clipa șocului ai un sentiment cu totul deosebit, extraordinar, pe care îl simți și în jur. Și pe el trebuie să-l asculți. Un sentiment care apare puțin înainte să izbucnească lacrimile și să apară disperarea. Și restul, adică depresia și resemnarea, dar și hotărârea: dacă a fost în stare Kaj să se scoale la patru, vei reuși la rândul tău s-o faci încă de la trei sau chiar de la două, sau mai bine renunți de tot la somn ca să fii sigur că ești acolo primul în acea scurtă clipă în care modul obișnuit de a funcționa s-a oprit și încă n-a apărut unul nou, în clipa în care se deschide un gol.

La asta mă gândesc aici, în Piața Blågård, îmi ascult sinele și simt cum ușa se deschide cu încetul, din cauza șocului.

După aceea, întâmplările încep să se precipite, așa că mai întâi

trebuie să fim atenți să rămânem pe linia de plutire, asta e valabil și pentru Tilte.

Ea rostește prima ceea ce gândim toți.

– Tata și mama au dispărut!

Următorul lucru e că Piața Blågård începe să se transforme.

Nu știu dacă ți s-a întâmplat vreodată ca starea ta de spirit să molipsească împrejurimile și felul în care arată ele? Și ca apoi totul să se schimbe dintr-o dată? Până adineauri Piața Blågård era, cum am spus, cu totul OK, fără ca din cauza asta să ajungă în grija UNESCO și să atragă cinci milioane de turiști. Însă în clipa următoare părea un loc unde oamenii se târăsc spre a muri. Enoriașii din fața bisericii amintesc un cortegiu funerar. Cei trei de pe bancă se culcă imediat, pentru a-și da duhul după ce au golit sticla, și nu trebuie să aștepte prea mult. Lămâile negustorului de legume arată ca puse deoparte pentru gunoiște, iar doamna cu mâncarea de pisici pe cărucior se uită la noi de parcă am fi într-un dric și ar vrea să ne întrebe dacă poate să mai vadă mortul o ultimă oară.

Apoi spun:

– Bodil se teme.

Auziserăm cu toții, și asta era cel mai înfricoșător. În vocea lui Bodil se putea auzi că dăduse peste ceva mai mare ca ea. Altfel nu se explica.

Atunci începe cântarea.

Vine din biserică. O femeie cântă. Trebuie că are la îndemână microfon și boxe de amplificare, iar în același timp Piața Blågård are efect de pâlnie, sunetul e amplificat, pare o muzică bisericească străină și se leagănă ușor, ca un *gospel*[7] blând.

Cuvintele nu-s de înțeles, dar nu contează câtă vreme există vocea. Glasul e atât de amplu, că am intra în el într-o zi de iarnă cu toată trăsura, și atât de cald, că n-am îngheța nici o clipă, și atât de plăcut, că omul ar fi gata să riște o amendă pentru parcare ilegală,

nevenindu-i să-și calce pe inimă și să plece.

Pentru o scurtă clipă, luminează întreaga piață. Face lămâile negustorului să se întoarcă la loc pe ramuri, pe oamenii de pe bancă să cugete cum s-ar putea înscrie la Alcoolicii Anonimi, iar pe doamnă să-și lase căruciorul spre a dansa un fandango.

Această voce îl face pe Hans să se ridice. O face pe Tilte să se suie în picioare pe banchetă, iar pe mine, să-l izbesc pe Hans cu cotul în coaste ca să mă ridice să văd ca lumea, așa cum a făcut de când mă știu.

Din biserică pornește o procesiune. Pot să văd mai mulți preoți în odăjdii, mai mulți oameni în negru și în fruntea lor merge ea, cântăreața.

Mai întâi îți vine să te întrebi cum de o persoană mică de statură poate avea o voce atât de mare. Apoi te gândești că nici măcar nu e vorba de o persoană, fiindcă totul arată ca și cum o lungă rochie verde ar pluti de la sine, singură, iar deasupra o mare pălărie verde de mătase cât un turban uriaș, fără conținut. Apoi rochia se rotește și pot să văd chipul. Are un ten brun deschis precum piatra din care a fost zidită biserica, de aceea păruse nevăzută fața ei.

Acum privește spre noi. În timp ce încă susține sunetul final, își scoate pantofii aurii, cu toc, își desprinde și lasă să cadă turbanul cel verde și ia de la cineva aflat în apropiere o geantă. În mână ține un microfon fără fir, îl pune la pământ, apoi își suflecă rochia. Și începe să alerge. Spre noi. Desculță. Peste mormanele de zăpadă, pe lângă bărbații de pe bancă. Și chiar înainte de a fi ajuns la jumătatea pieței văd că e cam de vârsta soră-mii Tilte, sau puțin mai în vârstă, și că aleargă 400 de metri în mai puțin de un minut.

Când ajunge la trăsură, sare ca o lăcustă pe capră, lângă Hans, și, încă atârnând pe jumătate în aer, îi strigă:

– Dă-i drumul! Acum! Eu am făcut comanda!

În procesiune se stârnește o neliniște, oamenii sunt dați la o parte, doi bărbați în costum se eliberează din grup și sprintează spre noi. Știm tuspatru că s-au pornit pe urmele cântăreței. Și mai știm cu toții că suntem de partea ei. Eu și spun, verde, de ce. Cu

asemenea voce, chiar violatoare de copii sau torturatoare de animale de-ar fi, tot aș încerca s-o salvez; știu că și Tilte și Basker ar face la fel.

Dar avem nevoie de Hans, și o clipă nu suntem siguri că el se ridică la nivelul misiunii care îi revine.

Pentru că, din păcate, un lucru e clar: Hans nu a înțeles cum stă treaba cu cucoanele.

Fapt cu atât mai penibil cu cât ele au înțeles de mult cum stă treaba cu Hans. Când curăță, pe la opt seara, toaletele din port și încasează taxa pe șezlonguri, pentru că în iunie și iulie ține locul administratorului de port, îl așteaptă pe puțin trei dintre frumoasele verii și toate vor să iasă în oraș cu el, dar să ieși în oraș cu Hans e mai ușor de zis decât de făcut, pentru că după primii pași începe să se învârtă în jurul fetelor, de parcă s-ar uita după ceva de care trebuie să le apere sau ar căuta o baltă adâncă în care să se arunce cu burta înainte pentru ca ele să treacă pe deasupra fără să-și ude picioarele.

Treaba e că fratele meu s-a născut cu opt sute de ani prea târziu; el se crede tot în vremea cavalerilor și vede în toate ființele de gen feminin niște prințese de care te apropii numai cu grijă, omorând, de pildă, balauri sau aruncându-te pe burtă înaintea lor.

Dar, deh, fetele din Finø merg la *taekwondo*[8] sau se mută, când împlinesc șaisprezece ani, la Århus, iar când împlinesc șaptesprezece zboară în America, unde rămân un an la schimb de studii. Iar dacă întâlnesc un balaur vor probabil să fie iubitele lui sau îl disecă și scriu un referat la biologie despre ce rămâne din el. Vreau să spun cu asta că Hans n-a avut niciodată o prietenă de durată, iar acum are nouăsprezece ani și, ca să fiu cinstit, perspectivele de viitor nu sunt prea roz. Acum stă din nou ca prostul, holbându-se ca o ființă despicată de pădurarul din Finø, o dihanie care urmează să fie împăiată, până când Tilte urlă la el:

– Dă-i drumul odată, Hans, împiedicatule!

Asta îl face în fine să prindă viață: pe de o parte, din cauza răcnetului Tiltei, iar pe de alta, din cauză că bărbații sprintează

vârtos și au traversat deja jumătate din piață, așadar nu e chiar improbabilă ideea că ar fi vorba aici de salvarea unei prințese.

Însă, fiindcă tocmai am vorbit – între noi – cam de sus despre fratele meu, trebuie să spun, de dragul dreptății, următoarele: să pricepe la cai. Din aprilie până în septembrie, orașul Finø e închis pentru mijloacele de transport cu motor, cu excepția ambulanțelor și a mașinilor de marcă, iar atunci turiștii sunt plimbați cu trăsura în mici mașini electrice pentru golf; pe o plimbare din port până în Piața Mare cerem două sute cincizeci de coroane, care contribuie la aspectul de carte poștală al orașului Finø, în timp ce insula s-a transformat în banditul cu un singur braț din Kattegat[9]; să spunem lucrurilor pe nume!

Așadar, toți cei din Finø știu să conducă o trăsură, însă nici unul ca Hans. Mână caii ca pe un *sulky*[10] pe hipodromul din Århus, asta poate și din cauză că lor, cailor, le e foarte clar: dacă nu ascultă, riscă să fie aruncați pe spate și gâdilați pe burtă.

Nu folosește niciodată biciul, deci nici acum, doar țoșcăie din gură și scutură frâiele, iar cei patru armăsari ai noștri sar ca niște iepuri, încât Piața Blågård e cât pe ce să dispară cât ai clipi în zare.

Cei doi tipi în costum fac acum o greșeală. Schimbă direcția și se năpustesc asupra unui BMW mare și negru, cu număr diplomatic, parcat în fața bibliotecii de cartier, iar odată aflați înăuntru, pornesc cu toată viteza.

În împrejurări normale, ne-ar fi ajuns în câteva secunde. Dar împrejurările nu sunt normale, pentru că strada Blågård e zonă pietonală închisă pentru autoturisme.

De fapt, e interzisă și pentru trăsuri. Dar în orice danez sălășluiește dorul de vremurile bune de altădată, când Danemarca era încă plină de țărani și regele umbla călare prin Copenhaga, când lumea creștea animale folositoare, dormind cu porcii în bucătărie ca să fie mai cald și chiar mai plăcut. Așa încât trecătorii pe care i-am depășit la trap ca fulgerul s-au dat zâmbind prietenos la o parte, deși Hans mâna caii de parcă am fi participat la un rodeo.

Dar, când un BMW trece ca fulgerul, atmosfera populară se schimbă, știu asta din Finø, când, vara, orașul devine tot zonă pietonală; atunci oamenii sunt cuprinși de ură văzând o mașină care n-are ce căuta acolo. Nici numărul diplomatic al BMW-ului nu folosește la nimic, nu face decât să înrăutățească lucrurile; acum masele se aruncă asupra mașinii și o înconjoară fără scăpare.

Hans se uită în jur și dovedește că e un bun jucător, în cazuri de excepție și în afara terenului, cotind la stânga pe o străduță lăturalnică. Lovitură de geniu.

Ne aflăm pe o stradă cu sens unic și mergem în direcția greșită, carosabilul e plin de mașini și o clipă ni se pare că ne aflăm în fața unei catastrofe. Dar, când lumea ne vede într-o trăsură, regulile de circulație își pierd valabilitatea. Poate fiindcă o trăsură are ceva sărbătoresc, poate fiindcă lumea își închipuie că ducem la bord elevi care petrec după încheierea bacului, deși suntem abia la întâi aprilie, dar în fond anul școlar se tot scurtează; în orice caz, mașinile și bicicletele opresc lângă bordură, iar unele chiar urcă pe trotuar, nu claxonează nimeni, avem drum liber!

Însă și BMW-ul cotește acum, cei doi au reușit să spargă încercuirea de pe strada Blågård și adulmecă sânge.

Dar nu ține. O trăsură pe contrasens cu petrecăreți după bac, treacă-meargă; asta e ceva romantic. Dar un BMW? Imposibil. Grosolană încălcare a regulilor de circulație. Cât ai clipi, automobilul e iarăși încercuit, de data asta ai spune că a fost împachetat în alte mașini, biciclete și pietoni care înjură și claxonează asurzitor.

Ce știm pe moment despre cei doi e că nu pot fi tații și unchii alergătoarei cântărețe, pentru că au pielea albă ca sparanghelul de pe Finø. Respectul nostru față de sprintul lor de 200 de metri e cu atât mai mare.

Un respect ce sporește. Fiindcă de-acum au sărit din mașină drept în mijlocul străzii și s-au eliberat din strâmtoarea masivei nepopularități, tunând și fulgerând după noi.

Dacă ai fost și tu vreodată ademenit de către camarazi cu fire

spurcată la furat pere sau pește uscat din grădinile insulei Finø, vei fi aflat, pesemne, și că, atunci când oamenii devin destul de bătrâni ca să cumpere case, să planteze peri sau să usuce calcani în grădini, ei și-au pierdut, de regulă, capacitatea sau interesul de a merge mai vioi decât, cel mult, într-un pas mai energic. Mai ales dacă posedă și un costum. Eu personal n-am văzut niciodată costume mergând mai iute decât la pas.

Dar asta nu li se potrivește și celor doi care fug după noi. Din punctul meu de vedere, sunt bătrâni, spre patruzeci de ani, dar au un sprint atât de rapid, că viitorul mi se conturează sumbru: vom da în curând de o stradă mai mare, cu circulație aglomerată, și va trebui să încetinim, ei ne vor ajunge – și mai departe nu vreau să mă gândesc.

Tilte și cu mine am născocit o teorie după care prima impresie pe care ți-o faci despre cineva e cea mai importantă; înainte să știi cât câștigă, dacă are copii și permis de conducere în regulă, înainte de toate astea există un test, prima și cea mai netă impresie.

Dacă mă iau după sentimentul ăsta, ar trebui să mă bucur că nici unul dintre noi nu e, din cât îmi pot da seama, tatăl lui Conny, fiindcă nici unul din ăștia doi nu e tocmai ce s-ar putea numi ginerele de vis. Deși rași în cap, și în ciuda obrajilor proaspăt bărbieriți, a BMW-ului cu număr diplomatic și a realizărilor de sprint pe distanță scurtă, nu-mi par persoane cu care să poți discuta omenește sau cu care măcar să joci o rundă de nu-te-supăra-frate. Mai degrabă îmi par unii care vor să se impună și cărora puțin le pasă dacă pentru asta lasă în urmă trei-patru cadavre de copii și un câine mort.

În această sumbră situație, Tilte spune:

– Oprim aici!

Hans scoate un sunet anume și caii opresc de parcă ar fi intrat într-un zid de beton.

Ne aflăm în fața unui părculeț cu mese și bănci la soare. Pe bănci, tot felul de lume. Mame cu copii, unii de vârsta noastră care joacă baschet, pensionari, alții care, tot de vârsta noastră, s-au ras în

cap, și-au străpuns buza de jos cu ace de siguranță și cugetă la viitor, întrebându-se dacă n-ar trebui să se înscrie la școala de poliție. Mai sunt și o sumedenie de făpturi bronzate și tatuate, de ambele genuri, care au ajuns în acel punct decisiv al planificării carierei în care omul trebuie să se hotărască dacă-i dă drumul imediat următoarei rachete sau mai așteaptă un sfert de oră.

Tilte s-a suit pe capră. Așteaptă o clipă, să fie sigură de atenția întregului parc. Apoi arată spre cei doi bărbați.

– E o crimă de onoare! zbiară ea.

Nu mă depășește în înălțime și e subțirică. Dar ce păr are! Buclat și roșu precum cutiile noastre poștale daneze, iar pe deasupra și-a mai făcut și extensii. Dacă acestei clăi îi adaugi ceea ce am putea numi un aer de general, putem avea o explicație pentru evenimentele ce aveau să urmeze.

Realitatea începe din nou să se schimbe. Dintr-odată ne dăm cu toții seama foarte clar că ne aflăm într-o trăsură de nuntă, că Hans și tipa brună sunt proaspăt căsătoriți, că Tilte e domnișoara de onoare, eu sunt cavalerul, iar Basker e câinele nunții. La fel de clar e faptul că bărbații cei doi care se apropie rapid sunt niște potențiali ucigași care vor să pună piedici unei tinere iubiri. Acest lucru face să iasă la iveală trecutul muncitoresc al cartierului Nørrebro. Acesta e un subiect pe care de-abia l-am avut de curând, în trecere, la școală, într-o zi în care graficul meu intelectual nu era în punctul său cel mai înalt. Așa încât nu prea mi-e limpede și e greu de spus câți din oamenii care stau în parc la soare ar putea fi numiți muncitori în industrie, dacă e să fim foarte exacți. Dar am învățat la școală că o imagine care a marcat profund clasa muncitoare daneză cere ca, atunci când iubirea e adevărată, tinerilor trebuie să li se îngăduie să se ia, și această imagine iese acum la iveală. În plus, se pare că BMW-ul și cele două costume aruncă o lumină ușor capitalistă asupra celor doi bărbați, ceea ce la Nørrebro poate lesne deveni o amenințare pentru sănătate. Și apoi, mai e și charisma Tiltei, toți cei din parc fiind capabili să-și dea seama că e o regină care cheamă garda la apel; or, în adâncul sufletului, populația

daneză e monarhistă.

Așa încât de-a curmezișul drumului se formează o baricadă: lume cu cărucioare de copii și *hip-hopperi* de ambe sexe, de n-ai cum să mai treci pe lângă ei. Spatele lor, întors spre noi, emană căldură și ocrotire, iar fața lor întoarsă spre cei doi bărbați emană faptul că, dacă aceștia vor continua să înainteze doar un pic, vor avea parte de ceva istoric, reintroducerea pedepsei cu moartea la Nørrebro.

Tilte se așază, Hans pocnește din bici, iar cei patru cai negri ca tăciunele o iau din loc sărind ca niște canguri. În zare, în urma noastră, pot să văd urmăritorii tot în viteză, însă acum fugind ca să se îndepărteze de noi și de plutonul de execuție, precum și de resturile BMW-ului.

Traversăm o stradă mare și continuăm pe altele luminate de soare, iar efectul celor întâmplate și al cuvintelor Tiltei e atât de puternic, încât o clipă am uitat de treaba cu mama și tata. Suntem doar fericiți pentru Hans și frumoasa lui, mașinile claxonează pentru a-i felicita, noi le răspundem făcând semne cu mâna.

Apoi trecem de o mare piață și o luăm în sus, pe un drum mărginit de copaci, unde cântăreața spune:

– Cobor aici.

Scoate din geantă și încalță niște teniși, apoi un pulover pe care și-l trage peste rochia verde, pe cap un batic, reușind astfel să pună capac peste o mică parte din strălucirea ei de stea, însă doar un pic, fiindcă e prea puternică și aș spune în continuare, cinstit, între noi, că, dacă nu i-aș fi jurat lui Conny credință veșnică și n-aș crede că o diferență mai mare de doi ani între iubiți e seducere de copii, aș fi și eu în mare primejdie să mi se aprindă călcâiele după ea. Știu că Tilte și Basker simt și ei ceva asemănător.

Așa că ne uităm la Hans.

N-are sens să spui că Hans e lovit în plex de o femeie, pentru că el e tot timpul, în fiecare minut, nu doar lovit, ci dat peste cap de faptul că există femei în general. Totuși voi spune că, deși l-am văzut arătând în multe feluri ca un idiot în fața unei fete, ce se

petrece acum bate toate recordurile. E cu totul amețit de această primă impresie directă, despre care Tilte și cu mine avem o teorie, iar această stare l-a transformat într-un urs de pluș care stă pe loc și privește neajutorat la brunetă cu ochii săi mari, de culoarea mării.

Așa încât Tilte e cea care ia problema în mână.

– Cum te cheamă? întreabă ea fata.

– Ashanti.

Și adaugă:

– Ați fost minunați.

– Știm, zice Tilte. Acum sunt două posibilități: una din ele e să păstrezi în inimă minunea ca perlă a amintirii, pe care s-o poți duce cu tine până la moarte.

Nu știu de ce Tilte trebuie să pomenească mereu de chestia asta cu moartea, dar așa e ea.

– Și a doua posibilitate? întreabă fata.

– Cealaltă posibilitate e să iei numărul de mobil al lui Hans, zice Tilte, pentru că, având niște admiratori precum cei doi, s-ar putea să ai din nou, curând, nevoie de ajutor.

Fata cu numele de Ashanti se uită la Tilte.

– Sunt bodyguarzi, zice ea.

Scoate telefonul mobil.

– Semănau cu niște paznici de închisoare, zice Tilte.

– Asta e problema, răspunde Ashanti. Când devine greu să recunoști diferența.

Rostind acest lucru, se poate auzi în adâncul danezei ei perfecte un accent străin, de parcă ai fi întâlnit un cocotier în marea pădure din Finø.

Cere numărul lui Hans, tastându-l în telefonul mobil.

Când se ridică, suntem cu toții convinși că o să sară din trăsură. Însă ea îi dă un sărut lui Basker, unul mie, unul Tiltei, iar în final apasă un sărut pe trupul neînsuflețit al lui Hans, acest din urmă sărut durând un pic mai mult decât ale noastre. Apoi sare din trăsură și dispare plutind.

Unii oameni iau o parte din lumina zilei cu ei când pleacă.

Odată fata dispărută, s-a făcut, parcă, mai întuneric, iar acum realitatea se întoarce prin telefonul dat de Hipopotamul Bodil și certitudinea că mama și tata au dispărut.

---

[7] În engleză în original: muzică de inspirație creștină, deseori corală, foarte frecventă mai ales în cultura americană.

[8] Una din cele mai populare arte marțiale, de origine coreeană.

[9] Vechile cronici daneze pomenesc insulițele din strâmtoarea Kattegat ca fiind popasuri pentru bandiți și pirați.

[10] În engleză în original: trăsurică ușoară cu o singură osie folosită la hipodrom pentru curse.

Oprim în curtea căminului studențesc unde locuiește Hans, care dă spre Fælledparken. Pe stradă e lumină, circulație și se aud bătând clopotele, oamenii cumpără lapte și ziare de la non-stop, așadar totul e plin de viață. Însă în jurul nostru pare beznă.

– Or să fie aici într-o clipă, zice Tilte.

– Nu vine nimeni să vă ia nicăieri, zice Hans.

Poate că toți oamenii cuprind în ei mai mulți oameni diferiți, în orice caz, în fratele meu mai mare locuiește un ocrotitor. Nu iese prea des la iveală, dar, când apare, instrumentele de măsurat se opresc, iar lucrurile o iau razna. Cel mai acătării restaurant din Finø se află în port și e numit *Svumpuklen*; s-a întâmplat de mai multe ori ca Hans să dea pe acolo târcoale unor fete care voiau să-l ia la plimbare, iar din *Svumpuklen* să țâșnească vreo trei-patru tineri care credeau că încheierea perfectă a unei vacanțe idilice în împrejurimi cu natură frumoasă și monumente istorice, precum și a unui prânz bun, cu cinci feluri și vin, ar fi masacrarea unor băștinași; socotind că Hans și fetele sunt exact ce le trebuia, oferit pe o tipsie de argint. Dar, în clipa în care au trecut la atac, cu fratele meu mai mare s-a întâmplat ceva. Sfiosul sufletist pe care îl cunoaștem și îl iubim cu toții a dispărut, lăsând loc unei catastrofe a naturii. Cât ai clipi, doi s-au văzut zăcând într-o baltă de sânge, altul printre biciclete, iar al patrulea încerca să dispară într-un nor de praf.

Această latură a lui Hans iese acum la iveală. Dar Tilte dă din cap.

– Avem nevoie de tine afară, zice ea.

Urmează o pauză, iar în pauză, tăcere.

Știm toți patru că acum trebuie să ne despărțim și că greul abia vine; nu spunem nimic, iar în tăcere îmi dau seama de ceva în legătură cu Tilte și Hans.

Părinții sunt, desigur, în ordine, inclusiv ai noștri. Dar, dacă adulții ar avea de dat un examen înainte să li se dea voie să aibă copii, câți l-ar trece, pe bune? Iar cei care l-ar trece, n-ar fi oare cu chiu și vai? În ce-i privește pe tata și mama: chiar dacă Tilte afirmă că în educația mea nu-i nimic atât de greșit încât să nu se rezolve cu doi ani de închisoare pentru minori și alți cinci de terapie, tot aș spune că un asemenea examen ar fi fost trecut doar de milă.

Dar cu frații lucrurile stau uneori altfel; e greu de explicat, însă acolo, în trăsură, simt ceva. Firește că exact în acea clipă Tilte se uită la mine.

Cuvântul „dragoste“ trebuie folosit cu prudență. E un cuvânt care domolește și aburește lăuntric; totuși, aici n-am încotro și trebuie să-l folosesc, fiind singurul potrivit. Când se petrece asta, ușa e gata să se deschidă și apare șansa de a întrezări libertatea.

Ca să înțelegi ce vreau să spun, voi face o scurtă paranteză despre cum am descoperit că dragostea și ușa au ceva în comun. De fapt, Tilte a fost cea care și-a dat seama de asta, în bucătăria casei parohiale.

Nu știu cum e la voi în familie. Dar la noi – trebuie să ne trezim devreme; sunt de făcut atâtea sandvișuri, atâtea ore la școală, apoi atâtea lecții și atâta fotbal după, și atâta lume care vine pe la noi, poate și pentru că mama și tata se ocupă pe rând de toate cele trei biserici din Finø, în fine, se petrec atâtea lucruri, încât ai impresia că s-a pornit uraganul Lulu peste Kattegat și a poposit în curtea parohială.

Dar se mai întâmplă ca uraganul să se și potolească, de obicei vinerea sau sâmbăta, marea e deodată liniștită și preț de o clipă realizăm că familia nu e doar un zvon. Asta se petrece de obicei în bucătărie; într-un asemenea moment am făcut descoperirea.

Tata tocmai voia să se apuce de gătit. Asta cică l-ar deconecta, deși după aceea totul arată ca într-un abator la ore de vârf. Cică ne

pregătește – și crede ce spune – mâncarea pe care o primea în copilărie la Nordhavn, în nordul insulei Finø; despre Nordhavn vorbește mereu de parcă ar fi fost locul însoririi, fericirii până la lacrimi și norocului, deși noi, copiii, o mai vizitasem pe mama lui, bunica noastră, între timp răposată, probabil de regurgitare a fierii; deci fusesem acolo și puteam exclude sută la sută posibilitatea ca ea să fi fost vreodată în stare să gătească.

Cu toate astea, tata, cu presa lui de cârnați și cornetele de umplut mațele și rețetele lui medievale, scoate la iveală *bucatele din vechiul Finø*, care unora le și plac. Chiar acum face rață în aspic și piftie din picioare de porc, pe care o scoate întărită ca piatra.

Mama, cu clești electrici, letcon, lupă de ceasornicar, computer, microfoane și oscilograf, stă la masă și meșterește un mecanism de deschidere a ușii de la cămară, care să se declanșeze la recunoașterea vocii. La stânga ei, pe canapeaua de moțăială, Hans răsfoiește un atlas astronomic. Lângă el, Tilte, contemplând toată scena. Sub masă, Basker pufnește ca un astmatic, însă nu e astmatic, așa înghite el oxigen ca un ogar; dar e plăcut să-l auzi acolo respirând.

Iar eu stau în fotoliu. Dacă îți poți închipui un băiețel delicat și oarecum slăbuț, preocupat exclusiv să contribuie la buna dispoziție generală, te afli pe calea cea bună.

Una peste alta, un moment în care te încumeți să crezi că ai o familie.

Acum se petrece un lucru care, la început, pare real.

Mama programează computerul să ne recunoască vocile, în primul rând pe a ei, fredonând pentru asta primele strofe din *Lunea în ploaie pe Calea Singurătății.*

E unul dintre cântecele ei favorite; pe Bach și pe Schubert îi înconjoară cu iubitoare simpatie, dar sentimentele îi vibrează în profunzime abia la *Calea Singurătății*, ceea ce înseamnă că noi, copiii, am crescut cu acest clasic nemuritor. Primejdia care se naște e că ți se pare de la sine înțeles. Așa că familia tresare când Tilte întreabă deodată:

– Mamă, are cântecul ăsta vreo semnificație deosebită pentru tine și tata?

În bucătărie se lasă tăcere. Mama se foiește.

– Când aveam nouăsprezece ani, povestește ea, prietena mea Bermuda, pe care o știți cu toții, m-a invitat să particip la un mare concurs de descoperire a talentelor care avea să se țină în hotelul Finø. M-am pregătit trei luni. În fine, a venit și ziua cea mare, Bermuda m-a condus la hotel, și iată-mă intrând pe scenă cu pelerină de ploaie și pălărie cât o cutioară de pastile, cântând *Lunea în ploaie pe Calea Singurătății*. Ba și cu un mic dans, a cărui coregrafie o născocisem singură. Lumina era destul de puternică. De aceea m-a cuprins deja de la prima strofă sentimentul că aici nu era defel un concurs de talente. Abia după aceea m-am lămurit că mă aflam la congresul anual al preoților din episcopia Jutlandei de Nord.

Două minute de tăcere gânditoare. Apoi Tilte zice:

– Sper că ai luat măsurile cuvenite față de Bermuda.

– Tocmai voiam s-o fac, zice mama, dar am fost întreruptă. A venit spre mine tatăl vostru. Atunci l-am văzut prima oară.

– Și ce-a zis? întreabă Tilte.

Mama pune letconul la loc în husă. Pune jos sârma de lipit. Scoate lupa din orbită.

– Mi-a spus, zice ea, cât de fericită o să fiu. Cât de minunată o să fie viața mea cu el.

Din nou un moment de tăcere. Știam că așa e. Ăsta e tata. După părerea lui, împărtășește cel mai profund sentiment creștinesc dacă le povestește oamenilor că, dacă-l vor cunoaște mai bine, va fi experiența vieții lor.

Mama se ridică. Se îndreaptă încet spre tata. E de apreciat că el se înroșește și are, în ciuda oricăror aparențe și a convingerii multora, un dram de rușine. O privește pe mama, piftia a fost uitată.

– Și, știi, Konstantin, adaugă mama. Ai avut dreptate.

Apoi îl sărută. Destul de penibil să asiști la asemenea scenă, dar, pe de altă parte, ne consolăm că nu sunt și alții de față.

Până aici, toate intră oarecum în normal, sub control și în rândul lucrurilor de așteptat, într-o zi bună, chiar de către mai multe familii din Finø. Dar, în clipa în care mama îl lasă pe tata și face trei pași îndărăt către scaunul ei, intră în scenă Tilte.

– Ia ascultați!

Ce se întâmplă apoi e greu de explicat. Dar, oricum, are legătură cu faptul că noi, cei șase, ascultăm toți, deodată. Nu ce se spune sau se face, nu: ceea ce se ascunde în această împrejurare. Cum facem asta, urmează două-trei secunde senzaționale în care totul plutește: curtea parohială, berzele de pe acoperiș, pivnița, chiar și piftia devin imponderabile, iar în mijlocul acestei imponderabilități se deschide, încet, ușa.

Apoi nu mai putem păstra starea, lucrurile stau cu interioritatea ca la alergarea prin pădure, intri în formă treptat. Mama se reașază, tata bagă nasul în oala cu aspic de rață, Hans se uită la stele, Basker are o nouă criză astmatică, vraja a dispărut.

Dar cine a apucat să arunce măcar o privire, cine s-a cufundat măcar o clipă în iubire nu mai uită.

Și acum lucrurile se petrec iar la fel, aici, în curtea căminului lui Hans, când îmi dau seama ce bine e să ai frați și când Tilte mă privește în ochi.

Apoi auzim un motor.

E un microbuz cu geamuri fumurii. Nici nu apucă bine să intre, că ne și pitim, lăsându-ne jos. Oprește în spatele nostru.

– N-au cum să știe că e vorba de o trăsură, șoptește Tilte, ei cred că trebuie să caute un taxi.

Avea dreptate. Cele trei persoane care ies din mașină abia dacă aruncă, în trecere, o privire trăsurii cu patru cai, dispărând apoi în cămin.

Primii doi, un bărbat și o femeie, sunt civili.

În fiecare a doua vineri pe timp de vară, bacul spre Finø deversează, pe lângă obișnuitele șase sute de turiști, și doi funcționari civili pentru întărirea corpului de poliție local; între cei șase sute de oaspeți vacanțieri, cei doi sar în ochi, cu stilul lor

individual anonim, ca niște brotaci pe o jumătate de chiftea de pește. Nici acum nu încape îndoială asupra lor; în fond, îi așteptasem. Surpriza e însă doamna care-i urmează. E Hipopotamul Bodil, directoarea comunală din Grenå.

Cât ai clipi, am și sărit din trăsură, ajungând lângă microbuz; asta e bine la frați, că, la o adică, știe fiecare ce are de făcut, rolul a fost învățat în echipă.

Deschidem portiera. E un microbuz cu șapte locuri; în spate, zăbrele pentru transportul de câini; la cinci dintre scaune sunt îndesate sticle cu apă de băut.

– E inevitabil că o să fim luați, Peter, Basker și cu mine, îi spune Tilte lui Hans. Asta înseamnă că trebuie să dispari. Trage la un prieten și stai ascuns. Pe mine și Petrus n-o să ne ia în serios, o să ne socotească niște copii, așa că putem afla ce se petrece aici.

Trebuie să recunoaștem că altă posibilitate n-avem. Hans urcă pe capră. Pare amărât, de-a dreptul disperat. Ne mai aruncă o ultimă privire, țoșcăie și trăsura dusă a fost.

Coridorul căminului e gol, Hans a fixat pe ușa camerei lui o hartă mare cu Finø și alta, mai mare, a cerului. Ușa e închisă.

Tilte apasă clanța, intră într-un mic hol cu o bucătărioară pe colț, tot de aici o ușă dă spre toaletă. Cealaltă ușă duce în cameră. O deschidem prudent.

Hipopotamul Bodil stă pe un scaun cu spătar. Cei doi funcționari caută ceva, de fapt nimic ce ar fi pierdut, fiindcă i-au scos lui Hans cărțile din raft, au golit dulapurile și acum sunt pe cale să dezmembreze patul.

Tilte scoate telefonul mobil din buzunar, fotografiază funcționarii și, înainte să realizăm, telefonul a și dispărut la loc în buzunar.

Bodil ne-a descoperit, ne face semn să ne apropiem de scaun, așa e Bodil, genul care stă pe tron. Mergi la ea chemat.

– Ce plăcere să vă văd, zice, dar unde v-ați lăsat fratele mai mare?

Deschide palmele, să-ți poți pune mânuța în laba ei.

– Își leagă bicicleta în pivniță, zice Tilte.

– Nu reușim să dăm de mama și tatăl vostru. N-avem nici un motiv să credem că n-ar fi sănătoși și în bună stare, dar nu-i putem găsi. De aceea vreau să vă întreb ceva. Consilierului comunal i-au spus că se duc în Spania, pe La Gomera. Așa v-au spus și vouă?

– V-am răspunde cu plăcere, zice Tilte, dar mai întâi am vrea și noi să știm de ce credeți că n-ar fi pe La Gomera.

Nu știu prea multe despre hipopotami. Dar cred că în balta lor noroioasă fac parte dintre animalele care stabilesc ordinea de zi. Asta e valabil și cu Bodil. Își întărește strânsoarea din jurul mâinii

Tiltei.

– Eu pun aici întrebările, zicea ea. Ați stabilit cu părinții voștri că vă sună?

– Răspundem, desigur, cu plăcere, zice Tilte.

Și, între timp, îmi strecoară telefonul în buzunar.

– Dar mai întâi să vă întrebăm noi un lucru pentru care ne facem griji, și anume dacă aveți hârtiile în regulă.

Pe fruntea lui Bodil apare o cută.

– Avem documentele de la administrația socială, cu sarcina să ne ocupăm de voi, zice ea. Așa-numitul Paragraf 50.

– Nu la asta mă refer, continuă Tilte. Ci la un ordin judecătoresc de percheziție, care să vă permită să intrați în camera fratelui meu și să răscoliți totul.

În odaie se lasă tăcere. Și funcționarii simt că li se pregătește ceva.

– Mi-e teamă pentru voi, zice Tilte, ca toată povestea asta să nu ajungă la ziar. Și să nu iasă tărăboi, fiindcă am făcut niște fotografii.

Bodil și funcționarii o înșfacă pe Tilte. Dar telefonul îl am eu, iar eu mă aflu deja de mult lângă ieșire.

– Telefonul, fotografiile sunt la Petrus, zice Tilte.

Funcționarul capătă deodată o anumită privire.

– Joc extremă dreaptă, le zic, și sunt foarte rapid. Înainte să faci trei pași am și zburat, m-am topit!

Cei trei adulți se opresc. Le simt nehotărârea. Mai simt ceva, că sunt sub presiune și le e frică de ceva.

– Nu-l puteți prinde pe Petrus, spune Tilte, o să meargă cu asta la presă și treaba apare pe prima pagină. „Poliția și directoarea comunală din Grenå scot din cămin fără aprobare copiii preoților.“

Bodil luptă grandios. N-ajungi directoare comunală fără inteligență strategică, după cum îi zice Tilte.

– Pentru voi facem asta.

– Vă suntem recunoscători, zice Tilte, dar ne trebuie ceva mai multă deschidere. De ce nu s-ar afla părinții noștri pe La Gomera?

Bodil se ridică.

– Fiindcă nici n-au plecat din țară.
– Poliția îi urmărește pe toți preoții danezi? întreabă Tilte.
– I-a urmărit pe părinții voștri.

În mașină se poartă frumos cu noi. Ce-i drept, s-a mai ivit un mic risc de infarct pentru Bodil când a întrebat de ce-i trebuie atâta timp lui Hans să-și lege bicicleta, iar Tilte i-a răspuns că povestea cu bicicleta a fost o minciună necesară, că de fapt nu știm unde e Hans; iar când Bodil a format numărul lui Hans, evident că a fost zadarnic. Drept care a format alt număr, anunțând că suntem cu ei în mașină, dar că Hans s-a topit, iar vocea de la celălalt capăt a spus ceva care a liniștit-o. Apoi am șters fotografiile din mobil și atmosfera s-a destins.

Drumul a fost pașnic. M-au lăsat să stau în brațe cu Basker, care e mai degrabă om decât câine și n-are nici un chef să zacă după niște gratii. Au oprit și la o benzinărie, ne-au cumpărat sandvișuri și dulciuri; așa că, până am ajuns, atmosfera a fost suportabilă.

Ne îndreptăm spre aeroportul Thune din Roskilde. De aici pornesc vara mai multe avioane pe zi spre Finø.

Cei mai mulți iau însă bacul din Grenå, care oprește întâi la Anholt și lasă acolo câțiva dezorientați, care n-au habar ce i-ar fi așteptat dacă ar fi rămas la bord. Apoi pornește mai departe spre Finø și pe ultimele mile poți simți că părăsești strâmtoarea Kattegat și te apropii de Atlanticul de Nord, din care pricină cei zdraveni din punct de vedere economic, dar având rău de mare preferă să ia avionul.

Pista de aterizare din Finø e într-o zonă defrișată, iar aeroportul, un fel de magazie cu ferestre mari de sticlă și o fâșie de șapte sute cincizeci de metri de asfalt, care în zilele fără zboruri e folosit de Clubul Tineretului; între altele, se află acolo o rampă pentru patine pe rotile și skateboard, care poate fi împinsă la o

parte când aterizează avioane. Niște Cessna cu un singur motor, cărora fâșia cea scurtă le e de ajuns.

Coborâm și ne uităm la avion. Din atitudinea noastră, Bodil descifrează, pesemne, o întrebare politicoasă.

– În comuna Grenå, zice ea, ne ocupăm de copiii și tinerii în situații dificile.

– Da, răspund eu. Dar nu chiar așa de conștiincios.

Obrazul lui Bodil se adumbrește ca de oboseală. Prilej pe care Tilte îl folosește pentru a-i cere împrumut telefonul.

– Al meu s-a descărcat și aș vrea să încerc să-l sun pe fratele meu mai mare, poți să mi-l împrumuți puțin?

Bodil i-l dă. Doar eu observ că accesează lista cu adrese, o privește atent și o stochează în fenomenala ei memorie. Formează un număr la care evident nu răspunde nimeni, apoi îi dă lui Bodil înapoi telefonul și urcăm la bord.

Drumul spre pista de decolare trece printr-o sală de așteptare pustie. Pe un perete pentru reclame sunt mai multe afișe, unul mă face să mă opresc.

E un afiș anunțând o serie de concerte în legătură cu ceva fără îndoială important, dar nu prea îmi dau seama ce, pentru că imaginea de deasupra textului îmi taie respirația. E Conny, surâzându-mi.

Tilte îmi pune o mână pe braț și mă întorc între cei de față.

După ce avionul își ia zborul, Tilte se apleacă spre mine:

– Îl cunoaștem noi pe unul Wiinglad?

Scutur din cap că nu.

– Pe ăsta l-a sunat Bodil adineauri. Am reținut numărul din mobil.

Apoi îmi strânge ușor brațul. Între timp, cred că te cunosc destul de bine spre a fi cinstit și a-ți mărturisi de ce. Fiindcă mă părăsise iubita.

Vei spune, poate, că asta nu e mare lucru, că o treime din omenire a fost deja părăsită. Populația lumii constă dintr-o treime jeluindu-se după cei care i-au părăsit, apoi o treime dorind pe

cineva încă negăsit și, în fine, o treime care are pe cineva pe care nu-l iubește și îl va părăsi cândva, iar acela se va regăsi deodată în grupa 1.

Cu mine și Conny lucrurile nu stau chiar așa, deoarece Conny nu m-a părăsit de fapt niciodată. A intrat în vârtejul gloriei.

Acum doi ani au turnat pe Finø un film despre o familie și, pentru că fetița care trebuia să joace rolul drăgălașei și isteței surori mai mici s-a îmbolnăvit, a intrat în joc Conny, furându-i succesul; apoi a mai primit o ofertă și alte trei: în doi ani, a jucat în șapte filme.

Eu știu foarte bine de ce e în stare Conny, care își poate înteți energia și strălucirea la comandă.

Toți oamenii își pot înteți energia, dar celor mai mulți nu le e limpede acest lucru, îi surprinde chiar și pe ei, ca entuziasm sau mânie sau bruscă realizare a faptului că portarul e pe picior greșit – iar dacă îți pui tot sufletul în șutul de la distanță, nu poate să apere. Însă în mod normal acest lucru nu poate fi controlat. Doar Conny poate, și folosește asta în film. În primele șase o face pe fetița cu codițe și are în ochi o sclipire de vandalism. În al șaptelea e deja o adolescentă. Care are un prieten. Pe nume Anton. În film. Și îi rostește numele așa cum îl spune de obicei pe al meu. Acest *cum* e imposibil de explicat. Dar, în orice caz, altfel decât în pronunțarea tuturor celorlalte. N-am șters niciodată mesajele lăsate de ea pe telefon și le-am tot ascultat, doar ca să aud cum îmi rostește numele.

Până la acest film. Văzându-l și auzind că putea ține sub control felul acela de rostire a numelui meu, mi-a fost clar că am pierdut-o. Și am încetat să mai ascult vechile mesaje.

După al doilea film, Conny și mama ei s-au mutat la Copenhaga. Nici eu, nici Conny nu ne-am dat seama exact ce s-a întâmplat, primul film fusese încă pentru noi o mare aventură, dar a venit al doilea film și dusă a fost; de atunci au trecut doi ani și jumătate.

Am mai văzut-o de atunci o singură dată. M-a așteptat într-o zi când am ieșit de la școală. Ne-am dus împreună în port, asta era ruta noastră obișnuită. Între plajă și golful portului e un dig lung, pe

care ești apărat de vânt și vezi orașul de departe. Dar ea se schimbase. Avea o geantă ca în reclame și niște cercei cum nu vezi nici măcar în reclame. Mergeam strânși unul în altul, dar cu sentimentul că între noi se întinde tot golful și nici o punte nu mai e posibilă. Când am înțeles că voia să se desprindă, am simțit că mor. Mi-a apucat cămașa cu amândouă mâinile, a tras cu putere și a zis: „Peter, trebuie să fac asta, aici“.

Apoi a plecat. De atunci n-am mai văzut-o. Decât în film, pe ecran. Dar acum am terminat și cu asta. După ultimul film și chestia cu Anton.

Tilte știe asta. Știe ce se petrece în cel care-și zărește pe un afiș iubita pierdută. De aceea m-a mângâiat pe braț. Și apoi avionul a urcat în văzduh.

Aș vrea să explic unde se află exact Finø. Se află în plină Mare a Posibilităților.

Celui care ar vrea să colecteze tot fondul de cântece al insulei, spre a-l revalorifica la materiale vechi, lucru care ar fi după părerea mea de dorit și lăudabil, i-ar trebui un camion. Și remorcă. În cartea de cântece a școlii, ele sunt majoritare și se împart în două categorii.

În prima, Finø apare ca mic mărgăritar înconjurat de spumele mării, pe care insula le înfruntă cu vitejie.

În cea de a doua, perspectiva se schimbă: Finø e ca un pruncușor care își suge degetul mare de la picior în brațele mamei, marea fiind mama.

Nu poți cânta asemenea versuri fără a te întreba dacă nu cumva autorii de cântece patriotice se droghează înainte de a le compune. Fiindcă, de fapt, jumătate din populația insulei trăiește din pescuit de homari și calcani pentru turiști, sau făcându-le acestora întreținerea bărcilor în atelierele navale, sau conducându-i pe mare să vadă coloniile de foci din Rabalderholm, sau vânzând creme solare, costume de baie și cafea cu lapte la patruzeci de coroane paharul pe terasa de la țărm a restaurantului *Svumpuklen*, din apropierea portului. Iar cealaltă jumătate trăiește din pieptănatul, reparatul dinților și schimbatul de scutece și catetere pentru bătrânii trecuți de douăzeci de ani, care prestează servicii pentru turiști.

Marea nu e deci nici amenințare, nici mamă pentru Finø. E o tombolă din care extragem lozul câștigător în jumătatea văratică a anului. Și mai este un uriaș loc de joacă și sport pentru copii și tineri, în afară de cei vreo doi cărora, în fiecare an, le e frică de apă.

Odată, reprezentantul ministerului în Finø, Alexander Finkeblod, a pus-o pe Tilte să ridice mâna. Ceea ce pe ea n-o face deloc fericită, zice că e umilitor și e de părere că, dacă învățătorii sunt interesați de ce știe ea, n-au decât s-o întrebe direct. Între timp, au renunțat toți, inclusiv Finkeblod, dar în primul său an a tot încercat; dar atunci a întrebat-o, după ce i-a cerut să ridice mâna:

– Cum se numește marea din jurul insulei Finø?

– Se numește Cur de Pisică, a răspuns Tilte.

Alexander Finkeblod era să pice de pe scaun și i-a aruncat o privire care ar fi putut să pustiască teritorii întregi, dar Tilte citise în marele dicționar al limbii daneze ce înseamnă *gat*[11] și nu mai era nimic de discutat.

Totuși, a mai adăugat ea, ăsta n-ar fi tocmai cel mai potrivit nume; mai bine ar fi să i se spună Marea Posibilităților.

Așa că acest nume a devenit în Finø expresie curentă; când cineva întreabă unde se află insula, răspundem: „În plină Mare a Posibilităților“.

Deasupra acestei mări iese acum din nori avionul nostru; valurile sunt tivite cu spumă, bate un vânt de paisprezece metri pe secundă, ceea ce înseamnă că sângele ne curge ceva mai repede în vine; e și necesar, fiindcă tocmai atunci Bodil spune:

– Trebuie să vă punem acum banderola asta albastră, ca data trecută.

Ține în mână trei fâșii albastre care constau din câte două benzi de nailon legate, la rândul lor, de ceva ce seamănă cu un ceas de plastic, cu cifre. Cei doi funcționari, despre care am aflat că se numesc Katinka și Lars, ni le prind cu un capsator special, care seamănă cu un patent.

Dar în capsule nu e un ceas. E un mic, dar foarte puternic transmițător radio cu două baterii celulare. La *Store Bjerg* au o tablă ca a poliției din Grenå și Århus, unde fiecărui transmițător îi e alocată o cifră luminoasă. Așa că administrația socială și poliția știu întotdeauna unde se află mândrul purtător al banderolei albastre.

Astfel de benzi li se pun la ieșire criminalilor care au de

executat patru ani de pedeapsă după ce au omorât șapte dintr-o lovitură, sau nevestelor cărora li se interzice prin lege, din cauză că și-au bătut bărbatul, să se afle într-o rază de un kilometru și jumătate față de locul unde stă ascunsă victima, cu noua sa prietenă, tremurând de frică. Și, în fine, candidaților pentru *Store Bjerg* care s-au obișnuit să intre prin casele din Finø cu ajutorul unei rângi.

Dar în nici un caz nu se pun unor copii de vârstă școlară, care au altminteri dreptul să umble liberi.

Lucru pe care îl știe și Bodil, de aceea și-a exprimat intenția cu un aer de, să spunem, falsă lejeritate, cum i-ar fi spus, de pildă, lui Iov că, ei, lasă, n-ai decât o eczemă de copii, acolo, până mâine s-a dus, sau lui Noe că ei, un val, acolo. Ca să nu dăm decât două exemple din Biblie.

– Amintiți-vă, ne spune ea, că, indiferent ce s-ar întâmpla, avem grijă de voi.

Bodil face parte din marele grup de adulți care cred că niște copii ar putea să înțeleagă aluziile discrete. Din păcate, sunt nevoit să o dezamăgesc.

– Acest „indiferent ce“ nu prea ne încântă pe Tilte, Basker și pe mine; ar putea oare să însemne și „dacă nu vi se mai întorc părinții“?

Pe Bodil o trece un fior. Dar poartă centura de siguranță pentru aterizare, așa că nu se poate fofila afară pe aripa avionului, n-are de ales decât să ne privească în ochi.

– Imposibil, zice. Așa ceva e cu totul imposibil.

Și apoi auzim pentru prima oară o vorbă rostită cu greu de Hipopotamul Bodil, chiar din inimă:

– Însă ne facem griji.

---

[11] Pentru animale în general, „anus“.

Centrul de terapie *Store Bjerg* e așezat deasupra orașului Finø, pe coasta colinei Store Bjerg, partea cea mai înaltă a insulei, la 101 metri peste nivelul mării.

Turiștii care ar avea de gând să rânjească auzind acest nume, Muntele Mare, mai ales dacă în apropiere se află Tilte, Basker și nimicnicia mea, le-aș recomanda să poarte o apărătoare pentru dinți și să-și plătească la zi asigurarea de viață. Fiindcă noi, finøezii, suntem sensibili și ne simțim pe dată jigniți dacă locului cu pricina nu i se arată respectul cuvenit.

Dar, oricum, nu-i arde de rânjit decât unuia care nu cunoaște perspectiva care se arată de acolo. Și nimeni dintre cei care ajung acolo sus nu e altfel decât cel puțin profund mișcat. I-am văzut lăcrimând și pe niște tipi roșii în cap, cu însemne dorsale, flăcări tatuate pe ceafă și armă de vânătoare îndesată în geanta șeii.

Ce-i mișcă pe oameni e măreția, iar măreția e greu de explicat. Dar din vârful Marelui Munte poate fi văzută toată insula Finø, de la orașul cu același nume din sud și toți cei doisprezece kilometri până la farul din extremitatea de nord, și până la Marea Posibilităților, în care Finø plutește ca o planetă verde în văzduhul întunecat-siniliu al mării – ca să facem și noi o propunere poetică pentru cartea școlară de cântece.

Acum avem chiar această priveliște înaintea ochilor, Tilte și cu mine, de aici, de pe terasa centrului de terapie *Store Bjerg*.

Tilte stă în spatele meu și mă cuprinde cu brațele.

Omul trebuie să fie reținut când e vorba de atingerile altora. Pentru mama, de pildă, acest capitol e închis: am împlinit paisprezece ani, într-un an și jumătate intru la *efterskole*[12], în doi

ani și jumătate mă mut de acasă.

În afară de asta, mama se tulbură de o anume nedumerire când ar vrea să mă îmbrățișeze, fiindcă nu poate înțelege cum de acum o clipă eram bebelușul ei, cum zice, și deodată acesta a făcut paisprezece ani, a fost deja părăsit de o femeie, e golgheterul echipei mari și bănuit că ar fi fumat hașiș, deși nu există dovezi.

Încât mama nu știe dacă mai are vreun drept, dacă poate să mai ceară ceva, sau mai bine să uite totul, așa că o lasă baltă, dacă nu cumva mă milostivesc eu de ea și o iau în brațe de parcă aș fi eu însumi adultul, iar ea, copilul.

Cu Tilte lucrurile stau însă altfel, ea știe instinctiv ce drepturi are, și asta nu e puțin. Așa că acum mă cuprinde cu brațele.

– Petrus, zice.

Când Tilte îi zice cuiva într-un fel anume, e cu un rost. Odată, când tata și mama se certaseră și a picat cineva în vizită, Tilte a primit oaspeții la intrare, i-a poftit în casă și i-a prezentat pe părinți cu aceste cuvinte:

– Acesta e tata, iar dânsa e soția din prima căsătorie a tatei.

Tata n-a fost însurat decât o singură dată, și anume cu mama, încât oaspeții și părinții au tresărit vizibil; iar după plecarea musafirilor, Tilte a fost întrebată ce a vrut să spună. Nu se știe niciodată, a răspuns Tilte, cât mai poate să dureze asemenea căsătorie, mai ales acum, că a intrat în faza violentă.

A trecut apoi foarte multă vreme până să mai aibă loc între tata și mama vreo ceartă.

Dacă Tilte îmi spune „Petrus“, e cazul să ciulesc urechile; în general, mă numește așa când vine vorba de ușă.

Stăm astfel nemișcați câteva secunde. Și ascultăm liniștea. Chiar dacă, bineînțeles, e fără sunet. Ca și cu fericita copilărie. Cum te gândești la ea, se pierde. Trebuie doar să asculți. Ceea ce nu are sunet.

Tăcerea nu durează decât o clipă. Apoi o întrerupe un strigăt entuziast.

– Tilte, clopoțelul meu de munte! Și micul Peter! Arătați de-mi

vine să vă mănânc, nu alta!

Ne întoarcem într-acolo.

– Rickardt! zice Tilte. Parc-ai fi un derbedeu din Milano!

Cu asta l-a nimerit pe conte la fix.

---

[12] În Danemarca, formă de învățământ ce urmează școlii generale; printre altele, oferă o pregătire intensivă axată pe arte sau sporturi.

Rickardt, conte de Tre Løver[13], poartă cizme de cowboy cu toc înalt din piele de șarpe autentică și niște pantaloni din piele galbenă înfășurați precum coaja în jurul bananei; mai poartă și o cămașă albă, descheiată până la buric. Lasă vederii un lanț de aur și un corp atât de slab și subțire, de parcă și-ar fi pierdut pofta de mâncare cu mulți ani în urmă și de atunci n-a mai regăsit-o.

Și chiar așa a fost. Când l-am cunoscut pe Rickardt Tre Løver, tocmai se dezintoxica de heroină, drogul îi furase pofta de mâncare. Trebuie să fie ceva ca marea iubire, cine a găsit un lucru atât de bun ca heroina nu-și mai pierde timpul cu fleacuri ca foamea.

După ce s-a dezintoxicat, a urmat niște cursuri de formare a terapeuților antidrog; apoi a cumpărat întregul cămin și a intrat în conducere. Ceea ce a fost posibil pentru că toate centrele de terapie pentru drogați din Danemarca sunt private și pentru că el e un conte adevărat, care a moștenit mai mulți bani decât ar fi sănătos pentru un fost drogat.

Moștenirea i-a îngăduit să-și cultive și gustul pentru îmbrăcăminte, dezvoltându-l de la bizar la trăsnit. De exemplu, azi poartă pe cap ceva care și pentru el depășește orice măsură. E o cască de baie în care au fost tăiate o mulțime de găurele. Prin deschizături ies șuvițe de păr, iar între ele, electrozi, lucind verde și roșu.

– Avem în vizită un cercetător neurolog, suntem în plin experiment, ne spune el. Creierul meu a trezit, desigur, cel mai viu interes.

L-am cunoscut pe conte la scurtă vreme după ce mama și tata veniseră acasă cu un Maserati și haina de nurci.

După ani și ani în care mâncasem, la casa parohială, o dată pe săptămână terci și de alte două ori pește (care în Finø e ca și gratis), a urmat o fază în care curgea lapte și miere. De ziua mea am găsit pe masă cinci hârtii de o mie de coroane, de altfel, nu doar eu, ci și Tilte și Hans, ca să nu fie invidioși, apoi ne-am dus la terasa *Svumpuklen* și am băut ciocolată de ziua sărbătoritului. Când ne-am întors acasă, banii dispăruseră.

Toate ușile și ferestrele fuseseră închise, nu era nimic distrus, dar banii nu mai erau de găsit.

Fiecare om își are propria ordine în camera lui. La fratele meu mai mare, Hans, domnește cea mai mare dezordine cosmică, de parcă abia s-a petrecut Big Bang-ul și totul s-ar afla încă în haos după catastrofă. La Tilte, lucrurile sunt mai la locul lor, dar, pentru că are un stil extravagant și haine cât o garderobă de teatru și pe puțin cincizeci de perechi de pantofi, două lăzi cu machiaj și cercei, plus o cămăruță-dulap de al cărei tavan atârnă, de lanțuri, cuiere cu haine ori șaluri din pene, te simți la ea ca într-un bazar din *O mie și una de nopți*.

Însă la mine e chiar ordine. Când te nești într-o familie unde – acu', nu vreau să zic nimic rău de ceilalți – tu și cu Basker sunteți singurii normali, trebuie pur și simplu păstrată cea mai strictă rânduială, de dragul tău însuți.

Îmi place să văd lucrurile la locul lor, de pildă pe pervaz am înșirat trofeele mijlocii, pentru „jucătorul anului“ sau Campionatul Kattegat; dar, în ziua cu pricina, cupa pentru turneul de vară al Clubului de Fotbal Finø era așezată puțin diferit și avea niște amprente, ceea ce pe alama lustruită se observă imediat. În grădină, sub fereastră, se afla o bucată verde, pătrată, de plastic. I-am arătat-o mamei și ea ne-a explicat că e pentru ajustarea termopanului. A tras de lemnul care ținea geamul, iar acesta a alunecat fără probleme la o parte, arătând că altcineva folosise cu precizie o pârghie.

În centrul de terapie se servește masa la ora douăsprezece, așa că Tilte, Hans, Basker și cu mine am urcat la *Store Bjerg*, pe atunci

căminul nu era încă închis, luând cu noi cupa pe care i-am dat-o la mirosit lui Basker, iar apoi am străbătut liniștiți, în voie, toate camerele. Banii i-am găsit deja în a treia odaie, adică Basker i-a descoperit, hârtiile nici măcar nu fuseseră bine ascunse, se aflau într-un sertar deschis, dintr-un dulap cu vreo două sute de cravate pe umerașe.

Când s-a întors de la masa de prânz, contele ne-a găsit în camera sa, așteptându-l. A rămas în prag, iar apoi ne-a salutat:

– Încântat de cunoștință.

La care Tilte a ripostat:

– Asijderea. Suntem încântați și să ne revedem banii.

Asta a fost prima noastră întâlnire cu contele și, după dificultățile de început și acele mici neînțelegeri care se pot strecura când tocmai l-ai dovedit pe partenerul de dialog că a dat o spargere și a furat 15000 de coroane, atmosfera a devenit de-a dreptul plăcută. Am vorbit despre viața în Finø, iar contele ne-a povestit despre copilăria sa din Iutlanda de Nord, într-un castel cu șanț de apărare și loc de înnoptat pentru două sute cincizeci de oaspeți, și despre cum a primit cadou de la părinții săi, în vremea internatului său la Herlufsholm[14], un apartament propriu, pe care l-a vândut pe dată și, din suma dobândită, și-a cumpărat *ketalar*, care e ca un fel de LSD, doar că mai haios, faci o injecție și în două minute decolezi printr-un punct din cutia craniană drept în spațiul cosmic.

L-am observat pe fratele meu Hans tresărind la pomenirea decolării în spațiul cosmic.

Timp de un an a luat contele *ketalar* zi de zi și, când a terminat banii, a ajuns în stradă. Din fericire, tocmai începuse sezonul ciupercilor, așa că s-a mutat într-un cort în pădure. Acolo, ne-a povestit el, niște pitici culegeau zilnic pentru el pălării de *psilocybin*, ciuperci halucinogene la fel de bune ca mescalina; iar când s-a făcut frig și s-a mutat în oraș pe treptele de la Nørrebro, piticii i-au adus mici porții de heroină și cacao cu lapte și valiu, și așa a supraviețuit până l-au prins, diagnosticat și îmbarcat spre Finø.

Se făcuse seara târziu când l-am părăsit pe conte, deveniserăm

prieteni la cataramă și i-am dat fiecare o hârtie de o mie. El a stat la geam și ne-a cântat pe drumul de coborâre.

Chestia cu cântatul i-a rămas; cam o dată la două săptămâni apare pe gazonul din fața casei parohiale, sub ferestrele noastre, într-un costum roz cu, să spunem, picățele albe, dotat cu o arhilăută[15], instrument care sună și arată ca un obiect din spațiul interplanetar. Cântă cam o jumătate de oră; contelui îi plac deopotrivă fetele și băieții, așa că e îndrăgostit de Tilte și de Hans ca un șobolan de două cașcavaluri; la început am avut o problemă să le explic prietenilor picați în vizită ce e cu el, când îl vedeau pe conte cu lăuta lui, cum își ridică uneori mâna de pe instrument spre a dirija omuleții albaștri care ar locui, chipurile, sub veranda noastră, acompaniindu-l. Dar cu timpul ne-am obișnuit; Tilte spune, cu proverbiala și discreta ei modestie, că, dacă stăpânești un regat, ai tot felul de supuși, așa că, treptat, contele a devenit ca parte din familie.

Acum Tilte vrea să vadă cât a mai progresat, așa că îl testează.

– Rickardt, zice ea, nu e o priveliște minunată?

Contele aprobă din cap. Și el găsește minunată priveliștea de pe terasa de la *Store Bjerg*. Mai ales acum, că s-a îmbunătățit prin prezența Tiltei.

– Față de ultima oară, zice Tilte, căminul pare să fi dobândit un paznic permanent la intrare. Desigur, pentru a face personalul și pacienții să se simtă în siguranță?

Contele dă din cap, chiar așa e.

– Iar senzorii albi de pe zidul grădinii sunt, desigur, din ăia rafinați, care înregistrează dacă se cațără cineva: au și ei rolul de a spori sentimentul de siguranță?

Contele dă din cap, desigur, chiar pentru asta sunt.

– Și apoi banderolele astea albastre care ne-au fost puse, zice Tilte.

Contele începe să se foiască, ridicându-se și coborând pe vârfuri.

– Nu ți se pare și ție, Rickardt, că Petrus și cu mine suntem

închiși aici ca niște porci pentru abator? Fără să fi vorbit cu un avocat, fără vreo judecată.

Contele tace.

– Și apoi camerele noastre, continuă Tilte, neînduplecată. Spațioase, cu vedere la mare, ca în cel mai bun hotel. Înconjurate de prieteni buni. De o parte, Katinka, venită cu noi în avion. De cealaltă, Lars, din același avion. Lars și Katinka. Nu ți se pare și ție, Rickardt, când îți consulți experiența de viață, că ăștia doi cam arată a polițiști?

– N-o să rămână decât două, trei zile, zice contele.

Toată lumea s-a minunat că un multimilionar cum e contele a cumpărat *Store Bjerg*, coborându-se să și lucreze acolo. Dar pentru Tilte și pentru mine e ușor de înțeles. Ține de faptul că locatarii căminului sunt niște tipi așa, profunzi.

Danezii normali, mai ales adulții, dar și tinerii, sunt în majoritatea lor de părere că, dintre toate umilințele și jignirile de care au parte, cea mai mare e chiar existența. Clienții de la *Store Bjerg* gândesc altfel. Nu-i nici unul dintre ei care să nu fi fost la un pas de-a o pierde, așa că sunt mai conștienți că poate ar trebui, chiar și numai o dată pe an, să se bucure nițel că sunt în viață.

Acest *spirit* l-a atras pe conte, de aceea e, în general, de partea pacienților, dar în clipa asta, aici, în fața Tiltei, e greu să fii de partea asta.

– Rickardt, continuă Tilte. Știm și noi că Basker e un câine foarte vioi. Și că Petrus e un băiat nu tocmai liniștit. Dar găsești că e nevoie să fie supravegheați de doi civili, plus un radar, plus *Store Bjerg*, care e păzit ca o închisoare?

Contele spune că s-a gândit și el la asta.

Tilte face acum ceea ce numim, la asociația teatrală de amatori din Finø, o pauză artistică.

– Și gândește-te la titlurile cu litere mari din ziare.

Asta a învățat-o de la străbunica noastră, cu un prilej la care voi mai reveni, și e de observat că Tilte dobândește tot mai multă rutină: acum sună mai amenințător și mai inflexibil ca adineauri în

locuința lui Hans.

– „Contele ajută Poliția să-i țină ilegal închiși pe copiii preotului“ – ei, cum ți se pare că sună asta, Rickardt?

Contelui nu-i place cum sună. Foștii drogați care s-au dezintoxicat și au moștenit un titlu nobiliar, un castel, două moșii, precum și cinci sute de milioane de coroane sunt foarte sensibili în privința prestigiului și a bunului lor renume.

Cu asta ne-am apropiat de miezul problemei.

– Avem nevoie de ajutorul tău, zice Tilte. Pentru o ieșire în libertate, să-i zicem. Trebuie să vedem dacă mama și tata au lăsat vreo înștiințare în casa parohială.

Contele pare lovit în moalele capului, i-a pierit graiul, fiindcă abia mai poate să șoptească:

– Aveți o vizită.

Traversăm terasa de la *Store Bjerg*. Pacienții cu căști de baie și cabluri stau la soare, le zâmbim, salutându-i din cap, destul de bine-crescuți spre a-i atenționa că, așa cum poartă pe căpățână asemenea podoabă, arată de parcă nici n-ar avea dedesubt vreun creier de măsurat.

Ca să fim exacți, mergem doar Tilte, Basker și cu mine, contele încercând în același timp să se miște, să-și frângă mâinile și să cadă în genunchi în fața Tiltei.

– Imposibil, zice el. Asta să nu mă rugați. Nu pot să vă ajut să ieșiți. Dau de bucluc.

Acum intru eu în acțiune. E o tehnică pe care am studiat-o cu Tilte. Ea face pe călăul, eu apar ca o soră de caritate.

– Ai putea să ne faci rost de o foarfecă zdravănă de bucătărie, zic eu. Ca să tăiem banderolele albastre.

Contele amuțește. Tilte îl apucă de o mână, eu de cealaltă.

– Oricum, n-aveți cum trece de poartă, zice el.

Ne uităm în jos, spre poartă. Închisă cu bară transversală, cu paznic, camere video, gard de sârmă electrică. O priveliște care l-ar fi amuțit și pe Houdini[16].

– Rickardt, zice Tilte, ce spun *Cavalerii razei albastre?* Despre

ușă.

– Nu există ușă, citează contele, nu încetați să bateți.

Rickardt conte de Tre Løver conduce loja *Cavalerilor razei albastre*, căutători spirituali, pe care chiar el a întemeiat-o și care se adună în fiecare marți în curtea conacului Finøholm, ocupându-se cu tarotul și numerologia, și încearcă să intre în legătură cu morții prin cântece și dansuri compuse de conte. Purtând niște haine care umbresc pe departe căștile de baie pentru studiul creierului. Dar cine crede că asemenea adunare sub conducerea contelui ar trebui să fie o trufanda pentru psihiatria ferecată a spitalului din Finø să-și țină mai bine gura când suntem în preajmă Tilte și cu mine, căci Rickardt e prietenul nostru și, cum spuneam, aproape că face parte din familie.

– Ce frumos, zice Tilte: nu există ușă, dar nu încetați să bateți.

Ne ajutăm reciproc să-l ținem pe conte pe picioare și să-i transferăm optimismul nostru. În această atmosferă intrăm de pe terasă în salon. Unde în prima clipă rămânem încremeniți. Fiindcă în fața noastră se află una dintre cele mai mari provocări pentru viitorul mai luminos al omenirii: Anaflabia Borderrud, episcopeasa din Grenå.

---

[13] În daneză numele înseamnă „Trei Lei“.

[14] Celebră și exclusivistă școală privată cu internat (învățământ secundar și ceea ce am numi în România liceal), aflată la 80 km de Copenhaga, întemeiată în 1565 în clădirea unei mânăstiri benedictine din secolul al XII-lea de către amiralul Herluf Trolle și soția sa Brigitte Gøye. Inițial școală de băieți, din 1966 co-educațională, este și în prezent singura școală în Danemarca cu uniformă obligatorie. Se păstrează vechi tradiții. Între absolvenții de renume sunt numeroși oameni de stat și celebri umaniști danezi.

[15] Instrument de coarde folosit începând cu secolul al XVI-lea, asemănător cu teorba, păstrând acordajul lăutei renascentiste (paisprezece cuie de acordaj); autori celebri care au scris pentru arhilăută sunt Corelli și Haendel.

[16] Harry Houdini, iluzionist american m. 1926, născut Erik Weisz în 1874 la Budapesta, președinte al Societății Magicienilor Americani, a jucat și în numeroase filme și a fost un

pasionat aviator.

Mulți ar fi rămas lați în situația asta și s-ar fi dat bătuți. Dar nu și noi. În mai puțin de o secundă, legătura dintre creier și corp e restabilită și ne apropiem de masa ei cu pași mari, măsurați.

– Doamnă Borderrud, zice Tilte, ne bucurăm nespus să vă vedem!

Anaflabia Borderrud face parte, din câte știm, dintre destul de puținele persoane cărora îți dai seama că trebuie să le spui de la început dumneavoastră[17]. Începutul îi reușise lui Tilte. Dar era clar că situația cerea mai mult decât un bun început.

Fizic, episcopeasa are aceeași înălțime ca fratele nostru Hans. Dar privirea ei nu se îndreaptă spre cer, ci spre acela cu care vorbește, și e o privire care s-ar potrivi oricând la joagărul din Finø, fiindcă ar putea să taie lemne, chiar esențele cele mai tari. În afară de asta, ținuta ei dă de înțeles că îi repugnă, ba chiar mai mult de atât, să asculte orice palavre.

Însă acum n-are încotro, din păcate, nu în ultimul rând după ce ne-a cunoscut familia.

Anaflabia Borderrud a fost cea care a condus acum doi ani tribunalul ecleziastic instituit de Ministerul Afacerilor Religioase pentru a cerceta cazul tatălui meu, iar lăsarea lui în libertate, din toate punctele de vedere, s-a petrecut în ciuda votului ei împotrivă.

Bucuria Tiltei de a o vedea este deci foarte unilaterală.

– Mă aflu cu totul întâmplător în Finø, zice Anaflabia Borderrud. Împreună cu secretara mea Vera.

Nu știu dacă episcopii din Danemarca au vreun spectacol de Crăciun. Dar, dacă da, ar fi desigur o greșeală să i se dea Anaflabiei Borderrud un rol important. Fiindcă un spectacol mai prost decât

cel tocmai jucat, că întâlnirea noastră ar fi întâmplătoare, n-am mai văzut de mult, Tilte, Basker și cu mine, punând la socoteală și teatrul de revistă al turiștilor de la Casa de ședințe din Finø, din ultima săptămână a lunii iulie – socotit teatrul de amatori la cel mai jos nivel.

– Am auzit că părinții voștri sunt căutați, zice Anaflabia Borderrud. Îmi pare rău.

Sub masă, Basker mârâie. Simte că episcopesei îi pare rău de dispariția părinților, dar că de fapt o doare altceva: faptul că din cauza asta a trebuit să vină la Finø, loc pe care nu-l consideră nicidecum Gran Canaria al Danemarcei, ci un amestec de Alcatraz și Noua Guinee daneză a papuașilor, o pustietate populată de pușcăriași, vânători de capete și urmașii lor. Asta simte Basker și de aceea mârâie.

– Dar cum se face, întreabă episcopeasa, că sunteți aici?

Nu lăsăm să se observe. Însă întrebarea ne impresionează profund.

Nu că i se pare nepotrivit să ne vadă închiși, din punctul ei de vedere ar putea fi și gratii la ferestre, și rottweileri. Dar nu înțelege cum de ne aflăm chiar la *Store Bjerg*. Ceea ce ne arată că poliția și Bodil i-au ascuns ceva.

Tilte se apleacă peste masă către epicopeasă și secretara ei Vera, care nu e chiar așa de bătrână, poate să aibă în jur de treizeci de ani, dură ca o nucă nespartă. Își coboară vocea și le șoptește:

– Eu personal mă aflu aici fiindcă am venit în vizită la Peter.

– Se droghează? șoptește și episcopeasa.

De fapt, crede ea că șoptește. Vocea ei, obișnuită cu bolțile de piatră ale unor biserici mari, neîncălzite, chiar când coboară se poate crede că folosește vreo tehnică din Noul Testament, spre a trezi morții la viață.

Tilte dă din cap. Pe chip i se citește o mare gravitate.

– Mai sunt și altele, penale.

Episcopeasa și secretara nu par prea uimite. Vestea nu e o surpriză pentru ele. Dar pentru mine, da. Mă simt ca ieșit din uz.

– Nu trebuie să ai cel puțin 16 ani ca să fii închis aici? întreabă Anaflabia Borderrud.

Vocea Tiltei e aproape de neauzit.

– În afară de cazurile speciale. Când e vorba de dependență gravă. Și cazuri penale serioase.

Episcopeasa dă din cap.

– Dacă ținem seama de evoluții, nu e de mirare, zice ea.

Secretara dă din cap, nici ei nu i se pare de mirare.

– M-am gândit, zice episcopeasa, că aș putea folosi ocazia ca să fac o scurtă vizită la casa parohială, dacă tot sunt pe aici. Dar poliția a ferecat casa. Și a sigilat ușa.

Își coboară mai mult vocea. Însă tot s-ar auzi, peste un întreg stadion de fotbal.

– Voiam să văd dacă părinții voștri n-au lăsat ceva. Vreo urmă care ne poate sugera pe unde ar fi. Cum s-ar putea intra în legătură cu ei. Pentru a rezolva cazul fără amestecul poliției.

Oamenii care cugetă profund asupra existenței observă că marile surprize vin ciorchine, asta dacă, desigur, un ciorchine ar putea veni.

Încă înainte să încep digerarea minciunii spuse de Tilte despre mine, șocul se transformă într-un sentiment de respect. Mă aflu înaintea unor maestre ale strategiei. Evident, episcopeasa vrea să obțină ceea ce i-a reușit și data trecută: să evite un scandal. Ca să se inspire pentru acest proiect, vrea să cotrobăiască prin casa parohială.

Ceea ce vrea și Tilte. Dar din alte motive.

Episcopeasa Anaflabia Borderrud aruncă o privire asupra ceasului, lucru pe care ar vrea să-l ascundă. Ușa spre salon se deschide și cineva spune:

– Ei, asta-i! Ce coincidență interesantă!

---

[17] În daneză, ca și în engleză, se vorbește la persoana a doua singular, într-un mod

considerat democratic. Dar, deși extrem de rar folosită, spre deosebire de engleză există și adresarea la persoana a doua plural. În această traducere am folosit adresarea la persoana a doua plural acolo unde ar fi fost cazul în limba română (un străin, o persoană în vârstă sau foarte respectată etc.).

Nu știu dacă ai auzit de filosoful Nietzsche. Eu trebuie să recunosc că nu se află deocamdată în programa clasei a șaptea de la școala orășenească din Finø. Poate că ar trebui să fim recunoscători pentru asta – dacă e să ne luăm după fotografia de pe coperta cărții sale de cugetări, pe care Tilte și cu mine am descoperit-o la bibliotecă. În fotografie, Nietzsche are o mustață ca un măturoi și în ochi o privire de-ți vine să spui că o fi el genial, dar ar trebui să prindă o zi chiar foarte bună ca să-și poată încheia propriii nădragi.

Bărbatul aflat acum în prag e leit Nietzsche, în afară de faptul că are mustața albă și căpățâna cheală ca un ou fiert, de ai impresia că lui Dumnezeu nu i-a mai rămas nici măcar un pic de puf după ce a terminat cu mustața.

– Dar, zice el, ce vedem noi aici? Figuri cunoscute.

Ne ridicăm. Tilte face o reverență, eu mă înclin, iar Basker începe să mârâie, încât mă văd nevoit să-l împung cu piciorul întins, ca la balet.

Printr-o coincidență fantastică – pe care n-o socotim coincidență nici o singură clipă –, ne aflăm în fața altui reprezentant al acelei rare specii căreia e mai bine să i te adresezi cu dumneavoastră. Cine? Un bărbat celebru și în afara Danemarcei, profesor și medic șef al secției pentru cercetări cerebrale la Noul Spital din Århus, dr. Thorkild Thorlacius-Drøbert.

La fel ca și episcopeasa din Grenå, Thorkild Thorlacius-Drøbert e unul din cunoscuții familiei. Fiindcă a condus micul grup de psihiatri care i-a examinat pe părinții mei. Și care i-a declarat normali, ceea ce presupunea că tata poate să-și reia slujba după toate cele întâmplate, pe care vreau în fine să ți le povestesc, doar

că aștept momentul potrivit, adică să se liniștească toate cele care ne preocupă aici.

Alături de Thorlacius-Drøbert se află soția sa, pe care o cunoaștem tot de atunci, fiindcă îi e secretară și, aș spune, una din cele mai fervente admiratoare.

Anaflabia Borderrud își pocnește palmele și își îngroapă definitiv restul speranțelor într-un viitor de actriță.

– Thorkild, exclamă ea, tu, aici, incredibil!

Thorlacius-Drøbert ia loc. Îndărătul scaunului său stă contele. Rickardt Tre Løver are un chip deschis, în care oricine poate citi ca într-o carte de copii. Ne dăm seama că se teme de ce punem la cale noi, Tilte și cu mine, că e impresionat să se afle în aceeași încăpere cu asemenea mari jucători și că nu-și dă deloc seama ce se petrece.

– Tânărul acesta… îi zice episcopeasa lui Thorlacius-Drøbert.

Se oprește și scotocește în memorie după numele meu, dar acesta a fost șters de timpul care vindecă toate rănile.

– Tânărul acesta a fost adus aici pentru că se droghează. Sora lui…

Caută iar, dar de data asta găsește ceva, probabil pentru că e nevoie de mai mult de câțiva anișori buni spre a o scoate pe Tilte din minte.

– …Dilde, continuă episcopeasa. Sora lui, Dilde, îi face o vizită.

Contele emite un sunet de parcă face gargară cu Vademecum. Ca psihiatru, Thorlacius-Drøbert îl privește interesat. Privirea pe care i-o aruncăm noi, Tilte și cu mine, promite niște vânătăi de durată. Ceea ce-l face să-și țină fleanca.

Toți își închipuie că vorbesc cu voce joasă. Probabil din cauza mea. De parcă ar lua în calcul că drogurile m-au asurzit sau m-au făcut cel puțin tare de ureche.

Thorlacius-Drøbert mă fixează precum Nietzsche. Știu încă de acum doi ani că e și hipnotizator; tata și mama au fost tratați de mai multe ori cu hipnoterapie. Aici e cazul să spun că, dintre cei care i-au testat, doi psihiatri i-au declarat normali; nu și Thorlacius.

– Da, zice el, se vede clar că a luat-o razna. Nu ți se pare, Minni?

– Doamne, răspunde soția sa, se vede foarte clar!

O căsătorie de durată mi se pare ceva romantic. De exemplu, mi-e dragă perechea de berze care vine să clocească pe acoperișul casei parohiale, în fiecare an aceeași. Mi se pare frumos că tata și mama sunt împreună de peste douăzeci de ani, mai ales dacă îi cunoști și ești copilul lor și trebuie să te împaci cu ideea, știind toate câte decurg de aici.

Dar că o femeie poate să reziste o perioadă mai lungă alături de un bărbat ca Thorkild Thorlacius-Drøbert, asta ține deja de categoria minunilor din Noul Testament. Și nu doar că stă alături de el, ci cade în genunchi în fața lui, considerându-l un semizeu și un dar pentru omenire.

– Tulburare de personalitate. Inevitabilă. La asemenea educație. Fata e mai tare. Mai călită.

Tilte îi aruncă o privire visătoare, care nu promite nimic bun pentru viitorul lui.

– Aș vizita casa parohială, zice Anaflabia Borderrud. Poate te-ar interesa să vii și tu, Thorkild. Să arunci o privire profesională.

Întotdeauna te înfiori după ce treci de stânci și vezi marea. Abia acum iese și pentru noi toată conjurația la iveală, în nesfârșita ei inventivitate.

Anaflabia Borderrud a venit la Finø să amortizeze un nou posibil scandal în care familia noastră ar fi jucat rolul principal. Și, tot ca data trecută, l-a luat cu ea și pe Thorkild Thorlacius-Drøbert, pentru a face lumină în ungherele psihologice. Amândoi speră că noi trei putem fi măturați sub covorul pe care să stea ei până ce lucrurile se vor așeza. Ceea ce n-ar fi durat mult, având în vedere că fiecare cântărește pe puțin nouăzeci de kilograme. Mă simt transportat într-o stare de reculegere de câte ori văd cu ochii mei mari jucători. Am, acum, doi înaintea mea.

Anaflabia se foiește.

– Din păcate, zice ea, poliția a sigilat casa parohială…

Tresar; abia acum înțeleg de ce a venit la *Store Bjerg*. Nu ca să ne vadă. Ci ca să-i ajutăm să intre în casa parohială.

Tilte dă din cap.

– Știu eu o cale, zice. Însă imposibil de explicat. Dar dacă aș merge cu dumneavoastră…

Ieșim, traversăm terasa. Și, zău așa: suntem un grup cu multiple și contradictorii sentimente.

Dacă – în mod excepțional – ar fi să încep chiar cu mine, ar trebui să recunosc: presupunerea că Tilte și Basker m-ar putea părăsi îmi provoacă panică. Contele a rămas pur și simplu paf, e înconjurat de o aură pe care Thorlacius-Drøbert o contemplă plin de nădejde, de parcă prin casca lui de baie ar putea să dea marea lovitură.

În schimb, episcopeasa pare cuprinsă de îndoială. Evident, nu religioasă, nici îndoiala asupra dreptului de a intra prin efracție în casa parohială, fiindcă în ambele cazuri e clar că îl are pe Dumnezeu de partea ei. Nu, probabil se îndoiește dacă e cazul să urce în aceeași mașină cu Tilte, neștiind sigur dacă soarta familiei mele nu e cumva contagioasă.

Secretara Vera se mișcă atent, cu prudență, de parcă ar fi valetul unui mare general într-o zonă a dușmanilor, neexplorată. Iar Minni Thorlacius-Drøbert își privește soțul cu adorație.

Profesorul arată cu o mișcare amplă căștile de baie și se întoarce spre episcopeasă:

– Am folosit ocazia pentru experimente. Suntem pe cale de a localiza o genă a drogaților, care provoacă un mic defect la creier.

Am exagera dacă am spune că episcopeasa vădea cel mai mic interes. Nu arăta decât că s-a săturat de defectele cerebrale din Finø și nu mai vrea să se enerveze și cu ăsta.

Dar îl știam de acum doi ani pe Thorlacius-Drøbert ca vorbitor talentat și mare cercetător, neobosit în căutarea de informații. Acum se întoarce spre conte.

– Cum apreciați, zice el arătând spre mine, șansele băiatului de a se vindeca? N-ar trebui să folosim ocazia spre a-i scana creierul?

Situația contelui Rickardt e grea. Greu de surprins în ansamblu. Se uită peste umărul profesorului și face un semn cu mâna.

– Sunt doar piticii albaștri, explică el. Care locuiesc sub terasă. Le fac semn să vină.

Deodată, și în mod neașteptat, ne amintim de vorba înțeleaptă cu a nu renunța, ci a continua bătutul în ușă, chiar dacă nu există ușă. Anaflabia Borderrud n-are, cum am spus, decât un mediocru viitor teatral, dar în *show-business* i se deschid perspective nebănuite. Gândul că niște pitici albaștri ar putea să i se strecoare între picioare îi provoacă un salt surprinzător de înalt, o adevărată plutire.

Thorlacius-Drøbert a rămas locului. Îl privește pe conte intens, se simte că așteptările sale cele mai îndrăznețe cu privire la gena drogării și defectele cerebrale par a fi depășite.

În această situație de haos neașteptat intervine lovitura de maestru a Tiltei.

– Trebuie să-mi iau bagajul, zice ea. Din păcate, e cam greu. Mă puteți ajuta să-l duc, domnule profesor?

În alte împrejurări, chestia cu bagajul greu ar fi stârnit poate neîncrederea lui Thorlacius și a Anaflabiei Borderrud. Dar amândoi sunt cu gândul în altă parte. Thorkild Thorlacius n-a priceput decât că o tânără l-a rugat s-o ajute cu un bagaj. Se îndreaptă de spate.

– Fac parte din clubul academic de box, zice el.

Pare că vrea să-și scoată haina, să-și suflece mânecile și să-și arate bicepșii. Un semn din partea Tiltei îl oprește.

– Ce drăguț din partea dumneavoastră, domnule profesor. Ne vedem în camera mea peste zece minute?

După ce Tilte închide ușa camerei noastre, mă încrunt încrucișându-mi brațele. Nu sunt genul care lasă pur și simplu soarele să apună peste o supărare, dar în ceasul abia scurs numele meu până acum nepătat a fost târât în noroi de către Tilte, care mai are de gând și să mă lase singur.

Însă nu pot să protestez, fiindcă Tilte îmi pune un deget pe buze.

– Lars și Katinka, șoptește ea, îți dai seama? Prin aer plutesc niște amorași.

Dacă nu știi ce sunt amorașii, îți spun eu. Sunt niște îngerași îndopați, ca de pe vechile cărți poștale. Asemenea două cărți poștale ține acum Tilte în mână.

Mulți din Finø sunt de părere că Tilte ar fi pierdut orice interes pentru dragostea lumească după ce a fost părăsită de Jakob Aquinas Bordurio Madsen, care într-o bună zi s-a simțit chemat să studieze spre a deveni preot catolic la Copenhaga, spre a-și petrece tot restul vieții în post și rugăciune. Dar noi, care o cunoaștem pe Tilte îndeaproape, știm că, în ciuda loviturilor și dezamăgirilor, a rămas romantică și că îi plac filmele în care cei doi se regăsesc până la urmă și pornesc într-o gondolă roz spre apus, în sunetele unei muzici lipicioase ca timbrul de scrisoare. Câteodată mă gândesc că nu-i e pe plac expresia „și au trăit fericiți până la sfârșitul vieții“ pentru că i se pare prea puțin, având în vedere că o iubire de cincizeci-șaizeci de ani e nimica toată față de veșnicia căreia îi e menită. Așa că-i ajută pe cei întristați să-și depășească îndurerarea; și cu același entuziasm descoperă înclinațiile înainte ca îndrăgostiții înșiși să se lămurească, punându-i în mișcare. De aceea are mereu la ea un tenculeț de asemenea vederi, cum sunt cele două pe care

mi le flutură sub nas.

Apoi, sub ochii mei neîncrezători, desenează pe fiecare din ele o inimă.

– Pe asta i-o dau lui Lars, zice, și îi spun că e așteptat de Katinka sub salcâmul cel mare din fundul grădinii. Ne dai, mie și lui, două minute, apoi i-o înmânezi pe cealaltă Katinkăi. Și-i spui același lucru. Cu toată credibilitatea de care e în stare mutra de băiețel pentru care ești vestit.

– Mai avem șapte minute și ne trezim cu profesorul.

– Există oameni, ripostează Tilte, care în șapte minute și-au schimbat viața.

Să fi avut mai mult timp și să fi fost mai puțin șocat, i-aș fi cerut lămuriri despre cine, concret, și-a schimbat viața în șapte minute, dar Tilte mă înșfacă și mă trage spre fereastra deschisă.

– Mai e ceva, zice.

Ferestrele celor două camere din dreapta și stânga noastră sunt, datorită vremii calde de primăvară, deschise. Prin ele se aude un clicăit ușor. Tilte mă trage înapoi de la geam și-l închide.

– Își scriu rapoartele despre noi, zic eu, pe computere.

Tilte afirmă din cap.

– Petrus, continuă ea, dacă putem să-i ademenim acum din camere atât de rapid, încât să uite să-și închidă computerele? N-am da oare unei tinere iubiri polițienești avântul pe care îl merită? Și n-am avea oare, în același timp, acces la documentele lor, ca să vedem ce scrie acolo despre părinții noștri și despre noi?

Când Tilte bate la ușa lui Lars, dându-i vederea cu amorași, stau ascuns după ușă și recunosc cinstit că până în acea clipă avusesem îndoieli în privința teoriei despre iubire a Tiltei. Fiindcă în clipa în care ea a ajuns din nou lângă mine îl auzim pe Lars în baie. Fără detalii prea fine, din cauza peretelui, dar e limpede că folosește în mai puțin de treizeci de secunde, concomitent, și foehnul, și periuța de dinți, și apa de colonie; apoi țâșnește pe coridor de parcă ar avea încă o dată examen de admitere la școala de poliție.

Cu cealaltă vedere în mână, bat acum la ușa Katinkăi.

De la doamna Leonora Ganefryd, o prietenă apropiată a familiei noastre, membră a comunității budiste din Finø, care deține o firmă de consiliere sexual-culturală, știu că mulți bărbați sunt profund mișcați la vederea unei femei în uniformă. Mărturisesc aici, între patru ochi, deci e o confesiune privată, că fac și eu parte din această categorie.

Cândva, discutând despre asta, am întrebat-o pe Conny dacă tot așa i se întâmplă și ei cu băieții. Și-a țuguiat gânditoare buzele și mi-a spus că, pentru a-și da seama cu adevărat, mă roagă să îmbrac uniforma pe care sora ei mai mare o poartă la primirile de turiști ale fabricii de bere din Finø. Din păcate, n-am ajuns să lămurim de tot problema, pentru că, după ce mi-am pus uniforma – jachetă roșie, fustă roșie și pantofi cu toc – și am aprins toate luminile prin cameră, pentru ca impresia lui Conny să se clarifice, ne-am trezit la ușă cu părinții ei. Și, cu toate că mi-am dat toată silința să lămuresc lucrurile, teamă mi-e că a rămas în ei o umbră de neîncredere pe care n-am mai izbutit să o șterg până la mutarea lui Conny.

Acum, că mi-a deschis Katinka în civil, sunt cam dezamăgit.

Pentru că un pulover și niște jeanși nu sunt de ajuns spre a-ți imagina în Katinka o gospodină obișnuită. Arată mai degrabă ca o șoferiță de camion sau ca o persoană care poate fi luată drept ajutor de către pietrarii care pavează. Dar când îi dau vederea cu amorașii, spunându-i că Lars o așteaptă sub salcâm, mă cuprinde la început, văzându-i expresia, teama să nu leșine; probabil că se mai ține pe picioare doar datorită antrenamentului special în echipa de antiterorism. Obrajii i se înroșesc atât de tare, încât mă pot aștepta dintr-o clipă în alta la un infarct; dar în clipa următoare deja galopează în josul coridorului.

Nici măcar ușa n-a închis-o în urmă. Tilte și cu mine avem o minunată vedere asupra calculatorului ei. Deschis.

Și nu oricum, ci chiar la documentul despre mine, Tilte și Basker și cele întreprinse de noi până acum.

Pe ecran scrie: „Contactați: episcopeasa Anaflabia Borderrud și profesorul Thorkild Thorlacius-Drøbert, care au fost informați de

către Poliția Regatului prin Ministerul Afacerilor Religioase că locul unde se află KF și CF e necunoscut, fără să primească alte lămuriri“.

KF și CF sunt probabil Konstantin Finø și Clara Finø, tatăl și mama noastră. Textul de pe ecran confirmă ceea ce bănuiam, anume că poliția și Hipopotamul Bodil știu ceva atât de secret, încât nici măcar unor vechi prieteni ca Thorkild Thorlacius și Anaflabia Borderrud nu li s-a putut spune.

În afară de asta, mai observăm două lucruri.

Documentul poartă numele ciudat *Plutitorii.* Pe care nu-l putem raporta, așa, din prima, la familia noastră.

Și apoi semnătura. Interesantă. Katinka și-a scris numele și a adăugat: Serviciul de Informații al Poliției.

Sigur că ni se încălzește inima văzând cum, pentru binele nostru, poliția își pune în joc cele mai destoinice forțe. Dar, în același timp, e oarecum neliniștitor. Fiindcă nu poate fi în ordine ca Serviciul de Informații al Poliției să facă pe babysitterul pentru copiii și tineretul normal, cum suntem Tilte și cu mine.

Pe treptele de sus se aud pași, ușori și ezitanți. Deschidem ușa, Rickardt Tre Løver ne întinde o foarfecă de bucătărie.

În momentul în care tăiem banderolele albastre, auzim alți pași, de data aceasta nu furișându-se, ci plini de elasticitate atletică, aparent căliți de săritul corzii la clubul academic de box. Dar, înainte ca Thorkild Thorlacius să fi ajuns să bată la ușa Katinkăi, suntem din nou în camera Tiltei.

Tilte închide ușa, fără zgomot. Apoi, apucând coșul în care sunt păstrate la *Store Bjerg* așternuturile, îl golește și îndeasă pernele și păturile sub pat. Apoi mă îndeamnă să intru în coș.

Nu pot să cred. Vreau să mor în picioare, și nu descoperit într-un coș de picnic!

– Petrus, șoptește Tilte, trebuie să ieșim de aici toți trei și singura posibilitate e să mă ia cu ei, ca vizitatoare, iar pe tine în coș, neștiind că ești acolo.

În ușă se aud bătăi, Tilte mă privește rugător.

Atât Tilte, cât și profundele mele studii privind literatura

spirituală și religioasă de pe internet și din biblioteca orășenească Finø m-au lămurit că recomandarea tuturor marilor personalități religioase e să lași deoparte mândria de războinic și să preferi cooperarea. Intru în coș, mă ghemuiesc, Tilte pune capacul, ușa se deschide și apare profesorul Thorlacius.

– În regulă. Doar atât e de dus?

Apoi mă ridică și mă poartă afară.

Coșul diminuează sunetele. Dar aud respirația profesorului, care e poate mai legată de coniacul și țigările de foi de la clubul de box decât de săritul corzii și sacul de nisip. Și apoi mi-e dat să aud că am ajuns, din păcate, la episcopească, fiindcă vocea ei străpunge totul; dacă ar mai fi fost loc în coș, mi s-ar fi făcut părul măciucă.

– Să ridicăm capacul, trebuie să vedem ce scoatem afară de aici, zice ea. Dintr-un asemenea loc.

Apoi aud vocea Tiltei. *Cool*, dar avertizând.

– Nu v-aș sfătui să faceți asta, doamnă Borderrud. E un varan, specia din Finø.

Ca să-ți dai seama ce se întâmplă acum, trebuie să inserez repede ceva despre viața animalelor și păsărilor din Finø.

Înainte ca Tilte și cu mine să-i sărim în ajutor președintei Asociației Turistice, Dorada Rasmussen, îmbunătățind broșura turistică anuală despre Finø, pe aici era o faună bogată, dar fără să fie neapărat Matto Grosso.

Am aranjat treaba în felul următor: mai întâi, făcând rost de fotografiile cu balena care, rătăcindu-se pe aici, pe lângă Finø, a eșuat în fiordul Randers. Apoi am luat fotografiile făcute de Hans acum șapte ani, când, într-o iarnă aspră, stația de salvare Finø și administrația pădurilor și naturii au scos la liman un urs polar mânat încoace pe un ghețar din Svalbard[18]. Odată ajunși în acest punct, ne-a înțeles și Dorada, venind cu un video despre papagalul ei din Amazonia care, scăpat din colivie, se așezase într-un fag din grădina Oficiului de Turism, cu steagul danez în fundal. Următoarea secvență, în care papagalul fusese atacat și sfârtecat de un uliu, sigur că am tăiat-o. Din film am decupat imagini colorate și am

compus o broșură în care nu scria chiar că Finø ar fi Noua Zeelandă a Scandinaviei, cu climă polară și paradis tropical pe aceeași insulă, dar în care fotografiile vorbeau de la sine. În plus, Tilte a mai împrumutat de la muzeul etnografic Finø un costum popular, pe care a trebuit să-l dezmembreze spre a-l putea înghesui pe Hans în el, și apoi l-am fotografiat cu pantaloni până la genunchi, ciorapi lungi și pantofi încătărămați cu argint, și cu pletele fluturând în vânt, imagine sub care se putea citi: „Localnic din Finø mergând la biserică în costumul popular care se mai poartă și astăzi“.

La sfârșitul broșurii trona uriașul meu piton Belladonna în *jungla Randers*, căci trebuiserăm să-l dăm după ce ajunsese de doi metri și jumătate și nu se mai mulțumea doar cu iepuri, ci voia purcei vii; dar mama s-a împotrivit, a zis că ea porci în preajma casei parohiale nu rabdă.

Broșura a avut un succes senzațional. Datorită ei, diminuarea afluxului turistic s-a încheiat și, de atunci, vizitatorii curg valuri.

Efectele colaterale au fost că Tilte și cu mine a trebuit să punem la punct, la școală, niște chiori cărora li se păruse că Hans arată în fotografie ca prostul satului. Și apoi, că oficialii danezi au intrat într-o anumită derută în privința florei și faunei din Finø.

Derută pe care Tilte o folosește acum, spunând că în coș ar fi un varan.

Episcopeasa își trage ca fulgerul mâna înapoi și face unul din acele salturi care i-ar putea asigura un loc în baletul din Finø, dacă ar pierde perspectivele de episcopeasă.

– Frățiorul meu l-a luat cu el, zice Tilte. Dar Rickardt e de părere că ar fi prea riscant să-l lase să umble pe aici.

Contele face iar gargară cu Vademecum, din câte aud. Apoi coșul e ridicat din nou, cu ceva mai mult respect, dus pe scări în jos și de-a lungul coridorului și pus în portbagajul Mercedesului lui Thorlacius-Drøbert. Toți iau loc, adică sper că sunt toți, profesorul, nevasta acestuia, episcopeasa, secretara Vera, Tilte și Basker. Mașina pornește, înaintează, sunt schimbate câteva cuvinte cu paznicul de la poartă. Și, în sfârșit, după una din cele mai negre zile

din viața noastră, ne aflăm, Tilte, Basker și cu mine, în drumul spre libertate. O libertate care – aș vrea să-ți amintesc aici – e desigur foarte mică și de fapt se mărginește la interiorul clădirii. Care e, de fapt, cu totul neliberă, în comparație cu marea libertate despre care aș vrea să scriu în această povestire.

---

[18] Arhipelagul Svalbard (Spitzbergen) din Oceanul Arctic se află între punctul cel mai nordic al Norvegiei și Polul Nord.

Casa parohială se află peste drum de biserică, de la *Store Bjerg* e numai un kilometru, care cu trăsura se poate parcurge în zece minute, pe jos, într-un sfert de oră, și cu Mercedes-ul, în două minute. Și totuși, aceste două minute sunt destul de bogate în evenimente cărora, fără să exagerez, le-aș spune dramatice.

La început îmi vine să strănut.

Nu știu ce tratament li se face în spitalul lui Thorlacius-Drøbert acelor ființe demne de milă care suferă de astm și alergie la praful din casă. Sper doar că li se atrage atenția să evite, pe cât posibil, încovrigarea pe fundul unui coș de răchită.

În timp ce mă lupt să nu strănut, Anaflabia Borderrud zice:

– Ar fi de preferat să numim cele întâmplate o criză de nervi a părinților voștri. Data trecută am avut noroc, ceea ce a salvat situația. Dar multora dintre noi le mai sângerează rănile și n-ar trebui să le scormonim.

La care Tilte răspunde că episcopeasa are dreptate, așa e și cu noi, copiii.

– Poliția o fi de părere că se pregătește o infracțiune, zice episcopeasa. Și nu vrem așa ceva, nici noi, cei din conducerea episcopiei, nici cei de la Ministerul Afacerilor Religioase.

Tilte lămurește că, din acest punct de vedere, și noi, copiii, suntem cu totul de acord cu Ministerul Afacerilor Religioase.

– Dar, dacă ar fi vorba de o criză nervoasă, zice Anaflabia Borderrud, sau de o depresie, s-ar rezolva cu o internare. De aceea am venit la casa parohială. Și de aceea aș vrea să-l am în preajmă pe Thorlacius-Drøbert, cu îndelungata lui experiență profesională. Ce spune el va atârna greu în acest caz. Trebuie să-i găsim pe părinții

voștri înaintea poliției. De restul ne ocupăm noi, profesorul și cu mine. Ați observat ceva neobișnuit la părinții voștri, înainte să dispară?

– E greu pentru o fiică să recunoască asta, zice Tilte. Dar cuvântul „iresponsabil“ ar avea, cred, cea mai mare acoperire.

Dacă Tilte n-ar fi spus așa ceva, sunt sută la sută sigur că aș fi reușit să-mi rețin strănutul. Urmând profunda rețetă de ajungere la libertate pe care o au în program toate marile sisteme spirituale: pentru a ajunge la libertate, încerci să-ți asculți esența, întrebi „cine e cel care crede că vrea să strănute?“. Sau: „din care izvor al conștiinței ar fi strănutul, dacă ar veni?“.

Din păcate, trebuie să privim realitatea în ochi și să admitem că asemenea antrenament al conștiinței presupune un plus de forțe, cel puțin la începători. Dar, când am auzit răspunsul Tiltei, mi-au slăbit puterile, scrâșnind; observația ei o situa în rândul celor mai mari trădători din istoria omenirii, concurând pentru locul întâi cu Iuda, Brutus și Kaj Molester Lander, care nu numai că-mi fura ouăle de pescăruș, ci-mi jefuia și locurile cu ciuperci din pădure; și încă nici n-am povestit cum m-au mințit, el și cu Jakob Aquinas Bordurio Madsen, de m-au făcut să ajung pe scenă la concursul pentru „Mister Finø“.

Pe mine nu m-ar putea determina nimeni să subscriu la părerile despre responsabilitatea părinților mei, departe de mine. În primul rând că o realitate precum faptul că propriii tăi părinți sunt cam țicniți ține de micile secrete ale familiei, care nu trebuie trâmbițate. Și, în al doilea rând, în ziua plecării n-au fost totuși mai săriți ca în marea parte a anului.

Pe scurt, șocul a declanșat strănutul.

Nici măcar Anaflabia Borderrud nu poate ajunge la o înălțime acceptabilă în salt, dacă e făcut din poziție șezând, de pe unul dintre locurile din spate ale unei mașini. Dar am auzit că măcar a încercat, pocnindu-se cu capul de tavan.

Din fericire, în aceeași clipă am ajuns; mașina oprește, pasagerii coboară, suntem în curtea parohială.

– Coșul ăsta trebuie dat jos, zice profesorul, nu-l las nesupravegheat în mașină, tapiseria e nouă-nouță.

Coșul, scos împreună cu mine, e așezat pe pământ cu grijă: strănutul meu și avertismentul Tiltei încă plutesc în aer.

Cam un minut se face liniște, apoi e ridicat capacul.

– Petrus, șoptește Tilte, îți aduci aminte de cursa până la far?

Mă uit în jur, se lasă întunericul, suntem singuri.

Întrebare inutilă, Tilte știe foarte bine că a fost un drum de neuitat. Conduceam un Maserati, eu eram la volan, iar Tilte apăsa pedala și regla vitezele. Gest pe care ar fi exagerat dacă l-am numi „plasture“, dar efectiv soră-mea voia să-mi vindece astfel rana pe care mi-o făcuseră ea și cu Jakob Bordurio și Kaj Molester când mă făcuseră să cred că trebuie să urc pe scenă și să primesc trofeul pentru cel mai bun jucător al Clubului de Fotbal Finø, așa că m-am trezit în fața a o mie două sute de persoane. Care erau de fapt acolo pentru concursul de frumusețe masculină „Mister Finø“. Întâmplarea asta nu numai că m-a rănit, dar m-a și traumatizat profund. Tilte voia atunci, stând pe jos și ocupându-se de pedală, să-mi arate că se căiește.

– De data asta o să fie mai ușor, zice. Mașina are viteze automate, poți să te uiți pe geam. Propun să stai în coș și să numeri până la cinci sute. Apoi scoți Benz-ul de pe alee și vii încoace.

Și dispare. În mod normal, mândria mea – pe care am mai pomenit-o – nu acceptă o colaborare cu Tilte după principiul: „știi doar la nevoie despre ce e vorba“. Dar situația noastră e disperată, viața ne e în primejdie, așa că trag capacul și mă ghemuiesc în coș, începând să număr și gândindu-mă la morții orașului, care, orișicât, au în cimitirul Finø avantajul unor sicrie spațioase, răcoroase și lipsite de praf.

Cine e un căutător, adică nu pierde nici o ocazie să vadă unde e ușa, umple de conținut chiar și o așteptare monotonă. Așa mi se întâmplă și mie. Nici n-am numărat bine până la o sută, că aud cum se apropie niște pași. Ai unuia care exersează scuipatul de la cât mai mare distanță. Și care îi arde un șut coșului meu.

Alții în locul meu s-ar fi văietat. Dar eu tac chitic. Nu știu dacă ai auzit expresia „a-și cunoaște păduchii după mers“[19]. Fiindcă exact acesta e aici cazul. Am cunoscut „păduchele“ după mers.

În coș intră o mână. E prea întuneric, nu se poate vedea dacă mâna e pătată cu sânge. Pentru mine e cu siguranță încă pătată de zeama ciupercilor pe care Kaj Molester Lander, acest Yeti din vecini, mi le-a furat.

Ceea ce înseamnă că nu mai aștept. Țâșnesc ca un arc și mă stropșesc printre dinți:

– Cauți ceva anume, Kaj?

Pentru binele episcopesei Anaflabia Borderrud, sper că n-o să se prezinte și Kaj Molester, o dată cu ea, la concursul pentru baletul din Århus. Ar fi o concurență dură. Saltul pe care-l execută acum Kaj are o calitate foarte rară: simți că săritorul nu va mai ateriza.

Ceea ce totuși face până la urmă. Și, cum ajunge pe pământ, o ia la picior. Dacă știi vorba „frica îți dă aripi“, poți avea o imagine destul de exactă a lui Kaj pe aleea din curtea parohială.

Un băiat care și-a pierdut părinții are nevoie de mângâiere: asemenea mângâiere îmi oferă imaginea lui Kaj dispărând la orizont.

Și, în timp ce mă las cu totul în seama acestui sentiment, aud iarăși pași în urma mea.

Mulți ar fi tresărit la gândul că prin beznă înaintează, poate, Vera sau episcopeasa, că vom fi descoperiți și planurile Tiltei, cum ar fi ele, se vor spulbera. Dar eu îmi păstrez calmul și rămân pe loc, fiindcă iar am recunoscut, înainte să-l văd, păduchele după mers.

Folosesc acum prilejul ca să-l descriu mai îndeaproape de Alexander Bister Finkeblod, căci el e: în povestea noastră deține un rol mic, dar important.

Alexander Finkeblod a fost trimis de Ministerul Învățământului la Finø pentru a-l înlocui pe vechiul director al școlii, Ejnar Tampeskælver, zis și „Fachirul“. Ejnar fusese un director bun și apreciat, dar în ochii celor de pe continent s-a făcut remarcat într-un mod negativ. Fiindcă era președintele Partidului Separatiștilor,

care avea sediul în administrația districtului Grenå și milita pentru desprinderea insulei Finø de Danemarca, văzând-o ca stat independent, cu politică externă proprie și valorificare a bogățiilor subterane. Dar era totodată și conducător, și mare preot pentru ramura locală a asociației *Asathor*, care pe lună plină aduce jertfe zeilor nordici, pe vârful lui Store Bjerg. Cu toate acestea, suntem destul de mulți care credem că Ejnar ar fi putut să-și mențină postul, dacă n-ar mai fi fost pe deasupra și antrenorul echipei de fotbal din Finø și nu și-ar fi exprimat convingerea că e de-a dreptul dăunător pentru niște tineri sub 18 ani să stea cam treizeci și ceva de ore în fund. Când toți profesorii, ca nativi din Finø, i-au ținut partea, noi eram mai mult pe afară, jucând fotbal, scăldându-ne și făcând excursii la Rabalderholmen, ceea ce ne aducea în mod plăcut de rar pe la școală. Dar, până la urmă, Ministerul Învățământului și districtul Grenå au trimis o expediție de pedepsire.

Nu era alcătuită din Thorkild Thorlacius și Anaflabia Borderrud, ci consta din Alexander Finkeblod și câțiva aleși, dar eu știam că rezultatul avea să fie din aceeași categorie grea.

Deși abia a sărbătorit treizeci de ani, Alexander Finkeblod e deja doctor în pedagogie și are pe chipul său o expresie ațintită, de parcă viața ar fi o pistă de alergare, iar el vrea să ajungă primul, deși are înainte o pantă urcătoare. Ce a făcut ca să ajungă atât de departe în viață, nu știm, dar, în orice caz, nu a fost nevoie de aparatul locomotor, fiindcă la fiecare pas mai face o ușoară ridicare pe vârfuri, ceea ce produce un mers care ar putea să aibă efect la circ, dar care e mai degrabă riscant când te afli zilnic în fața a două sute de copii și tineri convinși că, o dată cu deportarea lui Ejnar Tampeskælver, s-a terminat și epoca de aur a copilăriei lor.

Acest mers cu ușoară ridicare pe vârfuri îl aud acum în urma mea.

Sunt vestit pentru auz. Cu mult înainte ca Alexander Finkeblod să-mi intre în raza vederii, care e cam mărginită, dat fiind că după izgonirea lui Kaj Molester am rămas o vreme cu capacul coșului de

răchită în cap, pot să-mi dau seama că el e, împreună cu ogarul său, Baronesse.

Față de Alexander, trebuie să recunosc, îmi cam lipsește acea naturalețe relaxată pe care o simțim față de profesori. Dar, când nu te simți foarte sigur, încă te mai poți refugia în naturalețea politeții de acasă, așa că îmi scot capacul și mă înclin, pe cât e posibil, din coș:

– Bună ziua, domnule doctor Finkeblod, bună ziua, Baronesse!

Dacă se întâmpla, rareori, ca prima echipă să piardă un meci, fachirul Ejnar ne consola că, dacă ai dat totul pe teren, nu poți cere mai mult. Și eu, acum, nu am ce să-mi reproșez. Dar se pare că strădania nu e mereu cea mai bună, în orice caz nu acum, fiindcă, deși privirea pe care mi-o aruncă Alexander Finkeblod poate fi interpretată în diferite feluri, un lucru e limpede, nu spune că m-ar adopta, dacă ar fi ca părinții mei să nu mai apară.

Abia a trecut pe lângă mine, că Tilte mă bate pe umăr:

– Petrus, șoptește ea, dă-i drumul!

---

[19] În daneză, *at kende sine lus på gangen*: expresie colocvială, „a ști cu cine ai de-a face“.

N-aș putea să pretind că am un adevărat permis de conducere. Dar am dat examenul de mers cu bicicleta, la școală, și, ca mulți alții, am condus tractorul, lada de săpun, docarul, mașinuța de golf, trăsura și Maserati-ul părinților. Așa că m-am făcut comod în Mercedes-ul lui Thorkild Thorlacius ca în propria-mi cameră. Și trebuie să recunosc că e o plăcere când ai tapiserie de piele și viteze automate.

Perfectă ar fi fost situația dacă aș fi putut să scot capul pe geam și să văd drumul, dar e clar că aici Tilte a fost prea optimistă. Oricum, omul nu le poate avea pe toate, mă consolez deci cu ce mi-a spus mama, că mașina se conduce mai mult din intuiție decât din ce vezi, și apoi, în afară de asta, pot zări cerul și partea de sus a zidului care înconjoară curtea parohială.

Cheia e în contact, pornesc motorul și o iau atent spre ieșire, de-a lungul zidului, dând colțul.

Am toate motivele să cred că drumul e liber și că Alexander Finkeblod a plecat de mult. Cu atât mai mare mi-e uluirea să-i zăresc ciuful în față. Reușesc, în ultima secundă, să nu dau peste el și peste ogar. Dar, deși înaintez ca melcul, amândoi par să fi fie surprinși, fiindcă sar în lături de parcă ar trebui să-și salveze viața. Oricum, mă bucur că nu văd cum se holbează după mine, pentru că n-am timp.

Și anume, din cauză că la manevra de ocolire l-am zărit pe fereastra laterală pe Kaj Molester Lander, care trebuie că se află acum, că am îndreptat la loc mașina, iarăși în fața mea. Ce-mi mai rămâne decât să claxonez, spre a-l avertiza?

Am auzit multe lucruri bune despre Mercedes și, iată, trebuie să

mai adaug claxonul, care e din aceeași categorie cu goarna bacului Finø, ba cu o forță multiplicată de zidurile din dreapta și stânga, dând în stradă, ale grădinii. Așa că îl văd iarăși pe Kaj, fiindcă a sărit în sus, dovedindu-și din nou calitățile acrobatice.

Drept care frânez și cobor.

Nici Kaj, nici Alexander Finkeblod, nici Baronesse nu și-au revenit. În asemenea situație e nevoie de un gest liniștitor. Le fac semn cu mâna, să le arăt că e totul sub control, apoi țintesc ușile cu telecomanda, spre a le încuia: pe de o parte, pentru că în prezența lui Kaj Molester Lander e mai înțelept să încui tot ce nu se poate bate în cuie, iar pe de alta, pentru a demonstra că am grijă și de mașină. Apoi sar zidul spre curtea parohială.

Ajungând pe gazon, văd trei lucruri nu chiar imediat explicabile.

Mai întâi, scara cea lungă fusese scoasă din șopron și proptită de coama acoperișului casei. Lucrul nu e surprinzător în sine, deoarece pivnița casei e atât de sus deasupra pământului, că a devenit practic un parter înalt, iar fereastra camerei Tiltei, de care se sprijină scara, e la înălțimea unui al doilea etaj.

Dar mai greu de explicat e că pe această scară urcă la rând patru persoane. În dreptul ferestrei a ajuns profesorul Thorlacius-Drøbert, dedesubt e nevastă-sa, urmată de episcopeasa districtului Grenå, Anaflabia Borderrud, iar ultima, pe la jumătatea scării, se cațără secretara Vera.

În fața unei asemenea priveliști, nu pot ocoli gândul că nici unul dintre cei patru nu s-a mai aflat de foarte mulți ani pe o astfel de scară, presupunând că ar fi făcut-o vreodată, și de aceea își închipuie că e ca o scară construită, pe care pot merge mai multe persoane în același timp.

Cât despre a treia ghicitoare căreia trebuie să-i dau de rost, aceasta e și nuca mai greu de spart. Chiar în fața mea, Tilte și Basker stau ascunși după marele rododendron și, alături de ei, ghemuiți la pământ, se află Bent Metro Poltrop, polițistul orașului Finø, și câinele său polițist Mejse[20].

Sunt unii experți care cred că un câine seamănă cu stăpânul lui, sau invers, și pare să fie o teorie destul de plauzibilă. De pildă, îl găsesc pe Basker întrucâtva asemănător cu noi toți, cu toată familia, inclusiv străbunica. La Finkeblod cu Baronesse, lucrul sare în ochi, ar putea fi soț și soție. Tot astfel cu polițistul și câinele lui Mejse.

Fiindcă Mejse nu face parte dintre cei văzuți de obicei la polițiști. Ce anume e, ar fi greu de stabilit chiar de către un cercetător familiarizat cu această comparație, însă îi vine părul în ochi ca lui Bent, are barbă lungă și e foarte înalt, și tot ca lui Bent îi place să mănânce, mai ales mâncarea gătită de taică-meu. Bent însuși are 114 kilograme, lucru de care e mândru; ca să-și păstreze greutatea, sigur că trebuie să mănânce din când în când pe la noi.

Tot ca Bent, Mejse e un câine foarte prietenos; dar asemănarea se observă mai ales la înfățișare: amândoi sunt netunși și neîngrijiți și arată ca niște sălbatici abia iviți din jungla din Borneo pe scena din Finø. Însă dincolo de înfățișările lor înfricoșătoare bat două inimi de aur.

Totuși, nu mi-ar da niciodată prin minte să-i zeflemisesc pe Bent Polițistul și pe Mejse, cum nu mi-aș băga nasul într-un cuib de viespi; chiar și în spatele unei aparențe blânde și de treabă poate sta la pândă un ac, gata să spună: Până aici!

Iarna, Finø e o insulă liniștită, dar se mai poate întâmpla ca o bandă de pescari să întoarcă beciul-bodegă de la *Svumpuklen* cu josul în sus, și atunci Bent apare acolo în cinci minute cu Mejse. Am fost de față când Bent s-a înființat în fața a 25 de scandalagii care făcuseră totul praf și pulbere în bodegă, și când zic pulbere chiar asta era, atât mai rămăsese; într-o clipă au plătit toate pagubele, s-au scuzat și au dispărut în noapte.

Așa că mă bucur ca întotdeauna să-l văd pe Bent, deși nu înțeleg de ce se află aici, ascunzându-se împreună cu Tilte, Mejse și Basker; dar nu contează, mă alătur lor.

Bent mă bate pe spate, are o mână ca o lopată.

– I-ați mai văzut vreodată pe ăștia? întreabă el în șoaptă.

– La *Store Bjerg*, răspunde abia auzit Tilte.

– Tipii arată mai bătrâni decât sunt în mod normal cei de acolo, șoptește Bent.

– Una zice că e episcopească, altul că e profesor.

Bent privește fix înainte.

– Unde intră hașișul, iese creierul, spune el încet de tot.

Acum înțeleg și eu lucrurile prin ochii lui Bent. Adineaori, cei de pe scară erau niște concetățeni cu îndatoriri importante, dar acum îmi dau seama ce trebuie să vadă un funcționar ca Bent, sau Mejse, anume patru infractori drogați, pe punctul de a-și duce la capăt activitatea nocturnă. Și încet-încet mi se conturează strategia Tiltei, stârnindu-mi respectul. L-a sunat pe Bent la postul de poliție, care e în imediata apropiere, și a anunțat o încercare de spargere. Gândul îmi alunecă la studiile noastre religioase: toate marile personalități spirituale au arătat că lumea e în mare măsură făcută din cuvinte.

– N-ar trebui să-i oprim? șoptește Tilte.

Bent scutură din cap.

– Așteptăm două lucruri. Primul, să dea spargerea deschizând fereastra, căci atunci i-am prins asupra faptului, e infracțiune, paragraf 276. Și, în al doilea rând, să vină John, pe care l-am sunat. Ăștia sunt violenți.

John Salvare sosește într-o clipă, ca o umbră în noapte, dar o umbră cât a unui camion cu bere, ca să-i lămurim înălțimea. În viața de zi cu zi conduce Serviciul de Salvare din Finø, adică toate serviciile – salvamarii, pompierii, stația de ambulanțe Falck, paza. Dacă ar fi să-l descriu pe scurt, aș spune că e alt prieten al familiei, unul pe care te poți baza în toate situațiile, în afară de balul primăverii dat în cinstea Clubului de Fotbal Finø, fiindcă nimeni nu l-a văzut vreodată altfel decât în salopetă de lucru și cu cizme roșii de siguranță, mărimea 52, cu întărituri de metal.

Între timp, profesorul Thorlacius-Drøbert a deschis fereastra Tiltei, vârându-se în cameră, comițând astfel spargerea din punct de vedere tehnic, deși Tilte și cu mine știm, desigur, că fereastra n-a fost niciodată ferecată, doar trasă. Dar acesta e momentul pe care l-au așteptat Bent Polițistul și John Salvare: se duc la scară și încep să o zgâlțâie ușurel.

Cine a fost cățărat vreodată pe o scară zgâlțâită știe cât de calm și călit trebuie să fii pentru a-ți păstra cumpătul. Cei patru de pe scară nu sunt nici calmi, nici căliți. Scot un urlet. Și prima care aterizează la pământ e secretara Vera.

Nu știu cu ce primire e obișnuită o secretară, dar, în ciuda întunericului, poate fi bănuită uluirea ei când se vede înconjurată de John și Bent, care îi pun cătușe.

– Eliberați-o imediat!

Anaflabia Borderrud și-a ridicat glasul, autoritatea ei ar putea să determine căderea în patru labe a unor batalioane.

Dar Bent Polițistul și John Salvare au străbătut furtuni, fără ca asta să se vadă pe ei, motiv din care și episcopesei din Grenå i se pun pe neprevăzute, poate pentru prima oară în viață, niște cătușe.

Apoi, John și Bent mai scutură o dată scara, ca pe un păr încărcat, și se pregătesc să prindă fructul Minna Thorlacius-Drøbert.

– Thorkild, ajutor!

Strigătul ei îl împinge pe profesor înapoi din camera Tiltei și apoi pe scară în jos, cu toată siguranța unuia obișnuit să pună lucrurile la punct.

Rămâne pe ultima treaptă, hotărând să aducă, printr-o cuvântare, plebea la rațiune.

– Numele meu e Thorlacius-Drøbert, spune el. Sunt profesor la Noul Spital din districtul Århus.

– Încântat de cunoștință, spune Bent Polițistul. Eu sunt Mitropolitul din Finø.

Bent e un om inteligent, dar inteligența lui se bazează mai mult pe înțelepciunea vieții decât pe cea din școală, aș spune. Fac pariu că nici n-ar fi știut ce e un mitropolit, dacă nu l-ar fi botezat așa Tilte, din cauza celorlalte nume ale sale care sună asemănător, Metro Poltrop, și din cauză că, după părerea ei, are înfățișarea și prestanța unui mitropolit, care e un fel de preot-șef în ortodoxia grecească și rusească. Lui Bent îi e dragă Tilte și îi place noul cuvânt, ceea ce explică de ce a produs aici acest titlu.

– Pot să lămuresc totul, spune Thorlacius-Drøbert. Suntem în curs de a face o cercetare psihiatrică și teologică a casei parohiale.

– Care începe cu vizitarea ferestrei de la etajul doi, zice Bent.

Profesorul trece peste acest detaliu.

– Pot să dau toate explicațiile. Și să mă legitimez. Mașina e în spate.

Merge spre parcare, cu Bent și John ca lipiți de el, și arată cu mâna locul unde se aflase Mercedes-ul, unde nu-i acum decât coșul.

Profesorul se cutremură. Dar marii cercetători nu se lasă demobilizați atât de ușor, caută mereu soluții.

– Fata a fost cu noi în mașină, zice el. Dilde, aici de față. Și-a vizitat fratele, care se droghează și e infractor și a fost condamnat la terapie acolo.

Vrea să arate spre *Store Bjerg*, dar pesemne și-a pierdut orientarea, fiindcă indică direcția magazinului Brugsen și a căminului de bătrâni. Bent și John îl privesc cu atenție.

– În mașină am transportat cu noi fata și târâtoarea, zice profesorul. Varanul. Specia din Finø.

Și arată coșul. Ca să dovedească adevărul spuselor sale, îi ridică și capacul. Se uită înăuntru, împreună cu Bent și cu John. Coșul e gol.

Apoi privirea lui Thorlacius cade asupra mea.

– Băiatul! strigă el. Drogatul! S-a dat drept șopârlă!

John Salvare și Bent Polițistul schimbă noi priviri.

– Aici e și chestie de alcool, zice Bent. Narcotice și alcool. Cunosc. Efectul e de spălare a creierului.

Culoarea feței profesorului capătă o nuanță interesantă, tehnicienii i-ar zice purpurie. Bent polițaiul îi înșfacă brațul lui Thorlacius cu o mână și cu alta scoate încă o pereche de cătușe din buzunar.

Ceea ce urmează ne schimbă din nou părerea în privința clubului de box academic și ne readuce la aprecierea dintâi, anume că acolo activitățile se petrec la cel mai înalt nivel sportiv. Fiindcă profesorul Thorlacius îi arde polițaiului Bent una în plex, lovitură pe care n-o poate da așa, pur și simplu, cine n-are antrenament ca lumea.

Cele 114 kilograme îl apără pe Bent. Dar să fi fost 120 ar fi fost și mai bine. Lovitura i-a scos aerul din plămâni, cade în genunchi.

Dar John Salvare s-a și aruncat asupra lui Thorlacius, soarta cea grea a lui Bent l-a învățat minte, își păzește părțile moi și îi pune profesorului cătușe.

– Atenție la spate! strigă Tilte.

John se îndreptase de spate ca după un alpinism reușit, dar o uitase pe Minna, dovadă vie a celor știute de mine în privința unor soți atât de legați unul de altul, încât lucrează ca o unitate de comando; îl dărâmă pe John din spate, ca un proiectil, cu un sunet care mi se pare strigătul de luptă dintr-un sport japonez de atac.

Ultimul lucru pe care-l văd e că episcopeasa împreună cu Vera încep să alerge cu mâinile legate la spate, numai să scape de la locul faptei! Nu e decizia cea mai înțeleaptă, dar poți să le înțelegi. Când apare sentimentul de sfârșit al lumii, toți suntem gata de fugă.

Apoi simt mâna Tiltei pe braț.

– Ăștia ajung în arest, în clădirea nouă, zice ea. Până luni dimineață. Asta e politica lui Bent cu bețivii. Avem la dispoziție 24 de ore.

---

[20] În daneză, cuvântul înseamnă „pițigoi“.

E înfiorător să vezi cum dispare viața dintr-o casă părăsită.

Sigur, casa parohială n-a fost părăsită, dar noi suntem plecați deja de o săptămână, iar casa s-a și schimbat. La intrare e un plic băgat de poștă pe sub ușă, care s-a și îngălbenit. Pendula de deasupra canapelei bate ca de obicei, totul în camera tatălui meu e ca înainte, chiar și lumina care pătrunde din grădină prin marile ferestre și ușile terasei, încât acum, că apune soarele, putem vedea totul foarte clar. Din camera mamei pătrunde acea vibrație care poate fi simțită în orice spațiu unde se află un pian. Într-un fel, toate sunt ca înainte. Și totuși, odăile își pierd treptat viața.

Am descoperit prima oară acest lucru când ne-am întors dintr-o vacanță de vară, și apoi, iar, când am făcut undeva o vizită mai lungă. Dar cel mai tare am observat asta când am fost plecați două luni, pentru că-i închiseseră pe mama și tata, iar de noi avea grijă străbunica, după ce-i trântise în nas ușa cu inel Hipopotamului Bodil, care voia să ne depună la căminul de copii din Grenå. După cele două luni, casa părea că și-a dat duhul; ne-a trebuit vreo săptămână s-o reînsufleți. Acum va fi la fel.

În această gravă situație, Tilte și cu mine stăm acum pe sofa și oftăm din rărunchi, înainte de a porni să cercetăm locul în care ne-am născut și am crescut, în speranța că vom găsi vreun semn care să ne pună pe urma părinților.

Aș vrea să folosesc acest scurt răgaz pentru a spune câteva ceva despre Tilte.

Nu cred că putem găsi mulți turiști și, cu siguranță, nici un locuitor din Finø care să o considere pe Tilte ca făcând parte dintre așa-zișii locuitori obișnuiți. Cei mai mulți, și tendința e de creștere, o

văd ca un fel de semizeiță.

Acest gând se sprijină pe evenimente precum acea ședință cu părinții de la școala orașului, clasa a cincea, la care au fost invitate mama și Tilte. Am fost și eu de față, fiindcă tata avea o lecție serală cu unii care urmau să se confirme[21], iar eu trebuia să rămân sub permanentă supraveghere, după un episod nefericit cu Kaj Molester Lander. În mașină am auzit-o pe Tilte spunând: „Mamă, în seara asta o să-i auzi pe profesori plângându-se de mine, și știi de ce? Pentru că se simt zdrobiți de puternica mea personalitate“.

Vorbea foarte serios, credea în fiecare cuvânt pe care-l spunea și, când am ajuns, profesorii au spus că Tilte atrage prea mult atenția, dar în clasă e importantă, îi ajută mereu pe ceilalți, doar că lipsește cam mult – și asta după standardele de atunci, care erau încă destul de relaxate, dat fiind că oficialitățile nu săriseră încă pe Ejnar Tampeskælver, Fachirul. Și, cum au zis profesorii asta, toți au privit-o Tilte așteptând să se scuze, să recunoască, poate, că adunaserăm toată primăvara ouă de pescăruș. Dar Tilte nu a zis decât:

– Da, nu avem niciodată îndeajuns parte de ce e bun.

A spus acest lucru fără urmă de zâmbet, pătrunsă, cu demnitate. Asemenea mici episoade au dus la recunoașterea ei publică și la o părere atât de bună, poate prea bună, despre ea.

E important să vezi cum stau lucrurile. Fiindcă altfel nu poți înțelege că acea calitate de a găsi calea din realitatea închistată spre libertate nu e menită doar semizeilor sau altor oameni incomparabili. Ci și unor tipi simpatici și plăcuți, dar altminteri întru totul mediocri, ca noi doi, tu și cu mine.

Dar îți voi povesti despre suferința Tiltei, ca s-o înțelegi mai bine și să-ți dai seama că, în parte, e și ea ca noi.

Acum un an și jumătate s-a împrietenit cu Jakob Aquinas Bordurio Madsen.

Știu ce vrei să spui. Că, dintre toate numele tâmpite pe care le-ai auzit în viața ta și care îl copleșesc pe cel ce le aude cu o nesfârșită milă față de amărâtul botezat astfel de părinți pe când era un prunc

fără apărare, al lui Aquinas Bordurio Madsen bate pe departe recordul. Dar există, desigur, și o explicație pentru acest nume, pentru că insula Finø a avut mereu orientare globală, a avut două ateliere navale care făceau în secolul al XIX-lea cele mai rapide goelete și nave de cursă, plus că aici era considerat un lucru foarte normal ca bărbații să pornească în lume ca vikingi, marinari, căpitani, administratori de cargouri sau pur și simplu pasageri, iar femeile, la fel, ca Walkirii, stewardese, bucătărese, misionare sau Mata-Hari. Din asemenea călătorii, locuitorii din Finø au adus bărbați și femei de diverse proveniențe etnice, și în felul acesta i s-au adăugat insulei tot felul de nume, dintre care unele, precum cel al lui Aquinas Bordurio Madsen, te fac – din păcate, dar inevitabil – să te zvârcolești în beznă și să nu poți dormi, după ce le-ai auzit prima oară.

Tot astfel au pătruns în Finø și diferite religii. Familia lui Jakob e catolică, iar el poartă mereu cu sine un mic rozariu, pe care-l prefiră printre degete, în timp ce în gând spune *Ave Maria*, rugându-se neîncetat; e vestit pentru faptul că rozariul său nu stă locului niciodată, nici măcar când a câștigat finala de dans de la Institutul Ifigenia Bruhn, din cartierul central Storetorv.

Sigur, e un detaliu care trebuie luat în considerație când îl evaluăm pe Jakob, că, adică, e dansator de concurs, spune rugăciuni cu *Ave Maria* și a luat parte la două-trei crime împotriva umanității, ca atunci când au adus pe blat, el și Kaj Molester, trei clase în cerdacul casei parohiale, tocmai când eu și cu Simon Stâlpnicul ne dezbrăcasem și făceam cercetări asupra posibilităților spirituale ale săpunului lichid, temă la care voi mai reveni. Dar asta nu ajunge să explice ce s-a întâmplat între el și Tilte, fiindcă Jakob e o persoană care, în mulții ani de când îl cunoaștem și l-am văzut crescând, a dovedit, în ciuda lipsurilor de caracter, și multe calități omenești. De exemplu, a fost atacant în echipa de fotbal din Finø, jucând în stânga mea, iar unele finalizări ale lui au fost de o asemenea calitate, că eu și mulți alții am reușit să trecem peste faptul că a câștigat de șase ori cupa în Campionatul Danemarcei de dans

standard, formă de mișcare pe care o privim la club cu aceeași milă cu care își privește o mamă pruncul bolnav la pat.

Și totuși, a simțit dintr-odată chemarea.

Voi explica îndată ce e chemarea. Dar să povestesc mai întâi cum le-a mers lui Tilte și lui Jakob, ca să-ți dai seama de dimensiunile catastrofei: Tilte și Jakob erau fericiți.

Tilte a fost fericită și cu alți vechi amici. Dar altfel; erau în gașcă. A fost fericită alături de ei precum Basker pe lângă ceilalți căței, adică în vârful ierarhiei. Chiar și cel mai însetat de sânge din Finø, Contele Dracula, marele câine de sanie groenlandez al lui John Salvare, care seamănă cu un urs alb de pluș, dar a fost condamnat deja de două ori la eutanasiere și poartă două botnițe una peste alta când îl scoate John la plimbare, chiar și acela face pe el de frică dacă Basker are cumva migrenă într-o zi. Cu asemenea *standing* pot să-ți fie pe plac toți câinii, dacă e să fiu cinstit, chiar dacă asta l-ar putea pune pe Basker într-o lumină proastă.

Cu Tilte și Jakob lucrurile stăteau altfel. Se vedea de la o poștă pe stradă. Erau, evident, îndrăgostiți și se priveau în ochi atât de visător, că în anumite momente îți aduceai aminte, cu fiori reci, de poeziile fratelui meu Hans. Dar, în afară de asta, erau coechipieri și în același timp adversari, ceea ce nu se poate explica, dar era iubire adevărată.

A durat o jumătate de an, apoi Jakob a simțit chemarea. Traversând într-o bună zi podul ștrandului din vestul insulei, unde avea un job de vacanță ca salvamar, a auzit o voce interioară care i-a cerut să părăsească insula, să plece la Copenhaga, să devină preot catolic și să nu se căsătorească niciodată, rămânând singur toată viața.

Peste două luni se mutase.

Nu știu cum e prin vecinătăți, dar în Finø sunt mulți care simt brusc o chemare, cărora le vorbește Dumnezeu, sau Buddha, sau vreun avatar, sau patru îngeri, poruncindu-le sau propunându-le una-alta. Eu, personal, n-am trăit așa ceva. Dar, dacă se va întâmpla vreodată, voi pune totul în mișcare pentru a afla cine mi-a transmis-

o. Un exemplu ar fi Rickardt, conte Tre Løver, care a luat parte la niște probe de cântec și dans ale teatrului de amatori Finø pentru *Văduva veselă*, dorindu-și rolul principal, al Contelui Danilo. Inspirația asta îi venise datorită unei chemări care, după părerea lui, pornea direct de la Dumnezeu.

Am văzut respectivele probe, pentru că mama era acompaniatoare la teatrul de amatori, și aș garanta că asemenea chemare nu putea să-i vină de la Dumnezeu, ci de la niște puteri întunecate, care voiau să-l piardă pe Rickardt, fiindcă multă vreme am avut apoi coșmaruri după acel concurs.

Așadar, o chemare trebuie cercetată temeinic. Nu știu dacă a fost și cazul lui Jakob. Dar aș face doar o prudentă asociere cu faptul că a auzit vocea interioară la scurt timp după ce vorbise cu Tilte despre logodnă și petrecerea unei săptămâni împreună în casa de vacanță. Acum, fără să fac vreo referire la mine și Conny, pot doar să spun că, deși am doar paisprezece ani, am observat deseori cât de vizibil simt oamenii respectiva vocație pentru ceva mai măreț și mai bun, glorie, sau promovarea în prima echipă, sau slujirea lui Dumnezeu, exact când ar avea ocazia unui start ca lumea în relația cu dragostea lor.

Aici aș cita-o pe străbunica. Stătea cu spatele la noi, în bucătărie, spălându-se pe dinți, când a auzit de chemarea lui Jakob. Tocmai se petrecuse, rana era proaspătă și Tilte nu putea privi omul în ochi când spunea asta. Străbunica și-a terminat periatul dinților, de care era mândră, căci mai avea destui ai ei proprii, lăudându-se că poate sparge un os cu măduvă chiar și în gingii, după cât sunt de tari, mai ceva ca osul. Deci, după ce a terminat, s-a lăsat să cadă în scaunul pe rotile, l-a pus în mișcare spre Tilte și a privit-o în ochi.

– De obicei, ceva nu merge la o pereche fiindcă e prea puțin. Dar alteori – și pentru că e prea mult.

Mulți au fost de părere că Tilte își va găsi imediat pe altcineva, dar nu și Basker, străbunica, Hans și cu mine: noi știam cum stau lucrurile. Uite că a trecut mai mult de un an și Tilte a rămas tot singură.

Plecarea lui Jakob a determinat în Tilte o mare schimbare, în felul de a arăta oamenilor acea ușă. O schimbare misionară. Zic eu. Ca să-mi dai și mie atenție. Când cineva vrea să-i arate cuiva un lucru hotărâtor și simți că arde de dorința de a face asta, trebuie să fii atent. Fiindcă e foarte posibil să mai fie în joc și altceva.

Acum am povestit despre suferința Tiltei. Ca să înțelegi că amândoi, Tilte și cu mine, ne-am pierdut unica iubire. Vorbim foarte rar despre asta, aproape niciodată. Și totuși e ceva mereu actual, văd asta la Tilte. Chiar când pare carnavalul din Rio întruchipat, sau când salvează omenirea arătându-le oamenilor cât sunt de profunzi, tot poartă în adâncul adâncului ei o suferință care amintește că e și ea doar un om ca toți oamenii.

---

[21] Confirmarea religioasă la protestanți are loc la 14 ani.

Cum spuneam, Tilte și cu mine stăm așezați pe sofa în ceea ce numim camera tatălui meu. De aici ne-am făcut ochii roată prin odaie în timp ce îți povesteam despre Tilte. Fără să fi schimbat vreo vorbă, ne-am dat amândoi seama imediat că pe aici se cotrobăise. Cineva care a pus apoi cu grijă totul la loc, încât după aceea să nu se mai poată spună că s-a umblat. Fiindcă am văzut lucruri pe care nu le observă decât cine a stat aici toată viața și a făcut curat de două ori pe săptămână, ștersul de praf lunea și curățenia mare cu spălat de podea, joia: pianul mamei a lăsat niște urme în covor. Asta au văzut și au pus pianul exact la loc, acoperind din nou urmele. Au pus și învelitoarea de finet și deasupra cele două viori ale mamei, cum stau ele mereu. Dar nu știau că acea învelitoare acoperea o mică zgârietură a lacului apărută acum câțiva ani, când mama și cu mine am vrut să testăm telecomanda pentru Sopwith Camel[22], construit de noi pentru marea zi a Zmeielor și Parapantelor. Iar acum zgârietura strălucește în ultimele raze ale apusului.

Au pus din nou creioanele ascuțite pe biroul tatălui meu, unde el așteaptă brusca revelație pentru viitoarea predică pe care e nevoit să o scrie, dar înainte stă un pic, spre a se asigura că au văzut toți că tata lucrează, tata e străbătut de o idee genială. Dar le-au pus în ordinea inversă: tata începe cu creioanele tari și termină cu cele care au mină moale.

Portmoneul de pe policioara joasă se află la locul său, îl deschid, conține un fișic, banii pe care mama și tata îi lasă de obicei pentru noi când pleacă o săptămână. Bag în buzunar hârtiile, ceva îmi spune că ne vor mai trebui.

– Fotografii, spune Tilte. Au făcut fotografii. Abia apoi au răvășit

și au pus totul la loc conform fotografiilor. Dar când?

Din cauza grădinii care, în nord, se întinde până la biserică, ai sentimentul că locuința parohială e un fel de căsuța din pădure. Dar nu e așa, jur-împrejur sunt alte clădiri, vechea clopotniță, în care și-a instalat Bermuda Svartbag pompele funebre și casa de nașteri, apoi biroul de turism, casa pescărească unde Leonora Ganefryd își desfășoară afacerea de consiliere sexual-culturală, muzeul etnografic din Finø, atelierul de perdele și jaluzele unde obișnuiește Kaj Molester să se ascundă, ca să se schimbe după vreo ispravă. Finø e, în mare, ca un fel de mușuroi, dacă umbli pe undeva, se pune totul în mișcare.

– Noaptea, spun eu.

Și o spun cu toată greutatea unui sumbru trecut, în care au fost jefuite grădini de oameni nevinovați.

– Au făcut asta într-o noapte.

---

[22] Sopwith Camel: numele unui biplan folosit în Primul Război Mondial de forțele aliate. A fost preluat de o formație americană de muzică rock din anii ’60.

Camerele de lucru ale părinților sunt legate una de alta, ușa dintre ele e mereu deschisă, în afară de momentele când tata poartă vreo discuție serioasă cu un june din clientelă. Într-un fel, până ce mama și tata au dispărut prima oară, sunetele din aceste camere erau cele care țineau și reordonau casa parohială după câte-o furtună provocată de Hans, Tilte și cu mine. Din camera tatălui se auzea sunetul creionului pe hârtie, când își scria predica pentru duminica următoare, sau al mașinii de scris, după ce era gata și o bătea la mașină. Din camera mamei se auzea clănțănitul vreunui clește electronic sau sfârâitul ușor al letconului și al topirii metalului, sau vreun cântecel, dacă lucra la programul de identificare a vocii.

Din bucătărie se intră mai întâi în camera tatei, care dă într-a mamei, și ca de obicei au făcut ordine înaintea unei plecări, ordine pe care tehnicienii poliției au restabilit-o după ce au răscolit totul; această reordonată stare a lucrurilor o aveam acum înaintea ochilor.

Nu e greu de cuprins într-o privire, căci în camera tatălui stau doar biroul, calculatorul, o bibliotecă mare cu cărți pentru lecturile lui de preot, câteva mii, dar nimic în comparație cu aceea din living. Acestora nu le dăm atenție. Nu ne uităm nici la tablourile de pe pereți, care după părerea Tiltei ar fi reproduceri după cele de la Uffici din Florența, bărbați și femei care au primit revelația sau doamne goale care ies dintr-o scoică. Despre cele din urmă, Tilte îi spusese tatei că ar trebui mutate, ce vor zice tinerii care vin să se confirme, dacă sunt invitați la parohie! Cum tata nu le-a îndepărtat, Tilte a găsit în lada cu jucării din pod hăinuțele păpușilor și a lipit

dessous-urile lui Barbie pe tablourile în care poate fi văzută acum Venus născându-se din spumă în costum de baie. Tata a lăsat lucrurile așa, iar dacă îl întreabă cineva, spune foarte serios că e opera fiicei sale, Tilte, care „a vrut să pună surdină pe sentimentul de goliciune“.

Spune asta mai ales când e și Tilte prin preajmă, e unul dintre micile noastre jocuri idilic-familiale.

În spatele tabloului se află un seif cu cărți bisericești; când scoatem tabloul, seiful arată, la prima vedere, ca întotdeauna. Dar, când tragem de ușă, se deschide. Cărțile sunt la locul lor, dar în locul broaștei cu microfon și ghidaj electronic se cască acum o gaură, cineva a umblat cu bormașina și a scos tot.

Fără să spunem un cuvânt, punem tabloul la loc și ne îndreptăm spre marea garderobă de la capătul camerei.

E dulapul unde tata își ține hainele.

Să nu ne lăsăm înșelați. Deși n-ar avea nevoie, precum mama și Tilte, fiecare de un camion pentru propria-i garderobă, când petrece vreo săptămână la Facultatea de Teologie tata știe, până în cel mai mic amănunt, să se îmbrace. În ce mă privește, sunt de părere că la judecata preoțească ar fi fost de ajuns să-și arate slipul: l-ar fi condamnat sigur văzând ce poartă vara, când merge la braț cu mama de-a lungul plajei Sønder, încercând să joace deopotrivă rolul unui tată de familie căsătorit de nouăsprezece ani, preot al bisericii evanghelice, și cel de leu al ștrandului.

Asta înseamnă că tata are grijă de haine ca de odoarele bisericești; o privire în dulapul său ne poate dezvălui ce-a avut de gând, căci privirea noastră e necruțătoare.

Mai întâi ni s-a părut că n-a avut nimic de gând, fiindcă toate sunt la locul lor. La dreapta se află cele trei busturi de manechin cu vestmântul bisericesc, smochingul și fracul. În spate atârnă costumul și paltonul. La stânga sunt rânduite agățătoarele pentru gulerele de la haina bisericească. Tot dulapul miroase a *Knize nr. 9*, un parfum pe care și-l comandă de la Viena, de-mi vine să închid ușa imediat, fiind de părere că, dacă nu l-ar fi condamnat pentru

slipul de baie cel îngust, ar fi trebuit să-l bage la zdup măcar pentru parfumul ăsta bărbătesc.

Dar Tilte nu vrea încă să închidem ușa.

– Ceva nu e în ordine, zice.

Mă trage în garderob. Pipăim prin spatele manechinelor printre umerașe cu cămăși și mici săculeți cu butoni de sidef, până la capătul marelui dulap, unde se află două busturi goale.

– Ce-a fost aici? întreabă Tilte.

Încerc să-mi activez renumitul spirit al ordinii și buna memorie – și-mi amintesc. E adevărat că omul nu pătrunde toată ziua-bună ziua până la capătul garderobului părintesc. Dar, de două ori pe an, totul e scos în soare și vânt; mama spune că așa nu mai trebuie făcut altceva împotriva moliilor, care n-ar suporta lumina.

După părerea mea, dacă moliile pot să suporte mirosul de *Knize nr. 9* și felul în care arată cămășile de mătase ale tatălui meu, le-ar trebui ceva mai mult decât ceva soare și briză marină ca să dea ortul popii. Dar acasă treburile sunt strict repartizate; expertul tehnic e mama, așa că de două ori pe an toate hainele sunt scoase la aer. Acolo le-am văzut și mi s-au fixat în memorie.

– Al doilea costum preoțesc, zic. Și un smoching mai vechi. Astea erau așezate aici, pe busturi.

Ne întoarcem spre ieșirea din garderob și în treacăt ating stofa neagră de lână a odăjdiilor aflate la intrare.

– Ăsta e costumul vechi, zic. Tata l-a luat cu el pe cel nou.

Orice alt preot din Danemarca s-ar fi declarat mulțumit cu vestmântul preoțesc mai vechi al tatei. Și, într-adevăr, toți sunt mulțumiți, căci e făcut la croitoria de uniforme Ballenkop din Samsø, unde își comandă costumele toată preoțimea din Danemarca. Dar nu și al nostru, din Finø. Costumul tatei e din cașmir, făcut pe comandă la Knize din Viena – la un preț care trebuie să rămână secret de familie, ca nu cumva să stârnească vreo răscoală populară.

Ne privim, cu același gând. Dar Tilte e cea care îl rostește:

– N-au plecat în La Gomera.

Tata ar merge departe ca să trezească atenția, chiar și în insulele Canare. Însă nu chiar atât de departe încât să iasă pe marginea unui bazin în straie bisericești.

Intrăm în camera de lucru a mamei, Tilte fluieră prima strofă a cântecului lui Mignon *Vreau să apar până devin* din liedurile pe versuri de Goethe ale lui Schubert și dintr-odată camera strălucește, luminată. Toate funcțiile electrice din casă au comutator, dar pot fi activate și cântând fragmente schubertiene. Instalația stereo pornește auzind cântecul lui Mignon *Nu-mi spune să vorbesc, ci zi-mi: tăcere*, prăjitorul de pâine se pune în funcție la *Din ochii tăi în ochii-mi o privire*, iar closetul pentru musafiri de la intrare trage apa la *Doar cine știe dorul ce-i, durerea-mi știe!*[23]

Camera de lucru a mamei nu e de fapt cameră, ci un atelier, și de fapt nu e una singură, ci patru, fiindcă în fiecare colț a fost instalat un asemenea loc de muncă. Sub fereastră sunt computerele, spre living e electronica radio, vizavi se întinde o masă lungă cu patente, șurubelnițe și o mică menghină pentru mecanica fină, iar de cealaltă parte a ușii se află locul pentru rindeluit.

Uneltele stau toate atârnate deasupra, pe plăci de lemn care poartă desenate contururile fiecărui obiect, așa că putem vedea dintr-o singură ochire că toate sunt la locul lor.

Facem ochii roată. Cum am mai putea descoperi ceva care a scăpat vigilenței marelui serviciu secret al poliției?

Deschid ușa debaralei și scot aspiratorul. Când folosești aspiratorul într-o casă cu femei, în sacul acestuia ajung de multe ori lucruri prețioase, cercei, lănțișoare sau bucăți din extensiile de păr pe care le folosește Tilte. Așa că am experiență în cercetarea sacilor de aspirator, știu că poți afla multe despre spațiile în care a fost folosit.

Din păcate, îmi dau seama după anumite semne că și poliția are

această experiență, pentru că vechiul sac a dispărut, înlocuit cu unul nou.

Cum țin țeava aspiratorului, o întorc. În perie găsesc o așchie de la rindea. Pe care o scot.

O așchie de la rindea nu e cine știe ce, mai ales într-o cameră cu o masă pentru rindeluit, cu trei rindele obișnuite, plus una electrică.

– Mama a lucrat cu lemn acum vreo trei luni, zic eu.

Mă uit la așchie de jur împrejur. Așchiile au o viață scurtă, dar frumoasă. Noi, sunt elastice ca niște bucle dintr-un dop de plută, aproape străvezii, mirosind a lemn. Dar într-o săptămână se usucă, se rup și se spulberă. Cea pe care o țin în mână e încă nouă. Ce-i drept, a ajuns în pragul bătrâneții care pe toți ne paște, dar e încă proaspătă.

Tilte și cu mine ne gândim la același lucru: nu e exclus ca excursioniștii de la poliție să fi folosit ocazia pentru lucru manual, meșterind ceva cu fierăstrăul și rindeaua. Poate pentru a le duce ceva copiilor. Nu e imposibil. Dar nici prea probabil. Mai probabil e ca mama să fi rindeluit ceva, în grabă, înainte de a pleca. Și că poliția n-a observat așchia din perie.

Provine dintr-un lemn brun-închis, cu fibre albicioase. Nu poți locui într-o casă parohială, cu un cămin cu lemne, având și o mamă care se ocupă de meșteșugărit și tâmplărie, fără a dezvolta simțul lemnului. Cel de aici e dintr-o esență tare. În direcția lemn nobil. Dar nu e mahon sau tec.

Ne trece pe amândoi același gând. Iar nu e nevoie să spunem nimic. Mi se întâmplă cu sora mea ca, pe vremuri, cu Jakob Aquinas Bordurio Madsen, la fotbal: în cele nouăzeci de minute de la lovitura de începere și până la fluierul final, eram tot timpul în legătură telepatică. Mărșăluim amândoi spre bucătărie, Tilte ridică vocea și cântă: „Ah, sărutarea sa!“.

Fragmentul e din *Gretchen la roata de tors*[24], alegere pe care noi, copiii, a trebuit să o acceptăm, că doar viața de familie e făcută dintr-un lung șir de compromisuri. În schimb, ne putem bucura acum de priveliștea care ni se oferă. Ușa către pivnița de provizii

din podea se deschide, se desfășoară o scară, din podea se ridică un baraj menit să apere copiii mici și câinii de căderea în gol, iar la sfârșit se aprinde lumina.

Pivnița are două spații: pentru centrală, unde se află și mașina de spălat și uscătorul, acolo fiind atârnate și lucrurile la uscat, și cămara pentru provizii, în care intrăm acum.

E destul de mare, lucru de înțeles dacă ne gândim că tata se îndeletnicește cu gătitul.

Nu știm de unde-și ia el modelele de viață. Cel mai pregnant n-a fost cu siguranță propria mamă, am mai spus-o, nici Mântuitorul, care se știe că s-a descurcat cu cinci pâini și doi pești, sau parcă invers, și cu vorbele: „Priviți păsările din văzduh: nu seamănă, nu recoltează, nu gătesc rață în aspic, și totuși se satură“. Tata are alt stil, bazat mai degrabă pe firmele de delicatese și măcelari vestiți de pe uscat, ca și pe nenumăratele ore petrecute cu chef la bucătărie. Se mai bazează și pe metrii pătrați de rafturi care se întind înaintea noastră: pline cu borcane de *chutney*[25], *relish*, compoturi, sucuri și dulcețuri de sezon.

Ne aflăm într-un spațiu cu toți pereții bine folosiți, dar unde nu poate fi ascuns nimic. Nu vezi aici decât podeaua goală, un stand pentru vinuri pe un perete și apoi metri întregi cu sticle și borcane.

Rafturile sunt din lemn de merbau[26]. Mama a meșterit rafturile pentru ultima parte din peretele încă nefolosit cu o jumătate de an în urmă. Ne aducem bine aminte.

Și acum cercetăm mai atent această ultimă parte.

E în stilul și spiritul mamei să îmbunătățească un lucru făcut cu o jumătate de an în urmă. Sau acum șapte ani. Dar nu e genul ei să se pună pe rindeluit cu două ore înainte de a ieși pe ușă pentru a pleca la Gomera sau cine știe pe unde, cu două ore înaintea unei călătorii.

Tilte și cu mine nu schimbăm nici o vorbă, dar lăuntric facem același lucru. Ce căutăm amândoi, fără a ști anume, nu putem afla prin cugetare. Gândurile se petrec pe căi cunoscute, dar noi căutăm ceva necunoscut. Ne uităm doar la partea de perete care are rafturi

noi. La șirurile de borcane cu zmeură, măcește și prune, suc negru de coacăze, lămâi din Amalfi confiate întregi, cu *chutney* de tamarin. Privim scândurile brune. Scheletul suportului. Peretele alb.

Și în același timp pipăim lăuntric locul de unde se vede, de unde pot fi înțelese văzutele, și încercăm să ștergem toate imaginile prefabricate. Pentru a face loc celor ce nu le putem încă închipui. E o metodă recomandată de numeroși mistici.

Vedem amândoi deodată. Nu un obiect anume, ci un model. Scândura de sus și cea de jos, cu suporturile dintre ele, formează un pătrat. Ca o ușă.

Tilte pipăie niturile. Nu simte nimic. Mamei îi plac niturile. Nu pune un șurub fără să astupe apoi golul. Când a pus în camera tatei podeaua din lemn de pin, mi s-a îngăduit să tai cu o freză o mie cinci sute de dopuri. Așa că e normal să nu simtă nimic. Niturile de la ușa spre pivniță nu se văd nici ele decât în lumină puternică.

– Aici ar putea fi o ușă, zice Tilte.

Ciocănim peretele, dar nu sună a gol. Și nu există nici vreo clanță sau ceva în genul ăsta.

– Ar reacționa la voce, zic eu. Doar la vocile lor. Și ar fi un cod care le leagă.

Ne privim, gândindu-ne la mama și tata. Încercăm să le simțim ființa. Sună ciudat, dar se poate face. Și nu numai cu propriii tăi părinți. În fond, purtăm în noi amprenta tuturor oamenilor.

Ne dăm seama în același timp. Ochii Tiltei strălucesc. Precis vede și ea lumina din ochii mei, nu trebuie să spunem nimic.

Să avem amândoi în aceeași timp o certitudine e una. Dar ce se întâmplă acum e mult mai mult. E ca și cum conștiința mea și a Tiltei ar fi pentru o bucată de vreme aceeași. Amintindu-mi de acele trei momente de vârf din sezon când Jakob Aquinas și cu mine ne-am găsit pur și simplu unul pe altul printr-o apărare densă și de nepătruns ca bezna nopții fără lună; Jakob mi-a servit mingea pe stângul precum Basker, care le aduce părinților mei *Foaia Populară Finø* pe pernă, iar eu am marcat în vinclul stâng cu calmul cuiva

care așază la locul lui un timbru într-un album. Până ce Jakob și-a simțit chemarea.

În living dezmembrăm combina; eu duc CD-playerul în pivniță. Tilte ia boxele. Amplificatorul îl ducem împreună, e greu de parcă s-ar fi culcat acolo unul din ajutoarele poliției și ar fi fost uitat. Tilte ia un CD din suport. Apoi se petrece clipa cea mare.

E un CD care s-a vândut anul trecut pentru sprijinul Clubului de Fotbal Finø în toate magazinele și supermarketurile, conținând piese de rezistență precum *Doar nătărăii teamă n-au de FC Finø*, ceea ce a însemnat o mare victorie pentru familie, deoarece Tilte a scris textul, mama melodia, iar tata, Hans, Tilte și cu mine cântăm în cor, ba cine ascultă atent îl poate auzi și pe Basker trăgându-și sufletul în fundal.

De aceea îmi convine, și nu vreau, spunând asta, să supăr pe nimeni, că restul sunt incalculabile catastrofe muzicale, încât cine le-a ascultat o dată poate nu-și mai revine niciodată, dar, cum ar zice Tilte, le poate lua pe patul de moarte ca să grăbească, pe cât posibil, procesul muritului. Ca să-ți dai seama cât de atent trebuie să fii dacă îți cade un asemenea CD în mână, nu vreau să pomenesc decât cântecul pe care Rickardt, conte Tre Løver, îl închină femeilor și băieților apetisanți din Finø, și știi, din păcate, că el se gândește la sora și fratele tău mai mare sau poate chiar la mama și tatăl tău. Mai e și numărul în care Ejnar Tampeskælver cântă niște fragmente din *Vechea Edda*, pe care le-a compus el, în care se autoacompaniază pe marea tobă de jertfă a asociației *Asathor*; înregistrarea s-a făcut la scurt timp după ce fusese dat afară din funcția de director, iar titlul fragmentului e, mi se pare, *Dor de bătălia de la Bråvalla*[27]. Iar ca apogeu mișcător poate fi menționată înregistrarea în care fratele meu Hans recită unul dintre poemele sale, care începe cu „Ah, iată roza mea cea dulce, cu traistă roșie se duce“.

Pe scurt, e un CD care oferă nu numai moarte și distrugere, ci și binecuvântare; ce dăm acum pe tare se află pe la mijlocul lui: cântă mama, lucru pe care orice băiat cu minte și orice fată sănătoasă

încearcă să-l evite, adică, vreau să spun, cântatul mamei. Dar, pe de altă parte, trebuie să recunosc – la mare nevoie – că există și cântărețe mai slabe decât mama, care bineînțeles interpretează *Lunea în ploaie pe Calea Singurătății* acompaniindu-se ea însăși la pian.

Cum se știe, personal n-am călcat niciodată pe Calea Singurătății, așa că n-aș recunoaște-o. Dar o recunoaște partea de jos a construcției de rafturi din pivnița noastră. După două măsuri din cântec, această parte cu două sute de borcane și sticle de provizii alunecă zece centimetri în spate și apoi vertical în sus, alcătuind o deschizătură întunecată.

Tilte fluieră și lumina din pivniță se stinge. Deschizătura nu mai e neagră, acum se vede că duce spre un spațiu slab luminat.

Ne aplecăm și intrăm. E o cameră mică, văruită în alb, luminată de lună. La început credem că lumina lunii vine prin fereastră, apoi vedem că e o oglindă. Baza părții de vest a casei parohiale are niște ferestruici ogivale cu sârmă despre care noi am crezut mereu că ar fi aerisitoare pentru o pivniță mică, nefolosită. Acum vedem că a fost o pivniță adevărată. Pereții sunt din piatră naturală, lumina cade printr-una din deschizăturile din zidul de temelie și e călăuzită de trei oglinzi puse oblic. Așa încât de sus nu pot fi văzute.

În încăpere se află un birou și o lampă, un scaun și altceva nimic. Aprind lampa. Pereții sunt goi. Nici dulap, nici raft. Totuși rămânem locului o vreme. E destul de șocant să fi trăit toată viața într-un loc pe care îl știi ca pe propriul tău buzunar și să descoperi deodată o cameră nouă.

Chiar dacă nu e nimic de găsit, ne plimbăm degetele pe perete, pentru a da peste eventuale intrări în alte încăperi. Singurul lucru pe care-l descoperim e o placă moale care a fost fixată la deschiderea spre pivnița de provizii. A slujit drept avizier, pe suprafața ei sunt sute de urme de piuneze. Mai ales mama folosește așa ceva, deasupra biroului ei atârnă mereu diagrame, indicații de folosire a unui aparat sau schițe de lucru. Dar avizierul de aici a fost complet golit.

Ne întoarcem în pivniță și mai admirăm o dată aranjamentul tehnic al mamei. Apoi pipăi locul unde ar trebui să se întâlnească partea mobilă a rafturilor cu cea imobilă. Exact aici a rindeluit mama o ultimă așchie, înainte de a pleca, pentru a se asigura că încăperea nu va fi descoperită.

Dăm drumul la muzică, mama cântă *Lunea în ploaie pe Calea Singurătății*, peretele se lasă în jos, alunecă la locul său și nu mai e nimic vizibil. Niturile și plăcile cu traverse de lemn văruite sunt ascunse de rafturi și suporturi, ne cuprinde un respect plin de venerație.

Dar eu sunt cuprins și de altceva, ce în cercuri mai alese e numit intuiție. Intuiția e un fel de gând sau sentiment care vine din afară. După cercetări temeinice, soră-mea și cu mine am ajuns să fim de părere că vine prin crăpătura Marii Uși, întredeschisă o clipă. Dar, din experiența mea, cele mai multe intuiții sunt de aruncat la coș; pentru a decide dacă ai sau nu de-a face cu o delicatesă, trebuie încercate în realitate.

Așa că mai pun CD-ul o dată, ploaia răpăie, mama o încoronează cu vocea ei, ușa alunecă, hidraulica e fără urmă de foșnet.

Ideea care mi-a venit din afară spune că a face perfect curat, fără a lăsa nici cea mai mică urmă, nu e ceva de care părinții mei să fie în stare.

Când îmi termin joia rândul la curățenie în bucătăria casei parohiale, ar fi nevoie de o întreagă echipă de laboranți să caute ce aș fi trecut eu cu vederea; pariez opt la unu că s-ar întoarce acasă fără să găsească nici măcar un bob de orez. Chiar Tilte, care nu se înghesuie cu lauda, a fost auzită spunând că, dacă mă vor da vreodată afară unii din slujbă, pot găsi oricând de lucru ca om de serviciu.

Dar la mama și tata laboranții ar fi avut succes. Nu neapărat un car de gunoi, dar ceva tot s-ar fi găsit. Ajungerea la esență nu le e menită multora. Iar părinții mei nu fac parte dintre puținii aleși.

Mă aflu din nou în cămăruța ascunsă.

– Închide ușa, spun.

Tilte nu prea înțelege, dar face ce-i spun. Peretele lunecă la loc, eu rămân în lumina lunii.

Nici nu e nevoie să-mi încep căutatul, văd imediat. Știu și cum s-a întâmplat să le scape. S-au grăbit. Totul fusese împachetat și pregătit. Au scos tot, au curățat avizierul. Și, în acest timp, evident că ușa-perete către cămară rămăsese deschisă. S-au mai uitat o dată în urmă, să se asigure că totul fusese luat, apoi au ieșit, închizând ușa după ei. Dar au uitat un mărunțiș. Bucățica de avizier care e acoperită de ușa mobilă când alunecă în sus.

Acea bucățică o am eu acum înaintea ochilor, sclipește argintie în lumina reflectată a lunii. De ea e prinsă o foaie.

---

[23] Cântecele lui Schubert pe versuri din romanul *Wilhelm Meister* de Goethe, poeme scrise între 1795 și 1796, pot fi citite în traducere românească (Grete Tartler) în Johann Wolfgang Goethe, *Opere alese*, volumul 1, *Poezii*, Rao, 2013. Nu doar umorul lui Høeg se vădește prin aceste insolite și comice asocieri, ci, într-un fel, și firul metafizic al romanului, deoarece acest ciclu de cântece începe cu vestitul cântec de ducă (spirituală) *Știi țara unde sunt lămâii-n floare.*

[24] *Gretchen am Spinnrad*, lied pentru soprană op. 2 în re major, cat. 118, compus în 1814 de Franz Schubert pe un text-poem cu același nume din *Faust* de Goethe.

[25] *Chutney*: nume de sosuri indiene din legume, fructe, ierburi și mirodenii, iuți și acru-dulcege, bazate mai ales pe ardei iute și arome de curry, coriandru, mentă, tamarin, cocos, ceapă, prune, roșii, mango etc. *Relish* e numele englezesc pentru aceste „dulcețuri iuți“ la borcan.

[26] Esență exotică (*Intsia palembanica*), lemn închis la culoare cu dungi gălbui din care se fac dușumele, dar foarte folosit și în construcțiile navale.

[27] Bătălie descrisă în *Gesta Danorum*, pentru danezi sub numele Bråvalla, pentru norvegieni/islandezi, suedezi și finlandezi sub numele Brávellir (citat ca atare în cânturi de saga nordice): numele unei bătălii mitice sau fictive din secolul al VIII-lea (istoricii moderni nu i-au putut dovedi istoricitatea) care s-ar fi desfășurat între Sigurd, regele Suediei, și Harald al Danemarcei, cu mari pierderi (se povestește de 40000 de morți). A învins Sigurd, devenind regele Suediei și al Danemarcei laolaltă. Legenda spune că danezul Harald, simțindu-se îmbătrânit (avea 150 de ani) și temându-se că nu va ajunge în Valhalla, îl rugase pe Sigurd să pornească acest război pentru a-l ajuta să moară

glorios.

Stăm la masa din bucătărie cercetând bilețelul. Pare desprins dintr-un carnet de firmă, sus scrie cu print albastru *Voicesecurity*. Pe foaie sunt trei notițe una după alta, primele două în creion, cu scrisul mamei, a treia cu pixul, într-un scris pe care pe moment nu-l putem identifica.

Prima sună: *Plat. G. Gris*.

G. Gris e, după toate probabilitățile, Gitte Grisanthemum, o prietenă a familiei, care nu conduce doar comunitatea budistă de pe insulă, ci și sediul Băncii Finø din Nordhavn, iar *Plat.* e prescurtarea mamei pentru *De plătit*.

A doua notiță constă doar într-un cuvânt, Dion, urmat de opt cifre, poate un număr de mobil, și inițialele A.W.

Notița cu pix e o adresă de mail, pallasathene.abak@mail.dk.

Tilte își scoate telefonul din buzunar. Îl întoarce în direcția mea. Pe ecran scrie A. Wiinglad și numărul la care a sunat Bodil când ne-a înhățat împreună cu Katinka și Lars, spre a ne duce la tortură, execuție și internare la *Store Bjerg*. Numărul de la Tilte și cel de pe bilet sunt identice.

– A. Wiinglad, zice Tilte, e un nume pe care trebuie să-l ținem minte.

Suntem pe cale de a ieși, ne oprim puțin în antreu, spre a ne lua rămas bun de la casă. Privirea mea cade pe cuierul cu chei.

Arăt cheia cutiei de scrisori, cu un semn de recunoaștere roșu.

Tilte nu înțelege.

– Strălucește, îi spun. E o cheie nouă-nouță, proaspăt adusă de la atelier.

Acum vede și Tilte. Asemenea cheie se folosește în fiecare zi, a noastră era uzată și gălbuie. A fost schimbată cu una nouă.

Deschidem cutia, cheia se potrivește, înăuntru e doar citirea la apă, o luăm cu noi înăuntru și ne mai așezăm o dată la masa de la care tocmai ne ridicaserăm, la care am mâncat pâinea și rața în aspic ale copilăriei.

– Poliția a făcut copia și a pus-o în inelul vechi. Precis că au făcut și altele.

– Dar de ce?

– Lars și Katinka! Sigur golesc în fiecare zi cutia. Și citesc scrisorile. Ca să vadă dacă e ceva de la mama și de la tata.

– Dar de ce nu le-ar lua direct de la poștă? Doar au dreptul.

– Le-ar trebui o autorizație de percheziție, zic, pe care poate că n-o au. Și ar stârni tot felul de zvonuri. Doar o știi pe Pylle.

Pylle Poștărița e o adevărată instalație de stropit. Veștile ajung la ea în curgere egală și le distribuie peste câmpurile însetate.

Tilte dă din cap.

– Asta explică și de ce se află doar o singură scrisoare în cutie. După o săptămână ar trebui să fie pe puțin treizeci.

Ridic plicul împins pe sub ușă. E de la Banca Finø, netimbrat. Îl deschid. Învelișul e de la Bancă, dar nu și hârtia dinăuntru. E o carte poștală cu o făptură care arată a zeitate cu trompă de elefant, stând pe un tron din petale de trandafir, iar textul e scris de mână. Un *tak for sidst*[28] cu mulțumiri din inimă pentru seara plăcută: sufleul de lămâie va rămâne pe veci în amintirea semnatarei, altminteri ar fi de spus, pe scurt, că la Bancă sunt peste o sută pe lista de așteptare, ceea ce înseamnă că e nevoie urgent de răspuns, și cele mai calde salutări de la Gitte G.

Tare am fi vrut să știm de ce răspuns avea nevoie Gitte, dar acum nu putem lua urma asta, e weekend, Banca Finø e închisă, iar marți, când deschide, ori vom fi hăt, peste munți și văi, ori iarăși în lanțuri sub lacătul și cheia protecției sociale.

Apoi Tilte arată adresa de mail. E un scris care, cu bunăvoință, ar putea fi numit personal, dar, dacă e s-o spunem p-a dreaptă, e

interesant, dar ilizibil.

– Arată ca o versiune daneză a literelor chinezești, zice ea. Trebuie să fie scrisul Leonorei.

---

[28] Mulțumirile scrise pentru o masă sau o vizită recent petrecută, practică obligatorie de politețe daneză.

Aș vrea să pomenesc acum, încet-încet, niște întâmplări care au dus acum doi ani la prima dispariție a părinților mei. Dar, mai întâi, să te informez pe scurt cum arată mama și tata, ca să-i recunoști și să te poți topi într-un gang sau altundeva, dacă îți ies vreodată în cale.

Sunt amândoi de vârstă înaintată, tata are patruzeci, mama îi va împlini peste un an sau doi. Are părul deschis la culoare, iar vara e atât de bronzată, încât medicii suplinitori pe perioada de vacanță la spitalul din Finø o întreabă dacă vorbește daneză, când se înființează pe acolo cu mine, cu Tilte sau Hans; au fost veri în care, cu totul, am ajuns la Urgență de mai mult de o duzină de ori.

Deși din punctul de vedere al vârstei e cu un picior în groapă, cum se exprimă de obicei Tilte, mama pare uneori o fetiță și, dacă e să fim cinstiți, trebuie să recunosc că am observat de mai multe ori, chiar și la unii prieteni despre care s-ar presupune că au în cap toate mințile, că s-au cam amorezat de ea.

Ca și cum asta n-ar fi de ajuns, dându-ne sentimentul unuia dintre acele blesteme care plouă cu piatră peste nefericiții din Vechiul Testament, la fel se întâmplă uneori și cu tata, sau chiar mai rău: doar că invers.

Multe dintre fetele care frecventează pregătirile de confirmare, desigur cu excepția celor suverane și echilibrate precum Conny, încep – se poate observa pe măsură ce cursurile înaintează – să-l privească pe tata cum fixa Belladonna iepurii cu care era hrănită înainte s-o mutăm la *Jungla Randers*. Și am observat la destule mirese măritate în biserica din Finø că, de pildă, când tata întreabă la altar: „Feodora Pârloagă, vrei să-l iei de bărbat pe Frigast

Gâscarul, aflat aici lângă tine?“, au o ezitare. Din păcate, e destul de clar că această ezitare vine de la faptul că tata se află atât de aproape de ea, încât Feodora bănuiește deodată că prin acel „da“ pentru Frigast poate pierde o ocazie decisivă, așa că începe să mestece vorbulița „da“ până o scapă de parcă i-ar fi fost pompată afară din stomac.

Leonora Ganefryd, care dintre toți cei de pe Finø știe cel mai mult despre bărbați, desigur și despre femei, spune că asta se întâmplă din cauză că părinții mei au în jurul ochilor o expresie întristată, ca și cum ar fi pierdut ceva, fără să știe nici ei ce; această expresie le dă adulților nevinovați, ba chiar și copiilor și tinerilor, sentimentul că trebuie și chiar au voie să-i mângâie, ajutându-i să caute.

În seara în care Hans, Tilte și cu mine am descoperit ce se afla dincolo de această melancolie, drumul părinților noștri spre prăpastie a devenit direct, fără ocolișuri ca până atunci.

În caz că n-ai mai dat de mult pe la biserică, sau poate ți-a fost rău și ai lipsit de la anumite lecții de religie, îți amintesc discret că, în principiu, tot ce se întâmplă la biserică e sfânt, dar mai ales Sfintele Taine – cum ar fi, între altele, împărtășania sau botezul și binecuvântarea, sau când tata rostește Tatăl Nostru în numele nostru al tuturora. În acea seară, Tilte l-a întrebat dacă Dumnezeu e de față prin aceste taine, iar întrebarea a sunat cu totul nevinovat, mai ales că soră-mii îi place să vorbească despre religie cu tata și în destule rânduri lucrurile au mers bine.

Era o seară dintre cele pe care ți le-am povestit, de felul pe care și tu sper să-l cunoști, o seară în care vrei să dai o șansă familiei simțind că are, poate, un viitor, măcar în următorul sfert de oră. Mama potrivea rotițele unui ceas pe care-l construia, iar tata era pe cale să prepare un concentrat de carne de vițel, adică un fel de sos din carne, oase și mirodenii, astfel încât întreaga casă parohială puțea a morgă; apoi sosul fierbe până devine atât de gros, că ai putea umple cu el pernele sofalei, dacă nu s-ar face o mizerie cruntă. Din cauză că tata e aplecat asupra oalelor, iar sosul s-a

îngroșat, ceea ce-l binedispune, prinde întrebarea Tiltei ca pe o minge, răspunzând că Dumnezeu e prezent pretutindeni ca un fel de supă limpede făcută din Duhul Sfânt, însă în Sfintele Taine e ca un concentrat din carne de vițel, într-o versiune densă și aromatică.

Spunând acest lucru, emană o mulțumire la fel de concentrată. Se vede pe el că o spusese într-un mod deopotrivă pedagogic și, din punct de vedere teologic, profund. Însă Tilte revine.

– Cum poți să știi asta? întreabă ea.

– În primul rând, din Noul Testament, zice tata.

– Dar, tată, să luăm de pildă botezul. Nu scrie nicăieri în Biblie că Isus a botezat copii, ci adulți, așadar botezul copiilor nu provine din Biblie. Atunci de unde?

În acea clipă atmosfera din bucătărie începe să se schimbe. Respirația lui Basker devine mai grea, iar mama își ridică ochii de pe mecanismul ceasului. Putem auzi cu toții că Tilte urmărește ceea ce eu numesc un Ginghis Han invers. Expresia se explică în felul următor: dacă te gândești la marii bau-bau din istoria lumii, care chiar au distrus mult, cum ar fi Hitler sau Ginghis Han sau liberoul echipei de fotbal din Læsø, care i-a prins piciorul lui Hans și i l-a rupt, îți dorești să fi fost de față Tilte, pentru că ea poate alunga pe oricine în mlaștinile siberiene de unde se trage; ceea ce are de gând acum cu tata.

– Botezul copiilor, răspunde tata, provine din Evul Mediu, când mulți copii mureau de mici, și e o încercare de a le salva sufletele.

Tilte se ridică, îndreptându-se spre tata.

– Dacă botezul copiilor nu e pomenit în Biblie, cum poți fi sigur că Duhul Sfânt e de față, de unde știi asta?

– Simt asta, răspunde tata.

N-ar fi trebuit să spună lucrul acesta. Însă era în retragere către mlaștină și într-o asemenea situație folosești toate mijloacele pentru a nu fi înghițit de ea.

Problema e că noi, cei trei copii și Basker, putem auzi că tata nu vorbește chiar cinstit în cazul de față.

Când predică, tata s-a specializat în evocarea atmosferei

Palestinei din vremea lui Isus. A fost cu mama de două ori în Israel, cu Facultatea de Teologie, și din acele călătorii s-a inspirat în descrierea cerului, a soarelui, a mulțimilor de oameni și a măgarilor, încât simți praful scrâșnind în dinți și crezi că acuși o să faci insolație, chiar dacă e o duminică înnorată de advent și te afli în biserica orașului Finø.

Însă când trece de la atmosferă la ceea ce s-a întâmplat de fapt, la ceea ce a avut loc prin Schimbarea la Față pe munte, când Isus l-a zărit pe Dumnezeu într-un nor, trebuind să explice anume ce a vrut să spună Isus zicând „Împărăția mea este aici“, sau dacă a mers într-adevăr pe apă, sau cum stau de fapt lucrurile cu învierea trupească, adică povestea că îți primești trupul înapoi în rai după ce ai murit, ceea ce ar fi foarte plăcut, nu în ultimul rând pentru vițelul care și l-a pus la dispoziție pe al său pentru concentrat, tata încetează să mai sune ca el însuși și pare unul care îndrugă ceva învățat pe dinafară: din cauză că, în fond, nici el nu înțelege toate acestea.

Or, dacă e ceva ce Tilte, Hans, Basker și cu mine nu putem suporta, e să-i auzim pe tata și mama nesunând a ei înșiși, ci părând alții; de aceea, Tilte îl urmărește acum pe tata până în mlaștină.

– Cum adică „simți“ asta, tată?

Nu întreabă răutăcios, ci doar foarte insistent. Și aici se întâmplă ceva surprinzător. Tata se uită la noi, Tilte și cei din jur, răspunzând:

– Nu știu.

Apoi îi dau lacrimile.

Sigur că pe tata l-am mai văzut plângând, nu de asta e vorba. Când ești căsătorit cu una ca mama, care uită adesea de toate, inclusiv de propriul ei bărbat, de copii și de câine, fiind obsedată să construiască singură un ceas de mână mecanic și lucrând 24 de ore la rând fără să doarmă, potrivind axele rotițelor, în timp ce noi, copiii și tata, suntem lăsați de izbeliște, când ai o asemenea nevastă ești nevoit să plângi pe umărul prietenilor buni măcar o dată la două săptămâni; fără îndoială că tata a făcut asta cu Bent Polițistul

sau John Salvare.

Dar de față cu noi n-a mai plâns. L-am văzut lăcrimând la biserică, după ce a spus ceva deosebit de frumos, din emoție și recunoștință pentru că Domnul a dat orașului Finø un preot atât de bun cum e el. Sau la o înmormântare, din milă pentru cei rămași; fiindcă, oricât ar fi de greu, trebuie să recunoaștem că la tata compasiunea e aproape la fel de mare ca mulțumirea de sine.

Însă, oricât i-ar fi de mari mulțumirea de sine și compasiunea, nu sunt la fel mari ca lucrul pe care-l vedem acum în bucătărie. Vedem ceva ce s-a aflat mereu în tata, dar a ieșit cu totul abia acum la iveală; mai întâi rămânem fără grai. Însă tata pleacă apoi din bucătărie, mama îl urmează, iar Tilte, Hans, Basker și cu mine ne uităm unii la alții. Apoi rămânem o clipă tăcuți și deodată Tilte spune:

– Sunt paznici de elefanți. Asta e problema părinților noștri: sunt paznici de elefanți fără s-o știe.

Pricepem cu toții ce vrea să spună. Anume că mama și tata au în ei ceva mai mare decât sunt ei înșiși, ceva ce nu pot controla; pentru prima dată noi, copiii, ne dăm limpede seama despre ce e vorba: vor să știe ce e Dumnezeu cu adevărat, vor să-l întâlnească pe Dumnezeu – și de asta e atât de important să fii sigur de aflarea lui Dumnezeu în Sfintele Taine. Nu e vorba doar de tata, ci și de mama; pentru asta trăiesc ei în primul rând, acesta le e dorul născător de melancolie din jurul ochilor, un dor uriaș cât un elefant; și vedem că n-a fost niciodată împlinit cu adevărat.

Sigur, în restul serii îi lăsăm în pace pe părinți, nu suntem chiar criminali și sadici. Dar am văzut ceva ce nu putem uita. Am văzut elefantul lor lăuntric în mărime naturală.

Poate că mama și tata au avut întotdeauna acești elefanți, născându-se cu ei. Însă până în acea seară din bucătărie, peste ei zăcuse un fel de capac. Într-un fel sau altul, mica discuție dintre tata și Tilte a ridicat capacul. Înseamnă că tot ce noi și restul lumii vedem în următoarele săptămâni și luni e felul în care elefanții ies din cocon, își deschid aripile și încep să zboare încolo și încoace,

dacă pricepi o imagine care poate nu corespunde manualului de biologie, însă descrie oarecum ce s-a întâmplat.

Cum însă această parte din trecutul meu e dureroasă și plină de amănunte picante și chinuitoare, o voi lăsa un pic deoparte, întorcându-mă la prezentul în care Tilte și cu mine am părăsit casa parohială spre a merge la Leonora Ganefryd.

Leonora Ganefryd stă turcește pe jos și, cu toate că din punctul de vedere al vârstei i se arată deja la orizont azilul de bătrâni din Finø – are pe puțin cincizeci de ani –, trebuie să recunosc chiar și eu, despre care se știe că sunt reținut în comentariile despre femei, că e o sărbătoare să o privești. Pe de o parte, din pricina uniformei, fiindcă poartă un veșmânt călugăresc tibetan, iar pe de alta, fiindcă e bronzată și rasă în cap, arătând ca Sigourney Weaver în *Alien 3*. Vorbește la telefon și ne face semn să ne apropiem. Tilte și cu mine ne așezăm, ea își continuă convorbirea.

– Intri pe Poarta Leilor în Alhambra, zice Leonora la telefon. Și ești goală-goluță. Și ai un fund obraznic, rozaliu.

Receptorul e pus pe masă și difuzorul dat la maximum. Așa că putem auzi cât de furioasă și aspră e vocea doamnei de la celălalt capăt al firului.

– N-am deloc un fund obraznic. Am un cur cât o roată de rezervă.

– Nu contează mărimea, zice Leonora. Ci atitudinea. Am niște cliente cu funduri cât roata tractorului și totuși bărbații le cad ca muștele la picioare. Dacă o luăm așa, roata tractorului e o armă mortală.

Ne aflăm într-o cameră care pare să fie din Evul Mediu tibetan, deși n-a fost făcută și concepută decât cu un an în urmă. Numai construcția a costat cinci milioane de coroane, având jacuzzi, saună finlandeză și aflându-se în vârful celui mai înalt mal stâncos spre Østerbjerg, cu vedere drept către Marea Posibilităților. Această modestă clădire e mânăstirea privată a Leonorei, care, între multe altele, e și starețа comunității budiste din Finø: care tocmai a ajuns

la unsprezece membri. Pe moment, Leonora se află într-un *retreat* de trei ani. Adică a jurat că trebuie să stea trei ani în chilia ei, să se hrănească numai cu orez și legume, să mediteze, să nu părăsească Østerbjerg și să nu vadă suflet de om.

Tilte, Basker și cu mine am ajuns la ea cu Mercedes-ul lui Thorlacius-Drøbert; unii ar putea spune că am furat mașina, dar noi nu. Găsim că am împrumutat-o doar, având în vedere că stăpânul ei oricum n-o poate folosi pe moment, aflându-se în clădirea nouă a arestului; pe deasupra, unei mașini nu-i prieește să stea prea mult locului, nemișcată.

Tilte îi pune în fața ochilor biletul rupt, arătându-i notița.

– Ăsta e scrisul tău, Leonora.

Chipul femeii se întunecă, peste nebănuitoarea ei bucurie de a ne vedea trece o umbră.

– N-am fost eu, zice ea. Ăsta nu e scrisul meu.

Leonora Ganefryd e expertă IT; la casa parohială avem multe calculatoare, mp3, boxe, telefoane mobile, așa încât trăim într-o permanentă amenințare de crah electronic, căreia îi supraviețuim numai fiindcă Leonora e prietena familiei și vindecătoarea computerelor noastre. Practic, toate programările de pe Finø au fost făcute de ea, iar când a dezvoltat și unele de evaluare a riscului investițiilor pentru banca insulei, care operează și pe Læsø, Anholt și Samsø, a fost remarcată de toată țara și a primit tot felul de oferte de angajare. Dar pe toate le-a refuzat, spre a se dedica acelui concept de consiliere sexual-culturală, pe care l-a dezvoltat împreună cu Tilte.

A început de jos. Întâi oferind sex telefonic și lucrând în grădinărit, spre a-și finanța studiul. Întotdeauna a fost de părere că trebuie să te specializezi pentru a fi solicitat într-o meserie; fiind grădinăreasă, a ales specializarea în cimitire; la un moment dat era responsabilă pentru toate cele trei din Finø. Iar în privința sexului telefonic s-a concentrat asupra clienților care voiau o bogată atmosferă culturală pentru a se simți bine. Atunci a început să ne ceară sfaturi, mie și Tiltei, pentru că nu se trage ca noi dintr-o

familie cultivată; de exemplu, dacă unul voia să-și închipuie că-și face treaba sub cupola lui Brunelleschi, ne plătea, simbolic, ceva ca să cercetăm la bibliotecă sau pe internet în ce capăt al lumii se află această cupolă. Așa că îi făceam rost de imagini și o ajutam la descrierea locului.

Pe măsură ce cooperarea noastră sporea, iar cercul de clienți se lărgea, Tilte a avut o idee. Mirându-se că acești clienți nu voiau niciodată să aibă de-a face cu propria lor nevastă în poveștile pe care le spunea Leonora la telefon, deși adeseori se făcea că au în jur multe persoane, bărbați, femei, porci, vaci, găini, sau ar fi vrut ca lucrurile să se petreacă în Galeria Șoaptelor a Catedralei Sf. Paul[29] ori la Uffizi; dar mereu fără neveste. Când am întrebat-o pe Leonora care crede că ar fi motivul, mi-a spus că ar fi plictiseala. Atunci Tilte a propus un mod de a strecura în toată tărășenia și nevestele, de pildă spunând: „Suntem în Piața San Marco, acum îți dau una peste dos cu coarda, apoi i-o trec nevestei tale, care-ți trage opt zdravene la curul gol“.

Leonora a protestat mai întâi, dar apoi, după anumite greutăți de început, succesul a fost uriaș. Acum, Tilte a pregătit următorul pas. Întrebând de ce nu-și sună bărbații propriile neveste pentru sex telefonic. Leonora a uitat de echilibrul ei meditativ, căci tocmai se afla în mijlocul primei recluziuni de trei ani, urlând la Tilte – eram și eu de față – că, adică ce-și închipuie, vrea să-i strice afacerea, se va duce de râpă dacă nevestele vor afla cum stă treaba. Dar Tilte a spus atunci că nevestele n-au cum să afle fără ajutorul ei și că ar trebui să convingă bărbații să-și convingă nevestele s-o sune pe Leonora, care să le învețe cum să spună chestii obraznice la telefon. Din nou au fost dificultăți de început, dar din nou succesul a fost, aș spune, impecabil. Acum Leonora ne e recunoscătoare pe veci, mai ales Tiltei, despre care spune că a ajutat-o la rezolvarea unei probleme istorice, anume aflând răspuns la întrebarea despre cum ar trebui să-și câștige existența asceții marilor religii ale lumii. Pe vremuri erau finanțați de bogătași zurlii sau umblau cu o cutie a milei, dar la Finø nu trăiește pe moment nimeni care să dea parale

pentru ca Leonora sau Anders din Randers să se despartă de lume pentru trei ani.

Așa că, de fiecare dată când ne vede, ochii Leonorei strălucesc; și de aceea trebuie luată într-adevăr în serios întunecarea ei, când i-am arătat biletul.

– Nu e scrisul meu, spune ea din nou.

Tăcem mâlc.

– De ce vreți să aflați asta?

– Mama și tata au dispărut, spune Tilte.

După cum zice Leonora, Buddha ar fi afirmat că, pentru unul închis în realitatea obișnuită, care nu a găsit ușa spre salvare, e totuna cât de bine se crede că i-ar merge, fiindcă necazurile îl așteaptă oricum la colț. Leonora însăși e o minunată pildă pentru asta. Când am intrat, se afla într-o stare de spirit strălucită, cu orez, boabe de fasole, mantre și priveliște asupra Mării Posibilităților, iar acum pare ceva care a fost cărat în casă de pisică.

Mă așez lângă ea și o mângâi pe braț. Oamenii la regim de trei ani cu orez și fasole au probabil nevoie de tandrețe, chiar dacă se bucuraseră de jurământul călugăresc și jaccuzzi. Aici ne revine din nou, mie și Tiltei, împărțirea muncii. Tilte răcorește cu stropitoarea, eu mângâi cu pămătuful de pene.

– I-am ajutat să intre pe un *site*.

– Care anume?

Leonora tace. Situația e neobișnuită. Personal, n-aș ezita o clipă să o numesc pe Leonora prietenă a familiei. Totuși e încăpățânată. Dar noi n-avem timp de pierdut. Lars și Katinka trebuie luați în calcul în continuare, și nici eu, nici Tilte nu ne lăsăm păcăliți de drăgosteala lor. Poate fi oricât de mare, ducând chiar la o nuntă de polițiști, dar de la împlinirea datoriei nu-i va opri. Iar aceasta constă în poprirea noastră pe o perioadă nedeterminată, din nou cu banderolele albastre la braț. De aceea ne vedem obligați, din păcate, să umblăm la scule mai dure.

– Leonora, zic eu, noi vedem în tine o prietenă a familiei. Deci, ca să te apăr, te-aș pune în gardă față de Tilte. Îi știi numai partea

drăgălașă. Că e imaginativă, gata de ajutor. Dar eu, ca frate, îi cunosc și cealaltă față. Care se arată numai când e la înghesuială. Acesta fiind acum cazul. Trebuie să ne găsim părinții. Tilte se gândește în primul rând la mine. N-am decât paisprezece ani, Leonora. Cum să se descurce un băiat de paisprezece ani fără mamă?

Leonora îmi aruncă o privire cruntă și cred că știu ce-i trece prin cap: să ne întrebe pe Tilte și pe mine dacă nu ne-am gândit vreodată, aflându-ne în această situație, dacă n-ar fi mai înțelept pentru noi să trăim lipsiți de asemenea părinți iresponsabili.

Aș minți nerecunoscând că m-a bătut și pe mine gândul ăsta, atât zilele astea, cât și mai demult. Dar pentru asemenea discuție nu mi se pare totuși momentul potrivit.

– Era ceva numit Bellerad Shipping, spune Leonora.

– Și ce voiau cu pagina aia? întreb.

Leonora tace.

– Mi-e teamă, continuu eu, că Tilte o să se simtă atât de strânsă cu ușa, încât o să te reclame, Leonora. Că ai făcut pe hackerul pentru mama și tata. Poate ajunge chiar atât de jos încât să propună Fiscului să arunce o privire asupra felului cum îți desfășori mica afacere casnică. Și, crede-mă, mi-ar fi tare neplăcut să-l văd pe Bent Polițistul scoțându-te din recluziune. Tata se întâlnește cu preotul închisorii din Grenå la fiecare excursie oenologică anuală a Facultății de Teologie pe la bucătăriile mânăstirilor din Toscana. Care i-a povestit că în pușcării e asemenea tărăboi, încât nu-ți auzi nici măcar propria rugăciune de seară. Ce-o să se aleagă de meditațiile tale, Leonora?

– N-am văzut pagina.

O mângâi răbdător pe mână.

– Leonora, nu-i frumos să minți minorii.

– Era vorba de o corespondență. Într-un document codat, pentru care a trebuit să sparg două parole. Și documentele erau criptate. *TripleDES*, o criptare complicată, triplă. Genul celor folosite de bănci. Mi-a luat trei zile ca să găsesc algoritmul. A trebuit să

împrumut serverul băncii Finø. E singurul destul de puternic din Finø.

Tilte stătuse la geam, cu spatele către noi. Acum se întoarce.

– Despre ce?

– Era o corespondență între mai multe persoane. Toate au semnat cu inițialele, cu excepția unuia: Poul Bellerad. Și mai urma o prescurtare. Am căutat numele și prescurtarea. E armator, în *Lexiconul biografic* sunt două pagini despre el. Cu toate ordinele cu care a fost decorat în străinătate. Și toate consiliile din care face parte. Iar prescurtarea era pentru un fel de explozibil. Poate că părinții voștri plănuiesc o nouă amenajare a grădini; Finø se află pe teren pietros. Sau poate se gândesc la o nouă fântână.

– Da, zic eu. Cu totul posibil.

– Și mai era ceva despre arme de foc. Poate că mama voastră a căpătat vreun mic job la armată. Îi ajută cu niște îmbunătățiri tehnice.

– Nu e imposibil, zic eu.

În micul templu se lasă liniștea. Suntem gânditori și interiorizați. Dacă există ceva ce nu ne-am dori să fie în mâinile unor tipi precum tata și mama, acestea sunt armele și explozibilul.

Leonora arată notița cu pixul.

– Adresa asta de mail era acolo ca document separat, zise ea. Împreună cu cuvântul *Brahmakarya*. Care e în sanscrită. Și înseamnă abstinență. Mai ales în legătură cu abstinența sexuală. De ce ar scrie așa ceva un armator?

– Păi de așa ceva se poate bucura oricine, zice Tilte. Inclusiv armatorii.

Ne uităm spre mare. Se mai vede ultimul rest de apus, nu ca o culoare, ci o ultimă sclipire. Îmi închipui scena. Leonora lângă mama și tata în casa parohială. În fața ecranului. Tilte mi-a spus odată că motivul profund pentru care Leonora a refuzat bogăția și gloria, când au vrut s-o ademenească unii cu niște angajări, a fost interesul față de ce se petrece în interiorul omului. Iar sexul și informația digitală criptată sunt două căi care duc spre interiorul

cel mai profund.

---

[29] Probabil e vorba de Domul San Pietro din Roma, confundat cu numele Catedralei Sf. Paul din Londra, fiind una din ironiile høegiene la adresa celor cu pretenții așa-zis culturale, dar care amestecau orașele, bisericile și monumentele.

E unul din cele mai inexplicabile mistere cum niște frați crescuți la fel pot deveni atât de diferiți. Cum suntem acum eu, Tilte și Basker.

Mulți dintre cunoscuții mei de pe Finø spun despre mine: a, Petrul Popii e atât de politicos și respectuos, dacă nu ajunge profesionist la Aston Villa[30], o să deschidă precis o școală de bune maniere.

Una dintre regulile de care m-am ținut mereu a fost să consider neelegant umblatul în dulapurile altora, lucru valabil și pentru templul Leonorei de pe nisipuri. Dar Tilte și Basker nu cunosc această regulă. Își bagă nasul în lucruri străine, indiferent unde ar fi. Iar când mergem în câte o vizită, Tilte umblă de colo-colo și, în timp ce discută cu oamenii, întrebându-i ce mai fac, le deschide sertarele, se uită prin calendare și agendele telefonice, îi întreabă ce mai au în plan, cine-i persoana al cărei număr tocmai se află scris acolo. Iar oamenii acceptă asta, stau locului și își lasă cercetată existența și mărcile hainelor de către Tilte, poate pentru că își dau seama că n-o face cu intenție rea, ci e doar expresia unei curiozități atât de puternice, încât nu găsesc puterea să i se împotrivească. Tot așa se petrec lucrurile și acum. În timp ce vorbim cu Leonora, Tilte umblă de colo-colo, deschide sertare, le cercetează, le închide la loc, trage o perdea, iar dincolo de perdea se află un geamantan gata de plecare în călătorie.

– Nu credeam că e voie să ieși din recluziune.

– Sfinția Sa Dalai-Lama vine la Copenhaga, zice Leonora. Toți budiștii din Danemarca merg acolo.

– Dar ce caută Sfinția Sa la Copenhaga?

– Are loc o mare conferință. O întâlnire a tuturor religiilor lumii. Pentru prima oară de când se știe. E vorba de experiențe religioase. Pentru oameni de știință, lideri religioși și practicanți. Conferința se numește *Marele Sinod*.

Dacă ne-am fi aflat în casa parohială, aș fi spus că prin cameră a trecut un înger. Dar Leonora e budistă. Iar cercetările noastre de la biblioteca orașului și pe internet au arătat că în budism ființele cerești se numesc *deva*. Așa încât în cazul de față ar fi mai corect să spui că prin cameră a trecut un *deva*.

– Și cum vrei să ajungi acolo? întreabă Tilte.

– Mă ia Laksmi. Cu mașina de pompe funebre. Trebuie să mai oprim apoi și la casa lui *lama* Svend-Helge, la Gitte Grisanthemum și Sindbad al-Blablab.

Laksmi, alias Bermuda Svartbag Jansson, ține și ea de *ashramul* hinduist de pe promontoriul Finø, care, așa cum am spus, e condus de Gitte Grisanthemum, care și ea poartă numele spiritual Antamuna Ma, ceea ce înseamnă „Mama Tăcerii“. Gitte și bărbatul ei au moștenit o fermă de porci la marginea orașului Finø, dar care a fost închisă de comunitate; chiar și la noi, în Finø, unde suntem destul de imuni, dispoziția de a trăi alături de niște jivine puțitoare e mărginită. În afară de asta, ferma făcea o gălăgie ca o cușcă de lei la vremea hrănirii, și poate din acest motiv și-a luat Gitte un nume care cuprinde cuvântul „tăcere“. După închiderea fermei, și-a luat concediu de la banca din Finø și a plecat în India. Când s-a întors, purta un nume nou, haine albe și o coroniță aurie, adică, vreau să spun, când nu era de serviciu. A început și să predea yoga și meditație, având tot mai mulți elevi, care la rândul lor umblau apoi în alb, căpătând nume noi, iar acum câțiva ani au cumpărat promontoriul Finø. Ca oameni, sunt blânzi, plăcuți și respectați de comunitatea locală, doar că trebuie să te obișnuiești cu numele pe care și le iau.

– E început de săptămână, spune Tilte. Până miercuri, nu pleacă nici un bac. Cum ajungeți dincolo?

– Cu vaporul, zice Leonora. Până la Copenhaga. O să călătorim

pe *Doamna albă din Finø*.

Nu pretind că Tilte, Basker și cu mine am gândi. Când te afli în fața unei mari, dar complicate și nu lipsite de primejdii posibilități, nu ajungi prea departe cu gânditul. În loc de asta, trebuie să iei aminte, și noi luăm tustrei aminte la modul în care apar marile idei.

– De ce *Doamna albă din Finø*?

Doamna albă din Finø e un vapor nu chiar așa înalt ca bacul, dar mult mai lung. A fost construit de atelierul nostru naval pentru un rege arab al petrolului și haremul său, având patruzeci și două de cabine separate, robinete de aur, o piscină și o clinică ginecologică. E alb ca frișca și mai îndopat cu electronică decât toată casa noastră parohială și douăsprezece jeturi F16 la un loc. Știm toate astea din interior, pentru că mama a fost chemată de vreo șapte ori să-i ajute pe specialiști la punerea în funcțiune a stabilizatorilor și ne-a luat de două ori cu ea.

– Unul din sponsorii conferinței este Kalle Kloak, zice Leonora.

În Tilte, Basker și în mine hotărârea s-a născut simultan, fără să ne aruncăm nici măcar o singură privire. Anume că *Doamna albă* tocmai a dobândit trei noi pasageri, din două motive. Primul e ocazia unică de a ajunge la Copenhaga. Dar mai e ceva. Cu toate că nu avem chiar dovezi, e improbabil ca dispariția părinților noștri să nu aibă nimic de-a face cu această conferință. Amestecul de personalități internaționale care vor să trăiască îndumnezeirea și părinții noștri cu elefanții lor interiori promite un cocktail exploziv pe care vom încerca să-l demontăm cât mai repede posibil.

În acest moment auzim zgomotul unui motor, vedem o lumină în noapte și în fața templului apare o mașină care pare construită pentru înmormântările de pe Lună.

---

[30] Club de fotbal englez din prima ligă.

Mașina oprită în fața mânăstirii Leonorei arată la exterior ca un dric, adică e neagră, iar dincolo de geamuri are loc pentru un sicriu cu flori, iradiind suficientă demnitate încât, după ce Bermuda Svartbag Jansson pornește cu el, cei rămași în urmă să aibă sentimentul că s-a dus drept la cer.

Vehiculul are o aură mai impresionantă decât alte mașini mortuare, purtând număr normal de circulație și punți 4x4, e cu o jumătate de metru mai înalt și cu un metru și jumătate mai lung decât concurentele, având, în afara locului pentru sicriu, și șapte scaune, deoarece Bermuda mai ajută câteodată și ca microbuz al școlii, având a-și transporta și cei patru copii – și în general trebuind să ajungă la timp pentru nașterile din casele cele mai îndepărtate ale insulei: cine cunoaște condițiile de pe Finø nu se miră de asta.

Însă de mirare ar putea fi sicriul alb din mașină.

– E Vibe din Ribe, zice Bermuda. Trebuie dusă la Copenhaga, pentru ca Da Sweet Love Ananda să-i dea binecuvântarea.

Basker amușină sceptic sicriul.

– Parcă a trecut ceva timp de când a murit? întreabă Tilte.

– Zece zile. Însă e la rece. Sicriul are instalație frigorifică transportabilă.

Da Sweet Love Ananda e gurul indian al Gittei Grisanthemum. Îi dedic un gând plin de compasiune. Vibe din Ribe a ținut ani de zile chioșcul de înghețată din port și era cunoscută pentru faptul că în zilele călduroase, când înghețata amenința să se termine, le învârtea copiilor niște cupe goale pe dinăuntru, pentru a-și prelungi în acest mod diabolic proviziile. Dumnezeu s-o ierte și să-i

primească sufletul.

Când urcăm în mașină și noi, nu întreabă deocamdată nimeni de ce. N-ar fi exagerat să spun că atât Tilte, cât și Basker și cu mine suntem considerați pe insulă un fel de mascote, lumea fiind în general de părere că datorită nouă proiectele reușesc, iar atmosfera devine veselă și voioasă.

Apoi părăsim locul de parcare prin păișul dinspre șosea. Îi strâng mâna Tiltei și îl bat pe Basker prietenește pe gât, având toți trei sentimentul că, în ciuda situației serioase, ne aflăm pe calea cea bună.

Găsesc că ar trebui să folosesc acest timp pașnic al transportului pe patru roți, al traversării Marii Câmpii din Finø, care se întinde pe toată partea de răsărit a insulei până la pădure, pentru a-ți dezvălui și alte câteva amănunte despre părinții mei, anume ce au început ei în seara în care Tilte a întrebat despre Sfintele Taine.

În următoarea duminică, a șaptea după epifanie, tata a predicat despre Schimbarea la Față pe munte.

Cum ți-am mai spus, pentru tata acest text nu e simplu. Câtă vreme descrie urcarea pe munte a lui Isus și a discipolilor săi, treaba merge ca unsă, pare o călăuză prin Alpi combinată cu o căpetenie de cercetași. Dar când ajunge la norul care se răspândește asupra expediției și din care vorbește Dumnezeu, începe să înoate și s-o lălăie, ceea ce e ușor de înțeles, dat fiind că de aici se declanșează un potop de întrebări. De exemplu, când Dumnezeu se adresează lui Isus și discipolilor, pare un fel de persoană, dar la întrebări despre cum arată ea, ce trebuie făcut dacă vrei să-l auzi tu însuți pe Dumnezeu și cum poate Mântuitorul să converseze cu profeții morți, la asemenea întrebări tata are atât de puține răspunsuri, încât nici nu îndrăznește măcar să le pună; totodată, n-ar vrea să recunoască asta, iar faptul că se teme să recunoască îl supără; și acest lucru îl face să pară, la pasajul respectiv, că are prune în gură; iar jos în biserică stăm noi, cei trei copii, rușinându-ne pentru el, compătimindu-l și negăsind nici o ieșire.

Apoi se întâmplă o catastrofă. Dintr-odată, biserica Finø e

învăluită de ceață, chiar în clipa în care tata spune că Isus e umbrit de nor.

Nu e ceva neobișnuit ca biserica și întregul oraș Finø să se afle în ceață, acest lucru se datorează așezării în plină Mare a Posibilităților, care stârnește curenți aerieni calzi și reci, ceea ce fratele meu Hans ar putea povesti amănunțit și cu totul plictisitor. E un fenomen foarte natural. La începutul predicii, soarele strălucea pe cerul senin, de parcă Finø ar fi fost o perlă a Mediteranei, dar la sfârșitul propoziției totul e acoperit de ceață, biserica pare împachetată în vată; am trăit de multe ori asta și o vom mai trăi, nu e cazul să ne preocupe lucrul respectiv. Însă acum, când tata ajunge la vocea răsunând din nor, în acea clipă începe să bată marele clopot din turn.

Și acest lucru poate avea explicație naturală, după cum ne dăm seama Tilte, mama și cu mine, urcând în turn după predică. Fiindcă dăm acolo de o bufniță care s-a izbit de clopot. Întâi credeam că e moartă, mama o ia în brațe și o mângâie pe frunte. Pasărea deschide ochii, privind-o pe mama cu atâta dragoste, că mă trec toate apele; dar apoi învinge din nou rațiunea cea sănătoasă: bufnița, știind din nou că e bufniță, și nu un îndrăgostit la prima iubire, țâșnește cu un strigăt și dispare în turn.

Dar, din păcate, toate acestea se întâmplă abia mai târziu. Acolo, în biserică, nimeni nu se gândește la explicații firești, ci clopotul pare că a bătut, cu totul surprinzător și năucitor, exact la acel pasaj.

Poate că atunci situația ar mai fi putut fi normalizată și am fi izbutit să ne aducem părinții din nou printre noi, ceilalți oameni. Însă acum lucrurile au luat-o razna de-a binelea.

N-aș exclude posibilitatea ca, dincolo de natură și meteorologie, să fie vorba și de altceva decât de forțele naturale; însă, dacă în acea duminică a fost și altceva în joc, nu puteau fi decât niște forțe întunecate, demonice, pentru că în momentul în care tata e pe cale să-și încheie predica se petrece ceva cu ceața care până atunci atârnase în jurul bisericii ca niște vată de zahăr deasupra unei expoziții de Crăciun. Deodată, în ea apare o deschizătură prin care

bate un soare mediteranean, exact în așa fel încât o rază să pătrundă prin partea de sus a geamului bisericii și să cadă direct pe altar.

Altarul bisericii din orașul Finø e străvechi și celebru ca o vedetă de cinema, s-au scris despre el cărți groase, autocare întregi de turiști vin să-l vadă; are și un pliant dublu *full colour* în ghidul turistic.

După părerea mea, pictorul altarului trebuie să fi fost un strămoș al celor care au scris cântece patriotice despre Finø, comparând insula cu un prunc în căruciorul albastru al Kattegatului, iar acest lucru dovedește că damblageala nu e ceva care se consumă într-o singură generație. Chiar dacă urmașul e poet și habar nu mai are pe ce lume trăiește, strămoșul poate să fi fost foarte bine un pictor căruia destinul să-i fi spulberat creierul, făcându-l *tabula rasa*.

Altarul înfățișează desigur marea, cu niște corăbii pescărești; valurile seamănă cu înghețata curgând de la automat în parcul de distracții Tivoli Friheden din Århus, iar corăbiile par niște căzi plutitoare. Dar subiectul principal e Mântuitorul care se află lângă un amărât din care a alungat demonii, iar demonii au fost băgați în niște porci care seamănă cu urșii Grizzly, și Mântuitorul nu seamănă deloc cu un tip căruia să-i fi dat prin minte măcar ceva din tot ce se spune că ar fi făcut în doar trei ani, ci arată de parcă oricare dintre porci l-ar putea înghiți dintr-o îmbucătură.

Totuși, când soarele ajunge pe chipul Mântuitorului, cu enoriașii se petrece ceva. Nu e prea mult spus că sunt vrăjiți, iar asta nu din cauza soarelui, ci a expresiei de pe chipul tatălui meu, pe care aș numi-o grăitoare, vestind că tot ce se petrece aici nu e întâmplător, ci se află, într-un fel, sub controlul său.

Noi, copiii, ne uităm la el în sus, încercând zadarnic să-i prindem privirea, iar el se pregătește să coboare din amvon: când se petrece partea cea mai rea. O rafală de vânt deschide ușa porticului și, îndată, pe cea a bisericii.

Firește, asta din cauză că ușile nu se închid ca lumea,

întotdeauna a fost așa, iar vântoasele neașteptate nu sunt ceva la care să ne gândim prea mult pe insulă, decât dacă ajung atât de puternice încât să zboare acoperișurile la cer și taraba cu *hot-dogs* în mare; or, această rafală nu face parte din categoria respectivă. Însă *momentul* îi conferă propria ei categorie și asta e problema, pentru că tata nu poate rezista ispitei de a profita de ocazie, iar când Bent Polițistul și John Salvare se ridică spre a închide ușile, tata își înalță mâinile spunând:

– Stați! Lăsați-le deschise! Suntem vizitați.

Nu spune cine ne vizitează, dar nici nu e nevoie, pentru că toți cei din biserică știu că e vorba de Sfântul Duh, iar publicul e în extaz.

La încheierea slujbei, când ieșim prin portic, trecând pe lângă locul unde tata așteaptă și îi salută pe enoriași, Hans, Tilte și cu mine vedem că are o expresie nouă și nemaivăzută: știm de unde provine, e copiată de la Mântuitorul de pe altar.

Când trecem pe lângă tata, Tilte se oprește.

– A fost o întâmplare, zice ea.

Tata îi zâmbește.

Pentru enoriașii din jur, zâmbetul poate părea milostiv, nouă ni se pare cam dus cu pluta.

– Providența lucrează prin întâmplări, zice tata.

Ne uităm la el. Și ne dăm seama toți trei. Elefantul său interior a început să se umfle ca un balon cu heliu.

– Tată, zice Tilte, ești ditamai șarlatanul.

Din păcate, aceasta e, pentru multă vreme, ultima ocazie când un om rațional ajunge să stea de vorbă cu tata, și de fapt Tilte nici nu mai ajunge la el, pentru că zâmbetul său devine și mai larg-iertător.

– Draga mea, îi spune el Tiltei, nu știi ce vorbești.

Te-aș ruga acum să-mi îngădui o scurtă revenire la automobilul selenar al Bermudei Svartbag Jansson, pe care l-a îndreptat deodată către marginea șoselei, stingând farurile și motorul, încât în jurul nostru întunericul a devenit, ți-o spun sigur, ca smoala.

Finø e printre ultimele regiuni ale Danemarcei unde se întunecă de-a binelea. Orașul a rămas departe în urmă, Nordhavn se află înaintea noastră, dincolo de marile păduri, puținele case între cele două localități sunt risipite, iar luna s-a ascuns, lucru poate, în seara asta, inteligent din punct de vedere politic.

În jurul nostru se poate simți acel spațiu anume al insulei, în nici un loc nu sunt mai puțin de 50 km până la cel mai apropiat punct al continentului, cel mai aproape se află Suedia, unde de asemenea e pustiu. Tilte și cu mine avem o teorie că există posibilități deosebit de prielnice pentru căutarea ușii, aici, pe Finø, gândurile fiind o piedică și ținând omul la închisoare, or, aici gândurile sunt ca și absorbite în spațiul cosmic, fapt care, firește, trebuie să fie greu de suportat și apăsător pentru persoane ca Alexander Bister Finkeblod sau Kaj Molester Lander, care oricum au idei puține, dar proaste. Însă pentru unii ca Tilte și cu mine, cu mințile atât de pline de idei tari, încât ne temem mereu de o fractură craniană din interior, pustiul și spațiul de pe Finø sunt, vorba poetului de cântece bisericești, aducătoare de trezie; așa am și scris în pliantul turistic, eu fiind autorul capitolului *Finø by night*, deoarece Tilte și Dorada Rasmussen au considerat că, dat fiind trecutul meu, aveam în privința veghii mai multă experiență decât ceilalți.

– S-a întâmplat ceva? întreabă Bermuda.

Nu poți fi cioclu sau moașă fără a avea un simț rafinat pentru stările de spirit ale altora, or, Tilte și cu mine ducem pe umeri grele poveri.

– Au dispărut mama și tata, zic eu.

Bermuda are ceea ce aș numi o viziune directă și frustă asupra existenței, provenită probabil de la faptul că trebuie să ajute la nașterea copiilor și la înhumarea morților. Așa că nu suntem obișnuiți să o vedem luptându-se cu ceva, cum face acum.

– Ar fi trebuit să-i ducă Ejnar cu avionul, zice ea.

Bermuda e căsătorită cu Ejnar Tæmpeskelver, care și-a luat certificatul de pilot pentru a putea să zboare el însuși în Norvegia, Suedia și Islanda, spre a strânge relațiile cu filialele scandinave ale Asociației *Asathor*, iar pentru a aduna destule ore de zbor, Ejnar duce locuitorii din Finø pe continent și înapoi, dacă plătesc benzina. Cu părinții mei a zburat de multe ori și, de altfel, sunt buni prieteni.

– Ar fi trebuit să-i ducă la Billund, zice Bermuda, dar deodată s-au hotărât să zboare cu o zi mai devreme. Ejnar nu putea atunci, pentru că avea antrenament. Dar a vorbit apoi cu cel care i-a dus. I-a lăsat în Jonstrup.

Se mai întâmplă ca oamenii din Finø să zboare spre aeroportul închis de lângă Jonstrup. Dar acesta nu e drumul spre La Gomera. Dacă vrei să mergi din Finø în insulele Canare, o iei spre aeroportul din Billund, cobori acolo.

– M-am gândit că ar trebui să vă spun lucrul ăsta, continuă Bermuda, având în vedere situația.

Tilte o bate pe umăr. Au o relație apropiată. Puține lucruri pot să apropie oamenii atât de mult ca ajutorul pe care și-l dau la așezarea cadavrelor în sicrie.

Bermuda se întoarce, pornește mașina și înaintăm în noaptea fără lună din Finø, bine cunoscută din descrierea mea turistică.

E neplăcut, dar trebuie să trecem prin asta. Trebuie să facem ce au spus toți marii înțelepți: nu există progres spiritual fără sinceritate necruțătoare. Așa că revin la părinții mei și la următorul pas din decăderea lor, care s-a petrecut în timpul predicii din

duminica următoare, așadar la numai o săptămână după catastrofele meteorologice. Chiar dacă pasul acesta nu pare cine știe ce, el e totuși mare.

Pasajul zilei provine din Faptele Apostolilor, iar în clipa în care tata ne povestește despre Înviere, prin acoperiș coboară un porumbel alb, face câteva ocoluri în jurul cuterului *Delfinul spumelor din Finø*, care atârnă sub cupolă și a fost construit de mama, iar apoi se îndreaptă spre orgă, unde se află și mama. Simt că mă trec fiorii la gândul că în curând i se va așeza pe umăr, frecându-și ciocul de nasul ei și începând să uguiască drăgăstos, dar acest lucru nu se întâmplă; e drept că pornește în zbor spre locul unde se află ea, însă, coborând, dispare.

Faptul că porumbelul pare să aibă ceva mai multă minte decât bufnița și o mulțime de colegi de clasă de-ai mei e singura consolare într-o situație care se umple de amănunte deprimante. Primul e că enoriașii, aflați în acea duminică cu toții în primele bănci, pentru a vedea dacă lucrurile petrecute duminica trecută au fost întâmplătoare sau deschid o nouă epocă, sunt pe cale să se ridice în picioare.

Tata privește, ce-i drept, porumbelul, însă defel surprins, se uită de parcă porumbelul s-ar afla exact acolo unde trebuie să fie, iar apoi continuă, dar atmosfera din biserică e tensionată la culme, oamenii sunt tulburați. Calm, liniștit, își încheie predica, mama cântă la orgă, enoriașii în cor, apoi lumea părăsește biserica în stare de șoc – cu excepția noastră, a copiilor, care nu suntem șocați, ci deprimați și ieșim pe ușa bisericii trecând pe lângă tata fără să-l privim. Numai Tilte îi aruncă o privire de felul celor care în mod normal ar trimite omul la terapie intensivă și apoi, foarte probabil, la cimitir; dar pe tata nu-l impresionează.

În ziua aceea ne adunăm în camera Tiltei, iar Hans încearcă, așa cum face mereu, să salveze situația.

– Într-un fel, e frumos, zice el. Poate că o să ajute lumea să ajungă la o credință mai profundă.

– Băi, Hans, zice Tilte, e deja destul de rău să le povestești

oamenilor în fiecare duminică despre existența lui Dumnezeu și sensul vieții, fără să fii sută la sută sigur de asta; or, nu poți fi sigur decât dacă ai trăit tu însuți lucrurile astea, și tata a recunoscut el însuși că nu le-a trăit. Asta e una; destul de rău și așa. Însă când tata și mama arată ceva, un porumbel alb, și dau de înțeles că e vorba de o minune, înseamnă că-și bat joc de credința oamenilor, iar cel care face asta își sapă singur groapa.

Nu pierdem vremea discutând despre cum a apărut porumbelul, nu e nevoie, pentru că noi, copiii, suntem cei care curățăm de două ori pe an marele candelabru de alamă din biserică, iar mecanismul prin care îl coborâm din tavan e din cele care recunosc vocea și se află împreună cu agățătoarea candelabrului sus, între cupola bisericii și acoperiș. Acolo poți ajunge mergând de-a bușilea pe un pod pe care e destul loc să pui o colivie. Pentru mama trebuie să fi fost un fleac să monteze sub colivie o ușă care să se deschidă prin telecomandă, astfel încât porumbelul, care ședea pașnic pe bara lui, urmărind slujba, să se trezească în clipa următoare, spre propria-i surprindere, în cădere liberă prin naos.

Nu e nevoie să discutăm nici de unde a apărut porumbelul. Familia noastră are legături strânse cu magazinul de animale din Grenå, care ne-a pus în legătură cu crescătorul de câini de la care i-am cumpărat pe Basker I, al II-lea și al III-lea, și tot acest magazin stilat ne-a vândut fel și fel de hrană pentru Belladona și Martin Luther, sau pești proaspeți pentru rechinii-taur[31].

Hans încearcă să le ia apărarea părinților o ultimă dată.

– Dar cu extensiile tale cum e? zice el.

Când vrem să o ajutăm pe Tilte să economisească bani, atrăgându-i atenția că risipește grosul sumelor înfiorătoare pe care le câștigă la agenția de pompe funebre a Bermudei Svartbag și la centrul de consiliere sexual-culturală al Leonorei Ganefryd pe extensii de păr făcute la Århus, ea răspunde de obicei că extensiile au în fond un scop spiritual: îl ajută pe Dumnezeu să îmbunătățească micile detalii pe care n-a apucat să le încheie la

Facere. Așadar, Hans întreabă de ce n-ar fi în regulă să-l ajuți pe Dumnezeu și la îmbunătățirea slujbelor religioase?

Dar Tilte schimbă acum viteza, devenind atât de serioasă și primejdioasă, încât unii mai slabi de înger decât Hans și cu mine ar intra în pământ.

– Întrebarea dacă Dumnezeu există, zice ea, e cea mai importantă din viața unui om. Indiferent în ce cred sau nu, ce știu sau nu, toți oamenii caută sensul propriei lor vieți, toți vor să afle dacă în afara închisorii mai există ceva, cineva care a făcut lumea și i-a dat chipul pe care îl are, și toți am vrea să știm ce se întâmplă când murim sau dacă am fost undeva înainte să ne naștem. Așadar, nu e voie să falsifici un lucru aflat în noi toți.

Greu de contrazis asemenea tiradă. De aceea rămânem locului tăcând, deși nu avem neapărat aceeași părere. Asta e partea interesantă la noi, frații: că putem fi într-un dezacord atât de mare, încât mai să ne omorâm între noi, însă cu toate acestea nu ne pierdem niciodată respectul și aprecierea reciproce.

În cele din urmă, Tilte mai spune ceva.

– Își sapă propria groapă, spune ea. Și nu cu lopata, ci cu buldozerul.

E, de data aceasta, ultimul cuvânt.

---

[31] Rechini *Carcharias taurus*, numiți astfel din cauza reputației de mare ferocitate.

Intrăm pe proprietatea prezentabilă unde se află cea mai importantă firmă de avocatură din Finø, care e totodată sediul pentru *sangha*[32] budistă a insulei. Aici urcă în mașină *lama* Svend-Helge, care arată ca un boxer de categoria grea, și chiar asta a fost înainte să studieze dreptul și să plece în Tibet, unde a devenit *lama*. Cum spuneam, e prieten de familie și, pe deasupra, avocatul părinților noștri, însă, cu toate acestea, nu ne salută și e limpede de ce: prezența Bermudei îl apasă, și în curând vei înțelege motivul.

Ne apropiem acum de niște zone mai populate, iar când cotim spre promontoriul Finø pot fi întrezărite la orizont luminile din Nordhavn. Ne oprim în fața reședinței Gyllegård, între timp numită *Finø Puri Ashram*, și de acolo ies Gitte Grisanthemum cu două discipole, toate trei în alb.

Gitte ne salută din cap, pe Tilte, și pe mine, dar nu și pe *lama* Svend-Helge, după care urcă în mașină împreună cu prietenele ei și o pornim în întunericul nopții prin suburbii, iar apoi prin Nordhavn, oprindu-ne în fața cartierului Bulleblufhus, un careu de case din centrul orașului, unde se află moscheea: de acolo apare marele muftiu Sindbad al-Blablab.

De fapt, Sindbad nu e mare muftiu, ci doar imam. Dar are ditamai barba și o privire care l-a făcut să ia parte la selecția de actori pentru rolul lui Long John Silver din piesa *Comoara din insulă*, pusă în scenă la teatrul de amatori Finø. Rol pe care l-a și primit; de atunci, toată lumea din insulă ține la el.

Popularitatea sa a crescut și mai mult când s-a căsătorit cu Ingeborg Blåballe din Blåballegård, care s-a convertit la islam, și-a pus *burka* și a convins-o și pe prietena ei Anne Sophie Mikkelsen să

facă asta, fapt considerat de toți un progres pentru Finø. Personal, cred că *burka* e o piesă vestimentară frumoasă și chiar mi-ar plăcea să văd apucând pe această cale mai multe persoane, cum ar fi, de pildă, Kaj Molester Lander: iar în cazul lui nici n-ar trebui să fie găuri pentru ochi.

Însă, cu toate că Sindbad e un tip jovial, se petrece cu el ceva când îi vede pe Svend-Helge și Gitte Grisanthemum: nici nu se uită la ei; dar nici la mine și Tilte, deși noi suntem cei care se chinuie din greu cu geamantanele lui pe rotile, atât de multe încât suntem nevoiți să le punem unul peste altul în jurul coșciugului. Pornind de la premisa că e OK pentru Vibe din Ribe. Ce-i drept, în timpul vieții nu accepta orice, însă, după cum stau lucrurile acum, nu ne mai așteptăm la proteste din partea ei.

Tilte și cu mine avem un exercițiu spiritual descoperit în studiile noastre de *advaita vedanta* de la biblioteca orășenească. *Advaita vedanta* e cea mai elevată parte a hinduismului, echipa lui din prima ligă și echivalentul formației AllStars a Clubului de Fotbal din Finø, dacă înțelegi ce vreau să spun. Exercițiul constă în a te întreba cine ești de fapt. Iar când îți dai un răspuns, de exemplu că eu sunt Peter Finø, am un metru cincizeci și cinci înălțime, patruzeci și șapte de kilograme, mărimea 39 la ghetele de fotbal, te uiți la răspuns și te întrebi dacă el cuprinde esența ta cea mai profundă, iar dacă nu, întrebi mai profund și treptat o faci fără cuvinte, doar ca o ascultare, fără a avea așteptări în privința a ceea ce vei găsi când ajungi la cea mai mare adâncime, însă pregătit pentru cele mai rele lucruri.

Tilte și cu mine intrăm deseori în acest joc când lucrăm împreună, e o înțelegere tacită și nimeni nu poate observa ce facem. Tot așa și în cazul de față. În timp ce stivuim liniștiți geamantanele pe rotile ale lui Sindbad, ne întrebăm cine le stivuiește de fapt, iar când am terminat, facem o pauză, care e parte a exercițiului și se pare că a fost recomandată insistent de Ramana Maharshi, care, conform opiniei generale din Finø, e din categoria spirituală supergrea. Pentru că, taman când te oprești pe laurii victoriei să-ți

tragi sufletul, se spune că realitatea normală e foarte subțire, iar ușa se află în apropiere.

Tilte și cu mine stăm rezemați cu spatele de naveta spațială a Bermudei, cu sudoarea șiroindu-ne pe frunte, cercetându-ne propriul lăuntru și privind spre piața din Nordhavn. De cealaltă parte a pieței se află marele jucător la principalele burse din lume, institutul financiar numit Banca din Finø.

Amândurora ne vine ideea în același timp. Cum am spus, nu e neobișnuit să dai de o idee la începutul marii călătorii spirituale spre interior. În mod ideal, ar trebui să o lași apoi și să cercetezi de unde vine. Dar ideea noastră e atât de bună, iar situația, după cum trebuie să recunoaștem, din păcate atât de presantă, încât îmi vâr capul în mașină.

– Gitte, zic, le-am promis părinților că le plătim o datorie pe care o aveau la tine.

– E vorba de chiria pentru seif, zice Gitte. Seiful lor bancar. Însă azi e duminică.

Gitte e o doamnă hotărâtă. Dacă ținem cont că diriguiește banca din Finø, organizează un *ashram* și, pe deasupra, mai are și un bărbat și trei fii, care sunt membri ai echipei mari de handbal de la FC Finø, iar când joacă se comportă și arată ca niște oameni de Neanderthal, cuvântul „hotărâtă“ nici măcar nu e suficient. Aș spune că Gitte e o doamnă pentru care, dacă nu vrea să se miște din loc fiind duminică, e necesar să aduci o macara.

Macaraua sosește acum: Tilte își vâră capul pe fereastra mașinii.

– Gitte, spune Tilte, credeam că există două lucruri pe lume care nu închid niciodată. Unul e simpatia cosmică. Iar celălalt, grija Băncii din Finø pentru clienți.

---

[32] Ordin budist pentru călugări și călugărițe.

Ușa Băncii e închisă cu două chei; pe deasupra, Gitte trebuie să oprească alarma, pentru că e, firește, conectată la serviciul de pază din Finø; fapt liniștitor, pentru că, în cazul unui atac, personalul și clienții pot sta liniștiți: John Salvare ar sosi în maximum trei sferturi de oră la locul faptei, cu cizmele sale de siguranță fosforescente și Contele Dracula.

Seifurile clienților se află la rândul lor într-un seif special, mare cât un lift de spital, cu uși care se deschid fără zgomot, ca pe niște perne pneumatice. Gitte n-a aprins lumina, poate pentru a nu-i îngrijora pe vecini, pentru că, spre deosebire de noi, cei din orașul Finø, locuitorii din Nordhavn au faima de a fi cam fricoși. Însă e destulă lumină de la lămpile din stradă.

Se pare că poți închiria seifuri de diferite mărimi, unele mari cât să-ți închizi în ele soacra, iar în altele abia dacă ar încăpea o cutie de chibrituri cu inelele de logodnă. Cel pe care-l deschide acum Gitte are mărimea unei Biblii ilustrate, iar vârând mâna în el simt ceva îngust și tare, împachetat într-o pungă de plastic strânsă cu mai multe elastice.

Afară, semenii noștri ne așteaptă plini de dor. Totuși, Gitte se oprește în loc, vrea să spună ceva.

– Părinții voștri sunt bine pe La Gomera?

– Le merge grozav, zic eu, stau cu burta la soare, beau *margaritas* de la gheață și umblă desculți pe plajă.

– Cred că e frumos să mai ieși nițel. Omul are mereu atâtea pe cap. Și părinții voștri au atâtea.

O cunoaștem pe Gitte Grisanthemum de o viață, dar n-am mai văzut-o așa niciodată. Momentul e calm, însă calmul nu trebuie

subestimat.

– Banca, zice ea. *Ashram*-ul. Familia. Nu-i chiar ușor…

Cei trei băieți ai ei dau goluri cum respiră. Însă asupra lor plouă cu eliminări și avertismente de parcă ar fi confetti, joacă de parcă ar participa la o luptă, n-am înțeles niciodată de ce, de vreme ce au crescut făcând yoga, spălături intestinale și imagini de zei cu trompă de elefant. Dar în clipa asta devine vizibil ceva ce n-am mai văzut niciodată: apare elefantul interior din Gitte. Și-mi trece prin minte că poate un paznic de elefanți îi recunoaște pe ceilalți și poate Gitte a văzut la părinții noștri ceva ce poate recunoaște.

Ar vrea să mai spună o vorbă, dar ceva o reține. Închide ușa seifului.

Ieșim din Nordhavn spre sud, trecând peste nisipurile din nord, care alcătuiesc o dună gigantică, înierbată și plină de tufe atât de înalte, până la apă, că nu te-ai crede în Danemarca. Dar, într-un anume sens, nici nu suntem; căci ne aflăm pe Finø.

Nu știu dacă ai stat vreodată în aceeași mașină cu diverse căpetenii religioase, de credințe diferite; probabil că nu, fiindcă în mod obișnuit asemenea personalități radiante ar face orice să se evite. Pot să-ți spun că nu e o experiență despre care să scrii cu drag o carte poștală. Sindbad, Gitte Grisanthemum, Svend-Helge și suita lor n-au scos până acum nici o vorbă, fiecare se poartă de parcă toți ceilalți nici n-ar exista, ceea ce nu face prea suportabilă atmosfera din mașina Bermudei.

Până când Tilte are o idee care să mai înseninеze spiritele. Acolo unde șoseaua trece chiar pe lângă buza prăpastiei, care coboară vreo cincizeci de metri drept spre valurile pe care le vedem adânc sub noi, ea întinde brațele peste Gitte, apucă volanul și o ia la dreapta, spre parapetul de protecție și golul de dincolo.

Parapetul e atât de jos, că pare făcut în glumă, l-am și depășit, când Tilte trage de volan și readuce mașina în drum.

Prin studiile noastre comparate asupra religiei, de la biblioteca orășenească și de pe internet, ne-am delectat adeseori cu marile personalități spirituale care sunt mereu de acord că, desigur, în

sens profund, conștiința morții nu poate fi decât stimulatoare pentru bucuria de viață și optimism.

În această clipă nu mai există îndoială, căci după mica trăsnaie a Tiltei starea de spirit nu mai e ca înainte.

Bermuda trage la marginea drumului, oprește motorul, chipurile din mașină sunt atât de albe, că luminează în beznă.

Nu știu dacă ți-e cunoscută expresia „tăcere mormântală“. Tilte și cu mine știm bine acest fenomen. Soră-mea a împrumutat odată un sicriu de la Bermuda Svartbag Jansson, care le primește de la fabrica de coșciuge din Anholt – cu oferta de 12 tipuri diferite, toate lăcuite și foarte frumos finisate; Tilte i-a cerut împrumut un model alb, pe care Hans și cu mine am ajutat-o să-l transporte; sicriul trebuia dus în camera ei și atârna destul de greu. L-am pus în garderobul din fundul camerei, unde sunt stativele pentru haine meșterite de mama. Tilte plănuia ca la vizita prietenelor, după ce probează diverse țoale, măști și beau ceai pe balconul Tiltei, după ce se mai uită și la un episod din *Totul despre sex*, ea să le invite în acel loc, să se întindă în sicriu, spre a vedea cum e când ești mort; pentru asta punea și capacul.

Părea foarte mulțumită de acest proiect și spunea că astfel legătura ei cu prietenele e mai profundă. Prin „legătură profundă“ înțelegea tot ce se întâmpla după ce acestea zăcuseră în sicriu, ascultând tăcerea mormântală, iar după aceea le conducea acasă și vorbeau despre faptul că, în ciuda vârstei lor fragede de 14-15 ani, aveau să fie și ele – în mare vorbind – curând moarte; după asemenea experiență, zicea ea, când le lăsa la poarta grădinii se năștea adeseori o legătură mai profundă.

Însă, din păcate, a trebuit să dea în curând înapoi coșciugul, pentru că multe dintre prietenele, ba chiar și dintre prietenii ei, nu mai dormiseră săptămâni întregi după asemenea legătură profundă, decât în patul părinților, și nu mai merseseră zile întregi la școală, după care părinții lor au discutat cu ai noștri, iar tata a trebuit să poarte cu Tilte una din acele discuții care-i lasă mari pete de sudoare la subsuori și o mină de parcă *el* ar fi fost cel întins în

sicriu; în plus, a mai avut loc și un episod ultim și decisiv cu Kaj Molester, la care voi mai reveni; după care Tilte a trebuit să înapoieze coșciugul.

Dar înainte l-am mai probat și noi, Hans și cu mine; lui Hans i-au dat picioarele pe dinafară, dar la mine s-a închis capacul, zăceam în beznă și urmam indicațiile Tiltei. Îmi ceruse să-mi închipui că sunt mort și mâncat de viermi, despre care citise că se numesc corect gândaci de carne, descriindu-i. Vreau să-ți spun că era acolo o tăcere mormântală, de aceea știu ce înseamnă expresia și o pot identifica bine acum în break-ul Bermudei.

După care Tilte vorbește:

– Peter are numai paisprezece ani, dar cu destule experiențe, știe ce înseamnă drogurile și să fii părăsit. Are o personalitate delicată, se șifonează de orice vorbă. Iar atmosfera de aici îl apasă cumplit. Așa încât el și cu mine am dori să vă întrebăm dacă n-ați vrea cel puțin să vă salutați unii pe alții; ar fi o șansă ca Peter să nu facă pe drum vreo psihoză, iar șansele să ajungem vii ar spori.

Ceilalți nu și-au venit încă bine în fire, dar cel puțin se privesc și murmură ceva care cu amplificator electric și bunăvoință ar putea fi identificat drept un cuviincios „bună ziua“.

Sigur, asta nu e defel expresia unei prietenii spontane, din inimă, ci pare mai degrabă că le e atât de frică de Tilte, încât aproape fac pe ei. Însă, oricum, e un prim pas.

Tilte s-a străduit, oferind, ca să zic așa, marfa; acum o las să se retragă la mijloc și preiau eu mingea.

– Ar mai fi ceva, adaug. Tata și mama au dispărut și sunt căutați. Am dori să-i găsim înaintea Poliției. Trebuie să ajungem cu *Doamna Albă* la Copenhaga și avem nevoie de sprijinul vostru. Îl știți pe Kalle Kloak. N-ar lua la drum pe nimeni care să-l coste fie și numai cinci coroane, înainte de a-i controla obârșia și identitatea pe trei generații. S-ar putea găsi o soluție de a ne da drept însoțitorii voștri?

Chipurile din fața mea sunt închise.

– Dacă părinții voștri sunt căutați, zice Svend-Helge, iar voi, fugari, am comite o faptă penală.

În mașină se lasă tăcere, singurul zgomot vine de la valurile ce lovesc țărmul. Apoi ia cuvântul Sindbad:

– Mi-ați mai atras o dată atenția când am jucat în *Comoara din insulă*, iar nevastă-mea a găsit un șarpe în perucă. În fața a patru sute de spectatori. Mi-aduc aminte și cum ai concurat la Mister Finø, Peter. Și m-am gândit la tine când societățile de asigurare daneze unite au trimis doi detectivi și un inspector pentru că fuseseră sparte prea multe geamuri și furat prea mult pește uscat din grădini.

Din nou tăcere. Pe care o întrerup. Nu ca să cer ajutor, la asta am renunțat. Ci pentru a lămuri ceva.

– N-o facem pentru noi. Că noi o să ne descurcăm într-un fel. Dar cu părinții noștri e de rău.

Caut cuvintele spre a-i descrie pe mama și tata. Pierduți ca niște copii, rătăciți, aflați pe calea cea bună, dar în direcție inversă? Nu găsesc expresia potrivită.

– Nu-i vorba în primul rând să-i aducem înapoi, ca să se ocupe de noi, continui eu. Asta putem rezolva, Tilte și cu mine, ne inspirăm de la călugării cerșetori și carmelitele desculțe, împrumutăm o haină portocalie de la Leonora și o pornim la cerșit pe străzile din Finø.

Nu sunt prea sigur de respectiva declarație și nici dacă m-aș putea bizui pe Tilte și Basker în privința cerșitului. Dar uneori trebuie să înaintezi spre poartă, chiar dacă nu sunt în jur alți jucători.

– Chestia e, zic eu, și poate asta o să vă mire, doar îi știți pe mama și tata, chestia e că ni-s dragi. E vorba de iubire.

Pe chipurile din fața mea se petrece ceva. Compasiune e un cuvânt tare, mai ales pentru genul de adunare în care ne aflăm. Dar nu exagerez spunând că i-am înmuiat.

– În Coran scrie undeva, spune Sindbad, că diavolii mărunți sunt cei mai răi. Dar sunt și cei care au mai mare nevoie de înțelegere.

Acum, că atmosfera s-a nuanțat vag prin înțelegere față de situația mea, a Tiltei și a lui Basker, iar mașina funerară a Bermudei își croiește drum mai departe prin fatidica noapte din Finø, după cum am spus eu în broșura turistică, aș vrea să-mi închei povestea despre întâmplările din jurul dispariției părinților noștri.

În primele luni, au continuat cu oarecare prudență. O rafală de vânt exact în acel loc din slujbă în care tata, de pildă, vorbește despre îngerii care vor să sufle în trâmbițe undeva în Apocalipsa lui Ioan, deși în fața bisericii nu se mișcă nici o adiere. Sau niște țevi de orgă începând să murmure în clipa în care tata citește: „Ce auziți șoptindu-se la ureche să propăvăduiți de pe acoperișul caselor“[33], cu toate că mama nu se află la orgă, ci jos, în biserică. Sau când, la o înmormântare pe care tata o încheie cu cuvintele: „Și din pământ iarăși te vei reîntrupa“, se ridică puțin abur alb din mormânt, doar foarte puțin, aproape ca un fum delicat, și dispare la fel de repede cum a venit, dar e de ajuns să-i tulbure pe cei rămași. Însă nimeni nu bănuiește nimic. Totul e atât de elegant meșterit, nu se văd ligamente și e limpede că mama a folosit rindeaua.

Era cât pe ce să-i prindem asupra faptului în luna mai, când biserica orășenească din Finø a fost dotată cu un nou acoperiș. O echipă de muncitori toarnă plăcile de plumb în fața bisericii, poartă un fel de tavă cu nisip pe care o țin oblic și toarnă plumbul lichid, care se solidifică imediat deasupra. În timp ce lucrează, o vedem pe mama discutând cu ei și, când ne observă, ne aruncă o privire total lipsită de iubirea necondiționată cu care ar trebui să se uite mereu o mamă la copiii ei; cu toate că îi întoarcem spatele și facem pe nevinovații, am apucat să observăm că le dăduse ceva muncitorilor,

iar acum le explica folosirea acelui ceva. Când, peste două săptămâni, tata citește iar din amvon despre Apocalipsa lui Ioan, unde de data asta se prăbușește un oraș, în aceeași clipă cade cu mare vuiet o placă de plumb de pe acoperiș, lucru care se repetă peste încă un minut; ei bine, atunci ne-am hotărât, Tilte, Hans și cu mine, să nu mai vorbim cu părinții noștri pentru o perioadă nedeterminată.

Ceea ce, din păcate, n-a avut nici un efect, pentru că ei nici nu au observat. În luna mai, biserica e mereu foarte plină, ceea ce nu mi se pare alarmant, pentru că întotdeauna mama și tata au atras împreună mulți ascultători. Dar, până la sfârșitul lunii, oamenii au ajuns să stea la o coadă care se prelungește până în cimitir, dând năvală la slujbă din Anholt, Læsø și mai târziu chiar din Grenå.

Locuitorii de pe continent s-au căsătorit mereu cu plăcere pe Finø, mai ales copenhaghezii. Poate pentru că nu e ușor să te afli în Piața Blågård sau la Virum făcând jurăminte de iubire eternă, când totul în jur dovedește că trebuie să ai mai mult decât noroc pentru ca lucrurile pe care oamenii și le jură să țină până miercurea viitoare. În Finø e mai simplu, pentru că ești înconjurat de case meșteșugărești din secolul al XVIII-lea, o mânăstire medievală și ciopor de berze-perechi, iar în broșura turistică se poate citi despre natura arhaică, neschimbată dintotdeauna, cu duzi, urși polari și Hans în costum popular și papagalul bălțat al Doradei Rasmussen. Consiliul parohial întocmește de mult o listă de așteptare, pentru a nu ține patru nunți pe săptămână. Dar acum lista de așteptare se umflă primejdios, sosesc cereri din toată țara, inclusiv de la părinți proaspeți sau viitori care vor să-și boteze copiii în biserica de aici sau de la rude ale unor morți care întreabă dacă decedatul n-ar putea fi îngropat pe Finø, chiar dacă omul n-a pus în viața lui piciorul pe insulă. De la o doamnă în vârstă vine o scrisoare scrisă într-o formă desăvârșită, pe care noi, copiii, o citim, fiindcă pe vremea aceea deveniserăm atât de neliniștiți, încât consideram că ne putem permite să deschidem corespondența. Doamna întreabă daca n-ar putea fi incinerată pe Finø, cenușa fiindu-i apoi folosită la

prepararea unor găluște pentru păsări, pe care tata să le binecuvânteze și să le împartă papagalilor din Finø, despre care a auzit că insula ar fi arhiplină. Vrea să fie sigură că va fi eliminată în chip de guano pe această insulă cu natură atât de frumoasă, unde a auzit ea că a poposit Sfântul Duh.

Asemenea scrisoare le-ar fi deschis multora ochii, pentru că între timp nu mai avem de-a face cu naivi sau credincioși înfocați, ci, treptat, cu tot felul de ciudați; dar părinților noștri nu le pasă, trăiesc în acest moment într-un foarte îngust fragment de realitate.

La începutul lui iunie li se telefonează de pe continent. Sună mai ales comunități bisericești independente, mereu în căutare de preoți care vorbesc în limbi, trec proba focului, merg pe apă și în general au alte asemenea calități extreme care le lipsesc obișnuiților reprezentanți ai bisericii de stat. Dar curând se fac auziți și mari întreprinzători care doresc să afle ceva despre creștinism, etică și bani, dorindu-și o combinație de conferință și slujbă așa cum auziseră că ține tata; iar în iulie, părinții noștri pornesc în primul lor turneu. Am putea spune că, dacă până acum au așteptat în apa de lângă mal, între timp s-au lansat în valuri cu haine cu tot.

Nimeni dintre cei din interiorul sau din afara consiliului parohial nu e chiar convins că Sfântul Duh ar fi poposit în biserica mamei și tatei din Finø. Dar ceva plutește în aer. De aceea se face un lucru extraordinar și nemaiauzit: sunt aduși un locțiitor de preot din Århus și un organist din Viborg, străbunica vine să se ocupe de noi, iar mama și tata pleacă în plin sezon de vară într-un turneu de patru săptămâni.

Nu numai că nu sunt probleme, ci, dimpotrivă, asupra cercurilor bisericești din Finø plutesc o lumină și o atmosferă voioasă la gândul că, încă o dată, într-un mod nou, insula și-a confirmat firesc locul pe harta lumii.

Mama și tata au și ei, desigur, aceeași bună dispoziție, punând bagajele în noul *break* pe care l-au cumpărat: această cumpărătură e primul, dar nu ultimul semn că, din păcate, în toată treaba asta e

vorba și de bani; apoi ne fac la revedere cu mâna, bacul pornește și duși au fost.

Atmosfera cea luminoasă și veselă de pe insulă nu ne-a prins însă și pe noi, cei trei copii, Basker și străbunica, ci, dimpotrivă, ne simțim împovărați de presimțiri sumbre, de rău vestitoare.

Prevestiri care devin tot mai întunecate în săptămânile următoare, din cauza zvonurilor și articolelor de ziar care ajung din când în când pe Finø. Se spune că publicul, comunitățile bisericești, ca și marii întreprinzători ar pica lați, ca popicele, din pricina atmosferei speciale de la predicile tatei; după asemenea zvonuri, cică s-ar simți de-a dreptul cum pătrunde divinul prin Sfintele Taine: printr-o vibrație. Citind asta, ne uităm unul la altul.

Desigur, ușile către camerele de lucru ale mamei și tatei fuseseră închise toată luna trecută, totuși izbutisem să ochim o licărire a altarului de călătorie pe care îl confecționase mama și ne amintim de podiumul pe care îl construise acum câțiva ani; ne așezam pe el după patinajul de pe Lacul Lipitorilor din Finø. Vibra într-un mod plăcut; simțeam asta cu tot corpul. Ne-am bucurat, fiindcă, desigur, nu bănuiam că se va dovedi piatra de temelie pentru un viitor număr de scamatorie.

Cel puțin o dată pe săptămână mama și tata trimit o scrisoare pe tema cu variațiuni „merge incredibil de bine“ și în fiecare se află un cec, cu îndemnul de a mânca la gastronomic vestitul restaurant *Svumpuklen* un meniu cu șase feluri; de fiecare dată citim scrisoarea și punem cecul la banii de gospodărie, iar Title e singura care spune ceva, dar o singură dată; bate cu pumnul în cec și zice: „Bani murdari de sânge!“.

Reîntorși acasă, mama și tata fredonează fericiți și ne copleșesc cu daruri pe care nu le acceptăm: ghete de fotbal, păr adevărat pentru extensii și un aparat de fotografiat care poate fi montat pe telescop. Nu trec două săptămâni, că o iau iarăși din loc, locțiitorului de preot i se prelungește contractul, iar străbunica sosește din nou.

De data aceasta nu mai folosesc un break, ci un microbuz de

nouă persoane cu ferestre opace, în care pun bagajele la adăpostul întunericului. Mama lucrase șapte zile cu ușile atelierului închise, iar când o iau din loc ne temem de ce e mai rău.

Că avem dreptate cu temerile, ne-o confirmă *Foaia populară din Finø*, unde apare o mare reclamă, vădindu-se apoi că mama și tata au răspândit-o în toate marile ziare, prin care oferă consiliere financiară; din care conchidem că tocmai ei, care niciodată nu s-au ajuns cu banii, au început să dea sfaturi oamenilor cum să-și folosească economiile. Starea noastră de spirit ajunge în punctul cel mai depresiv în momentul în care *Foaia populară din Finø* citează un articol al ziarului *Børsen*, unde se relatează cu entuziasm despre o slujbă cu conferință despre creștinism și bani, urmată de consiliere financiară, lucru făcut de părinții noștri în colaborare cu marile bănci daneze. Locul de organizare a fost un domeniu din Fakse, iar reporterul scrie că în timpul slujbei animalele sălbatice s-au adunat în fața proprietății, cerbi, bursuci, arici și stoluri de păsări; în timp ce avea loc sfătuirea financiară, au apărut în încăpere niște neobișnuite desene de lumină și fuioare de ceață. Cum au reușit mama și tata să facă din punct de vedere tehnic chestia cu animalele, nu am izbutit să aflăm; dar să nu uităm că familia noastră are bogate experiențe zoologice din epoca Belladonnei și, în afară de asta, au mai crescut în casa parohială paianjeni-pasăre, rechini, găini și iepuri. Un lucru e clar: părinții noștri au mers prea departe. Au intrat pe teritoriul propriu-zis al minunilor.

Săptămâna următoare se întorc, dar nu în microbuzul în care plecaseră și care este adus peste o săptămână de către un șofer, ci într-un Maserati; când coboară de pe bac, zvonul se răspândise deja și toți locuitorii insulei ieșiseră în drum, din port și până în Piața Mare.

Nu știu dacă ai văzut vreodată un Maserati, dar, dacă nu, pot să-ți spun că e o mașină pentru oameni exhibiționiști din fire, dar care vor în același timp să arate că sunt prea modești pentru a-și descheia nasturii la haină. Pe scurt, e un vehicul gata să explodeze

din interior cu tot ce nu e arătat în afară. Când oprește în curtea parohială și mama coboară, tot poporul, între care, din păcate, și noi, Hans, Tilte, Basker și cu mine, poate vedea că poartă o haină de nurcă până la pământ, ceea ce-i face pe toți să tragă aer în piept, în afară de cele opt sute de nurci pentru blană, care de mult au tras aer în piept pentru ultima oară.

Au urmat apoi 14 zile de cugetare despre cum am putea găsi o metodă creștină și sensibilă prin care să ne facem auziți, încercând de pildă să-i lovim în moalele capului cu un drug de fier și ducându-i la Urgența secției psihiatrice a spitalului din Finø, unde să cerem să li se pună cămașă de forță.

Din păcate, nu apucăm să ne decidem înainte de a-i vedea pornind din nou. Pe de altă parte, însă, respirăm ușurați când pleacă, pentru că scăpăm de presiunea colegilor care speră că tata îi va lua într-o cursă cu Maserati, 200 de kilometri pe oră la cotituri și 260 de kilometri în linie dreaptă spre aeroport; sau care nădăjduiesc să o zărească măcar o clipă pe mama goală în haina de nurci.

Marea lovitură este dată o săptămână mai târziu, și anume astfel: când venim acasă de la școală, Tilte și cu mine îl găsim pe fratele nostru mai mare, care ar fi trebuit să se afle la liceul-internat din Grenå, aplecat peste caiete de matematică, acum așezat pe sofa, lângă Hipopotamul Bodil, la rândul ei flancată de alte trei persoane rău-vestitoare, care se vădesc a fi profesorul Thorkild Thorlacius-Drøbert cu nevasta și Anaflabia Borderrud, episcopeasa din Grenå.

Am mai mărturisit că în prima mea tinerețe, așadar de la vârsta de cinci până la doisprezece ani, am fost uneori împins și atras să particip la furtișaguri de fructe, ba parcă o dată și la furat de calcani dintr-un năvod, însă toate acestea țin de trecut. Dar multă vreme apoi am fost victima unor suspiciuni neîndreptățite, drept care în casa parohială au avut loc în repetate rânduri vizitele unor persoane care cereau o judecată rapidă urmată de o execuție publică.

Acum însă trebuie să recunosc că atmosfera din jurul lui Bodil și

a comandoului ei anunță ceva mult mai rău.

– Durează mai mult până vi se întorc părinții, spune ea. Am obținut pentru voi, pentru câteva săptămâni, niște locuri la Casa de copii din Grenå.

Tilte și cu mine suntem de părere că, dacă te afli într-o situație din care e greu sau chiar imposibil să scapi cu vrăjeală sau vorbărie, ai nevoie de *karma* bună. Aceasta se ivește în mod surprinzător sub forma străbunicii, care răsare dintr-odată în prag. I se adresează lui Bodil pe un ton cum n-am mai auzit la ea niciodată, blând și totodată lingușitor, cum ar face o călugăriță care i-ar cere stareței, în timpul liturghiei, cincizeci de coroane împrumut; această smerenie o induce în eroare pe Bodil.

– Cum de avem onoarea? întreabă străbunica.

– E o situație disperată. Părinții copiilor se află în arest preventiv pentru cercetări. Până se clarifică lucrurile, le-am găsit un loc la o casă de copii din Grenå. Din seara asta.

– Le-ar fi mai bine cu mine, zice străbunica.

– Am discutat cu conducerea școlii, spune Bodil. Ei spun că pentru copii e nevoie de circumstanțe stabile și de supraveghere medicală.

– Ce mă îngrijorează, zice străbunica, sunt *media*.

Întorsătura ne ia până și pe noi, copiii, prin surprindere. Nici nu știam că străbunica are habar ce înseamnă *media*. Nu se uită la televizor, nu citește ziare, iar la computerele și telefoanele noastre mobile s-a uitat mereu de parcă în copilăria ei informațiile circulau pe pietre runice și tăblițe de piatră tăiate grosolan, iar din punctul ei de vedere ar fi putut foarte bine să continue tot așa.

– Închipuiți-vă că ar afla *Foaia populară din Finø*. Că niște minori au fost luați cu forța și închiși împreună cu pegra societății.

E greu să-ți imaginezi că străbunica s-ar duce într-adevăr la ziar. Dar devine tot mai limpede că în situația de față nu vrea să urmeze calea îngustă a adevărului despre care povestește tata în lecțiile pentru confirmare, ci mai degrabă autostrada necesară atunci când trebuie să-ți poziționezi rapid tancurile. Ăsta e și

sentimentul pe care-l au Anaflabia, Thorkild Thorlacius și Bodil; întâi se uitaseră la străbunica de parcă ar fi fost ceva colorat și exotic din broșura turistică, însă acum expresia lor se schimbă.

– Firește că nimeni din familia noastră n-ar povesti nimic ziarelor, zice străbunica. Dar eu am nouăzeci de ani. Poate știți că la vârsta mea unii nu-și mai țin udul. Nu e cazul meu. Am putut întotdeauna să întrerup jetul.

Străbunica taie aerul cu mâinile de parcă ar tunde un gard viu.

– Parcă l-aș tăia cu cuțitul. Pricepeți?

Se uită la Anaflabia Borderrud, care a început să pălească în jurul nasului.

– Însă cuvintele, zice străbunica, îmi curg fără întrerupere. O fi o formă timpurie de Alzheimer, e câte-o jumătate de zi în care nu-mi mai amintesc ce și cui i-am spus. Închipuiți-vă că aș ajunge să pălăvrăgesc într-o asemenea ocazie. Despre mutarea cu forța și miracolele din biserică. Iar în preajmă s-ar afla vreun jurnalist de la *Foaia populară din Finø*.

Cu asta, *karma* noastră cea bună a întors lucrurile. Thorkild Thorlacius, Bodil și Anaflabia bat rapid în retragere, iar străbunica îi conduce până la ușă cu un val de sfaturi amănunțite despre ce fel de exerciții ale bazinului trebuie să facă, exerciții care, repetate îndeajuns, pot duce la punctul culminant în care să fii în stare să-ți întrerupi oricând jetul, ca tăiat cu lama de ras.

Bent Polițistul ne povestește mai multe în zilele următoare: mama și tata au săvârșit o slujbă la asociația societăților de investiții daneze, ocazie cu care voiau să facă o minune. Au vrut să ardă bancnote, care să reapară apoi din cenușă. Arderea a reușit. Însă nu le-a reușit reapariția celor douăzeci și șase de milioane de coroane în bancnote nenumerotate.

Ce ne miră pe noi, copiii, nu e faptul că părinții au ars ceva mare. Asta mai făcuseră ei. Mama e cunoscută în Finø ca pirotehniciană cu experiență, care a pregătit ani de zile majoritatea artificiilor de Anul Nou din Finø. Când Marea Câmpie trebuie aprinsă din doi în doi ani, fiind sub protecție naturală, mama

împreună cu John Salvare și Bent Polițistul sunt cei care lucrează spre a readuce pârloaga la aspectul ei carbonizat și frumos din punct de vedere natural.

Așadar, nici unul dintre noi nu se miră de ardere, chiar dacă de fapt bancnotele ard destul de greu, lucru pe care îl știm, pentru că Tilte a dat odată foc unei bancnote de o sută de coroane pe care Vibe din Ribe i-o datora drept plată că-i ținuse locul în vacanță la chioșcul din port; când, în fine, Vibe a scos-o la iveală, după două luni în care a încercat să facă uitată povestea, Tilte i-a zis că era vorba de un principiu și că o să-i arate ea acum ce părere are despre bani. Apoi a vârât bancnota de o sută de coroane în flacăra lumânării de stearină de pe tejghea; a ars foarte încet, însă până la urmă tot a dispărut.

Așadar, sigur că mama poate să incendieze douăzeci și șase de milioane. Uimitor e numai cum de tata și cu mama n-au fost destul de inteligenți spre a le face să apară la loc.

Primim și pentru asta, însă abia peste o jumătate de an, o explicație deloc plăcută. La început aflăm de la Bent Polițistul că mama și tata sunt învinuiți de șarlatanie; la scurt timp după aceea, că învinuirea a căzut din lipsă de dovezi; urmează judecata bisericească și controlul psihiatric, după ambele fiind lăsați în libertate; iar apoi se întorc acasă în Finø.

Nu știu dacă ai avut în familia ta sentimentul că singurul lucru de care te poți bucura e că părinții sunt liberi, deocamdată cel puțin, întrucât autoritățile care îi învinuiau n-au destule dovezi pentru acuzare, iar ultima lor lovitură nu apare pe prima pagină din ziare din cauză că păgubiții au trecut totul sub tăcere, de teamă să nu se facă de râs? În caz că n-ai avut parte de asemenea situație familială, pot să-ți spun că e o perioadă în care închizi ușile cu grijă și vorbești cu glas reținut, ca să nu se spargă vreun geam, iar la masa de seară stai palid și tăcut, scobind prin mâncare, chiar și când e vorba de chiftelușele de pește ale tatei.

Nimeni din insula Finø sau de la școala orășenească nu știe nimic sigur, dar mulți bănuiesc; însă buzele mele și ale Tiltei sunt

pecetluite și mulți sunt prea binecrescuți spre a spune ceva; celor mai puțin delicați le e prea dragă propria lor viață, astfel încât trecem prin această perioadă înconjurați de un zid de întrebări niciodată puse.

Dar timpul vindecă toate rănile, și nu doar timpul, ci și concluzia examenului psihiatric, care spune că mama și tata sunt normali, însă probabil iresponsabili în momentul faptei din cauza stresului la locul de muncă. Când tata se află din nou în amvon, iar mama la orgă, începe iar să fie liniște și, chiar dacă părinții mei sunt mai palizi și mai slabi ca înainte, iar ochii lor au uneori o expresie ca a porcilor pictați pe altar, în principiu sunt calmi.

N-a trecut mult până când obișnuitele catastrofe și triumfuri cotidiene au împins nelegiuirile părinților în fundal, și cam tot în această vreme Hans a candidat la titlul de mister Finø, câștigându-l, iar eu am fost, după cum am spus, ispitit de Kaj Molester Lander să apar pe podium crezând că voi primi trofeul pentru cel mai bun jucător, pentru efortul meu din echipa mare de fotbal din Finø. După care am găsit o rangă, fugărindu-l pe Kaj Molester prin marile păduri, unde trăia ca un proscris, reapărând abia după trei zile – când blândețea mea a topit gheața mâniei, după cum scrie autorul de cântece bisericești. Având în vedere toate acestea, înțelegi că populația obișnuită din Finø a mai uitat de păcatele părinților noștri.

Însă noi, copiii, nu uităm. Nu vorbim cu părinții, amintirile ne împovărează, în cele din urmă totul devine insuportabil pentru mama și tata.

E o seară în bucătărie, tata lucrează la mașina lui de făcut gheață, singura amintire rămasă, pentru că Maserati-ul și nurcile au dispărut ca despăgubire după judecată, iar mama lucrează la un nou aparat de recunoaștere a vocii, semănând cu un ceas cu cuc.

Tata își drege glasul.

– Ce s-a întâmplat de fapt, spune el, e că miracolul pe care l-am canalizat, mama voastră și cu mine, a fost cumva împins în timp. Tulburarea a fost mare, însă am lămurit lucrul cu societățile de

investiții și cu autoritățile și am reușit să rezolvăm situația, spre mulțumirea tuturor, înțelegându-ne să nu mai urmărim lucrurile mai departe. În mod cu totul surprinzător, banii au apărut din nou peste o săptămână. Din punct de vedere teologic, mama voastră și cu mine suntem de părere că e vorba de un miracol care nu s-a petrecut într-o clipă, ci cu întindere în timp. Însă mai înainte de a ne obișnui cu noua situație, asimilând-o, ne-a contactat poliția, care din păcate n-are profunzimea spirituală necesară pentru a înțelege întreaga semnificație religioasă a situației.

– Și unde v-a contactat poliția? întreabă Hans.

– La ghișeul unei firme numite Societatea Daneză de Investiții în diamante și metale prețioase, și anume în clipa în care voiam să investim banii în aur și platină, având în vedere viitorul vostru.

În bucătărie se lasă liniște de tot. Dacă ești de părere că liniștea aceasta trebuie să fie plină de jale la gândul că avem asemenea părinți escroci, dar și de respect că au reușit totuși să convingă societățile de investiție, Ministerul Afacerilor Religioase, poliția și comisia de psihiatrie judiciară că e mai bine pentru toți să nu se facă deloc gălăgie, încât să nu observe nimeni ce a fost, dacă ești de această părere, ai nimerit-o.

În această tăcere se mai petrece ceva greu de explicat. Într-un anumit sens, poate cu zece la sută din sine, tata crede că el și mama au dat această lovitură cu ajutor divin și că, într-un fel, au făcut-o pentru a ne îndulci copilăria și viitorul cu lingouri de aur și platină; așadar, întreaga poveste ne îndeamnă oarecum să fim atenți, pentru că iubirea poate să apară cu măști prin care mai să n-o recunoști.

În clipa aceea ne-am iertat părinții. N-am mai vorbit despre acest subiect, tema e închisă și nu mai revine decât, poate, sperăm noi, în coșmarurile lor. Însă Tilte, Basker, Hans și cu mine am înțeles că, dacă ai ambiția de a fi îngăduitor cu alții, ești nevoit și să le poți ierta elefanții.

[33] Matei 10, 27.

MAREA POSIBILITĂȚILOR

Cine a plantat din șosea până la propria-i casă o alee cu tei lungă de patru kilometri, mai lată decât șoseaua principală, are desigur foarte înalte așteptări în privința musafirilor. Așteptări pe care nu multe clădiri le pot împlini, dar Finøholm[34] poate; iar în seara asta le împlinește îndoit.

Finøholm se află pe malul mării, așa că se ajunge de sus spre clădirea principală, iar la ultima cotitură se trece printre două mari pavilioane circulare de sticlă, cu lacuri pline de nuferi, pomi tropicali și loc pentru câte optzeci de oaspeți poftiți la vânătoare. Împodobite cu câte trei foci aurite, în echilibru pe câte trei mistreți auriți, ceea ce arată oarecum ca un număr de circ, dar în realitate e doar un detaliu din blazonul pe care Kalle Kloak și l-a confecționat imediat după ce a cumpărat conacul.

Kalle Kloak a fost coleg cu tata la școala din Finø înainte să se mute – el, Kalle – la Frederikshavn, devenind întreprinzător și câștigând un miliard, adică o mie de milioane, prin construcția și restaurarea celei mai mari părți a canalizărilor și cloacelor din mijlocul Iutlandei. După care a fost ales în Folketing[35]. Tata povestea cum visa Kalle, încă de pe băncile școlii, să fie moșier, născocind diverse jocuri în care ceilalți erau slujitori sau țărani iobagi, iar el era moșierul care dispunea de viețile lor și se lăsa dus în litieră. Când s-a întors de la Frederikshavn, a cumpărat Finøholm de la contele Finø, care, îmbătrânit, era atât de sărac, că abia îi ajungeau banii să încălzească o singură odaie, și anume bucătăria. După care, Kalle Kloak și-a schimbat numele în Charles de Finø, a renovat conacul și a angajat doisprezece pădurari, doi vânători, doi bucătari, douăzeci de ajutoare, doi administratori și sumedenie de

cameriste, oameni la curățenie și un specialist în modul de a trăi pe marile moșii de pe continent. Angajaților le-au fost confecționate uniforme, pentru ca, atunci când are loc o masă de vânătoare sau o vânătoare, să umble pe-acolo precum lacheii gărzii de la Tivoli. Kalle a cumpărat și *Doamna Albă din Finø*, pe atunci purtând un nume arab, ceva cu „voia lui Allah“, dar, mă rog, acesta i-a fost schimbat.

Conacul în sine are trei etaje, un turn și o scară largă la intrarea principală, iar prin spatele clădirii un drumeag duce spre micul golf unde așteaptă *Doamna Albă din Finø*, gătită cu steguleț pentru sărbătoarea zilei. Peste tot, luminație strălucitoare, iar personalul lui Kalle Kloak poartă uniforme amintind de costumele unei reprezentații cu *Jeppe på Bjerget*[36] de la teatrul de amatori din Finø.

Tilte a zis multe în călătoria asta; acum e rândul meu să rostesc ceea ce *lama* Svend-Helge, Sindbad al-Blablab, Gitte și toți ceilalți gândesc deja.

– De ce oare să sprijine Kalle Kloak o întâlnire religioasă la Copenhaga?

Întrebarea vine de la sine, fiindcă respectivul personaj a arătat deja destul de des în public că nu e mai puțin cărpănos decât Dagobert Duck[37]. Când am căutat, de pildă, sponsori pentru clubul de fotbal, n-a găsit nici măcar o jerpelită de coroană, iar când Tilte și cu mine am vândut lozuri pentru cunoscuta loterie anuală a clubului, răzbătând cu greu până la el, ne-a spus că din păcate nu are mărunțiș, însă are două frumoase pere de grădină care își merită greutatea în aur, și acum, hai pa, aveți grijă cum ajungeți acasă.

Totuși nu-mi răspunde nimeni la întrebare, lucru de mirare dacă ținem seama câtă înțelepciune și cunoaștere a condițiilor locale s-au strâns laolaltă în mașina funerară a Bermudei. Ceea ce înseamnă că vine din nou rândul Tiltei:

– Vrea să ajungă ministru. Și să înceapă cu Ministerul Afacerilor Religioase. Dar asta o să fie numai trambulina.

Oprim într-o parcare cât jumătate de stadion, cu pietriș mărunt.

Lama se foiește.

– Eu, ca avocat, am datoria să păstrez tăcerea.

Tilte și cu mine dăm din cap serios, știm desigur cât de importantă e discreția profesională.

– Acum trei săptămâni am fost invitat la cină la părinții voștri. Atunci i-am văzut ultima oară. M-au rugat să iau cu mine și cartea Karnov[38].

Ne mai amintim de acea seară. Tata a prăjit bucăți de calcani. Cei din jurul insulei nu pot fi prăjiți întregi, fiind groși ca o cărămidă și lați ca un capac de canal, iar talentul tatălui meu de a prăji bucățile e cunoscut peste mări și țări; în seara aceea i-au reușit din nou foarte bine, ceea ce el și Svend-Helge au sărbătorit ca de obicei, împărțind o navetă de bere specială din Finø. După care mereu reglementează diverse firoscoșenii teologice, ca de exemplu: dacă există un Dumnezeu creator, ce anume se mai încarnează dacă noi nu avem, cum spun budiștii, suflete individuale și de ce nu mai există altă bere, oare n-am putea să-l trimitem pe unul din copii la benzinărie, să facă rost?

Ne amintim și de cartea Karnov, gălbuie și grea ca un bazin pentru botez.

– Trebuie să fi fost deja seara târziu; am avut nevoie la toaletă, dar am încurcat ușile, efect al meditațiilor profunde pe care le-am practicat intens în timpul cinei. La început nu mi-am dat seama unde mă aflu. Dar apoi am recunoscut camera de lucru a tatălui vostru. Pe biroul lui, un mic copiator. Aprins. Și, alături, codul de legi Karnov. Cu un semn de carte. Arunc o privire pe pagina marcată, vechi obicei de lucru, minunându-mă să văd un paragraf rar folosit, cu niște obscure indicații pentru poliție. Așa că mă uit la teancul de copii. Și văd că au copiat legea lucrurilor găsite. Și nu doar paragraful 15 și circulara 76, nu: toată legea și toate spețele. Peste cincizeci de pagini. Apoi am găsit cumva calea îndărăt spre bucătărie. Voind să-i întreb ce au de gând, pentru numele Domnului, cu legea asta. Dar am fost distras. De meditațiile mele. De pește. De untul topit și cartofii noi. Așa că n-am mai ajuns s-o fac.

Însă acum, că au dispărut amândoi, mă întreb dacă nu pierduseră ceva.

Tilte și cu mine a trebuit să înghițim în ultimele 24 de ore multe informații de neînțeles și greu digerabile despre părinții noștri. Cea auzită acum se adaugă la ele.

– Dacă au pierdut ceva, zice soră-mea, nu poate fi nimic de preț. Singurul lucru de preț pe care-l posedă părinții noștri suntem noi.

---

[34] *Holm* e un vechi cuvânt pentru insulă în limbile nordice; în combinație cu alt nume, denumește deseori un conac sau o casă de vânătoare situată pe o moșie.

[35] Parlamentul danez.

[36] Comedie a clasicului danez Ludvig Holberg (1684-1754), dramaturg, istoric și filosof iluminist, autorul unei istorii a Danemarcei și al unor piese care se joacă și astăzi, între care *Jeppe pe munte* (Jeppe fiind țăranul tipic danez).

[37] Rățoi din desenele animate ale anilor 1950, având deseori rolul de bogătaș, bancher, armator etc.

[38] Codul de legi daneze.

Ușa principală a conacului dă într-o sală îndeajuns de mare încât să poposească acolo patru familii cu copii, găsind loc destul să trăiască fără a se călca unii pe alții pe picioare mulți ani; la ușă, un bărbat în haină albastră, cu perucă pudrată, întâmpină oaspeții, urându-le bun venit și având grijă să nu se strecoare împreună cu ei și vreo loază.

Tilte îl apucă de mână pe Sindbad al-Blablab, eu, pe Tilte, și astfel izbutim să trecem de control și să intrăm în sală.

Dată fiind situația, aici fusese organizată o garderobă unde hainele erau luate în primire de slujitori asudând sub peruci și plângând în sinea lor din pricina paragrafelor cu literă măruntă ale contractului prin care se angajaseră de fapt ca forestieri.

La primul etaj se ajunge pe o scară îndeajuns de lată pentru a găzdui un *musical* american, iar de acolo se pătrunde în sala cavalerilor, unde nu se află armuri, ci niște statui de marmură, bărbați și femei cărora Leonora Ganefryd le aruncă o privire gânditoare. În fața statuilor a fost instalat un bufet rece, unde se poate vedea că au trecut vremurile în care oaspeții puteau fi primiți cu trei pâini și cinci pești sau invers, ceea ce vedem aici amintind mai degrabă o orgie romană, iar bombonica de pe tort e afișul pe care scrie că toată mâncarea e *halal*. În fața bufetului stă Kalle Kloak.

Îți poți închipui multe lucruri interesante despre cineva care și-a luat de bunăvoie numele Charles de Finø, dar s-ar vădi greșite, fiindcă individul arată așa cum chiar și este, adică un tip care conduce o mare întreprindere. Singurul lucru special la el e foamea, i-o vezi în ochi, am mai văzut eu această foame o dată, îmi

amintește de ceva ce nu știu unde poate fi plasat pe moment, dar această foame trebuie să-l fi determinat să-și schimbe numele și să cumpere o moșie, inventându-și un blazon. Poate de aceea își privește partenerul de discuție cu aceeași foame, ca și cum acela ar ști deja despre ce e vorba. Cel cu care vorbește nu e altul decât Rickardt, conte Tre Løver, în smoching din *lamé* auriu, cu brâu trandafiriu și pantofi de lac ascuțiți, atât de lungi și lucioși, că pun în umbră smochingul și brâul.

În jurul celor doi nobili vălurește crema reprezentanților straturilor superioare din Finø, între alții, medicii, ambii funcționari de la poștă, avocații, directorii magazinelor de consum sau cei ai fabricilor de cărămidă și prelucrare a peștelui, redactorul-șef al *Foii populare din Finø* și, în sfârșit, delegațiile care vor pleca la noapte cu vaporul spre Marele Sinod.

E o vălurire colorată din pricina veșmintelor sportive, a bărbaților în smoching și frac, a personalului lui Kalle Kloak, a Gittei Grisanthemum și adepților ei în alb hinduist, a lui Sindbad cu turban, a purtătoarei de *burka* Ingeborg Blåballe și a celor trei reprezentanți de cult mozaic cu pălării negre; iar în mijlocul paletei o remarc pe Dorada Rasmussen, care s-a îmbrăcat, pentru această ocazie, în costum popular.

De fapt, te-ai putea cufunda înotând pierdut în această imagine, de nu ne-am afla în fața copleșitoarei probleme de a găsi un bilet de intrare pe *Doamna Albă*: întrebare la care încă n-am avut timp să găsim răspuns.

În acest moment simt că se petrece ceva cu Tilte. A pretinde că a primit o iluminare divină direct prin ușa întredeschisă ar fi, poate, exagerat; după toate câte s-au întâmplat cu părinții noștri, cu Jakob Aquinas sau încercarea lui Rickardt Tre Løver de a dobândi rolul principal din *Văduva veselă*, suntem mai prudenți în estimarea provenienței marilor idei. Totuși trebuie să spun că Tilte e străbătută de ceea ce am putea numi pe puțin o viziune superioară.

– Gitte, spune Tilte, ține-ne spatele.

Gitte nu apucă să răspundă, Tilte o apucă de cealaltă mână și ne

strecurăm prin mulțime până ajungem în fața contelui Rickardt și a lui Kalle Kloak, alias Charles de Finø.

Tilte lasă mâna Gittei și o întinde gazdei.

– Tilte, se prezintă ea. Tilte d'Ahlefeld Laurvig Finø. Și fratele meu, Peter, conte d'Ahlefeld Laurvig Finø.

Fac scurtcircuit. Ceea ce încearcă acum Tilte mi se pare curată sinucidere. Fiindcă stăm în fața contelui Rickardt, prieten apropiat, și a lui Kalle Kloak, care ne-a mai văzut, ce-i drept o singură dată, dar acum o jumătate de an, când nu eram nobili, ci vindeam lozuri în folosul Clubului de Fotbal Finø.

De aceea ne putem aștepta că vom fi demascați pe dată și aruncați în noapte, pierzând orice posibilitate de a părăsi insula înainte de miercuri, când vine bacul de linie, ceea ce ar fi fost prea târziu.

Așa încât ceea ce se petrece seamănă oarecum cu o minune, nu în genul celor făcute de părinții noștri, ci marfă autentică din Vechiul Testament, din *Vede* sau anumite pasaje din *Canonul* budist, care e ceva mai zgârcit cu miracolele decât celelalte religii.

Și anume se petrec următoarele: Kalle Kloak îi sărută Tiltei mâna.

Trebuie să recunoaștem că și Tilte i-a întins-o de parcă nici nu aștepta altceva. Când întinde astfel ceva, oamenii se supun, chiar de-ar fi o balegă de vacă sau o lopată pentru pizza.

– *Acei* Ahlefeld-Laurvig? întreabă Charles de Finø.

– *Acei* Ahlefeld-Laurvig, răspunde Tilte.

Mă uit în ochii lui Kalle și văd multe: sfială, fericire, copleșire, dar în nici un caz recunoaștere. Și deodată deslușesc genialitatea planului Tiltei. Când te adresezi acelui miez din adâncul omului, rațiunea sănătoasă face scurtcircuit, iar în adâncul lui Kalle Kloak se află dorința de a fi între nobili.

Sigur, se pune problema ce s-a mai gândit Tilte în continuare să facă, dar răspunsul e amânat, fiindcă se întâmplă ceva cu contele Rickardt. Din clipa în care ne-a văzut, pe mine și pe Tilte, a tăcut mâlc, ca unul care a primit o măciucă în cap. Dar acum își revine:

– Mii și milioane de bombe!

La început m-am gândit că acum, gata, cade masca, explodează cu tot ce e în el, ne dă de gol și bătălia e pierdută. Dar apoi i-am urmărit privirea. Înjurătura nu ne era menită nouă. Ci intrării în sală a lui Thorlacius-Drøbert. După care, chiar în spate, venea episcopeasa din Grenå, Anaflabia Borderrud.

Cum de reușesc unii tipi dubioși să fie eliberați atât de repede, rămâne o taină. Dar acum n-avem timp să ne gândim la asta: Kalle Kloak strălucește mai dihai ca oricând.

– Profesorul! strigă el. Episcopeasa! Participă și ei la adunarea religioasă. Ca reprezentanți ai Bisericii Poporului și științelor naturii.

Acționez în același timp cu Tilte, v-am mai spus că suntem o familie cu experiență, și aici e vorba de a vedea câmpul de luptă în lung și în lat, iar eu am văzut că nu există decât o singură ușă prin care s-o putem tuli la timp.

La timp, adică înainte să ne descopere Thorkild Thorlacius și Anaflabia. Și nu doar ei. Fiindcă îndărătul lor se ițesc Lars și Katinka; deși mergând mână în mână, cu ochi strălucitori, fiindcă între timp, de când i-am ajutat acum câteva ore să aibă acea întâlnire decisivă sub salcâm, au făcut pași importanți în dezvoltarea amorului, totuși nu și-au pierdut vigilența, privirile lor de șoim scanează sala și pariez unu la zece că pe noi ne caută.

Situația ar fi putut sfârși dramatic. Dar *lama* Svend-Helge și Sindbad al-Blablab dau concomitent dovada instinctului și compasiunii, blocând cu o mișcare, ca din întâmplare, intrarea în sală și perspectiva asupra acesteia pentru Katinka, Lars, Thorkild Thorlacius și Anaflabia.

Iar Tilte și cu mine ne aplecăm, înotăm vreo sută de metri sub suprafața mării de oameni, apoi ieșim pe ușă.

Camera în care ajungem e pe jumătate scufundată în întuneric și răcoroasă, în aer plutește miros greu de mâncare. Prin beznă se întrezăresc contururile unor mese unde sunt aranjate platourile cu felurile care completează bufetul, iar lângă ele, lăzi de bere, apă minerală, baterii de vin. Pe altă masă, un teanc de șervete de pânză. Iar pe a treia, altceva, un balot pe care îl desfășor, nu ceva obișnuit, ci materialul din care sunt făcute perdelele de la Finøholm, una atârnă chiar la fereastra acelei camere: ceva între pânză de cort și cortină de teatru.

Perdelele au margine din șnur de steag aurit și ciucuri aurii cât bidinelele. Dar se pare că acela care le-a montat n-a ajuns să termine totul și a lăsat un balot. O explicație ar putea fi și că le-a montat Hermann Molester Lander de la atelierul de draperii și pliseuri din Finø, adică vecinul nostru și tatăl lui Kaj Molester, ceea ce ar fi un motiv suficient să-l fi bântuit spre sfârșitul după-amiezei îngrijorarea că s-ar putea să nu-i mai fie casa întreagă, așa că a lăsat totul baltă, grăbind spre casă.

Mi-e limpede că trebuie acționat rapid și că e rândul meu s-o fac, Tilte fiind încă adânc cufundată în inspirație.

Îndrăznesc să spun că nici Cenușăreasa n-a fost mai bine tratată de către acele mici jivine, înainte de întâlnirea cu prințul cu care a trăit fericită până la sfârșitul etc., decât Tilte de către mine. Îi meșteresc un turban și un fel de togă romană, meșterul Lander fiind, din fericire, atât de zăpăcit, încât a lăsat în urmă și foarfeca de croitorie, și acele de siguranță. Apoi îmi fac și eu un turban și o haină lungă, iar la urmă îi croiesc Tiltei un văl din căptușeala de perdele, ceva între tifonul de spital și plasa pescărească.

Deghizarea ne face de nerecunoscut în nici cinci minute, și în acest moment se deschide ușa. Înaintea noastră stă gazda, întreprinzătorul, parlamentarul și moșierul Charles de Finø.

Situație grea, dar Tilte se află în continuare pe valul unor idei fericite.

– Speram că veți veni, zice ea.

Ochii lui Kalle Kloak nu s-au obișnuit cu întunericul, dar recunoaște vocea.

– Domnișoara Ahlefeldt-Laurvig!

Apoi ne observă acutramentul și-l simțim zăpăcindu-se.

– Reprezentăm societatea Advaita-Vedanta din Anholt, zice Tilte. Una din cele mai înalte și nedogmatice forme de meditație din lume.

Advaita Vedanta e, desigur, cunoscută de toată lumea, nu numai în Finø, ci și pe continent; nu în ultimul rând datorită inițiatului Ramana Maharshi, al cărui portret atârnă în camerele multor adolescenți danezi; cu asta am spus totul. Kalle se relaxează.

– Am vrea să discutăm ceva important, zice Tilte. Ceva deosebit de important. E al doilea motiv, cel hotărâtor, care ne-a făcut să venim. Dar neapărat trebuie să rămână între noi.

Kalle Kloak dă din cap aprobator. Ochii lui au dobândit o expresie pe care aș numi-o vacantă, semn inconfundabil că, încetul cu încetul, atmosfera Tiltei l-a absorbit.

– Fratele meu și cu mine, zice Tilte, dar și părinții noștri studiem acasă, în castelul Anholt, un fenomen pe care nu mulți din Danemarca îl știu. L-am numit „aristocrația ascunsă“. Ideea e că în toate vițele nobiliare de frunte au existat și copii nelegitimi, care ar fi avut în fond și ei dreptul la titlul de nobili. Însă familiile au încercat să mușamalizeze lucrurile. Ca să nu se risipească niște averi amețitoare. Dar noi suntem de părere că adevărul trebuie să iasă la lumină. Și am început să luăm urma acestor vlăstare. Descoperind că unul care e aristocrat fără să știe are două caracteristici: în primul rând, „noblețea interioară“, sentimentul firesc de a face parte din cercurile aristocratice. Și apoi, asemănarea fizionomică.

Nu pretind că am înțeles toate balivernele Tiltei. Dar sunt sigur că a lăsat în urmă ultimul banc de nisip și se află acum în largul unde nu mai poate atinge pământul.

Însă, aparent, pot sta liniștit. Respirația lui Kalle se accelerează, ochii i-au devenit albi ca laptele, dacă n-am ști despre ce e vorba ne-am putea teme de un colaps, dar omul a muncit din greu la săpături și betoane, e zdravăn ca un cal de la fabrica de bere.

– Peter și cu mine, zice Tilte, am crescut între sute de portrete de familie. Și când v-am văzut ne-a străbătut un fior. E uimitor cât de mult semănați, domnule Charles, cu un Ahlefeldt-Laurvig Finø autentic.

Ne aflăm din nou în fața unui exemplu că, dacă-i vorbești omului direct, adresându-te miezului său cel mai profund, gândirea obișnuită e ștearsă. Kalle Kloak a devenit în acest moment precum ceara în mâinile noastre, calea către obținerea unui loc pe *Doamna Albă* e deschisă.

Așa că închipuie-ți ce mă sperii când aud un glas dinspre cel mai întunecat colț al camerei.

– Asemănător prin urechile clăpăuge?

Ne întoarcem. În partea întunecată a încăperii se află o femeie cu părul de culoarea porumbului, ca o căpiță cu permanent, cu antebrațe leit fripturile de vacă de la bufet și cu un Pilsen rece alături. Ne dăm seama pe dată cu cine avem de-a face, e soția lui Kalle Kloak, pe nume Bullimilla Madsen, pe care am văzut-o trecând în trăsură alături de Kalle; de meserie, specialistă în sandvișuri[39]. N-a vrut să-și schimbe numele în cel de Finø și e cu siguranță mai generoasă decât soțul ei, fiindcă, în ziua în care Tilte și cu mine încercaserăm zadarnic să vindem lozuri în favoarea clubului, Hans și-a mai încercat o dată norocul, găsind-o acasă pe Bullimilla, care a cumpărat tot vraful.

Ceea ce înseamnă că ne-a făcut impresia unei persoane pline de calități.

Charles de Finø e însă de părere că trebuie să facă prezentările.

– Tilte și Peter Ahlefeldt-Laurvig, spune el. În ținuta ordinului

Înaltei Verande.

Femeia gustă din bere.

– Seamănă mai degrabă cu draperiile noastre, drăguțule.

Observație pătrunzătoare, dar care nu ajunge până la Kalle Kloak: el are în vedere lucruri mai importante.

– Și cum procedăm în continuare cu posibila – de fapt, certa – noastră rudenie?

– Cercetând genealogia. Așa vom proceda. Avem nevoie de arborele dumneavostră genealogic. Și trebuie să ajungem la Copenhaga, la Arhivele Regale. Iar apoi la Asociația Nobililor Danezi. Din păcate, următorul bac e abia miercuri. Așa că mai durează.

– *Doamna Albă* pornește chiar la noapte, zice Kalle. Veți primi o cabină. Și arborele meu genealogic.

Care se află chiar la suprafață, într-un sertar. Bullimilla își lasă, gânditoare, să lunece a doua jumătate a berii pe gât, apoi scoate una nouă din ladă.

– Mi se pare foarte probabil, micuțule, zice ea, să fii nobil. Cu familia asta veche și fină. Patru generații de vidanjori în Finø. Și mai departe, pierzându-se în negura vremurilor, păstori și pe jumate maimuțe.

De fapt, în vocea femeii se simte iubire. Dar și oboseală. Îmi trece deodată prin minte că și ea împarte casa cu un paznic de elefant.

– În seara asta, spune ea mai degrabă pentru sine, am văzut mai mulți nebuni la un loc decât în toți anii când am ținut cantina primăriei din Kolding. Și suntem abia la început.

Tilte alege, ca de atâtea alte dăți, calea directă.

– Ce-ați zice, doamnă Madsen, dacă s-ar vădi că sunteți cu adevărat contesă?

– Aș da bani grei să scap, răspunde Bullimilla. Fiindcă mă tem că ar urma și mai multe banchete ca ăsta, pentru săriți de pe fix.

Kalle Kloak ne înmânează o dischetă și o carte legată în piele aurie, desigur arborele său genealogic și alte hârtii de genul. Nu

avem timp de ele acum, trebuie s-o ștergem.

Bullimilla întreabă:

– Mai e oare vreo șansă să ne redobândim draperiile de la Înalta Cum-Ziceați-Că-i-Zice?

– Cu siguranță, răspunde Tilte. Și vor fi atunci binecuvântate și stropite cu apă sfințită de către fruntașii religiilor.

Kalle Kloak deschide ușa, ne scufundăm în mulțime. Ultimele cuvinte pe care le auzim sunt tot ale Bullimillei:

– Nebuni de legat, micuțule. Ca și ceilalți prieteni ai tăi. Dar ăștia mai sunt, pe deasupra, doar niște copii.

---

[39] Sandvișurile daneze, numite *smørrebrød*, sunt o specialitate de bufet rece constând dintr-o felie de pâine neagră pe care au fost construite diferite combinații și ornamentații alimentare.

Înaintăm prin mulțime, de data asta drumul fiind mai ușor, pentru că ne ascundem după Kallle Kloak. Îi zărim în trecere pe Thorkild Thorlacius, Anaflabia, Lars și Katinka, dar ei nu ne văd; singura surpriză cu adevărat neplăcută e vederea lui Alexander Finkeblod; mă grăbesc să-mi explic lucrurile, doar e reprezentant al ministerului și al vârfurilor inteligenției din Finø. Apoi am ajuns la ușa din celălalt capăt al sălii și ne găsim, ca să zic așa, în linie dreaptă – când se iscă o mică întârziere.

Provocată de Tilte, care rămâne locului în fața unei persoane atât de măslinii, că ar fi fost greu să devină albă ca o stafie, dar care oricum pălește ca moartea. În stânga ține un rozariu; însă, la vederea Tiltei, rugăciunea îi amuțește pe buze.

– Dați-mi voie să fac prezentările, zice Kalle, e nepotul soției și foarte bunul meu prieten Jakob Aquinas Bordurio Madsen, student în teologie la Copenhaga, care vrea să devină preot catolic; va călători și el cu noi spre Copenhaga. Jakob, aceștia sunt Tilte și Peter d'Ahlefeldt-Laurvig, reprezentanții Înaltei Placente din Anholt.

Tilte își ridică încet vălul. Jakob o recunoscuse, desigur, în ciuda costumației, căci iubirea nu orbește, ci te face văzător. Dar acum ea îl poate privi în ochi.

Își arată, cu o mișcare, costumația.

– Dacă că te miri cumva de asta, Jakob, nu pot spune decât că am simțit o chemare.

Apoi ieșim, iar ușa se închide în urma noastră.

Ne aflăm pe terasă, deasupra unei grădini cu trandafiri, la marginea căreia așteaptă trei trăsuri semănând, ca două

transporturi de morcovi, cu șareta noastră din Piața Blågard; la ele sunt înhămați câte șase cai din rasa de pe Finø, față de care focoșii armăsari din Piața Blågard arată ca pentru dus la eutanasiere.

– Cei porniți spre vapor vor fi însoțiți de focuri de artificii. Peste zece minute. Aveți locuri în prima trăsură.

Kalle se apleacă și sărută mâna Tiltei, pe a mea o strânge, iar pe Basker îl mângâie pe cap de parcă ar fi și el un Ahlefeldt-Laurvig; apoi coborâm printre trandafiri.

Rămași singuri, îmi revărs toată supărarea care mi-a împovărat inima în ultimele cinci minute.

– Tilte, toate marile religii ale lumii recomandă adevărul. Ce-i cu minciunile pe care i le-ai îndrugat lui Kalle Kloak?

Tilte se strâmbă, nu-i pică bine.

– În Canonul Pali budist[40] e o poveste cu Buddha doborând cinci sute de pirați. Ca să nu mai facă moarte de om. Când intențiile sunt bune, lațul poate fi mai larg.

– Dar tu nu ești Buddha. Iar Kalle nu e pirat. O să fie foarte supărat.

Tilte stă locului. Elaborează un răspuns. Nu-i simplu, se află în fața unei clasice probleme teologice: cât de mult poți să-i sucești celuilalt brațul, zicând că o faci pentru o cauză mai înaltă?

Dar nu mai are timp de el. O figură cunoscută ne deschide portiera.

– Domniile voastre, spune grav contele Rickardt. Mai sunt trei minute până la plecare. Un sfert de oră până pleacă vaporul.

Drumul în trăsură spre vapor, sub perpetuul foc japonez de artificii, e o experiență pe care Tilte, Basker și cu mine în mod normal am fi degustat-o. Însă ne izbim de niște mici piedici, una dintre ele înfățișându-ni-se chiar acum sub chipul lui Rickardt, conte Tre Løver.

– Mii și milioane de bombe, zice el, da’ știu că arătați bine! Orientali și totodată nordici.

– Și tu la fel! răspunde Tilte. Distins-retras, dar în același timp vizibil în fruntea bucatelor.

Contele surâde fericit.

– Avem cabinele una lângă alta.

Ne ținem de ușă, să nu cădem.

– Cum, vii cu noi?

Glasul ne e plin de speranța că poate nu auzisem bine, artificiile fiind în toi.

– Fac parte dintre gazde, răspunde contele Rickardt. Castelul Filthøj e al părinților mei. Norocoșilor, ce loc fantastic! Facem agricultură bio. În nopțile cu lună e plin de elementali.

Nici eu, nici Tilte n-avem puterea să-l mai întrebăm ce sunt elementalii. Abia ne-am revenit din șoc.

Nu că nu ne-ar plăcea contele Rickardt. Cum spuneam, îl socotim membru al familiei. Dar unul dintre aceia care înseamnă o perpetuă primejdie pentru ordinea și siguranța publice.

– În afară de asta, conferința e despre experiențe religioase, adaugă el. Domeniul meu.

Nimic de făcut. Singura mulțumire care ne-a rămas e că măcar n-are cu el, din câte se vede, lăuta.

Caii se urnesc, urcăm în trăsură.

Aici se iscă o nouă dificultate.

În spate, în colț, o doamnă vârstnică doarme cu gura deschisă și pălăria trasă peste ochelari; din partea aceea n-am avea nici o problemă. Dar lângă ea șede Thorkild Thorlacius, alături de el, soția, și lângă ea, Anaflabia Borderrud.

Îl ridic iute pe Basker sub draperie. Tilte și cu mine nu mai suntem recognoscibili. Dar n-am avut timp să-l mascăm și pe Basker.

Ne așezăm. Contele o mai ajută să urce pe o persoană, secretara Vera, apoi urcă la rândul său. Birjarul pocnește din bici, caii se opintesc, trăsura o ia din loc – nu ca și cum ar fi pe capră fratele nostru Hans, dar nici ca trasă de melci.

Chipul contelui strălucește.

– Ultima vorbă, voi, bravi marinari: foc! Mii și milioane de bombe!

Thorkild Thorlacius și Anaflabia fac fețe-fețe. De unde putem deduce că, dintre relele pe care le-au avut de îndurat în ultimele douăsprezece ore, întâlnirea cu contele nu e defel cel mai mic.

Trebuie să recunosc că nici eu, nici sora mea nu mai izbutim să ne concentrăm asupra focului de artificii. Ne aflăm la mijloc, între riscul de a fi dați de gol de către contele Rickardt cel slobod la gură și cel de a fi recunoscuți de Thorlacius și Anaflabia.

Simt, efectiv, cum profesorul se holbează când la turbanul meu, când la vălul Tiltei.

– Ne-am mai văzut undeva? întreabă el.

– Noi reprezentăm *sangha* Vedantei din Anholt, zic eu. Poate pe-acolo?

Thorkild Thorlacius neagă din cap. Strânge din ochi.

– Vă însoțește vreun adult? întreabă el încet.

– Doar starețа, zic eu indicând-o din cap pe doamna care doarme în colț.

Simt cum în Thorkild Thorlacius și Anaflabia se mobilizează mari forțe, toată perspicacitatea, tot spiritul de asociere și pătrunderea psihologică pe care le-au folosit pentru a deveni episcopească, respectiv neurolog. E clar că în foarte scurt timp va trebui să fugim ca din pușcă spre a scăpa cu viață.

În acest strategic moment, bătrâna doamnă își lasă capul pe umărul lui Thorkild Thorlacius.

Aș spune că am, despre minuni, aceeași părere ca despre cei ce se grozăvesc cât de strălucit joacă fotbal: să vedem mai întâi mingea în plasă. Dar, pe de altă parte, când, din pricina zdruncinăturilor șaretei, capul bătrânei cu pălărie și ochelari lunecă spre odihnă pe umărul lui Thorkild Thorlacius, nu pot evita sentimentul că ușa e poate deschisă și de afară se arată ceva suculent pentru Tilte, Basker și cu mine.

Cine crede însă că acum ne culcăm pe-o ureche, bucurându-ne de mâna întinsă a Providenței, dacă putem spune astfel, se înșală. Chiar să vrem, nu ajungem la asta, fiindcă de pe capul doamnei căzut pe umărul lui Thorlacius alunecă pălăria, și ne dăm seama cu

cine avem de-a face: e Vibe din Ribe.

Unii mai naivi decât Tilte și cu mine s-ar gândi acum, poate, că nu mai există îndoială în privința minunilor, căci Vibe din Ribe s-a ridicat din coșciug, și-a pus pălărie și ochelari și s-a așezat în trăsură, după șapte zile de la moarte. Însă mie și Tiltei nu ne vinde nimeni gogoși. Vedem cum tresare contele Rickardt: precis că popasul Vibei din nou printre noi i se datorează lui.

Un om cu experiența științifică a lui Thorkild Thorlacius ar fi trebuit să discearnă în emanația Vibei ceva livid. Dar bănuiala față de noi îl prinsese atât de tare, încât ochiul de șoim i s-a tulburat. Pune mâna pe brațul Vibei.

– Doamnă, zice el. Ăăă, domnișoară. Îi cunoașteți pe acești tineri?

Apoi și-o retrage urgent.

– Pe toți dracii!

Episcopeasa tresare. E obișnuită ca prezența ei să aibă efectul unui vermorel cu DTT împotriva înjurăturilor. Dar și pe profesor trebuie să-l înțelegem. Vibe a stat la gheață. Totuși, își revine repede, semn al *sisu*-lui[41] său finlandez și al unei vaste competențe profesionale.

– Domnișoară, zice, permiteți? O remarcă medicală. Sunteți aproape de subrăcire.

Situația, o clipă părând mai puțin neagră, se ascute din nou, cerând intervenție.

– E antrenamentul ei tehnic, zic. De meditație. În care se scufundă când călătorește. Temperatura corpului scade. Respirația aproape că se oprește.

Thorlacius se întoarce spre mine. Chiar atunci Basker începe să mi se zbânțuie sub veșmântul ordinului religios. Toate privirile din șaretă se mută dinspre Vibe spre burta mea.

– Mișcări ale stomacului, zic. Mușchii din adâncime. Tehnică specială yoga.

În acest moment are loc un eveniment pe care, cinstit să fiu, îl simt ca pe o bătaie pe umăr a bunului Dumnezeu: trăsura oprește,

unul dintre țăranii în livrea deschide portiera și ne arată pe unde să urcăm la bord.

Anaflabia, Vera, Thorlacius și nevastă-sa pornesc în urma perucii pudrate. Văd că ar fi preferat să mai rămână, să-și cultive mai departe bănuielile față de noi, dar partea nostimă e că o grămadă de adulți, chiar generali înnăscuți ca Thorlacius și Anaflabia, își pierd discernământul când primesc ordine de la purtătorii de uniformă; așa că, în câteva secunde, duși au fost; Vibe, Basker, contele, Tilte și cu mine rămânem pe loc. Îl înconjurăm pe contele Rickardt și lui îi devine clar că, dacă nu dă pe loc o explicație, nu mai scapă întreg.

– S-a întâmplat din cauza lăutei, zice. Mi-au luat-o. Niște forțe întunecate; deodată a dispărut. Dar trebuia s-o iau cu mine, doar am promis că o să cânt la conferință. Muzica e o cale directă pentru experiența religioasă. Însă ia lăuta de unde nu-i! Situație critică. Dar m-au ajutat spiridușii. Mi-au arătat unde se află închisă, unde e cheia. Cum s-o aduc la bord? Un sfat bun face toți banii. Spiridușii mi-au povestit de sicriu. L-am cărat sus. Cu mare greutate. Că doar nu-s meșteșugar. Lăuta s-a potrivit în el perfect. Coșciugul are și căptușeală.

– Și ai pus-o pe Vibe în trăsură?

– Nu știam, din păcate, cum o cheamă. Am urmat indicația spiridușilor. Pe toți sfinții, era mai rece ca o friptură rece de curcan! A trebuit să-mi pun mănuși. Și să fac rost de pălărie și ochelari pentru ea.

– Rickardt, zice Tilte cu voce de rău vestitoare, ți-au spus spiridușii cumva și cum o s-o faci să ajungă la bord?

Contele scutură din cap.

– Asta e uneori problema. Că ei transmit doar impulsul inițial al inspirației, dacă mă înțelegi.

Să pretinzi că Vibe din Ribe a fost iubită de toată lumea în timpul vieții ar însemna să iei în ușor adevărul. Mai aproape de realitate ar fi că mulți o credeau vârcolac în nopțile cu lună. Deci n-a avut parte chiar de o pomenire care să ne facă, pe Tilte și pe mine,

să plângem în hohote la gândul că ar putea fi lăsată în urmă, pe chei. Dar, pe de altă parte, Bermuda Svartbag și toate marile religii ale lumii zic că morții trebuie respectați și ocrotiți, iar noi știm că, dacă ea ar lipsi, s-ar face căutări; cu totul de nedorit fiind, când călătorești sub identitate falsă, un interogatoriu pe mare și percheziția cabinelor.

– Rickardt, întreb, cum ai izbutit s-o cari din dric în trăsură?

Rickardt deschide portbagajul și scoate un scaun pliabil pe rotile. Tilte și cu mine ne privim. Telepatic, cădem de acord asupra pasului următor.

---

[40] Canonul Pali: cea mai completă culegere a Scripturilor din tradiția budistă Theravada, păstrate oral până în anul 29, în vechea limbă pali.

[41] Concept finlandez intraductibil care exprimă puterea, durata, rezistența, spiritul de luptă învingător mai ales în situațiile aparent fără ieșire; apare ca termen generic pentru lăuntrul, curajul, caracterul omului. Cu timpul, *sisu* a devenit un fel de mit național, deseori citat în tripla înșiruire a celor trei s: „*sisu*, saună, Sibelius“.

Spre vapor duce o scară la al cărei capăt căpitanul, în uniformă albă și fireturi aurii la șapcă, stă alături de Kalle Kloak, spre a ura drum bun tuturor. Kalle se luminează într-un zâmbet larg văzându-ne, dar apoi privirea îi cade asupra Vibei, aflată în cărucior.

O clipă mă tem că Tilte o va prezenta pe Vibe din Ribe tot ca fiind o Ahlefeldt-Laurvig, dar se pare că soră-mea a avut aici același gând ca și mine: ar fi însemnat să întindă prea mult coarda.

– Conducătoarea noastră în *sangha* Vedantei, zice.

Kalle face demersuri spre a-i săruta mâna, dar mai am timp să-l împiedic, intervenind:

– Îmi pare rău, șoptesc, din cauza jurământului de castitate și așa mai departe… Nici un bărbat n-are voie s-o atingă pe stareță.

Kalle se retrage plin de respect, e adusă o rampă de aluminiu și marinari musculoși o împing pe Vibe la bord în scaunul pe rotile, indicându-ne drumul spre cabină. O ușoară melancolie mă cuprinde la gândul că Vibe n-a mai apucat înainte de moarte să fie manevrată cu grijă de niște tineri musculoși, pun pariu că e o chestie care i-ar fi plăcut mai mult chiar decât cupele goale de înghețată. În drum, trecând pe lângă restaurantul și bucătăria vaporului, Tilte și cu mine schimbăm priviri pline de înțeles, fiindcă unde se află un restaurant există și o bucătărie, iar unde e o bucătărie, e și un spațiu frigorific; când răspunzi de un mort fără ladă, cauți spațiu frigorific.

Cine își închipuie cabinele de vapor ca pe niște debarale pentru mături, cu priciuri fixate în perete și geam rotund, ar trebui să nu piardă ocazia unei experiențe pe *Doamna Albă din Finø*. Cabina

noastră e mare cât un living și pare coborâtă din *O mie și una de nopți*, patul are formă de inimă, un baldachin și e tapițat cu catifea roșie, mai există și o sofa cu tot dichisul și o baie de marmură unde stau pregătite halate și papuci persani, lux pe care în alte împrejurări ni l-am fi îngăduit. Însă, îndată ce marinarii dispar, o împingem pe Vibe de-a lungul coridorului, apoi prin restaurantul gol și bucătăria părăsită, iar la capătul acesteia găsim frigiderul sperat.

E unul din acele spații frigorifice care vrea să aibă succes în lume, mare cât un vagon, din tavan atârnă până în podea cai, porci, vaci și oi jupuite, sacrificate după toate regulile *halal*, iar în spate de tot, unde poate să se bucure de călătoria pe mare până îi găsim sicriul și o punem la loc, o parcăm pe Vibe cu scaun pe rotile cu tot, în niște saci alburii de plastic; apoi, întorși în cabină, ne trântim pe perne, așezând în fața noastră pe masă pachețelul de la bancă al mamei și tatei.

Sub hârtia de împachetat se ascunde o cutie neagră de carton, ca acelea în care păstrează tata predicile. Cutia conține diverse teancuri de hârtii legate cu elastice; începem cu niște tăieturi din ziare.

Se referă la Marele Sinod, sunt câteva sute; la început nu ne dăm seama de unde le-au adunat părinții noștri, pentru că provin din ziare multe și diferite, iar noi la casa parohială ținem doar internațional vestita *Foaie populară din Finø*. Dar apoi se vădește că sunt tipărituri de pe net din ultimii trei ani, de când conferința era pomenită doar ca o minusculă posibilitate; însă, cu timpul, tonul devine tot mai sigur și senzațional, iar la sfârșit, de o certitudine bătută în cuie; sunt reproduse fotografiile participanților care au confirmat, anunțați de ziare ca venind din toată lumea și din toate direcțiile credinței: creștinism, islam, hinduism, budism, iudaism, diverse religii ale naturii și școli de magie.

Există un mare portret al lui Dalai Lama, cu o privire deosebită, aș spune prietenesc-pătrunzătoare, care te face să te gândești, dacă ar avea barbă albă și căciulă țuguiată, la un Moș prima-ntâi pentru

marea sărbătoare a pomului de Crăciun în casa orășenească de întruniri din Finø. Lângă el, Papa, cu un zâmbet care nu concurează cu numirea lui Dalai Lama pe postul de Moș Crăciun, ci își arogă rolul de unchiaș jucăuș, care se ocupă de cei mici în timpul spectacolului. Mai sunt și fotografii ale mitropolitului din Constantinopol și ale altor mitropoliți; aici ar trebui să-i dăm dreptate Tiltei, care spune că oricare dintre aceștia putea fi dublat de Bent Polițistul, dacă acesta și-ar ține gura și l-ar lăsa acasă pe dulăul Mejse. Ar mai fi și niște mari muftii; nu știu ce ascunde acest titlu, dar costumație mai crasă ca a lor n-am mai văzut de la reprezentația *Califului din Bagdad* de la teatrul de amatori Finø. Mai pot fi văzute imagini cu diverși călugări de la Athos, șamani mongoli și carmelite spaniole, iar ziarele scriu că e vorba de marea conferință a reprezentanților tuturor religiilor lumii, din toate epocile, și că se dorește, măcar o dată în istorie, discutarea tuturor experiențelor religioase. După care jurnalistul o ia razna de tot, întâlnirea fiind planificată în Danemarca, Zeelanda de Nord, pe moșia istorică Filthøj, ceea ce e fantastic și arată că și noi, deși ne vedem mici, suntem precum cei mai mărețiți la capitolul toleranță și loc pentru toată lumea; și chiar la acest jurnalist se vădește că religia lumii cea mai răspândită a fost și rămâne adorarea de sine.

Șocul vine însă abia după cele citite până aici. Fiindcă următorul decupaj nu mai are în vedere conferința, ci altceva. Chiar deasupra grămezii de tăieturi e imaginea unei pălării negre, care ar fi putut aparține unui mare vrăjitor, și a unor mici statuete întunecate, dobândite probabil pe nimic la vreun talcioc; alături, alte imagini ale unor diademe împodobite complicat, cum vezi pe internet la *Fætter* BR, lanțul furnizorilor de jucării cu care se jucase Tilte până pe la vreo cinci ani. Pe ultima se vede ceva arătând între o sticlă de lichior de ouă și o piatră de pe plajă, iată cu ce text:

„În ambianța Marelui Sinod se vor desfășura un șir de concerte de muzică religioasă. Și, concomitent cu acestea, se va deschide o expoziție de valoroase obiecte religioase, cea mai mare existentă în acest context. Prin asociația de refugiați tibetani, reprezentanții

trustului Karmapa expun relicve de la mânăstirea Rumtek din India, între altele coroana lor neagră. Din lumea islamică vin țesături de perete care n-au mai fost expuse în afara Meccăi. Din Japonia, punctele centrale ale expoziției: chimonouri și săbii de la Muzeul Național din Tokio, confecționate de maeștrii Zen; atât de prețioase, încât n-au fost comercializate niciodată. Hinduiștii aduc statuete de aur de la Muzeul Tantra din Lahore. De la Vatican, moaște unice de sfinți și relicve cristice, precum și o colecție de crucifixe renascentiste bătute în nestemate. Numai acestea din urmă sunt asigurate pentru un miliard de dolari; din cauza asigurării, expoziția, care în următorii trei ani va fi prezentată în douăsprezece alte țări, va deveni cea mai scumpă expoziție itinerantă din toate timpurile.“

Tilte și cu mine ne privim. Sub picioarele noastre, corabia se clatină.

Sigur, nu pierdem ocazia de introspecție și ne întrebăm cine simte în clipa aceasta încremenirea.

Dar apoi suntem nevoiți să facem loc mâniei.

Nu că nu ne-am bucura când se dezvoltă oamenii, mai ales când e vorba de propriii noștri părinți. Dar dezvoltarea nu ajunge, trebuie văzut și încotro se îndreaptă călătoria. Iar aici, în fața decupajelor din ziare, Tilte și cu mine suntem de părere că mama și tata tocmai au făcut, în evoluția lor, un mare pas în direcția pușcăriei, pe puțin opt ani.

Următorul teanc de hârtii sunt facturi, la început nu ne dăm seama ce-i cu ele. Toate cumpărăturile din ultimele trei luni, poate de la douăzeci de firme diferite, unele din străinătate. Răsfoim la întâmplare: chitanțe pentru electronice de la *El-Skov*, Grenå, hârtii de la *Møll&Madame*, Anholt, mape de plastic de la *Rugger&Rammmen*, Læsø. O chitanță pentru două telefoane mobile și cartele SIM, alta pentru ceva ce se cheamă apărătoare de genunchi *closed cell-foam*, două facturi de la fabrica de pompe din Grenå pentru niște așa numite „pompe de stropire“. Găsim altele pentru cronometre, frânghii de corabie din neonpropilen și ceva

inexplicabil care se numește „*wavebreaker* de 18 picioare“ și a costat cincizeci de mii. Pe deasupra, o factură pentru un motor exterior cu ardere internă, patruzeci de cai-putere, care a mai costat alte cincizeci de mii. Asta, deși știm că mama și tata nu s-au aventurat niciodată de bunăvoie pe vreun vas mai puțin stabil decât bacul Finø. Sunt și chitanțe în limbi pe care nu le înțelegem și, în sfârșit, una pe care o contemplăm deosebit de gânditori, pentru cinci canistre de două sute de litri de săpun brun lichid, emise de *Samsø Sanitet* SA.

Ne privim.

– Ăsta e echipamentul, zic. Pentru jaf.

Deschidem ultimul pachețel, conține un stick USB și atât.

– Trebuie să mergem la Leonora, zice Tilte. Să apelăm la sentimentul de compasiune budistă.

Ne îngăduim să intrăm fără a bate la ușă; Leonora vorbește la telefon. Trimite spre noi o sărutare cu vârful degetelor.

– Ascultă, dulceață, îi zice femeii care o sunase, mă aflu în mijlocul mării, acușica n-o să mai am acoperire și convorbirea se întrerupe. Faci așa: strângi lațul în jurul gâtului, îi arzi cinci zdravene cu undița, îl privești în ochi și-i zici: Simte iubirea, ticălosule.

Gospodina disperată de la celălalt capăt protestează.

– Ba sigur că se poate, zice Leonora răbdătoare. Dar dragostea nefiltrată e prea sălbatică. De aceea începem cu strânsul degetului, elasticul, șreangul. Ca niște ochelari de soare, că altfel e prea tare lumina. Trebuie să-l obișnuiești cu ea treptat. Până în toamnă poți înlocui bătaia cu o vânătaie de sărut iubitor. Până trece anul, vor fi de ajuns lanțurile la picior și biciul pentru hipopotami.

Legătura se întrerupe. Leonora murmură o mantră, să-și stăpânească mânia. Tilte îi pune în față stickul.

Ne holbăm la ecran adunați în jurul lui, căci, bineînțeles, Leonora și-a adus computerul și, bineînțeles, *Doamna Albă* are conexiunile și vitezele necesare. Computerul se deschide, Leonora

aruncă o privire spre ecran, dar de data asta nu mai ajută mantra, ci doar înjurătura.

– E cu parolă. Nu-i nimic de făcut.

– Spargi codul, zice Tilte.

– Mi-ar trebui trei zile. Noi ajungem în nouă ore.

Tilte scutură din cap.

– În afară de povestea cu programele prin recunoașterea vocii, mama și tata sunt jalnici la computere. Au probleme chiar și să intre pe pagina școlii, ca să vadă când e următoarea ședință cu părinții. Codarea o fi probabil un fleac, ca pentru copiii de școală.

– Chiar și criptările standard pot fi labirintice, zice Leonora.

Tilte și Basker nu spun nimic. Dar în tăcerea noastră e o blândă constrângere.

De multe, multe ori, când i se acrea de vegetarianism, Leonora își întrerupea scurt recluziunea spre a veni pe furiș la casa parohială, unde tata servea mușchi de vițel Cordon Bleu, piftie de porc, *rillettes* de rață și două-trei sticle de trei sferturi din berea noastră specială de Finø.

Ceea ce înseamnă că Leonora nu ne poate ignora pur și simplu. Se supune inevitabilului, iar apoi în privirea ei se strecoară ceva ce se poate vedea și la adulții care te cunosc de mult, un fel de minunare că ei rămân pe loc, în timp ce tu o iei cu pași mari înainte.

– Când erați mici, zice Leonora, erați tare cuminți.

Deschide barul cabinei și scoate o sticlă de vin alb, rece.

– Ăsta e *tsok*-ul meu. Ceea ce în tibetană înseamnă „comoară“. E modul de a da mai departe ceva dobândit în recluziune. La *tsok* se poate bea și niște alcool.

Asupra acestei considerații nu mai intrăm în amănunte. Un singur lucru întrece măsura mai mult decât fundamentările privind legile religiilor lumii: acelea pentru încălcarea lor.

– Suntem cuminți și acum, zice Tilte. Dar la modul mai insistent.

Stăm la pupa și ne uităm cum se scufundă Finø în mare. Trebuie o gură de aer după ce tocmai ai realizat că propriii tăi părinți pun la cale un furt de crucifixuri în valoare de 200 de milioane de dolari, plus ce mai reușesc să găbjească. Luna s-a ivit și insula ni se arată ca o culme lungă, întunecată, cu pete de lumină, măturată din loc în loc de razele farului de la nord; deodată, acolo, pe punte, devin conștient că Tilte și cu mine nu ne vom mai întoarce niciodată, ceea ce se leagă de faptul că vom fi în curând adulți în toată firea.

Vei zice: mai scutește-mă, băiatul ăsta are paisprezece, sora lui, șaisprezece ani, ce-și închipuie, că or să ajungă în stradă? Dar să te lămuresc, pe scurt: sunt mulți care n-au spus niciodată rămas-bun casei părintești. Mulți dintre cei născuți pe Finø se întorc, mai devreme sau mai târziu, iar dacă nu, intră în grupări locale precum Asociația Finøezilor din Grenå, Århus sau Copenhaga, merg la adunările de joi în costume naționale, dansează în sunetele menuetului din Finø, purtând cizme cu talpă de lemn și căptușite cu paie. Și asta nu e valabil doar pentru Finø. Peste tot, oamenii se simt chemați de locurile unde s-au născut, dar poate nu neapărat de un anume loc, fiindcă sunt multe exemple istorice din ultimii două sute de ani că până și celor născuți pe Amager le e dor să se întoarcă acolo.

Eu bănuiesc că e vorba de altceva, și anume de mama și tata. Familia daneză are un revers, dat cu lipici. Foarte des se vede asta la fotbal: jucători de optsprezece-nouăsprezece ani, de prima mână, cu părinții răcnind de pe margine; atunci, micul viteaz aleargă de rupe pământul, încât îți spui: „Hei, ce-i cu ăsta, vrea să-și ia părinții chiar și la toaletă?“.

Dar Tilte și cu mine stăm acum la pupa și simțim libertatea. Vine de la faptul că ne-am pierdut părinții: ce îngrozitor, închipuiți-vă, un băiat de paisprezece ani rămas singur. E ca și cum ne-ar fi smuls cineva preșul de sub picioare. Dar există o posibilitate interesantă și rareori pomenită: când preșul e tras, poți să simți cum e cu picioarele pe pământ, ceva destul de plăcut; abstracție făcând de faptul că noi nu stăm cu picioarele pe pământ, ci pe puntea *Doamnei Albe*.

Se înțelege că asemenea moment trebuie folosit pentru antrenamentul spiritual cel neoprit și aș spune că antrenamentul nostru trăiește în această clipă zile de aur, fiindcă dintr-o dată nu mai suntem fiul, fiica și cățelul nimănui, ci doar plutim peste Marea Posibilităților, ceea ce, îți spun, e cutremurător, dar și amețitor.

Din păcate, la pupa sunt două punți, iar pe cea de jos, spre care privim acum, se vede în această clipă silueta lui Alexander Finkeblod, care a ieșit și el spre a se uita în urmă la Finø și probabil pentru a se bucura de ziua unei plecări fără întoarce, așa că ne retragem, gânditori, întrebându-ne ce naiba caută ăsta la bordul *Doamnei Albe*.

Pentru a lămuri reținerea mea și a Tiltei față de directorul școlii, trebuie spus că din multe se poate deduce că Alexander Finkeblod a dobândit, din păcate, o părere nu prea favorabilă despre familia mea – și chiar despre mine personal.

În ziua în care a avut prima confruntare cu Tilte pe tema cuvântului Kattegatt, Basker și cu mine am plecat după masă la niște prieteni care mă siliseră mai demult să iau parte la un jaf de calcan uscat; acum mă duceam să le spun că vreau să încep o viață nouă, lipsită de criminalitate.

Pe drum l-am întâlnit pe Alexander Finkeblod, care o scosese pe Baronesse la plimbare; cum s-au văzut, Basker și Baronesse au vrut să-și exprime iubirea, dacă înțelegi ce vreau să spun. Ceea ce l-a înfuriat pe director, care a început să dea în Basker; eu am încercat să-l domolesc, spunându-i că s-ar putea să dobândim niște pui foarte drăguți, dacă vor moșteni agerimea, inteligența și inima

nobilă a lui Basker și picioarele lungi ale Baronessei; am putea chiar întemeia o nouă rasă Finø, o crescătorie, le-am putea plasa pozele în broșura turistică; dar poate ar fi mai bine să aducem un scăunel pentru Basker, fiindcă Baronesse are un metru juma', iar lui îi va fi greu să ajungă atât de sus.

Împotriva oricăror așteptări, Finkeblod nu s-a calmat, a tras-o pe Baronesse de lesă și a întins-o cu ea. Dar eu simțeam ce important e să restabilim buna dispoziție, pentru un căutător spiritual lucrarea inimii fiind absolut hotărâtoare; așa că am pornit-o după el, spunându-i că-l înțeleg, poate i-e frică să nu moștenească puii înfățișarea și inteligența Baronessei și blana lui Basker, fiindcă atunci chiar n-ar mai fi nimic de făcut, decât să fie dați drept hrană Belladonnei. Din păcate însă, nici asta nu era ce voia să audă Finkeblod; dimpotrivă, a început să-mi ardă cu lesa lovituri foarte precise, încât chiar m-am întrebat dacă nu și-a luat doctoratul în pedagogie pe baza domesticirii școlarilor cu lesa canină; pe scurt, Basker și cu mine a trebuit s-o luăm urgent la picior.

Acum însă soarta n-a voit nimic mai bun sau mai rău decât ca ortacii spre care mergeam, și pe care nu-i voi numi mafia din Finø, fiindcă atât mafia siciliană, cât și cea est-europeană, în caz că le-ar da prin cap să poposească pe Finø, ar descoperi că sunt pe lângă ei precum Corul de Fete aș Radioului, deci ca acești camarazi să reușească să mă convingă să mai particip o ultimă oară la furat de pește uscat. Iar grădina în care m-am aflat la scurtă vreme apoi, înaintea stativului de uscătorie luminat de lună, să fie cea a bătrânului paznic de far, care aparține Ministerului, unde fuseseră cazați Alexander Finkeblod și Baronesse. Renovarea se terminase cu numai o zi în urmă, așa că într-adevăr nu puteam ști că în casă sunt locatari. Printr-o sumbră coincidență, aceștia ieșiseră să admire luna, ochindu-mă; ocazie cu care s-a vădit că singurul lucru care îi plăcea lui Finkeblod în Finø era calcanul uscat; așa încât am reușit să scap numai pentru că Basker și Baronesse s-au apucat iar de treabă, iar eu am izbutit să sar cu un salt *Fosbury Flop*[42] peste zid.

Toate acestea poate că ar fi fost salvate de istețimea și hărnicia mea la școală, ca și de faptul că în general sunt atent să fac bună impresie, dacă n-aș fi devenit, la puține zile după aceste fatale întâmplări, victima unei lovituri a sorții. În momentul respectiv tocmai mă aflam în ultimele pregătiri pentru lovitura liberă directă, șut cu mingea rotită, dat cu exteriorul piciorului stâng, care îi îngrozește pe adversarii echipei Finø AllStars chiar și numai la vederea mingii aflate pe loc: are o asemenea curbură, încât oamenii din Finø nu-i mai zic „banană“, ci „potcoava Petrului Popii“; spun asta fără să exagerez și cu toată modestia.

Sigur că știi de cât antrenament e nevoie spre a stabiliza exteriorul labei piciorului drept, o parte a acestui antrenament fiind găsirea unui zid potrivit. Ghinionul face ca zidul cel mai bun din Finø, oraș pe care altminteri soarta l-a bătut cu case de lemn din secolul al XVIII-lea și ziduri medievale de cărămidă, întortocheate și strâmbe ca însăși nenorocirea, să fie fațada depozitului de unelte: o capodoperă de trei etaje fără geamuri, aflată lângă vechea locuință a paznicului de far. Și ca, tocmai în clipa când îmi reușește lovitura, să se întâmple ca mingea să o taie atât de abrupt, încât, învârtindu-se ca o bilă de biliard, să ocolească zidul depozitului și să coboare drept în marele geam cu panoramă al locuinței paznicului de far, în spatele căruia Alexander Finkeblod și Baronesse își degustau ceaiul de după-amiază.

De atunci, chiar dacă despăgubirea a fost plătită demult, iar eu am scris o scrisoare de scuze desenând pe ea puii pe care consideram că Baronesse i-ar putea face în cazul cel mai fericit cu Basker, spre a arăta limpede ce voisem spun în acea zi, atmosfera n-a fost cea mai bună. Acesta este unul dintre motivele neliniștii care ne-a cuprins pe Tilte și pe mine când i-am zărit la pupa pe Alexander și Baronesse.

Aș mai adăuga un ultim lucru înainte ca Tilte și cu mine să coborâm sub punte. Chiar dacă risc să sune a țăcăneală, aș spune că în clipa asta nutresc pentru părinții mei sentimente mai calde ca oricând. Poate fiindcă sunt doar niște extensii prostești ale

elefanților lor lăuntrici și poate fiindcă în realitate e mai ușor să ții la oameni când lipiciul și frânghia de salvare dintre tine și ei s-au mai subțiat.

Intrăm în cabina Leonorei, ea se întoarce spre noi și două lucruri sunt sigure: sticla de vin alb e aproape goală, iar noi ne aflăm în fața unei femei având toate motivele să fie mulțumită de ea însăși.

– În budism vorbim de cinci otrăvuri spirituale, spune Leonora. Cinci stări psihologice fundamental dăunătoare. Una din ele e mândria. Așa că n-o să mă auziți spunând că sunt mândră de mine. Însă am spart parola.

Tragem niște scaune și ne așezăm lângă Leonora.

– Sunt șapte documente, spune ea, documente audio și fotografii, câte una pentru fiecare zi, datate 7-14 aprilie.

În boxele computerului se aude un zumzet, pe ecran apare imaginea unui pătrat negru-cenușiu, cu un cerc negru înăuntru.

Degetele Leonorei joacă pe tastatură, contrastele se schimbă și întrezărim o încăpere. Însă doar o întrezărim, camera se aflase probabil destul de sus și avusese o lentilă curbată, încăperea se vede pe jumătate de sus și curbată.

– O cameră de supraveghere, spun eu.

Nu e nevoie de mai mult, femeile au încredere în mine. În vremurile de azi, în care tot mai multe case particulare posedă sisteme de alarmă, nu poți avea faima celui mai îndrăzneț fost hoț de grădini din Finø fără a ști cum funcționează camerele de supraveghere.

Încăperea din imagine e goală, cu excepția unui covor întunecat și rotund pe unul dintre pereți. Altfel, nu atârnă nici un tablou, însă e probabil vorba de o încăpere mare, pe ambele laturi sunt câte șase ferestre.

– Putem să răsfoim? întreabă Tilte.

Degetele Leonorei dansează și sărim la o poză făcută cu 12 ore mai târziu, care reprezintă doar o suprafață gri.

– Ora 23, zic eu, lumina zilei s-a dus, încearcă să dai pe repede.

Degetele Leonorei dansează.

– Am mărit rapiditatea de două sute de ori, zice ea. O oră durează mai puțin de 17 secunde.

Ne holbăm la imagine. Lumina crește, apare încăperea, e deodată plină de oameni, pleacă, apoi se umple din nou. Leonora oprește.

Sunt oameni în salopete albe, ar putea fi zugravi, arată de parcă ar fi pe cale să monteze mobilă. Unul dintre ei stă cu spatele spre cameră. Tilte arată spre el.

– Putem să mărim imaginea?

Leonora trece la treabă, iar spatele omului umple tot cadrul. Pe salopeta lui albă e tipărit un V mare și ceva care seamănă cu o cheie muzicală.

Leonora repornește filmul, oamenii în alb sar ca puricii, lumina scade, e noapte, Leonora schimbă documentul, se luminează, muncitorii țâșnesc ca niște scântei, Tilte face un semn. Leonora face stop-cadru.

Covorul negru e acoperit de ceva ce seamănă a oglindă.

– E un fel de masă rotundă, zice Leonora.

– O vitrină de expoziție, spune Tilte. O să fie pusă pe covor.

– Nu e covor, zic eu, ci o gaură în podea.

Degetele Leonorei joacă tontoroiul, ne întoarcem cu optsprezece ore în urmă și putem vedea acum cu toții că nu e covor, ci o gaură rotundă în podea. Chiar marcată de o frânghie pe niște suporturi subțiri, pe care nu le observasem prima oară.

– Ia dă înainte, zice Tilte.

Leonora dă filmul înainte și un nou grup de muncitori lucrează la ceva ce par niște mari țevi de canalizare.

– Seamănă… spune Leonora, seamănă cu niște puțuri pentru lifturi.

La asta nu răspundem. Ne ridicăm.

– Ce se întâmplă aici, întreabă Leonora, de unde sunt imaginile astea?

– Oare nu e obiceiul în budism, spune Tilte, să te străduiești a

atinge un echilibru neutru și indiferent ce se mai întâmplă, să lași toate să treacă, zâmbind fără grijă?

– În budismul din Finø, spune Leonora, rămâne destulă energie pentru a-ți face griji pentru prietenii tăi săriți și copiii lor zăltați.

Așa ceva e o noutate din partea Leonorei, care altminteri a vorbit mereu despre noi cu un anume respect.

Știu că în această clipă Tilte gândește ca mine. Există întotdeauna riscul ca oamenii pe care i-ai ajutat să-și îmbunătățească părerea de sine și finanțele, să se ridice și într-o bună zi să devină obraznici.

– Leonora, zic eu, cu cât știi mai puține, cu atât mai puțin o să trebuiască trebui să minți la tribunal.

Închidem ușa după noi. Ultimul lucru pe care-l văd e privirea reprobatoare a Leonorei și fața ei tot mai palidă.

---

[42] Săritură cu spatele înainte, la înălțime, devenită foarte cunoscută datorită atletului american Dick Fosbury, medaliat cu aur la Jocurile Olimpice din 1968.

Ne întoarcem în cabină ceva mai știutori decât eram când am părăsit-o, dar și mai puțin încrezători că sfârșitul copilăriei ne-ar putea prinde ferice și fără griji.

– Vitrine există cu siguranță și în celelalte spații, zice Tilte. Dar perlele trebuie să se afle în cea rotundă. Așa era și când am fost cu școala la Londra și am văzut bijuteriile coroanei în Turn, și tot așa la castelul Rosenborg din Copenhaga. Lucrurile mai valoroase sunt puse toate la un loc și, când pornește alarma, vitrina se scufundă în podea.

Cugetăm. Nu cred a trăda fireasca noastră modestie spunând că, atunci când Tilte, Basker și cu mine ne punem mințile la contribuție, nu mai rămâne piatră neîntoarsă.

– Ce-i cu filmările? întreabă Tilte. Și de unde le-au luat?

A doua întrebare o trec cu vederea deocamdată. Pentru a-i acorda celei dintâi toată atenția și grija.

– Voiau să se asigure. În caz că sunt dați de gol.

– Asta înseamnă, zice Tilte, că în planul lor, indiferent ce urmărea, se afla o instalație care putea fi zărită de muncitori, paznici sau alții.

– Trebuie să se fi aflat dincolo, zic eu. Mama a fost plecată peste noapte marțea trecută, o rugase, mai știi, pe Bermuda să pună flori în biserică.

Mi-aduc aminte vag de ceva și scot din buzunar biletul cu notițe în creion. Îl desfac, îl întorc. Are un antet albastru: *Voicesecurity*. V-ul e scos în evidență. Și în V plutește o minusculă cheie muzicală.

Tilte, Basker și cu mine ne privim.

– O fi lucrat pentru ei, spune Tilte încet. Pentru *Voicesecurity*.

Așa trebuie să fi fost. Consiliera lor. Pentru securizare.

Nu știm nici o firmă *Voicesecurity*. Dar ne gândim cu milă la ei. Sigur au vrut să fie bine. Și au poftit lupul în stână. Sau, mai bine zis: elefantul.

Răsfoim încet teancul de tăieturi din ziare. Și am putea spune: cu atenție mărită.

Ultima e de răsalaltăieri, ziua în care mama și tata au dispărut. Înfățișând un fel de pre-vernisaj al expoziției; jurnaliștii și câțiva oaspeți aleși pot vedea, deja, obiectele prețioase. Toți s-au luat în serios, la țol festiv, arată ca la balul de încheiere de la institutul de dans *Ifigenia Bruhn*.

Vitrinele par să fie lungi de un kilometru, sub sticlă strălucesc aur și giuvaiere, mărunțișurile sunt greu de recunoscut, dar un lucru e clar: dacă ai lua ce se află într-o singură vitrină, reușind să te împaci pe termen lung cu propria-ți conștiință, toate greutățile de plată ar fi rezolvate, iar sumele pe șin, asigurate pentru următoarele trei, patru sute de ani.

Una dintre fotografii arată spațiul în care tocmai am străbătut memoria de șapte zile a camerelor web; în ea, vitrina e plină, nu se poate recunoaște cu ce, dar reflectă lumina puternic și totodată șters ca niște tuburi de neon sub apă. În jurul acelei străluciri sunt adunați mulți privitori. Din cauza reflexelor nestematelor, chipurile le sunt supraluminate și trăsăturile, șterse: în afară de unul. Mai întunecat decât celelalte. Un chip brun, gânditor, sub un turban verde.

– Pe toți sfinții, exclamă Tilte, dar asta e Ashanti din Piața Blågard!

Este, într-adevăr, Ashanti, iar în spatele ei, doi bărbați. În costum, cu fețe abia recognoscibile. Totuși, îndeajuns spre a-i recunoaște pe cei doi bodyguarzi cu BMW și sprint excelent.

Ne cufundăm în sofa și fotoliu, avem cele mai multe elemente, dar lipsește cel mai important. Basker mârâie încetișor.

– Basker vrea să spună ceva, zice Tilte. Că se pot comenta multe

despre mama și tata. Au slăbiciunile lor, puncte vulnerabile, lipsuri. Dar au și o istețime, o inteligență țărănească. Nu e genul lor născocirea unui plan în care să joace totul pe o singură carte. Libertatea, copiii, câinele, meseria, bunul lor nume și renume. Lăsând, pe deasupra, și urme cât toate zilele într-un seif bancar pe care uită să-l plătească.

– Plecând așa, completez eu, la repezeală.

Toți trei cugetăm. Spațiul vibrează.

– A fost o inspirație de moment, zice Tilte.

– Au descoperit ceva, adaug eu. Care i-a surprins ulterior.

Tilte și cu mine jucăm acum împreună.

– A fost ceva mare, spune Tilte.

Repet încet, în parte fiindcă, în ciuda tuturor aparențelor, Basker e totuși doar câine și uneori nu pricepe repede ca noi, iar pe de alta, pentru că e ceva atât de straniu, încât trebuie repetat.

– Mama și tata plănuiesc să jefuiască expoziția care însoțește Marele Sinod. Totul e pregătit. Și apoi descoperă ceva. În ultimele zile. Care îi silește să plece imediat. Și care e atât de important, încât nu le pasă că au uitat să șteargă urmele.

Mulți ar putea fi de părere că, după toate câte s-au petrecut în ultimul ceas, am merita și noi o pauză. Așa credem și noi. Dar dacă e ceva periculos, e ca între prima jumătate tare ca piatra și a doua, încă mai tare, să te lași în fotoliul moale, fiindcă dintr-odată presiunea dispare și se pierd toate rezervele, lucru pe care Tilte și cu mine îl știm foarte bine.

– Două lucruri trebuie rezolvate, zice Tilte. Vibe, pusă la loc în ladă. Și să avem o discuție cu Rickardt.

În aceeași clipă sărim ca arși, convinși că trăim minunea bilocației, minune care există în toate religiile și înseamnă că anumiți indivizi foarte evoluați se ivesc ca din pământ pentru a-i putea bucura pe alții cu societatea lor – concomitent în mai multe locuri. Fiindcă auzim chiar lângă noi o voce aparținând cu siguranță nevestei lui Kalle Kloak, Bullimilla Madsen.

– Îmi face plăcere, zice ea, să anunț pe Domniile Voastre că în ultimul salon se oferă ceva pentru stomacul gol și gâtlejul uscat.

Tot respectul pentru Bullimilla, însă nu e deloc prima pe care s-o poți bănui de bilocație. Uitându-ne în jur, constatăm că vocea vine din niște boxe, care pe *Doamna Albă* sunt de asemenea calitate, încât parcă ți s-ar vorbi direct la ureche.

Tilte, Basker și cu mine suntem pe picioare. Nu numai pentru că stomacul e gol și gâtlejul uscat, ci și pentru că am trecut adineauri pe lângă acel ultim salon, la momentul respectiv nefiind acolo nimeni, și în spațiul frigorific de lângă bucătăria lui am depus-o pe Vibe din Ribe.

Ajungem în câteva clipe la fața locului și pentru moment

respirăm ușurați. Suntem primii, în afară de Bulimilla și o stewardesă. Aparent, tocmai desfășoară o încărcătură de sandvișuri, ceea ce ne face să sperăm că bucătăria e goală, așa încât s-o putem scoate pe Vibe de acolo înainte să vină alții. Și, într-adevăr, e goală, nu ne-a văzut nimeni, căci ne-am uitat cu grijă din ascunzișul de după ușă, iar acum, în patru labe, la adăpostul meselor și scaunelor, ne fofilăm în spatele tejghelei care separă bucătăria de salon și ieșim din raza vederii.

Suntem pregătiți pentru o acțiune de comando, țuști în spațiul frigorific, înșfăcat Vibe, pândit un moment de neatenție și afară! Pentru noi ar fi fost precum la culesul unui fruct copt în grădinile din Finø. Dar deodată se petrec niște lucruri care ne fac să înțelegem de ce Eckhart, patriarhii Zen, vizionarii vedici sau șeicii sufi sunt toți de acord cel puțin într-un punct: când li se cere să descrie lumea printr-un singur cuvânt, spun toți: Instabilă.

Primul lucru e că, pe neașteptate, Rickardt, conte Tre Løver, apare în salon. Cu lăuta. Iar tresărirea puternică a Bullimillei, pe care o putem observa din ascunziș, îmi certifică vechea bănuială că ea a fost aceea care a încercat, la scurt timp înainte de plecare, să-i ascundă instrumentul – desigur, din teama că ar putea să încerce un spectacol taman când vrea lumea să mănânce.

– Doamnelor, zice contele Rickardt, m-am lăsat convins să vă cânt la masă. Va fi din *Văduva veselă*.

Bullimilla încearcă un protest foarte slab.

– Sunt niște antreuri, poate că nu se potrivesc așa bine cu muzica.

Auzim pintenii contelui zornăind pe podea.

– Aha, piticele alea, le spulber cântând cât ai clipi.

În acel moment, Tilte se apleacă, îi face un semn lui Rickardt ducând degetele la buze și se retrage iar repede dincoace de tejghea. Rickardt schimbă foaia.

– Dar mai întâi vreau să testez puțin acustica, îi spune Bullimillei.

Trece dincoace de tejghea, iar noi îl tragem prin bucătărie în

spațiul frigorific și o eliberăm pe Vibe din foliile de plastic.

– Trebuie dusă de aici până nu e prea târziu, zice Tilte. Unde ai pus sicriul?

Rickardt nu pare prea entuziasmat să o revadă pe Vibe.

– În cabina mea, răspunde el.

În clipa aceea, ușa camerei frigorifice se deschide încet, aruncăm repede sacii pe Vibe și ne ascundem după scaunul pe rotile.

Cel care intră e ultimul la care ne-am fi așteptat: anume, Alexander Bister Finkeblod. Rămâne un pic locului pentru a se obișnui cu lumina slabă. Apoi se îndreaptă spre cărucior.

Se oprește la o jumătate de metru de noi. Încă un pas și ne-ar fi văzut, ceea ce ar fi declanșat o situație pentru care găsirea vreunei explicații s-ar fi dovedit destul de pretențioasă.

Dar nu ne vede. Toată atenția sa e concentrată asupra unui raft unde zac la vedere niște creier de oaie în vid, desigur de la mult cântatele turme din Finø, iar alături, două sticle de șampanie. Finkeblod pipăie sticlele, nu tocmai mulțumit, le pune la loc, se întoarce și o șterge.

Respirăm ușurați, iar când respiri ușurat într-o cameră frigorifică se ivește un abur alb. Deschidem ușa, bucătăria e goală, contele Rickardt o împinge pe Vibe afară, Tilte, Basker și cu mine ne aflăm deja la tejghea ca avanposturi, unde ne pitulăm pe podea și privim prudent în jur, să vedem dacă pârtia e liberă.

Din păcate, nu e. Masa cea mai apropiată de bucătărie se vădește a fi acum ocupată. De către secretara Vera, Anaflabia Borderrud, profesorul Thorkild Thorlacius și soția lui, iar acest grup intens s-a mai ales și cu compania lui Alexander Bister Finkeblod, ca și a celor doi criminaliști de la secția de cercetări a Poliției, Lars și Katinka.

Tilte și cu mine n-avem nevoie să comunicăm verbal, știm fiecare ce gândește celălalt. Gândește: oare ce-o avea trimisul Ministerului la Finø în comun cu Anaflabia și Thorkild Thorlacius?

Nu e nevoie să așteptăm răspunsul.

– Mai durează, spune Alexander Finkeblod cu voce mulțumită, cinci minute. Șampania nu trebuie să aibă mai mult de zece grade. Mai ales la asemenea ocazie. Iar fermecătoarea noastră bucătăreasă-șefă a scos paharele de cristal.

Bullimilla pune paharele pe masă. După ce a plecat, Anaflabia se apleacă. Vorbește cu voce joasă, ceea ce în cazul ei înseamnă că orice cuvânt poate fi auzit de pe puntea din față.

– Tocmai am primit un mail. De la Bodil Fisker, directoarea comunală din Grenå. A primit evaluarea situației de către profesorul Thorlacius, după ce ne-am uitat la casa parohială și am vorbit cu copiii. Diagnosticul e „gravă depresie endogenă“. Comuna ne sprijină. Deci, mâine Ministerul Afacerilor Religioase și consiliul enoriașilor o să transmită într-un comunicat comun demiterea lui Konstantin Finø din funcția de preot și cea a Clarei Finø din funcția de organistă. N-o să scriem nimic despre starea lor psihică în comunicatul de presă. Dar o să strecurăm câtorva jurnaliști aleși de noi ideea că există evaluări ale experților cum că ambii suferă de o gravă depresie. Bodil ne-a promis că administrația socială o să-i izoleze pe copii și, îndată ce sunt găsiți, or să fie despărțiți. Am spus că, în opinia noastră, mai ales fata are o proastă influență asupra fratelui minor. Pe el îl trimitem la un cămin de copii din Grenå, iar ea o să fie plasată la o școală corecțională, aflată sub pază, din Læsø. Nici un jurnalist n-o să afle unde sunt. Asta înseamnă că, indiferent ce ar fi pe cale să facă părinții, putem să mușamalizăm situația sau cel puțin să spunem că fapta a fost comisă de persoane de care biserica s-a delimitat și distanțat. De la Alexander Finkeblod avem toată lista păcatelor pe care le-au comis copiii în ultimii doi ani, o listă care doar ea strigă după intervenția criminaliștilor și din care reiese, de exemplu, că băiatul are apă la cap. Așadar, dragi prieteni: s-a rezolvat o situație foarte dificilă. Chiar că merităm un pahar!

În acest loc, înainte de a-mi continua relatarea, trebuie să mă spăl de orice bănuială și să lămuresc chestia cu apa la cap.

S-a petrecut acum doi ani, când mama și tata se aflau în turneul de mijloc dintre cele trei încheiate cu investigații și judecătorie. Conny și cu mine ne știam de mici – așa se întâmplă cu toți care merg la școala orășenească din Finø. Dar, după întâmplarea din butoi de acum opt ani, care m-a șocat, deși chiar eu mă rugasem să se întâmple, n-am mai avut altă apropiere, iar acum, după cum stau lucrurile cu depărtarea între noi, sincer vorbind, nici nu văd vreo ocazie să prind curajul de a schimba lucrurile.

Știi genul de fete care-și strâng părul sus, dar mereu altfel? Conny e una dintre ele. Abia o scapi din ochi, să zicem, zece minute, că are deja altă coafură, iar asta înseamnă și că, dacă stai în clasă în banca din spatele ei, ceafa i se vede mereu altfel.

Iată cum stăteau lucrurile: Alexander Finkeblod tocmai își începuse directoratul, preluând și câteva ore de predare, ca să se asigure că, într-adevăr, nivelul nostru e sub orice critică; atunci aveam cu el istorie și tocmai ne contura câteva detalii de neuitat ale traversării Alpilor de către Hannibal: atunci am văzut ceafa lui Conny dintr-un unghi până atunci niciodată știut. Părul ei castaniu are sus o nuanță roșcată, ca prima mijire a răsăritului întrezărită printre castani, când te întorci la patru dimineața la casa parohială după culesul ouălor de pescăruș, dacă înțelegi ce vreau să spun. Apoi vine un o zonă cu puf fin, care devine tot mai auriu, până dispare, apoi urmează pielea albă, de un alb profund ca al perlelor în carapacea lor de sidef, cum pot fi găsite lângă farul din nord, e ca și cum ai putea să privești prin piele. După ce ajung aici cu

cercetările, îmi închipui și mireasma acelui loc și cum se simte la atingere, moment în care marșul lui Hannibal peste Alpi se cam estompează; însă dintr-odată Alexander Fnkeblod apare lângă mine, emanând un puhoi din acea mânie militară cu care ne putem închipui că și-a chinuit Hannibal împrejurimile.

Mă apucă de braț și, ce-i al lui e al lui: strânge ca un clește.

– Treci pe coridor, zice, și aștepți acolo până se termină ora. Apoi mergem la Birger să discutăm, în trei, despre cunoștințele tale școlare.

Birger Farmand e directorul adjunct al școlii, Alexander l-a adus cu el din peninsulă și se zvonește că, pentru a face curățenie în școala orășenească din Finø, a lăsat în urmă o foarte promițătoare carieră militară. Nu-i niciodată plăcut să-l întâlnești, dar de data asta și în compania lui Alexander Finkeblod, coborârea e de-a dreptul primejdioasă.

În acea clipă se ridică în mine ceva. Cred că ține de antrenamentul spiritual, căci la vremea respectivă Tilte descoperise de mult ușa și, după cum se spune în mistică, începusem aprofundarea. În orice caz, am simțit că mă ridic în toată desfășurarea celor un metru cincizeci și cinci de centimetri, privindu-l pe Alexander Finkeblod drept în ochii care păreau, în acel moment, gurile de tun ale fregatei *Jylland* de la Ebeltoft[43], loc unde școala noastră își face în fiecare primă duminică din septembrie excursia anuală.

– Oricând aș da – mă aud zicând – toată învățătura lumii pentru a putea zări ceafa lui Conny!

Urmează mai întâi, pentru o perioadă nedeterminată, deja pomenita liniște mormântală.

Apoi Alexander Finkeblod mă târăște afară din clasă, dovedind astfel că are mai mulți mușchi decât lasă vederii înfățișarea sa suplă și îngrijită, iar în drumul către biroul lui Birger Farmand mă consolez cu bruma de mândrie că pentru execuția mea e nevoie de doi.

Însă deodată Finkeblod se oprește, și anume pentru că Tilte îi

taie calea.

– Alexander, zice, aș vrea să vă vorbesc între patru ochi.

În prezent, cred că ți-e limpede și ție, după cum mi-e și mie, că Tilte poate opri din mers chiar și un marfar, așa încât, desigur, Finkeblod rămâne locului ca atins de o rază extraterestră a morții, apoi îmi dă drumul și o urmează pe Tilte, cu ochii goi și sticloși, în depozitul de carte.

Tilte închide ușa și ei schimbă înăuntru câteva propoziții care prin discreție și datoria tăcerii ar fi rămas pentru totdeauna sigilate, dacă nu m-aș fi sprijinit întâmplător de ușă chiar la înălțimea găurii cheii, ascultându-le astfel convorbirea, deși nu voiam.

– Alexander, zice Tilte, nu știu dacă v-ați dat seama că fratele meu mai mic are oarecare defect la creier: apă la cap, o hibă din naștere.

Finkeblod spune că nu și-a dat seama, cu acea voce mată, ușor mecanică pe care o au mulți dintre cei ce discută cu Tilte între patru ochi.

– E unul dintre motivele pentru care vă propun să nu-l duceți jos, în birou. Celălalt motiv, mai important, e că aruncați astfel o total neîntemeiată bănuială asupra orelor pe care le țineți, vestite în școală pentru cât sunt de captivante.

Finkeblod încearcă să contreze, bălmăjind că eu aș fi o adevărată ciumă pentru procesul de învățământ. Dar Tilte oprește atacul în plină desfășurare.

– Peter face un tratament, zice, i se montează un robinet ca să-i putem elimina apa acasă, în fiecare dimineață, înainte de școală.

Asta îl lasă lat pe Finkeblod și abia mai reușesc să mă depărtez de ușă înainte să se deschidă; privirea sa exprimă ceva care ar putea să pară blândețe, așa că estimez că a fost o întâlnire de profunzime, deși nu avusese parte de vreo staționare în vestitul coșciug adus de Tilte. Apoi ne întoarcem în clasă; lumea se uită la mine ca la un *zombie*, în aparență mișcându-se, dar despre care nu se mai poate crede că ar fi viu.

Spre sfârșitul orei, îmi ridic privirea – mi-ar trebui o macara –

din pământ și îndrăznesc să privesc spre Conny. Ceafa ei are un aer gânditor.

În după-amiaza următoare a venit la mine Sonja, întrebându-mă din partea lui Conny dacă vreau să fim iubiți.

Toate astea trebuiau știute pentru a înțelege ce se petrece în salonul *Doamnei Albe*, acum e clar de unde are Alexander Finkeblod ideea cu apa la cap, care fusese un gest de eroism salvator din partea Tiltei; totodată arătând cum funcționează *karma*, fiindcă o mică minciună spusă de nevoie lovește acum pe la spate.

De sub tejghea, unde stăm întinși, îi vedem pe Lars și Katinka ținându-se de mână.

– I-am condus pe copii încoace de la Copenhaga, spune Katinka. Și nu găsesc că arată a infractori.

I se răspunde cu o atmosferă înghețată.

– I-am observat vreme de doi ani, zice Alexander Finkeblod. Pe ei și câinele lor. Care a încercat să se împerecheze cu Baronesse, cățelușa mea afgană. De mai multe ori. Și nu cum o fac câinii de obicei. Era ceva violent.

Cu toate că Lars și Katinka sunt cu spatele la noi, observ cum începe să se strecoare în sistemul lor o ușoară mirare.

Tilte și cu mine observăm cum crește mirarea lui Lars și a Katinkăi, încrederea lor în Alexander și Thorlacius e vizibil zdruncinată.

Alexander Finkeblod se ridică.

– Să destupăm sticlele, zice el. Când copiii vor fi la zdup, va fi o plăcere să lichidez câinele cu mâna mea.

Dacă asta e glumă, nu e sigur că Lars și Katinka au văzut aici vreo poantă, fiindcă privesc gânditori în urma lui Alexander, pornit după șampanie.

Îi facem un semn lui Rickardt, care revine în spațiul frigorific și lasă ușa să se închidă. Tilte și cu mine ne ascundem după un teanc de șervete și fețe de masă.

Peste un minut apare și Alexander Finkeblod, aducând șampania. Dar la chip e de culoarea creierului de oaie în vid.

Ocolește tejgheaua și se oprește la masă.

– În camera frigorifică e un cadavru, zice.

Cu voce mormântală, cum ar numi-o poeții cântecelor bisericești.

Bullimilla aude. Se apropie de masă. Cu un aer de te gândești ce norocos e Alexander că n-are la ea vreunul din satârele măcelarilor.

– Vreau să sper asta, zice ea. Avem la înghețat peste trei tone din cea mai fină carne ecologică.

– De om, zice Alexander.

Tăcerea specială de adineauri a devenit mai profundă. Katinka și Lars îi aruncă lui Alexander o privire atentă, ca unuia care poate n-ar trebui să umble liber. Iar Bullimilla îl privește de parcă povestea cu carnea de om în frigider ar fi o idee pentru viitor, care să înceapă, eventual, chiar cu el.

– Ar putea fi femeia din trăsură, zice dintr-odată Thorkild Thorlacius. Lângă mine stătea o doamnă în vârstă. Despre care aș spune că era pe moarte. Din punct de vedere medical vorbind.

– Și, zice prietenos Katinka, acum a urcat aici și s-a întins în camera frigorifică spre a-și da ultima suflare?

– S-a așezat, corectează Alexander Finkeblod. Stă într-un scaun.

Katinka se ridică încet.

– Ia să vedem, zice.

Îi face semn lui Alexander.

– Tu, eu și cu șefa bucătăriei.

Tilte și cu mine țâșnim fulgerător, deschidem ușa frigoriferului, îi facem semn contelui s-o scoată pe Vibe, împingem scaunul pe rotile sub masa cu șervete, o acoperim pe Vibe, scaunul și pe conte cu o față de masă și ne pitim la rândul nostru, toate astea înainte ca ei să se ridice și să facă primul pas.

Alexander Finkeblod, Katinka și Bullimilla intră în camera frigorifică. Ușa se închide în urma lor. Prin clepsidră se scurge un minut. Ușa se deschide din nou, ies. Alexander seamănă acum cu ceva jupuit și atârnat în cui care așteaptă bucătarul.

– A fost o eroare, spune Katinka. Domnul Finkeblod a avut,

poate, o halucinație.

Atmosfera, din câte se vede, nu mai e propice șampaniei, sticlele și paharele stau nefolosite și părăsite pe masă. Societatea se ridică și pleacă. Rămân doar Lars și Katinka.

Încetul cu încetul, salonul se umple de lume. Dar Lars și Katinka nu le dau atenție, se vede că sunt tulburați. Lars destupă o sticlă și toarnă amândurora.

– Ar fi trebuit să-l ascultăm pe polițistul ăla de țară, zice el. Cu un câine ca un covor lățos. Ăștia nu sunt tipi să umble în libertate. Nici episcopeasa. E un caz de psihiatrie judiciară.

– El e specialist în neurologie. Chelul cu privire de ucigaș.

Oftează adânc.

– Ne-am putea cere transferul la sectorul de înșelătorii. Patruzeci de cutii cu acte pentru fiecare caz, comod, nu nebunii ăștia. Cei care îi înșală pe alții sunt de obicei fermecători. Dar cei care se înșală singuri…

Se privesc în ochi. Ciocnesc.

– Copiii, zice Lars. Sigur, nu și-ar dori nimeni să fie ai lui. Doar cine are o fermă în Australia și le poate da drumul în fiecare dimineață pe sute de metri printre aligatori, canguri și lei marsupiali[44]. Dar nu sunt genul de infractori. Și, într-o anumită măsură, ei ne-au apropiat. Tot nici un rezultat din ascultarea telefoanelor lor?

Când ajungi atât de departe în misterele religioase cum am ajuns Tilte și cu mine prin studii pe internet și la biblioteca orășenească Finø, descoperi că mai mulți dintre oamenii mari – și lasă-mă să pomenesc unii buni, ca Isus, Mahomed, Buddha și vizionarii vedici – au zis că practic nici nu trebuie să te schimbi și poți ajunge chiar și așa, lesne, la supremele înțelegeri, chiar și cu un temperament ca al fachirului Ejnar Tampeskjælver.

Asta e o latură a misticii de care eu, personal, sunt foarte bucuros. Pentru că, deși mulți membri ai Clubului de Fotbal Finø sunt de părere că Petrul Popii a ajuns departe în înnobilarea personalității sale, tot au mai rămas niște resturi din ceea ce am

putea numi furie sângeroasă, iar aceasta izbucnește din spatele lăzilor cu șervete la auzul știrii că poliția ne ascultă telefoanele.

În această clipă privirea mea cade asupra genții Katinkăi, un sac plat și elegant din piele neagră lucioasă, aflat la picioarele ei. Multe femei ar fi agățat probabil geanta de scaun, dar Katinka e detectiv criminalist și o ține sub masă, unde nu poate fi văzută dacă nu stai, ca mine, ascuns la nivelul podelei și unde poate păstra contactul cu ea, atingând-o cu vârful piciorului spre a se asigura că nu-i e furată.

În mod normal, ar fi greu să ajungi la geanta respectivă. Dar eu sunt situat favorabil, la mai puțin de o palmă distanță. Iar Katinka e învăluită de prezența lui Lars, și-a îndepărtat piciorul de geantă pentru a și-l pune, sub fața de masă, peste al lui Lars. Așa că întind mâna, deschid geanta și îmi las mâna să lunece în bezna din ea. Simt niște chei, ceva ce ar putea fi un carnet de notițe sau o agendă, într-un buzunar se află ceva ce ar putea fi obiecte de cosmetică, o oglindă de buzunar, o pilă de unghii. Dau peste ceva rece, plăcut țintat, simt cum mi se face părul măciucă, trebuie să fie patul unui revolver. Caut mai departe și simt două telefoane mobile, o perie și o bucată plată de plastic.

Piciorul Katinkăi e pe cale să se întoarcă la geantă. Mă hotărăsc pentru unul dintre telefoanele mobile. Desigur, e oarecum veterotestamentar să te răzbuni luând un telefon mobil contra unui telefon mobil. Dar n-am ajuns mai departe decât suntem și, după cum spun cei mari, nu e nevoie să te schimbi.

Tilte dă un semn, nu mai putem aștepta. Doi polițiști îndrăgostiți pot să stea o jumătate de noapte în fața a două sticle de șampanie. Iar în salon intră tot mai multă lume. Așa că punem trei fețe de masă negre peste Vibe. Adunăm câteva kilograme de antreuri pe un șervet, așteptăm până ce Bullimilla e chemată la celălalt capăt al localului și apoi Rickardt, Tilte și cu mine împingem căruciorul acoperit prin salon.

Suntem urmăriți de privirea întrebătoare a lui Lars și a Katinkăi, o privire atât de pătrunzătoare, încât poate ar fi descoperit-o și pe Vibe sub fața de masă. Dar, spre surprinderea

mea și a Tiltei, Rickardt e cel care netezește cutele.

– Urmează să cânt, le explică el polițiștilor. La masă. Asta e mica mea scenă transportabilă.

Am ajuns deja la ieșirea spre coridor, când în salon intră o persoană nevoită să se dea la o parte din fața micului nostru convoi: se vădește a fi Jakob Aquinas Bordurio Madsen. Nu spune nici un cuvânt. Însă rozariul lăsat să cadă cu un zgomot sec ne dă o idee despre ce se petrece în el.

Ultimul lucru pe care-l aud în timp ce împingem căruciorul pe coridor sunt șoaptele Katinkăi.

– Lars, spune ea. Am putea să ne schimbăm serviciul cu totul. De exemplu, să ne facem grădinari.

Nu apuc să aud răspunsul, pentru că suntem deja pe coridor.

---

[43] Cea mai veche fregată daneză păstrată în bună stare, construită între 1856 și 1860 la Copenhaga, în baza marină Holmen; a luat parte în 1864 la războiul dano-german în bătălia de la Helgoland, iar apoi a fost folosită ca navă-școlă și pentru scopuri reprezentative (a fost nava regelui danez Christian al IX-lea). După Primul Război Mondial, diverse organizații de tineret s-au opus casării, în 1960 a fost adusă ca epavă la Ebeltoft și renovată total, iar din 1994 poate fi vizitată ca muzeu.

[44] Specie dispărută care trăia în Pleistocen în Australia.

Una dintre întrebările în privința cărora Tilte și cu mine a trebuit să le spunem religiilor lumii că nu prea avem răspuns e întrebarea în ce măsură există dreptate în viață.

Pentru că, în timp ce galopăm înapoi spre cabina lui Rickardt, cotind către ea, ușa acesteia începe să se deschidă, iar de acolo ies *lama* Svend Helge, Gittle Grisanthemum și Sindbad al-Blablab.

Firește, oricine s-ar bucura să-i vadă pe Gitte, Sindbad și Svend-Helge trecând umăr la umăr prin viață, ca niște prieteni la toartă, semn că buna atmosferă și contactul pe care Tilte și cu mine le-am produs în timpul cursei cu mașina durează în continuare, motiv de a spera că și bunăvoința personală pe care am stârnit-o mai ține. E însă îndoielnic că va ține când vor da peste noi și ne vom înfățișa ca niște hoți de morminte și profanatori de cadavre.

Contele Rickardt e țeapăn de groază și e mai mult decât limpede că Tilte încă n-a apucat să-și revină după ultima întâlnire cu Jakob Bordurio, așadar răspunderea cade în întregime asupra mea și tocmai în acest punct îți vine să te îndoiești de dreptatea cosmică, pentru că abia am intrat în ape liniștite și furtuna începe din nou.

Una dintre tainele postului de extremă constă în faptul că uneori stai la limita ofsaidului, ca o pisică la soare, însă printr-un salt brusc te miști înainte ca mingea să părăsească gazonul. Chiar asta fac eu acum. Mai înainte ca Svend-Helge, Gitte și Sindbad să apuce a închide ușa și să ne zărească, i-am și tras pe Tilte și pe Rickardt cu Vibe în cărucior înapoi după colț, deschizând ușa cea mai apropiată și vârându-i cu mine cu tot înăuntru, cu ușa închisă în urma noastră.

Unul din cele mai importante lucruri când povestești asemenea

întâmplări fatidice e să nu ajungi să fii suspectat că vrei să distrezi ascultătorul, și de aceea m-am folosit de orice prilej pentru a pomeni studiile mele și ale Tiltei din sursele misticii mai înalte. Acum vine din nou o astfel de ocazie. Pentru că în încăperea în care am intrat e întuneric beznă și mai întâi nu pot găsi comutatorul. E imposibil să nu-mi amintesc că greii spirituali care au trăit după invenția luminii electrice au zis, în majoritatea lor, că, dacă scapi într-adevăr din închisoare, te simți de parcă ți s-ar fi instalat un comutator permanent. Înainte orbecăiai, însă acum poți în orice clipă să apeși pe butonul comutatorului și îndată e sărbătoare.

Am spus deschis și cinstit că Tilte și cu mine n-am ajuns până acolo. Dar avem senzația că suntem pe calea cea bună, fapt care se confirmă, pentru că aflu comutatorul și-l apăs, iar apoi totul arată mult mai luminos din multe puncte de vedere.

Ne aflăm în clinica ginecologică despre care am spus deja că aparținuse haremului fostului proprietar al *Doamnei Albe*. În fața noastră se află două paturi pentru consultul medical, există mese de metal cu niște lichide, faianța albă pe pereți, o lampă de operație în tavan, în vitrinele de sticlă atârnă instrumente lucioase prinse cu elastice negre, astfel încât să stea locului la tangaj, iar pe un umeraș atârnă un halat alb.

Contele și cu Tilte n-au intrat încă în joc, iar de afară se aud pași apropiindu-se. Un om mai sigur de dreptatea cerească s-ar opri, poate, bucurându-se de atmosferă, însă nu e cazul meu. Înșfac halatul de medic de pe umeraș, slavă Domnului că e din cele care se închid pe la spate, o îmbrac pe Vibe cu el, îi arunc pălăria într-un coș de gunoi cu pedală, îi ascund părul sub o mică bonetă albă care atârnase și ea de umeraș; pe o masă se află un pachet cu măști de chirurg, pun una peste gura Vibei, iar punctul pe *i* e stetoscopul pe care i-l atârn la gât.

Impresia generală nu e rea. Firește, nu te face să crezi că te afli în fața unei persoane pe care ai implora-o să folosească bisturiul când trebuie să suporți o operație la testicule. Însă Vibe poate face față unei priviri rapide.

Și chiar are parte de asemenea privire, pentru că se aud bătăi la ușă, aceasta se deschide și intră Svend-Helge, Gitte și Sindbad.

Deși sunt trei personalități inteligente și profunde, e de înțeles că par surprinși. E limpede că nici unul dintre ei nu l-a întâlnit până acum pe Rickardt Tre Løver și chiar smochingul lui de *lamé* și brâul ar putea să facă pe oricine să se îndoiască de sănătatea lui mintală și puterea lui de judecată. În plus, e limpede că nu ne recunosc pe Tilte și pe mine, deghizați cum suntem, însă au sentimentul că ne-au mai văzut undeva.

În această situație dificilă e de înțeles că se adresează autorității firești din încăpere.

– Doamnă doctor, îi spune Gitte lui Vibe, nu știți cumva cui îi aparține cabina de după colț?

Acum, contele Rickardt prinde viață.

– E a mea, spune el.

Gitte, Svend-Helge și Sindbad se holbează la conte. Multe întrebări le stau pe limbă. Gitte o pune pe cea mai la îndemână.

– Dar de ce e sicriul acolo?

Tilte s-a odihnit pe banca de schimbat îmbrăcămintea și acum revine în teren.

– Medicul de vapor i-a sugerat lui Rickardt, aici de față, să cânte niște *raga* pentru sufletul răposatei. Spre a o sprijini în starea de după moarte.

Acum Svend-Helge, Sindbad și Gitte se uită la Rickardt cu simpatie și interes reînnoit. Dacă marile religii sunt de acord într-o privință, aceasta e că ar fi bine să existe ajutor în starea de după moarte.

– Doamnă doctor, spune Gitte, vă suntem foarte recunoscători pentru grijă. Și aș vrea să folosesc acest prilej spre a discuta cu dumneavoastră despre viața de după moarte.

Tilte se ridică. Deschide ușa spre coridor.

– Doamna doctor are de făcut o operație grea.

Marile operații înlătură orice, iar Sinbad și Svend-Helge părăsesc clinica. Gitte încă se împotrivește.

– E o ocazie unică, spune ea, de a continua dialogul dintre spiritualitate și științele naturii. Doamnă doctor, sunteți o persoană deschisă. Nu lipsită de spirit critic, dar deschisă. Îmi dau seama de asta.

Tilte o conduce pe Gitte afară pe ușă.

– Poate mai târziu, spune ea. Doamna doctor nu pleacă nicăieri. Vă stă întotdeauna la dispoziție pentru un schimb de opinii.

Tilte, Basker și cu mine ne prăbușim pe patul de harem în formă de inimă din cabina noastră. Suntem de acord că am obosit prea tare ca s-o mai punem în seara asta pe Vibe la loc în ladă, dar că, în schimb, ar trebui să-i cânte Rickardt în clinică. I-am urat noapte bună, am înfulecat toate antreurile și a spune că suntem obosiți n-ar fi de ajuns: suntem frânți, pe moarte, gata de ultima miruire.

Dar măcinați de gânduri. Aici e problema. Cercetările, inclusiv ale Tiltei și ale mele, arată că toți marii mistici au spus că am fi fabrici de gânduri în care mașinăriile nu stau niciodată pe loc; de zgomotul lor, nu se aude dacă în liniște ar fi măcar începutul unui răspuns la întrebările ceva mai mari, de exemplu, de ce am venit pe lume, de ce trebuie să o părăsim și de ce bate acum cineva la ușa noastră?

Ușa se deschide, e contele Rickardt Tre Løver, cu lăuta.

– Nu-mi place să stau singur, spune el. Parcă s-ar uita la mine. Am primit un sfat din forul meu interior să dorm la voi.

Basker e culcat între Tilte și mine. Nici prin vis nu ne-ar trece să luăm cu noi animale în pat, însă Basker nu e animal, e un soi de om. Acum îl dăm la o parte, făcându-i loc și contelui.

– Mi-am dat toată silința, spune Rickardt. I-am cântat un potpuriu: cânturile lui Milarepa, preferatele bizantine de la Athos, odele lui Ramana Maharshi către Arunakhala. Dar nu vibrează la ele nicicum.

În acest moment Rickardt vede tăietura din ziar cu poza vitrinei rotunde, cu Ashanti și cei doi bodyguarzi.

– Aici urmează să cânt, spune el, în vechea capelă a castelului. Acustica e excelentă.

Tilte și cu mine nu ne ridicăm, dar tăcem mâlc.

– E una din cele mai elegante încăperi din castelul Filthøj, spune Rickardt. O să fie o ambianță foarte frumoasă pentru Marele Sinod.

Trece o clipă de muțenie, apoi Tilte își recapătă prima graiul.

– Rickardt, spune ea, ce se află sub podeaua încăperii de acolo?

– Cazemate, spune Rickardt. Vechile canale de scurgere, transformate în bolți, cu o frumoasă atmosferă. Acolo e îngropat contele de Bluffwell. Venit să viziteze Danemarca în secolul al XVIII-lea. A murit de intoxicație alcoolică. Sunt spații grandioase. Când eram copil, uscam acolo marijuana. Ne jucam de-a doctorul cu băieții și fetele bucătarilor. Încăperi bine ventilate, umiditate constantă, temperatură plăcută.

– Rickardt, spune Tilte, i-ai povestit mamei despre cazemate?

– I le-am arătat. Erau în căutarea unui loc unde să poată fi puse în siguranță exponatele de valoare, în caz de jaf sau incendiu. Așa că i-am zis: asemenea încăperi există deja, sunt și deschizături în podea, acoperite cu dale. Acolo unde au fost vechile scări. I-am descris cum să facă. Mama voastră a fost încântată de istețimea mea. Mi-am amintit de vremea când eram mic și mi se spunea: Rickardt, n-o să-ți fie ușor să găsești pe lume un loc care să cuprindă mintea ta cea mare.

– Când i le-ai arătat mamei? întreb eu.

– M-am dus cu ea acolo. De trei ori. Trebuie să spun că e o plăcere să călătorești cu mama voastră. O femeie atrăgătoare. Dacă nu v-aș fi ales pe voi… Însă poate că nu e o piedică. Ar putea fi picant. Cu mama, fiica și fiii. Aș putea avea un harem. S-ar potrivi cu o sexualitate ca a mea, sălbatică. Iar vaporul ăsta chiar te îndeamnă la așa ceva.

– Rickardt, spune Tilte, e vreo ieșire din cazemate?

Rickardt coboară vocea. Ne face cu ochiul.

– Să nu spuneți nimănui, cutiuțe cu balsam ce sunteți. Oficial, nu e nici o ieșire. Însă, când eram copii, noi am descoperit tunelul. Duce drept către răsărit. O cale secretă. În realitate, vechiul canal de scurgere, închis cu un zid de cărămidă. Cu o ușă tainică. Desigur

montată în vremea războaielor cu suedezii. O foloseam când eram pedepsiți să stăm în casă și voiam să mergem la discoteca „Perla“ de la hotelul Marina din Vædbek. Are ieșire pe stâncile de pe țărm. În pavilionul de baie al castelului. Chiar la Øresund. Aveam acolo o mică barcă de cauciuc, cu puternic motor de bord exterior, ca lumea. Și hainele de petrecere în saci impermeabili. Prin tunel treceam pe *skateboard,* cu lanterne prinse pe frunte. Desigur, are o ușoară înclinație de când a fost canalizare. Însă asta trebuie să rămână între noi. Doar e un drum care duce direct la seiful subteran. Nu că ar conta dacă ar ajunge acolo cineva. Seiful e din oțel dur și beton armat. Rezistă la spargere și incendiu, cântărește două tone. L-au vârât acolo, din curtea castelului, cu o macara.

– Rickardt, zic eu, nu cumva i-ai arătat mamei tunelul?

Fața lui Rickard ia un aer meditativ.

– S-ar putea s-o fi făcut. E un loc romantic. Cu dale pe podea. Activitate astrală vie. Un loc minunat pentru a fuma un *joint*. Poate că am visat să-i fur un mic sărut. Nu se întâmplă prea des să fii de unul singur cu mama voastră. Să nu spuneți nimănui. Din păcate, m-a refuzat, însă nu am renunțat. La unele femei e nevoie de un asediu mai îndelungat.

Rickardt își potrivește așternutul.

– N-o să pot dormi noaptea asta, cu trei prune în pat.

Replica asta trebuie luată drept compliment. Însă nu vine din adâncul inimii, pentru că în clipa următoare Rickardt a și adormit cu lăuta în brațe.

Stăm în beznă, treji. În ciuda oboselii, ceva nu ne dă pace.

– Petrus, spune Tilte, crezi că tata și mama sunt ca niște hoți sau căpetenii de tâlhari?

– Nu, răspund eu.

– Ai spune că sunt obsedați de bani?

Aici sunt nevoit să mă gândesc un pic. Oricărui copil i-ar plăcea să răspundă „nu“ la asemenea întrebare. Sigur că, în lunile în care avuseseră nurci și Maserati, iar aurul curgea, fuseseră bucuroși. Însă dacă pui sub microscop acea bucurie se vede că ea se datora

mai degrabă faptului că tata putea să-i plimbe pe colegii mei de clasă, conducând mașina cu 260 km pe oră, și poate chiar 280, în porțiunea de drum drept dinspre aeroport. Iar mama se comporta ca și cum ar fi văzut un film cu niște doamne goale, purtând numai blana la lumina focului pâlpâitor din cămin, ceea ce ar fi vrut și ea să vadă cum e.

– Maserati-ul, spun eu, și nurcile au fost de fapt doar ca să-i facă pe ceilalți să aibă o experiență religioasă. Pentru asta trăiesc. Chestia cu banii a fost doar un mijloc. Nu tocmai bine ales.

– Deci, Petrus, dacă mama și tata nu sunt tâlhari înnăscuți și nici foarte avizi de bani, putem crede oare că sunt gata să-și jertfească munca, sau copiii și căminul și relativ bunul nume și renume, alegând de bunăvoie o existență în care Interpolul să-i urmărească peste mări și 50 de țări, doar pentru câteva acvarii cu pietre sclipitoare, probabil foarte greu de vândut?

Ne uităm unul la altul. Până acum am fost atât de preocupați să înțelegem ce se petrece, încât n-am putut privi lucrurile de sus. Însă acum începem s-o facem.

– Totuși au plănuit o tâlhărie, spune Tilte. Dar s-au gândit probabil la altceva decât s-o șteargă cu lucrurile furate.

Oboseala a dispărut, simt cum mi se face părul măciucă.

– Legea obiectelor găsite, spun eu. Trebuie să fie acolo ceva despre recompensa pentru găsitor.

Ne ridicăm amândoi.

– Dacă pot face încât să pară că le-au furat alții? spune Tilte. Iar pe urmă să le aducă înapoi, încasând recompensa?

– Nici n-ar fi nevoie să deschidă seiful. Ar ajunge să-l facă să dispară.

– Dar două tone? spune Tilte

– O fi găsit mama vreo soluție.

– Ar primi zece la sută, recompensa e în mod normal zece la sută. Chiar și numai crucifixele sunt evaluate la un miliard de coroane. Zece la sută ar însemna o sută de milioane. O sumă cu care te poți mulțumi.

Ne-am culcat. Se spune că marii mistici nu mai dorm, de fapt, cu adevărat după ce au atins o anumită treaptă. Poate stau culcați cu ochii închiși, dar înregistrează totul în jurul lor.

Nu e ceva ce să fi avut prilejul de a verifica personal, dar, dacă se ivește ocazia, de exemplu, dacă un mare mistic se mută la Finø, voi cerceta cum stau lucrurile mai înainte de a crede asta. De exemplu, m-aș furișa la el – sau la ea – noaptea, în timp ce doarme, scoțându-i încetișor proteza din vasul cu apă de pe noptieră. Iar a doua zi de dimineață aș fi atent să văd dacă Sfinția Sa poate spune că eu sunt făptașul.

Însă, până să se întâmple asta, voi considera că e o poveste bună, semn că Tilte și cu mine nu suntem încă pe deplin iluminați, pentru că, atunci când dormim, o facem adânc, drept care cel care se află în fața ușii cabinei și bate cu pumnii în ea trebuie să se fi aflat acolo de ceva vreme până ne dăm seama și deschidem.

E Leonora Ganefryd. În cămașă de noapte, cu laptopul și ochii larg deschiși.

– A fost șters ceva din document, spune ea.

Mai întâi nu înțelegem ce vrea să spună. În plus, când ne trezește cineva după miezul nopții, avem nevoie de câteva minute spre a atinge forma intelectuală deplină.

Leonora ne pune în față calculatorul și deschide un document. Prin ceața noastră interioară recunoaștem vechea capelă a castelului din Filthøj, pe care o știm de acum; pe ecran e ora șapte dimineața și nu se vede nici țipenie, lucru inteligent, fiindcă la șapte dimineața dorm toți oamenii inteligenți. Ceea ce Tilte și cu mine ne-am dori să ni se întâmple și nouă. Vedem că se luminează, se face zi – pe ecran, desigur –, muncitorii vin și pleacă, se face seară și noapte, într-un mic pătrat din colțul de jos al ecranului timpul trece gonind. Apoi Leonora încetinește viteza, ceasul arată 2:50 dimineața, apoi 2:58, 2:59, iar aici cifrele sar brusc la ora patru.

– Lipsește o oră, spune Leonora.

– S-o fi întrerupt curentul, propune Tilte.

– Așa ceva nu se întâmplă la fix, spun eu. Iar alarmele au

întotdeauna o baterie pentru caz de nevoie.

Ne uităm unii la alții.

– A fost ștearsă o oră, spune Leonora. Părinții voștri au șters o oră.

– Leonora, spune Tilte, n-ai zis tu odată că în principiu poate fi regăsit orice s-a șters dintr-un computer?

– În principiu, spune Leonora. Dar nu la ora douăsprezece și jumătate noaptea. În plus, sunt neliniștită. Când îi cunoști pe părinții voștri… Sunt oameni drăguți, dar le place riscul. N-o luați personal. Mă întreb cu neliniște ce-or fi plănuind. Nu e plăcut să stai singură în pat și să te întorci de pe o parte pe alta, gândindu-te ce urmează să se întâmple. M-am gândit că aș putea să dorm cu voi.

Patul e acum aproape suprapopulat. Îmi împreunez mâinile, în noaptea asta rugăciunea mea de seară rostește speranța să nu mai fim vizitați și de alții care vor să-i consolăm.

ORAȘUL ZEILOR

– Copenhaga e un centru spiritual global, spune Rickardt Tre Løver, orașul zeilor, pot să miros lucrul ăsta.

Doamna Albă e pe cale să intre în portul din Copenhaga, iar noi ne aflăm pe punte împreună cu contele Rickardt și puținii pasageri care au fost în stare să se ridice din pat și să scape de urmările bufetului din Finøholm, precum și de ale antreurilor și șampaniei Bullimillei.

E o dimineață rece și limpede, cu soare strălucitor, cer albastru, mare albastră precum cerul și pescăruși albi.

– Începe de la nord, spune contele. Cu centrele de *wellness* din Zeelanda de Nord, dietele macrobiotice, yoga, medicina cu flori a doctorului Bach și masajul balinez. Accelerează o dată cu centrele pentru budism tibetan, academia *sufi* și școlile particulare catolice din Hellerup, institutul Swedenborg, institutul Martinus și teozofii din Frederiksberg. Devine extatic când ajungem spre centru: domul din Copenhaga, Facultatea de Teologie, biserica din Bredgade, catolică, biserica rusească, școlile de yoga, moscheile, sinagogile. Iar mai spre sud ia o întorsătură ocultă. Școala ocultă din Christiania, consorțiul satanist din Amager Strandvej, institutele de astrologie din Gammel Køge Landevej. Și se încheie culminând cu Asathor și cu marele loc de sacrificii din câmpia comunală de pe Amager.

Contele trage aer în piept.

– Simt mirosul. Tămâia. Mirosul de la bucătăria *sathvi*[45]. Pâinea fără drojdie. Măcelarii *halal* din Nansensgade. Lumânările aprinse pentru Sfânta Fecioară. Mirosul focurilor de jertfă din Kløvermarken. Pot și să aud. Sunetul spălăturilor intestinale. Gâlgâitul cănilor *neti*[46]. Modulațiile bisericești. Clopotele.

Rugăciunile îndreptate spre Mecca. Am scris un cântec despre asta.

Până să apuce Rickardt să-și ridice lăuta peste bord, am bătut în retragere.

Altminteri a fost o dimineață bună. Am dormit buștean și ne-am trezit devreme, ca nou-născuți. Am făcut baie și n-a fost precum acasă, în reședința parohială, unde ești mereu nevoit să te întrebi dacă ține de moștenire sau de mediul înconjurător faptul că dușurile femeilor nu durează niciodată sub o oră și golesc boilerul de apă caldă: pentru că la bordul *Doamnei Albe* există cantități nemărginite de apă caldă și avem două băi cu duș: una pentru Tilte și una pentru Basker și mine, stive de prosoape albe și două foehnuri. Le folosesc pe amândouă odată pentru Basker, ceea ce-l face să arate de parcă marea întrebare teologică despre locul unde se află paradisul, în caz că există, și-a găsit răspuns, întrucât după părerea lui Basker ai ajuns în rai când te afli între două foehnuri date la maximum.

Apoi ne punem costumația de Vedanta, alergăm la clinică să-i urăm lui Vibe bună dimineața, o ducem în cabina lui Rickardt și o punem cu efort comun în sicriu, respirând ușurați când capacul acestuia e din nou înșurubat; apoi ne îndreptăm spre restaurantul vaporului.

Multe din marile religii consideră că e destul să te rezemi de speteaza scaunului pentru ca lucrurile să meargă; e o școală de gândire pentru care Tilte și cu mine avem simpatie, iar în dimineața aceasta foarte multe lucruri se rezolvă de la sine. În drum spre restaurant, Tilte se uită la mesajele de pe mobil și-mi spune că a reușit să împrumute un mic apartament de la o prietenă, așa încât nu vom dormi pe cartoane pe străzile metropolei, iar când ajungem la restaurant, ne aflăm în fața unui bufet cu un mic dejun care te face să-ți dorești să fi intrat acolo cu pălărie, ca să poți îngenunchea, descoperindu-ți capul înaintea farfuriilor.

Probabil fiindcă o clipă mai târziu ne concentrăm la mâncare, atenția noastră slăbește. Când ne ridicăm privirea de la salata de

fructe, cornurile cu unt și clătitele fragede cu sirop de arțar și frișcă, precum și de la cafeaua care trebuie să fi rămas de la primul posesor al *Doamnei Albe*, întrucât are parfumul piețelor de condimente arabe, când ne ridicăm privirea de la toate acestea, vedem cum încet-încet restaurantul s-a umplut, iar în fața noastră se află ceafa Anaflabiei Borderrud.

Nu că ar fi ceva de obiectat la adresa cefei Anaflabiei, nicidecum. În sine, ceafa ei și coafura ridicată ar fi o imagine înviorătoare, chiar dacă nu mi-aș risca pentru ea viața ca pentru ceafa lui Conny. Problema e că lângă Anaflabia se află Vera, iar lângă aceasta, soția lui Thorkild Thorlacius, iar alături de ea, Thorlacius însuși; în clipa în care îmi ridic privirile, îi întâlnesc ochii ațintiți asupra noastră; iar Tilte nu și-a lăsat vălul, ci l-a ridicat, ca să n-o împiedice să bage la jgheab clătitele.

– Aha, spune Thorlacius, iar apoi, cu voce mai tare: Aha!

Cred că, dacă ar fi apucat să spună al treilea „aha!“, ar fi atras atenția celorlalți asupra noastră, însă în această clipă se petrece ceva neașteptat.

Anume Alexander Finkeblod apare legănându-se ca beat prin local, răsturnând mese și scaune și se prăbușește alături de Thorkild Thorlacius.

– S-a petrecut o crimă, spune el.

Alexander Finøkeblod e o persoană în stare oricând să obțină atenție și ascultare. Acestui talent natural i se adaugă acum faptul că ochii săi sunt cât cepele, părul – măciucă, de parcă și-ar fi vârât degetele în priză, iar alături de el e Baronesse, care are și ea părul măciucă, astfel încât seamănă cu un porc spinos.

Încât are parte de atenția întregului local, inclusiv de a Katinkăi și a lui Lars, cei doi aflându-se la masa învecinată.

– Am fost la doctor, spune el. Azi-dimineață!

Katinka își ia răgazul să înghită ultima bucată dintr-un corn cu scorțișoară.

– Mi se pare o idee excelentă, spune ea.

Pentru mine și Tilte e limpede că, în ciuda amorului, cafelei și

cornului cu scorțișoară, Katinka și Lars au început să se cam sature de ceilalți și poate mai ales de Alexander Bister Finkeblod.

– La ora 5, spune Alexander, m-am trezit cu peristaltica deranjată. Crampe. Primul meu gând a fost: „Antreurile!“, al doilea gând a fost să vă trezesc, domnule profesor! Însă nu știam care e cabina dumneavoastră.

Se pare că Thorkild Thorlacius, de ușurare că n-a fost trezit la cinci dimineața să se pronunțe în privința digestiei lui Alexander Finkeblod, a uitat de Tilte și de mine pentru un scurt moment.

– Așadar, o iau clătinându-mă pe coridoare. Deodată mă aflu în fața clinicii vaporului. Pur și simplu mă prăbușesc prin ușă. Închipuiți-vă ușurarea mea când mă văd în fața unei doctorițe. Îi povestesc detaliile. Cer o consultație. Îmi dau jos pantalonii și mă culc pe pat. Dar ea pare cu totul insensibilă la durerile mele. Îi cad la picioare. Îi iau mâna. E rece ca gheața. Sunt atent la puls. N-are puls, e moartă.

În spatele lui Alexander a apărut acum Bullimilla și, după înfățișarea ei, se poate vedea că sugestia cu antreurile ei ca motiv de indispoziție i-a trezit nemulțumirea.

– Femeia din trăsură, spune Thorkild Thorlacius. Trebuie să fi fost doctorița de pe vapor. Am avertizat-o: sunteți pe moarte, doamnă!

Însă Alexander Finøkeblod încă nu și-a terminat povestea.

– Umblu clătinându-mă pe vapor, chinuit de dureri. Abia pe puntea de comandă găsesc un suflet de om. Un cârmaci. Însă nu mă crede. Totuși îl iau cu mine la clinică. Deschidem ușa. Camera e goală. Cadavrul a dispărut.

Tilte și cu mine schimbăm priviri. Printr-o potrivire fantastică, Alexander a lipsit tocmai când am luat-o noi pe Vibe și am pus-o din nou în coșciug. Asemenea coincidență te poate face să chibzuiești din nou la treaba cu dreptatea cosmică.

– Cer să se facă o cercetare. Lumea râde de mine. Sugerează că aș fi băut prea mult ieri. Așa că am venit aici. Să anunț un deces. Poate o crimă. Cineva a îndepărtat cadavrul.

Doamna Albă se leagănă ușor, am ajuns la cheiul Langelinie, burta vasului vibrează cu un murmur care povestește că a fost coborâtă o punte de debarcare.

Katinka se ridică încet.

– Dați-mi voie să rezum, spune ea. Doctorița muribundă a venit ieri până la punte în trăsură. A urcat pe vas și s-a dus în încăperea frigorifică a restaurantului să se odihnească un pic. Vă amintiți că acolo am căutat-o ieri. Apoi s-a dus la clinica vasului, unde era de gardă, și acolo și-a dat obștescul sfârșit. Iar azi-dimineață a fost luată de acolo.

– Da, spune Thorkild Thorlacius. Așa trebuie să fi stat lucrurile.

– Mai rămâne detaliul de a afla unde e cadavrul, spune Katinka.

– Da, spune Thorkild Thorlacius. E singura mică neclaritate.

De la locul meu, aflat vizavi de el, pot vedea că Thorkild Thorlacius e impresionat de talentul Katinkăi de a corobora faptele. Însă e mai puțin atent la reținuta ironie polițienească din vocea ei.

– Ieri, spune Katinka, după ce Lars și cu mine v-am eliberat din arest, ceea ce azi trebuie să recunoaștem că a fost o amarnică greșeală, v-ați prezentat – aici arată spre Thorkild Thorlacius – drept neurolog. Propun ca de aici, de pe Langelinie, să mergeți cu tovarășii dumneavoastră într-un loc unde să vă fie cercetate creierele. Și cred că ar trebui să-l luați pe dumneavoastră și pe domnul cu freza țepoasă.

La aceste cuvinte face un semn din cap în direcția lui Alexander Finøkeblod.

Din acest motiv își ia o clipă ochii de la Thorkild Thorlacius.

E o imprudență. Evenimentele ultimelor 24 de ore ne-au deschis ochii, Tiltei și mie, asupra faptului că Thorlacius are temperamentul unei *doña* spaniole, amplificat de loviturile pe care i le-a dat în ultima vreme destinul. Și apoi, are un trecut în clubul academic de box.

Într-adevăr, a sărit ca un hopa-mitică să-i ardă Katinkăi una în plex.

Lovitura pornește cu forță. Dacă ar fi ajuns la țintă, Katinka ar fi

avut de furcă. Dar nu ajunge la țintă. Pentru că o mână grea ca satârul cade peste brațul profesorului, oprind lovitura. E mâna Bullimillei.

– Ce-am auzit de antreuri? întreabă ea.

De fapt, nu Thorkild Thorlacius e cel în drept să dea răspunsul, însă totuși răspunde, anume printr-un pumn cu stânga îndreptat spre tâmpla Bullimillei.

Dar nici această lovitură nu ajunge la țintă. Pentru că din spate vine Katinka, înșfacă mâna profesorului, o întoarce la spate și îl apasă peste masă. Cu aceeași mișcare lunecătoare, a și scos un set de cătușe – așa că, pentru a doua oară în 24 de ore, profesorul are mâinile legate la spate.

Tilte și cu mine am citit cu deosebit interes cum în jurul marilor mistici se formează niște modele de sex opus, de pildă femeile din jurul lui Isus, cele din jurul Buddha și cele din jurul fachirului Ejnar Tampeskjælver, care nu iese niciodată fără a fi însoțit de mamă, fiice și cel puțin două jucătoare de top. Tilte și cu mine ne-am spus că e poate vorba de un sistem pus întotdeauna în mișcare când se dezvoltă o personalitate extraordinară, teorie confirmată și aici, la masă, unde femeile din jurul lui Thorkild Thorlacius nu au defel de gând să stea mestecând în liniște plăcinte, când masculul alfa e arestat.

Soția lui, care bea din ceaiul de plante, ronțăind un pesmet, scoate în clipa următoare foc și fum pe nări, aruncându-se asupra Katinkăi și Bullimillei.

Ne folosim de acest moment strategic s-o ștergem. În timp ce ieșim, îl văd pe Lars punând mâna pe brațul secretarei Vera, evident ca s-o împiedice să fugă.

– Nu suport să fiu atinsă, spune Vera.

O spune cu o voce care l-ar fi făcut pe Lars să-i dea drumul, dacă ar fi auzit-o. Dar el e preocupat de acel *catfight* pe cale să se amplifice și să iasă de sub control.

– Dă-i drumul, spune Anaflabia, e secretara mea!

– Poate să-ți fie și cosmeticiană, și persoana care-ți face

cumpărăturile, voi două mergeți la secție să dați declarații.

În acest moment Vera arată cât de serioasă era afirmația că nu suportă să fie atinsă, anume prin faptul că-i arde lui Lars un genunchi în burtă.

E ultimul lucru pe care-l vedem, Tilte, Basker și cu mine, apoi suntem în aer liber, coborând pasarela de debarcare.

---

[45] Mâncare care păstrează armonia spirituală creată de yoga.

[46] Pentru spălături nazale yoga.

Nu doar un comitet de primire ne așteaptă pe cheiul Langelinie, ci și o mulțime de vreo sută de persoane, între care o grămadă de jurnaliști, fotografi, cameramani, ceea ce din nou spune multe despre importanța insulei Finø în general.

Tilte și cu mine suntem pe cale de a dispărea în mulțime, pentru că, dacă am ajuns atât de departe fără a fi recunoscuți de Katinka și Lars, ar fi tragic să se întâmple asta acum; drept care suntem primii care coborâm pe țărm.

Însă am uitat de jurnaliști. Acum se vădește că această categorie socială știe să formeze un zid de apărare ca la fotbal, de parcă Tilte și cu mine am fi avut de bătut o lovitură liberă din interiorul careului, și se reped asupra noastră cu microfoanele ca niște ulii, întrebându-ne cărei confesiuni aparținem și ce așteptări avem de la conferință. Trebuie să recunosc că pentru asta nu eram pregătiți.

În asemenea situație, în care toate planurile făcute mai înainte se prăbușesc, marile sisteme de antrenament spiritual și-ar freca mâinile și ar spune că tocmai aici lumea se arată proaspătă și deschisă, cu tot imprevizibilul ei șocant; budiștii Zen ar spune că trebuie să fim atenți la cum respirăm, hinduiștii Vedanta ar spune că trebuie să ne întrebăm cine trăiește de fapt această catastrofă de neînțeles, iar călugărițele din mânăstirile de prin Andaluzia ale Terezei de Avilla ar spune că trebuie ruga *Facă-se voia Domnului*; într-un fel, Tilte și cu mine facem toate acestea odată.

Însă aici se amestecă uitarea și distracția: uit să-l țin bine pe Basker, care s-a săturat să stea sub draperiile lui Kalle Kloak și-și dorește să iasă și să aibă *a piece of the action*[47]; se zbate, se eliberează și fuge pe pasarelă în sus, ca să ajungă la un loc cu

vedere bună asupra lucrurilor.

Chiar în acest moment, cel mai prost dintre toate, apar Alexander Finkeblod, Thorkild Thorlacius și cele trei femei în cătușe, iar în urma lor, Lars și Katinka.

Lars are un ochi vânăt, care s-a umflat deja atât de tare, încât ar trebui să-i recomande cineva, lui și Katinkăi, să mai aștepte cu nunta măcar cinci-șase luni, cât să scadă umflătura. Însă asta nu-l împiedică să-l vadă pe Basker, iar acum îl vede și Katinka. Îl văd, îl recunosc și trag concluzia că nici Tilte și cu mine nu putem fi departe. Ne zăresc pe amândoi și aici gândurile lor se opresc în loc, tulburate de deghizare. Însă apoi logica îndepărtează orice îndoială meschină, știu că trebuie să fie vorba de noi, cei pe care trebuie să-i păzească și care le-am scăpat cu mai puțin de 24 de ore în urmă.

Până acum, Lars i-a ținut bine pe Alexander Finkeblod și Thorkild Thorlacius, însă acum le dă drumul și o pornește în goană în jos spre noi.

Într-un fel, e frumos, chiar și pentru Tilte și mine, să fim martori la scrupulozitatea cu care își face datoria un detectiv criminalist, chiar și într-o astfel de situație presantă. Acestui zel i se datorează faptul că putem dormi liniștiți noaptea.

Din păcate, tot acest zel slăbește cugetarea la rece. Eu unul nu aș lăsa doi inși ca Alexander Finøkeblod și Thorkild Thorlacius nesupravegheați, cel puțin nu în actuala lor stare de spirit. Pentru că o asemenea mică neatenție poate răsturna carul mare.

Mă întorc spre jurnaliștii din fața noastră. N-au observat mare lucru, iar ceea ce au observat n-au avut cum să înțeleagă. Încă stau și așteaptă un răspuns despre cine suntem Tilte și mine.

– Suntem doar niște cântăreți în cor, spun eu. Îi acompaniem pe cei doi dansatori în transă, Alexander și Thorkild, pe care îi vedeți colo pe scară.

– Au cătușe, spune unul din jurnaliști.

– Ca să nu se rănească la căderea în transă, spun eu.

– Și când intră în contact cu morții, adaugă Tilte.

Nu știm exact cum își împart jurnaliștii timpul după priorități,

însă acum se dovedește că dansul în transă și contactul cu morții sunt foarte sus pe lista acestor priorități, pentru că întregul zid de apărare se pune în mișcare și o ia în sus pe pasarelă, unde-l prinde pe Lars și îl împinge înapoi spre punte.

Aici iese la lumină forma sa fizică superioară, pentru că mătură vreo 5-6 jurnaliști ca pe niște popice și, preț de o scurtă, dar amenințătoare clipă, are cale liberă.

Apoi e blocat din nou de-a binelea. Anume de către *lama* Svend Helge, Gitte Grisanthemum, Sindbad al-Blablab și alaiul lor; pare cu totul întâmplător, parcă ar vrea doar să se uite și ei un pic în jur, dar Tilte și cu mine le vedem chipurile și citim pe ele compasiunea rafinată care e semnul de noblețe al marilor religii.

Suntem pe cale să facem cale-ntoarsă dispărând în mulțime, când primul jurnalist ajunge la Thorkild Thorlacius și-l întreabă cu voce tare dacă e de părere că dansul în transă va fi o temă importantă la conferință și dacă nu vrea să schițeze niște pași pentru spectatori.

Privim fascinați, auzind astfel și cea de-a doua întrebare, adresată lui Alexander Finkeblod, anume dacă a intrat de curând în contact cu vreun mort.

După această întrebare se aude un răcnet, din care rezultă clar că Alexander, neavând mâinile libere, i-a ars jurnalistului un șut. După asta, pe pasarelă izbucnește ceva ce s-ar putea numi îndeobște bătaie generală. Însă, de-acum, Tilte, Basker și cu mine am luat în gură un bețigaș alb și ne-am făcut nevăzuți.

---

[47] În engleză în original: „să intre și el în acțiune“.

Ne strecurăm printre spectatori și lunecăm pe lângă mașinile oprite. Dacă ai stat ca noi pe un vapor cu încărcătură de tipi imprevizibili, și apoi dintr-odată ți se ivește înaintea ochilor lumea largă, îți vine să scoți un chiot de bucurie. Ceea ce ne și pregătim să facem, însă deodată în jurul nostru se închide gheara unei macarale din port, ridicându-ne în văzduh.

În asemenea situație, mulți ar fi aruncat prosopul în ring; nu și eu. Am marcat multe goluri din asemenea poziții, prins între patru fundași care ar fi putut să fie luați la Hollywood pentru rolul lui King Kong, fără a mai fi nevoie de mască. Aveam, poate, o sutime de milimetru pentru a mă întoarce, dar pentru cel cu credință tare o sutime de milimetru e de ajuns: mă întorc și îi trag tipului din spatele meu o lovitură cu piciorul.

Am senzația că trag într-un cauciuc de tractor bine umflat: ceva cedează, dar nu se mișcă din loc și nu se aude nici un sunet. Știu o singură persoană care să aibă asemenea rezistență, fratele nostru Hans.

– Frumușică lovitură, frățioare, șoptește el, și după glas îmi dau seama că atacul meu i-a tăiat totuși răsuflarea, pentru moment.

Apoi deschide portiera mașinii alături de care ne aflăm, ne așază pe bancheta din spate și o luăm din loc.

Cu toate că nu-i vedem lui Hans chipul decât în fugă, e limpede că s-a petrecut cu el o schimbare, ca și cu puterea lui de acțiune. O parte din explicație o avem pe loc, în spate de tot stă cineva cu un pulover și niște teniși cunoscuți: e cântăreața brun-cafenie din Piața Blågård.

– Cu Ashanti v-ați mai întâlnit, zice Hans.

Când a spus asta, vă spun cinstit că am simțit o împunsătură în inimă. Deși sunt altele la ordinea zilei, deși mergem de-a lungul Langelinie, iar asupra trecutului, cât și asupra viitorului plutesc o mulțime de întrebări care au nevoie de răspuns, pe mine mă preocupă momente întregi altceva. Fiindcă, rostind numele „Ashanti“, Hans l-a pronunțat cum îmi spunea cândva mie numele iubita mea cea dusă de vânturi, Conny adică, într-un mod inconfundabil, care nu e posibil decât atunci când cineva simte dragoste adevărată.

Între timp, e la fel de sigur pe cât e în biserică aminul că, în această scurtă perioadă, între cântăreață și fratele nostru s-a petrecut ceva care l-a dat lăuntric peste cap, aducându-l în bună parte din stele din nou pe pământ, îndrăgostindu-l fără cruțare. Și, în ciuda faptului că atât Tilte, cât și eu i-am dorit mereu asta din inimă, realitatea se vădește acum, că ne aflăm înaintea ei, cutremurătoare. E limpede că n-am luat niciodată în serios gândul că așa ceva chiar s-ar putea întâmpla. În sinea mea, mi-am închipuit mereu că Hans îmi va purta de grijă până la capătul zilelor, iar acest capăt al zilelor e acum dintr-odată aproape, ceea ce nu-mi place deloc, mă arde la inimă.

Ne aflăm într-un Mercedes, ceea ce, după întâmplările din ultimele zile, începe să ni se pară de la sine înțeles; cotim spre podul Langelinie. Hans trece peste banda de bicicletă până pe gazon, apoi oprește. Tilte și cu mine ne ghemuim în mașină, privind prudent în față: vedem taxiuri trecând, apoi limuzinele care i-au luat pe Gitte, *lama* Svend-Helge și Sindbad al-Blablab, o mașină funerară cu sicriul Vibei, două de poliție și o dubă neagră cu ferestre zăbrelite, dindărătul cărora poate fi zărită umbra lui Alexander Finøkeblod: privind țintă în față, cu aerul că pune ceva la cale, de pildă să reteze dintr-o mușcătură zăbrelele și să se repeadă asupra trecătorilor întâmplători.

– Trebuie să ajungem pe Toldbodgade, Hans, băiete, zice Tilte. Se află oare asta într-o parte a galaxiei unde poți nimeri fără

navigare astronomică?

O mică tachinare, o glumă, ai zice. Dar dincolo de suprafața nevinovată aud și altceva: Tilte are față de Hans și frumoasa lui aceleași sentimente ca mine. Ne bucurăm din inimă pentru el. Și ne-am mai pricopsit cu o problemă care trebuie rezolvată înainte să ducem acasă copilăria fericită și s-o așezăm lângă restul trofeelor.

Mergem de-a lungul Esplanadei, Tilte face semn, oprim; coboară, intră într-un chioșc și iese cu o cartelă SIM, ceea ce reprezintă o faptă plină de atemporală înțelepciune: fiindcă, deși a avut parte de o dimineață încărcată, la talentul ei, Katinka va descoperi repede că-i lipsește telefonul și va bloca numărul.

Tilte se așază lângă mine. În clipa în care Hans e gata să pornească, vedem amândoi în același timp ceva ce ne face să spunem într-un glas: Așteaptă!

Esplanada e o stradă elegantă și e clar că reprezintă ținta excursiilor *Asociației pentru înfrumusețarea capitalei*, când umblă prin oraș. S-ar părea că membrii asociației zăbovesc în plimbările lor prin fața clădirii aflate în spatele nostru, pentru că iradiază o noblețe bine întreținută, care și pe noi, cei obișnuiți cu casa parohială, ne face să ne simțim precum fetița cu chibrituri, cu toate că ne aflăm într-un Mercedes.

Spre stradă, clădirea are o ușă de sticlă, lată cât una de garaj, iar lângă ea se află o placă de marmură care ne atrage atenția, întrucât poartă gravat numele *Bellerad Shipping*.

Greu de explicat cum de Tilte și cu mine acționăm acum asemenea unor înotători de sincron, pot doar să spun că suntem conduși de sentimentul de a ne afla în armonie cu un scop mai înalt și cu vasta noastră experiență de a ne croi calea până și în cele mai inaccesibile locuri, din vremea vânzării de lozuri pentru beneficiul Clubului de Fotbal Finø.

– Dai trei metri înapoi, îi spune Tilte lui Hans. Apoi cobori și ne deschizi portierele lui Peter și mie. Când coborâm, ne saluți și pe urmă deschizi pentru noi ușa de sticlă.

După cum am spus, s-ar părea că Hans a trăit o evoluție impresionantă, însă copacii nu cresc până la cer, iar el încă n-a ajuns la stadiul avansat în care poți începe să te gândești că ți-ar putea trece prin minte să o contrazici pe Tilte. Așa încât dă mașina înapoi, coboară, deschide portiera și salută. După care ne deschide ușa de sticlă.

Ajungem în holul recepției. La o masă stă o doamnă între două vârste, așa, la vreo treizeci de ani, de tipul celor cunoscute în marile religii, unde păzesc ceva prețios cu un hanger *gurka*[48] sau cu un paloș de flăcări.

Însă acum a depus armele, din cauza Mercedes-ului, a salutului lui Hans și a poziției lui de „drepți“, ca să nu mai vorbim de perdelele lui Kalle Kloak, drapate pentru Înalta Vedanta.

Pentru asemenea situații, Tilte și cu mine avem o împărțire a muncii. Eu croiesc o breșă prin apărare, iar Tilte, mai în spate, prinde ricoșeurile.

Mă uit în jur, în căutare de inspirație. Pe pereți atârnă tablouri cu vapoarele armatorului. Primul lucru care poate fi observat e că nu sunt niște iole pentru copii, ci cargouri și mari petroliere, începând de la o sută de mii de tone sau chiar mai mult. Apoi sar în ochi numele. Vapoarele se numesc, de exemplu, *Mătușa Lalandia Bellerad*, *Unchiașul Gavørn Bellerad* și *Unchiul Makler Bellerad*.

Din această informație trag două concluzii: vasele armatorului Bellerad nu navighează cu nuci de cocos sau cu turiști pe râul Gudenå[49]. Ci cu petrol și marfă grea prin Golful Persic. Iar Bellerad e o persoană mândră de propria-i familie și în bune relații cu ea.

Mă aplec spre păzitoarea pragului:

– Sunt de la Ambasada Arabiei Saudite, spun eu. Cu mine se află prințesa Til-te Aziz. Am venit să-i spunem lui Bellerad că i-a fost conferit ordinul „Regele Abdul Aziz“.

Lângă femeie, trei bărbați cu spatele la noi sunt pe cale să studieze o hartă a lumii de pe perete. Acum se întorc încet către Tilte și mine.

Doi dintre ei, roșii în cap și îndesați, emană ceva ce-mi induce o

clipă gândul că Tilte și cu mine poate n-ar fi trebuit să ne urmăm impulsul superior și ar fi fost mai bine să rămânem afară, în mașină.

Însă bărbatul din mijloc e cel care ne atrage acum cel mai mult atenția. Știm că e însuși armatorul Bellerad, iar dacă mă întrebi de unde am putea ști asta, îți voi răspunde că, dacă te vei afla într-o bună zi înaintea lui Hannibal sau a Anaflabiei Borderrud sau a lui Napoleon, așadar a unuia din marii generali ai istoriei, nu vei avea nici o îndoială.

Partea bună a situației e că avem avantajul atacatorilor. Bellerad, cei doi tipi roșii în cap și femeia cu paloș de foc au rămas paf. Așa încât Tilte și cu mine putem să ne bucurăm de prima impresie autentică în privința psihologiei armatorului.

Observăm trei lucruri: primul, că Bellerad seamănă cu cei mai mulți oameni, începând să vibreze interior când aude că i-a fost decernată o medalie neașteptată, pe care ar putea s-o arate mătușii Lalandia, unchiașului Gævørn și unchiului Makler.

Al doilea, că e unul care, după o viață de om, știe că, atunci când cineva dăruiește cuiva ceva, cel dintâi e conștient că poate căpăta îndoit înapoi, iar acum se pune întrebarea ce scrie cu litere mici pe reversul acestei medalii.

A treia informație extrasă de Tilte și mine direct din autenticitatea impresiei e că insul Bellerad are ceva de ascuns. Atenție, nu e vorba de unul dintre secretele obișnuite, de mărime medie, cum avem cu toții: secretul lui e unul mare și plin de mânie. Tilte și cu mine avem impresia că ne aflăm în fața unui bătrân elefant alungat din turmă din pricina purtării agresive și care acum, vrând-nevrând, face mină bună, dar de fapt așteaptă prilejul să se răzbune.

– Medalia va fi înmânată la Marele Sinod, spun eu. Cu pupături pe obraz din partea regelui. Și a prințesei.

Tilte și cu mine ne retragem cu spatele spre ușa de sticlă. Bellerad și cei doi îndesați nu sunt indivizi cărora să le poți întoarce spatele. Hans ne deschide ușa, apoi portiera mașinii, salutându-ne,

se așază la volan și o luăm din loc.

Privesc o singură dată în urmă. Au ieșit toți patru pe trotuar și se holbează după noi.

Ne continuăm drumul pe lângă clădirile de birouri și alte ținte ale *Asociației pentru înfrumusețarea capitalei.* Tilte face semn, cotim la stânga. Suntem tăcuți și gânditori, sperând că Bellerad n-a băgat de seamă spargerea corespondenței de către părinții mei, fiindcă nu arată deloc ca unul care ar privi în liniște sufletească niște străini citindu-i scrisorile, ci mai degrabă ca unul ce ține pregătită pentru asemenea ocazii o *Bazooka*.

Recunoaștem un fost hambar care, după o amicală dotare de două sute de milioane, a devenit un loc ce trebuie privit doar de afară și de departe, dacă nu ai scris pe cec supercifra cuvenită, de șase numere. Mașina pătrunde într-un garaj subteran și oprește la o poartă zăbrelită și codată. Tilte introduce un cod din mobilul Katinkăi, poarta se deschide și ne trezim într-un subsol de mare clasă; cu ceva istețime, locurile de parcare ar putea fi închiriate drept camere de hotel, dacă li s-ar pune pereți despărțitori și paturi. Parcăm și luăm un lift plin de oglinzi și de lemn nobil, care țâșnește în sus ca un proiectil și frânează ușor ca puful de pinguin; apoi ne găsim pe o platformă de trepte, cu orhidee în bazine de marmură. Dintr-un asemenea vas extrage Tilte o cheie și ajungem în micul apartament de două camere pe care l-a împrumutat de la o cunoștință.

Adevărat că sunt două camere. Dar ce n-a spus Tilte e că fiecare cameră măsoară o sută de metri pătrați. Și, ca să nu se simtă totuși omul strâmtorat, mai e și o terasă pe toată lungimea apartamentului, cu vedere spre port și albastrul apei.

Mobilele apartamentului arată de parcă ar fi fost semnate personal de designer chiar ieri, căci totul e nou-nouț, n-a fost timp nici măcar de agățat tablouri pe pereți.

Mai întâi îmi vine s-o întreb pe Tilte de la cine a împrumutat palatul, dar apoi coboară asupra mea un gând ca o pătură neagră de nori: ce-ar fi ca Tilte să-l fi împrumutat de la un admirator; cu un

admirator care are asemenea gusturi, lucrurile ar putea deveni serioase. Ceea ce ar însemna că într-un an Tilte ar putea fi logodită, măritată și dusă de-acasă. N-ar mai lipsi decât să-și găsească și Basker o drăguță de cățelușă cu care s-o roiască și aș rămâne singur singurel; mama și tata ca intrați în pământ, frații pe calea înmulțirii, în urmă și cu totul părăsit rămâne Peter Finø.

Ne-am așezat, unul lângă altul, pe mobilele stilate. Ashanti se ridică acum, tăcută, și se îndreaptă spre celălalt capăt al apartamentului, unde spațiul dă spre o bucătărie deschisă. Deși nu spune nimic, simt de ce pleacă, vrea să ne lase singuri pe noi, frații; discreție care ne face s-o îndrăgim încetul cu încetul, chiar dacă poate a venit să ne răpească fratele mai mare.

Și totuși mi-e inima grea. Nici unul dintre noi nu zice nimic; sentimentul se întețește, a-l numi jale nu e prea mult, iar motivul e pe cale să se vădească. Devine dintr-odată clar că Tilte, Hans și cu mine nu vom fi mereu și pentru totdeauna împreună. Treaba cu Ashanti și Hans e începutul, dar lucrurile nu au de-a face doar cu îndrăgostirea. Dintr-odată simțim că vom ajunge cândva la capătul zilelor, vom muri – întâi unul dintre noi, apoi ceilalți.

Vei spune, poate, și ce-i cu asta, toți oamenii știu că mor; e drept, dar de obicei oamenii știu asta cu mintea. Faptul că vom muri nu se află nicicând aici și acum, e legat de viitor și foarte departe, încât aproape nu poate fi văzut, deci nici luat în serios.

Dar în această clipă el se află dintr-odată aici și acum.

Știu că ți-e cunoscut acest sentiment și ție, toți l-au trăit cândva. Nu știu de unde vine, dar privesc mâna lui Hans pe spătarul scaunului, mare și oarecum pătrățoasă, arsă de soare, și deodată înțeleg că va veni o zi în care această mână nu mă va mai cuprinde spre a mă ridica în văzduh, să pot privi lumea de sus.

Mă uit la Tilte. Are chipul bronzat, deși suntem abia în aprilie, a moștenit asta de la mama. Nu se citește vreo vârstă pe el, uneori n-ai putea spune dacă are șapte, șaisprezece sau șase sute de ani, fiindcă ochii ei par să vadă mereu dincolo de un timp foarte îndelungat. Și apoi curiozitatea asta, vrea să știe tot despre ceilalți;

și le arată asemenea bunătate, deși nu prea fin cioplită, dintr-o bucată, o bunătate atât de mare, încât n-a fost întrecută decât de a străbunicii, iar ea avea nouăzeci și cinci de ani când a ajuns în noua ei formă.

Cândva voi privi pentru ultima dată în această bunătate și în ochii totodată obosiți, devin conștient de asta. Iar inima mi se îngreuiază din ce în ce, de parcă acea ultimă dată ar fi și sosit.

Dar apoi se întâmplă ceva atât de tăcut și de nevăzut, că nimeni nu bagă de seamă. Rămân așezat, asta e, nu mă pot îndepărta de jale și teamă.

În mod normal, e insuportabil. Destul să știi cu capul că trebuie să mori, dar să mai și simți cu inima, zău așa, de obicei omul nu poate să rabde asta. Nici eu, că n-am mai mult curaj ca tine. Dar, când ai o soră cu care ai început să cercetezi drumul spre ușă, suplimentând cu studii teologice pe net și la biblioteca din Finø, vine clipa când nu mai poți să închizi ochii și să mergi prin beznă; pentru mine se pare că această clipă a sosit acum.

Ceea ce înseamnă că-i las oarecum loc acestui cumplit sentiment. Când faci asta, apare întâi imaginea morții; din nu știu care motiv, mă văd murind primul. Văd concret cum zac într-un pat, iar Hans și Tilte își iau rămas bun de la mine.

Habar n-am de unde vin imaginile astea, la paisprezece ani e greu să te vezi murind de ceva anume, poate va fi din cauza accidentărilor de la antrenament, fiindcă jocul la un asemenea nivel ca al primei echipe a Clubului de Fotbal Finø are, desigur, prețul său.

Cu toate că, dacă e să fiu cinstit, nu e chiar adevărat: pentru accidentările mele fotbalistice n-a fost niciodată nevoie să merg la secția de terapie intensivă a spitalului din Finø și nici să iau asta în calcul, fiindcă totdeauna am dansat peste atacurile prin alunecare ca zânele peste crinii de câmpie, n-am avut niciodată ceva mai serios ca o întindere de mușchi. Așa că de unde vine imaginea topirii mele pe patul de moarte, nu știu, dar mă văd luându-mi rămas bun de la Hans și Tilte, îmbrățișându-i și mulțumindu-le că

mi-a fost dat să-i cunosc; privesc pentru ultima oară mâinile pătrățoase ale lui Hans și ochii prietenoși ai Tiltei, iar apoi privesc în ochii sentimentului de a muri.

Dacă faci asta, lucrul devine și mai adevărat. E ca și cum s-ar întâmpla chiar aici și acum, în apartamentul de lux de lângă portul Copenhaga, în plină zi cu soare strălucitor.

Nu încerc să mă consolez cu o salvare în ultima clipă. Nu mă consolez că, desigur, aici doar se stinge lumina, dincolo mă așteaptă Isus sau Buddha sau cine o fi, cu un zâmbet larg și o aspirină, povestindu-mi că n-o fi chiar așa rău. Nu-mi închipui nimic, simt doar despărțirea de care nimeni nu poate să scape.

În clipa în care simți că pierzi de fapt totul, că nu rămâne nimic în urmă de care să te prinzi, se întâmplă ceva. Cunosc asta, e un lucru oarecum neînsemnat, care nu bate la ochi, de aceea nici lesne de descoperit, așa că mai bine să ți-l arate alții, mie mi-a fost deslușit de Tilte, și îți spun: în acea clipă apare un licăr de fericire și libertate. Nu se schimbă nimic, stai unde ai stat tot timpul, nu vine nimeni în ajutor, vreun serafim, înger, hurie, Fecioară sfântă sau sprijin ceresc. Stai pur și simplu și privești în ochi realitatea că trebuie să mori și îți dai seama cât de mult îi iubești pe cei pe care trebuie să-i pierzi, iar apoi se întâmplă: o foarte scurtă clipă, totul e de parcă timpul nu s-ar mai scurge. Sau mai degrabă: n-ar exista. De parcă Langelinie, Copenhaga, Zeelanda ar fi o cameră într-un înveliș, pentru o clipă învelișul dispare și mai mult nu se întâmplă, sentimentul de teamă și ferecare dispare, simți libertatea. Simți că există un anumit fel de a fi în lume, această lume care nu trebuie să moară și unde n-ai teamă, fiindcă, de fapt, în sine, sentimentul de libertate nu dispare nicicând. Sigur că vom muri – și Hans, și Tilte, și fragilul meu corp de fotbalist. Dar există ceva pentru care nu ai cuvinte, dar de care ai parte și care nu moare nicicând: acest sentiment.

În această clipă mă aflu în pragul ușii. Iar ușa, de fapt, nu există, pentru că ar fi un loc, or, ea e peste tot. Și nu ține de o religie, nu cere să crezi în ceva, să te rogi la cineva sau să urmezi o anumită

religie. Cere numai trei lucruri: Să-ți simți inima. Să fii o clipă gata de a accepta totul, chiar amănuntul nedrept că trebuie să mori. Și să rămâi cu totul liniștit, o clipă, văzând mingea rostogolindu-se în poartă.

E ceea ce trăiesc eu acum, în apartamentul de două camere de la etajul cinci.

Văd că și Tilte trăiește ceva asemănător. Despre Hans nu sunt foarte sigur, pe moment darurile lui sufletești sunt mărginite, mă îndoiesc că ar avea loc pentru vreo revelație, totul arată că a fost umplut cu totul de cântăreață.

Durează numai o clipă și, cum am spus, e foarte discretă, nu-i ceva despre care să scrii acasă, vreo sărbătoare, culori. Doar ideea că, dacă poți privi drept în sentimentul că vei muri, vei găsi o eliberare, o ușurare.

Acest sentiment apare acum, apoi dintr-odată dispare. Ashanti a venit lângă masă, a făcut pentru fiecare dintre noi un sandviș.

– Poftă bună, ne urează. Sau, cum se zice la noi, în Haiti: *Bon appetit!*

---

[48] Cuțit curbat din Nepal.

[49] Cel mai lung râu din Danemarca, 176 km.

Îmi pare rău că trebuie să spun asta, dar societatea daneză a bunăstării nu e împărțită în mod echitabil. În anumite locuri lipsește cu desăvârșire, de exemplu în jurul meu, unde pândește mereu moartea prin înfometare.

Nu știu din ce cauză e astfel, poate din cauza vârstei, sau a efortului la antrenament, poate am în sistemul intestinal un parazit necunoscut, dar mi-e întruna foame. Așa a fost mereu. Când eram mic și îmi spuneam rugăciunea de seară, îmi închipuiam deseori că Isus îmi face un sandviș; cu talentul lui pentru *catering*, mă gândeam eu, mamă-mamă ce sandvișuri ar fi în stare să facă!

Un asemenea sandviș ne pune acum Ashanti în față, probabil a făcut înainte cumpărăturile, acum le-a pregătit, iar asupra mesei se pogoară o atmosferă de profundă sărbătoare.

Pâinea e din aluat proaspăt, cu maia conținând lapte. Și, vă rog să mă scuzați, dar sunt nevoit să spun chiar aici, la masă, că pielea capului lui Conny are aceeași mireasmă. Coaja e sfărâmicioasă ca sticla, miezul, pufos și elastic, cu găuri mari.

Se consideră neelegant să-ți cercetezi sandvișul, însă nu mă pot abține. Ridic capacul, partea de sus a baghetei, și mă uit înăuntru la Sfânta Sfintelor: mai întâi, felii de unt tăiate cu partea groasă a tăietorului de brânză. Apoi e un strat de maioneză care miroase a usturoi, lămâie și o mirodenie tropicală pe care trebuie s-o fi adus din junglele pline de febră din Haiti. Apoi, diferite frunzulițe de salată, purpurii, amare, crețe, crocante, iar între ele felii proaspete de ton din Marea Nordului, din specia capturată pe lângă Finø, ușor prăjite, iar în locurile unde se rup se întrezărește interiorul rozaliu. Inele de ceapă roșie subțiri ca foaia de hârtie și niște capere mari –

care să-mi spui mie cuțu și să mă ia gaia dacă n-au fost marinate în ulei de măsline. Iar deasupra strălucesc icre de somon, mari, portocalii, care se sparg în gură una câte una, lăsând gustul Mării Posibilităților.

Mulți bucătari și multe specialiste în sandvișuri s-ar fi oprit aici, pentru că mâncarea are deja o înălțime de zece centimetri; dar antilopa cântătoare a avut puterea să mai îndrăznească un ultim pas: pe partea de jos a jumătății de sus a baghetei vine un nou strat din maioneza caraibiană, în care au fost îngropate bucăți mici de măsline fără sâmbure și ardei iute roșu și verde.

Ansamblul are o tentă artistică, merită o plecăciune, pentru că, deși sunt acolo destule calorii să bagi echipa Finø AllStars în prima ligă, e aranjat cu o lejeritate de parcă toate cele cinci sandvișuri sunt pe cale să-și ia zborul pe geam și să facă un tur de onoare cu pescărușii deasupra portului.

Ashanti ne pune în față și câte un pahar înalt, în care toarnă apă de izvor îmbuteliată în Finø, cu un foarte ușor văl perlat carbogazos natural, iar după ce umple câte un pahar, îl privește o clipă în ochi pe cel căruia i-a turnat.

Eu sunt ultimul și, în timp ce mă privește în ochi, parcă ar observa ceva de care și eu îmi dau seama abia în această clipă. Anume că sunt cel mai tânăr. Și, cu toate că am privit în adâncul existenței, mi-am pierdut de două ori părinții, joc într-o echipă selectă și am văzut o mare iubire răsărind și apunând precum soarele deasupra insulei Finø, am doar paisprezece ani. Și dacă e ceva de care să ai nevoie în această situație, e să te înțeleagă o femeie ca Ashanti și să-ți facă un sandviș care să alunge, pentru un timp nedeterminat, moartea prin înfometare, iar apoi să te privească într-un mod pe care l-aș numi grijuliu.

În cele din urmă se așază lângă noi. Am ajuns la momentul răspunsului la câteva dintre marile întrebări.

– Vă mai amintiți, desigur, că i-am dat numărul meu de telefon lui Ashanti, cu puțin înainte să ne despărțim, zice Hans.

Tilte, Basker și cu mine îl privim inexpresiv. Suntem prea delicați să-i mai amintim cum a ajuns ea de fapt la acel număr.

– M-a sunat peste o oră; eram în Klampenborg, înhămam caii. M-am dus imediat să o iau. De atunci nu ne-am mai despărțit.

– Mi-a citit poeziile lui, zice Ashanti. Pe dig, în portul Skovshoved.

Faptul că nici n-am crâcnit spune multe despre stăpânirea noastră de sine, a mea și a Tiltei. Multe femei s-ar fi aruncat în apa portului ascultând poeziile lui Hans, doar să nu trebuiască să le mai audă. Dar femeia asta, nu. Ceea ce arată cât de profundă e iubirea pe cale să se dezvolte sub ochii noștri.

– E preoteasă, zice Hans.

Are glasul încărcat, pe de o parte de maioneză, pe de alta de admirație.

– A religiei Yoruba. A crescut în Haiti. Dar merge aici la Universitate. La conferință o să danseze…

– Sfintele dansuri Santeria, zice Ashanti.

– Care pregătesc călătoria ieșirii din trup, zice Hans.

Tilte și cu mine ne mai uităm o dată, ceva mai atent, la Ashanti. Chiar și felul cum mănâncă ar fi făcut-o să plângă de încântare pe Ifigenia Bruhn, conducătoarea institutului de dans cu același nume din Piața Finø. Noi n-am văzut-o dansând, dar am văzut-o mergând, și nu în ultimul rând prin odăile acestei locuințe; are un mers că nu te-ai mira dacă ar fi făcut un mic ocol pe pereți, spre a se plimba un pic și pe tavan. Personal, nu m-aș grăbi să părăsesc asemenea corp,

dacă ar fi al meu. Dar fiecare caută ușa în felul lui, hai să nu ne mai băgăm nasul în toate.

– Mașina de unde o ai? întreabă Tilte.

– Am împrumutat-o, răspunde Hans. De la patronul meu. E plecat într-o călătorie, n-o să-i simtă lipsa. Ce nu știi e ca și cum n-ar fi.

Asta ne cam face să înghițim cu noduri. Încălcarea legii e ceva de care Hans poate a auzit, dar n-a luat lucrurile în serios. Nimeni nu l-a văzut nici măcar trecând pe roșu în Finø – și asta nu doar pentru că la noi pe insulă nu sunt semafoare. Iar acum, să fure un Mercedes!

A trecut o oră; Tilte și cu mine am povestit pe scurt, dar în amănunt, cele petrecute. Am pus pe masă tăieturile de ziar și chitanțele din sertar și, în timp ce povestim, în Hans începe să lucreze ceva, până când se ridică, de parcă ar vrea să spargă – poate doi-trei pereți de susținere; se vădește acum ceva rar la el, ce-am mai văzut în doar unele seri, când niște turiști au încercat să se ia de el și însoțitoarele sale. Dar altfel, nu. „Blând ca un miel“ ar fi expresia care acoperă pe mari porțiuni ale drumului psihologia fratelui meu mai mare.

Nu și acum; s-a întâmplat ceva. Iar când aude toate noutățile despre părinții noștri, se întâmplă mai mult, se ridică în picioare.

– Plănuiesc un furtișag, zice el. De odoare religioase. Care pentru mulți oameni înseamnă ceva.

– Însă un lucru i-a făcut să-și schimbe planul, intervine Tilte.

– Vor să iasă în față, zice Hans. Dacă și-au schimbat planul, e fiindcă au găsit ceva mai lucrativ. Nu sunt de acord să-i ajutăm. Găsesc că lucrurile trebuie lăsate să curgă, oricum dau pe dinafară.

Acum vorbește și Ashanti; trebuie să te concentrezi pentru a pricepe sensul, pentru a nu fi absorbit de voce.

– Nu i-am cunoscut pe tatăl și mama voastră, spune ea. Dar mi-am dat seama că-i iubiți. Asta e hotărâtor. Când iubești pe cineva, nu trece.

Acum, că a luat frunza de la gură, se poate vedea de ce a ajuns

mare preoteasă, poate să convingă fără probleme o comunitate întreagă.

Cel puțin pe Hans l-a convins, se așază la loc.

Deodată sună telefonul Tiltei, care de fapt e al Katinkăi, dar cu o nouă cartelă SIM.

Răspunde, ascultă, pe chip i se așterne gravitatea. După nici un minut, convorbirea se încheie, pune telefonul jos.

– Era Leonora, zice ea. Își face griji. Trebuie să ne întâlnim într-un sfert de oră.

Institutul pentru studiul budismului se află în Piața Nikolaj, chiar în spatele bisericii cu același nume; totul respiră aici pace și idilă. În piață, lumea de la mesele cafenelelor degustă acea specială mixtură daneză între arsuri de soare gradul doi pe față și degerături la degetele de la picioare, pentru că la soare sunt 27 de grade, iar la umbră și sub mese cifrele sunt cu minus. Afară, clădirea seamănă cu o casă plină până-n pod cu amintiri despre istoria Danemarcei; intrarea pare o ușă de biserică, iar pe o placă prinsă de zid, litere aurite vestesc că aici a trăit până la timpuria sa moarte, Anno Domini 1779, vestitul poet danez Sigurd Skallesmækker[50].

Dar înăuntru e altă mâncare de pește. Suntem primiți de un călugăr mărunt, îmbrăcat în roșu, care ne conduce printr-un portic cu coloane, în jurul unei grădini interioare cu fântână țâșnitoare, și la fiecare colț se află un paznic. Tilte ne-a povestit în mașină că Leonora i-a spus despre locul cu pricina că ar fi deopotrivă un fel de mânăstire și universitate, aici urmând să locuiască în timpul conferinței Dalai Lama și cel de-al șaptesprezecelea Karmapa[51]; de aceea e plin de pază: cea daneză – probabil bunii prieteni ai lui Lars și ai Katinkăi de la Serviciul de Informații – purtând ochelari de soare și aparate de recepție la urechi, iar cea tibetană constând în niște tipi înalți ca jucătorii de baschet americani și lați ca o poartă de fotbal.

Cu toate astea, locul are o atmosferă care te face să-ți dorești să devii călugăr; așa mi se întâmplă mereu, iar după plecarea lui Conny sentimentul a devenit și mai copleșitor; dacă voi găsi cândva o mânăstire cu o echipă puternică, mă voi gândi serios la pasul ăsta.

Dar ar trebui să fie și în relații bune cu o mânăstire de maici din apropiere, fiindcă, deși, desigur, după Conny nu se mai pune pentru mine problema alteia, voi rămâne pe veci singur, omului nu prea-i vine să renunțe de bunăvoie la societate feminină.

Suntem conduși pe scări și coridoare într-o cameră de unde se poate privi peste acoperișul bisericii Nikolaj; la masă, Leonora stă cu computerul în față; dar nu arată deloc a voioasa expertă în consiliere pe care o știm.

Aruncă o privire fugară spre Ashanti, dar Tilte și cu mine dăm din cap aprobator. Apoi ne așezăm în semicerc înaintea ecranului.

– În general, când ștergi ceva dintr-un computer, spune Leonora, de fapt nu ștergi, chiar dacă alții așa cred. Sunt șterse niște *File Pointers* sau adrese electronice, dar informația în sine rămâne în altă zonă de adrese. Lucrul ăsta, părinții voștri nu l-au știut. Adică ora pe care au șters-o exista mai departe, ascunsă, dar intactă.

Imaginea spațiului de expoziție apare pe ecran, e zi, poți vedea meseriașii lucrând la vitrine și la un podium din fundal. Leonora lasă imaginile să curgă în viteză normală. Pe salopetele muncitorilor poate fi citit numele firmei, pur și simplu simți că atmosfera e diferită de a altor locuri de muncă, toți poartă mănuși albe, lucrând în tăcere și precis ca niște tehnicieni de laborator. Se poate vedea cum fac în urmă curat, și când spun „curat“ s-ar putea măsura și cu mine. După ce au dat cu aspiratorul, șterg cu o cârpă de microfibre, iar apoi nu berică beau, ci o apă minerală ușor acidulată; nu varsă nici un strop, iar când pleacă, iau sticlele cu ei. Apoi spațiul rămâne părăsit în lumina apusului.

Leonora dă înainte pe repede, lumina dispare.

– E noapte, zice ea, cu puțin înainte de ora trei.

În încăpere pătrunde doar o brumă de lumină, de la lună sau poate de la lămpile din curtea castelului. Pentru un aparat de filmat obișnuit n-ar fi îndestulătoare, dar pentru *Voicesecurity* nu intră în discuție decât cel mai bun echipament.

Suntem copleșiți de un smerit respect. Vedem ora pe care părinții noștri o șterseseră și pe care Leonora reușise să o

recupereze.

Înainte să se afle cu adevărat în încăpere, siluetele nu se văd, au intrat fără zgomot, primul semn e o lumină albă slabă peste unul dintre pătratele negre, care marchează deschizăturile în care pot fi retrase vitrinele la nevoie. Apoi se aude din întuneric un glas:

– Henrik! Mi se pare că sunt șoareci!

E vocea unei femei care și-a pierdut răsuflarea.

– Exclus, scumpo. Ce ai simțit erau niște șobolani. Or, șoarecii și șobolanii nu sunt practic niciodată…

Nu se vede chipul, doar un ciuf blond, așa că atenția se îndreaptă asupra vocii. E plină, bărbatul ar putea fi angajat oricând ca tenor liric lejer în corul bisericii din Finø. Și n-ar mai trebui să umble prin beznă pe la trei noaptea. Dar n-apucă să spună ce avea de zis până la capăt, pentru că femeia începe să țipe, desigur din cauza șobolanilor.

Acum se ivesc în cameră încă două persoane.

– Ibrahim, totul e la locul său?

Întreabă Henrik. Ibrahim cloncăne:

– Totul la loc! Întâi mic bum, cutii se scufundă în pivniță. Ajung acolo, mare bum. În pivniță. Abia auzi. Dar eficient.

– Nu putem să păstrăm ceva, Henrik?

Era femeia. Care poate fi acum bine înțeleasă. După spaima cu șobolanii.

– E un principiu, Blizilda. Divinul cere să te iei pe tine însuți înapoi. Cine distruge din propria-i vină ajunge în iad. Mama spunea odată…

– În orice caz, vreau în loc alți pantofi. Uite cum au ajuns tocurile.

Nu poți să nu compătimești cu Henrik, probabil că a fost întrerupt destul de des. Dar acum e limpede, chiar și în beznă, că de data asta e pe cale să-și piardă răbdarea.

– Aș spune că, dacă e cineva atât de chior încât să încalțe într-o asemenea misiune pantofi cu toc, e…

– Chior ai spus, Henrik? Am auzit eu bine? Atunci…

Printr-o mișcare în umbră se poate vedea în încăpere un al treilea bărbat, care i se adresează cloncănitorului Ibrahim.

– Dar diamantele nu sunt foarte tari? Putem fi siguri că nu rămân nedistruse, ca să facă apoi mișto de noi?

E o voce mai deschisă, cu accent străin, dar a vorbit în daneză atât de frumos și corect, încât Alexander Finkeblod s-ar fi bucurat.

Ibrahim chicotește.

– Cumplit tari. Dar la explozie, temperatura în cameră închisă foarte înaltă. Zece mii grade. Diamantele se evaporă. Abur de diamant. Piroliză. Tehnică pură. Când deschid ei, nimic. Poate niște sclipici pe perete. Dar altfel, doar ceva praf negru, pentru aspirator.

Se lasă liniște. Atmosfera e iarăși bună. Din nou apare ceva luminos în beznă, o batistă. Henrik își șterge ochii.

– Îmi pare rău, zice el. E atât de mișcător. Aici m-am jucat când eram copil…

Mai vrea să spună ceva, pesemne despre mama sa, dar apoi se îmbărbătează.

– Să ne rugăm.

Rugăciunea e o mormăială amestecată, cele patru persoane nu se roagă împreună, ci fiecare pentru sine. Durează poate o jumătate de minut, apoi se lasă tăcerea.

Apoi pleacă. Pe cât de puțin i-am văzut venind, pe atât de puțin îi vedem plecând; spațiul e dintr-odată gol, de parcă nu fusese nimeni acolo niciodată.

Stăm tăcuți multă vreme. Apoi Hans rostește ceea ce gândesc toți. Pentru el, un rol nou, dar e foarte limpede că fratele meu mai mare a avut parte de o dezvoltare razantă.

– Vor să arunce în aer odoarele. Sunt teroriști!

Apoi o privește pe Ashanti. Și își dă seama că ea va fi în apropiere când va avea loc o explozie.

Poate că în Haiti au într-adevăr dansatori în transă fantastici. Dar nici ai noștri din Finø nu-s de colea. Ceea ce demonstrează în acest moment Hans, care se ridică, ochii îi strălucesc, e în transă – de genul *bersærker*[52]. Mâinile i se deschid și se închid de parcă ar

căuta ceva, de pildă niște bolovani pe care să-i stoarcă.

E oprit. De un braț subțire – al lui Ashanti. Ea întrerupe transa și îl readuce pe Hans la realitatea cu vedere spre Piața Nikolaj.

– Asta au descoperit mama și tata, zice Tilte. Voiau să fie siguri că mica lor instalație, cum o fi arătând ea, n-o să fie găsită de nimeni sub podea. Așa că s-au uitat la imagini. Și au găsit asta. Și au schimbat planurile.

Nu ne clintim. Stăm ca muți și înlemniți în fața ecranului negru. În cele din urmă, Hans spune:

– Asta ne ia lucrurile din mână. Nu mai e o afacere de familie. Luăm computerul sub braț și mergem frumos la postul de poliție din Store Kongensgade, acolo se ocupă alții de caz, iar noi cinci plecăm la țară, închiriem o casă de vacanță cu pivniță sigură contra bombelor și ne vârâm capul în nisip până…

Hans se oprește. Tilte a ridicat brațul.

– Ultima parte, în care se roagă, putem s-o mai vedem o dată?

Leonora își plimbă degetele pe tastatură, dă înapoi, vocea de aleasă sonoritate a lui Henrik spune:

– Să ne rugăm.

Ascultăm vocile. Mormăitoare.

– Ascultați fiecare voce în parte, zice Tilte.

Pot să-l identific pe Henrik, el e cel mai aproape de cameră și de microfon. Spune Tatăl Nostru. Celelalte voci se revarsă unele în altele.

– Încă o dată, zice Tilte. Mai pune bucata asta o dată. Concentrați-vă la fiecare glas în parte.

Acum aud accentul lejer, cântător. Cuvintele sunt greu de receptat, dar, copil de popă cum sunt, aș spune că melodia nu e parte din liturghia daneză, e orientală, poate o *raga*.

Deslușesc și vocea femeii, întunecată, interiorizată, jeluitoare. Și acompaniată de un clinchet, poate mătănii sau o *mala*.

– Nu numai că sunt din țări diferite, zice încet Tilte. Sunt și de religii diferite.

Hans s-a ridicat.

– Imposibil, spune el. E vorba de teroriști. Când se grupează, sunt mereu de aceeași religie. Dar n-ar trebui să ne batem capul cu asta. E treaba poliției, a serviciilor secrete și a Interpolului.

Tilte a rămas așezată.

– E ora douăsprezece, spune ea. Până se declanșează totul mai rămân opt ore. Șapte, până vin primii vizitatori.

Pe Hans încep să-l treacă fiorii, bănuiește unde vrea Tilte să ajungă.

– Dacă dăm asta pe mâna poliției, zice ea, or să întrebe de unde știm, ne dăm părinții de gol. Și or să descopere că suntem căutați. Mașina se pune în mișcare, eu ajung la Læsø, Peter la casa de copii.

Hans nu mai spune nimic, e ca mort. Stau la geam, fiindcă punctul meu de vedere încă nu e clar. Jos, în piață, vizavi de Mercedesul patronului lui Hans, oprește o furgonetă neagră. Îmi atrage atenția poate pentru că are geamuri fumurii, ca la Finø; vestita mea tehnică de memorizare, care m-a făcut să câștig multe concursuri de memorare a numerelor auto, concursuri pe care le practicam cu Hans și Tilte în vacanțele de camping ale familiei, se pune automat în mișcare. Numărul mașinii negre constă dintr-un T, ca Tilte, și un H, ca Hans. Prima cifră e 50. Apoi urmează 17, ca 17 mai, data la care FC Finø a intrat în SDIM, Superliga Daneză a Insulelor Mici.

– Două ore, zice Tilte. Nu mai e mult. Să ne acordăm două ore.

– Spre a le folosi la ce?

Leonora e cea care pune întrebarea.

– Bărbatul cu păr alb, zic eu. Henrik. Spunea că s-a jucat la castel când era mic. Am putea să-i arătăm lui Rickardt filmarea.

---

[50] Sigurd Skallesmækker este de fapt numele unui erou mitic islandez, Sigurd „Sfărâmătorul de țeste“. Ironia autorului la adresa reîntrupărilor din budism se vădește în mod subtil, deoarece în anul 1779 s-a născut în zonă (Vesterbro) poetul romantic și național danez Adam Gottlob Oehlenschläger (1779-1850), în al cărui nume german componenta Schläger înseamnă „lovitor“, „zdrobitor“.

[51] Al șaptesprezecelea Karmapa: Karmapa înseamnă „cel care îndeplinește făptuirea lui Buddha“ sau „întruparea tuturor activităților lui Buddha“. În tradiția tibetană se spune că marii învățători iluminați își controlează conștient renașterea, pentru folosul tuturor. Primul Karmapa s-ar fi născut în 1100, anunțat prin profeție de Buddha Sakyamuni.

[52] Cuvânt medieval scandinav (atestat într-un document din secolul al IX-lea) care denumește luptătorii porniți la război în blană de urs (*ber*), cuprinși de o furie extatică.

Ca baghetă indicatoare, contele Rickardt Tre Løver folosește o havană de lungime potrivită, cu mișcări ample către exteriorul ferestrei panoramice.

– Toate orașele *profunde* au un loc socotit centrul spiritual. Piața din fața Domului Sf. Petru. Piazza San Marco. Spațiul din fața bisericii din Finø. Piața din fața Domului de la Århus. Întinderea din jurul Catedralei din Chartres. Locul din fața Moscheii Albastre de la Istanbul. La Copenhaga e Kongens Nytorv, această Piața Nouă a Regelui.

Stăm pe terasa Hotelului d'Angleterre[53]. Jos, pe lângă marile ferestre, viața se desfășoară în ritmul obișnuit. Turiștii încearcă să priceapă cum poate Copenhaga, acum, în aprilie, să arate însorită și împrimăvărată, ținând totuși în joben un vânt înghețat de nord, încât nu se pot hotărî dacă să umble prin oraș în costumul de baie sau în cel de schi. Lângă pomii din rond staționează un autobuz turistic supraetajat, roșu ca o cutie poștală, așteptându-și pasagerii; în fața contelui, pe masă, un *smørrebrød* înalt și o bere cu înalt guler de spumă.

– Misiunea Marinarilor din Nyhavn, continuă contele. Rădăcinile creștine ale Teatrului Regal, *Elverhøj*[54], baletele lui Bournonville, piese profunde, evanghelice. Poți să percepi vibrațiile de la biserica Holmens.

Contele taie cu un cuțit câteva felii din sandvișul său gen „cina veterinarului"[55]. Dintr-o cutiuță de metal ia cu vârful cuțitului o pulbere ce pare curry. Ne face, Tiltei și mie, cu ochiul.

– Ciuperci halucinogene. Culese alaltăieri pe câmpurile de la nordul orașelor. Uscate și aduse azi aici de spiriduși. Unde

rămăsesem? A, da, la Kongens Nytorv. Ați observat cât de aproape sunt bisericile Castelului și cea de Marmură? Și Institutul pentru studiul budismului, Biserica Angar și Institutul Catolic. Creează laolaltă un câmp fantastic.

Deodată observă că nu-i împărtășim entuziasmul. Nici unul dintre noi cinci, nici Ashanti, nici Hans, nici Tilte, necum Basker și cu mine.

Tilte îi pune Leonorei laptopul sub nas.

– Rickardt, spune ea. Vrem să-ți arătăm ceva.

Am sosit acum cinci minute, Ashanti poposind prima la masa lui Rickardt, de altfel, pe ea a și observat-o prima, ceea ce l-a determinat să pună jos țigara de foi.

– Mă bucur să vă cunosc, zice. Fermecătoare.

Se uită la noi toți, salută, apoi se întoarce din nou spre Ashanti.

– Sunteți străină? Aș putea să vă arăt orașul. Am un Bentley decapotabil.

– Cu mare plăcere, răspunde Ashanti. E loc și pentru prietenul meu?

Contele Rickardt se uită la Hans, apoi din nou la Ashanti. Își linge buzele, iar Tilte și cu mine putem vedea că prin cap îi trec niște posibilități pe care n-aș mai vrea să le mai dezvolt aici, fiind gândite pentru toată familia, *all age*[56], ca să zic așa.

Apoi își vine în fire și vădește un spirit care se sprijină pe 600 de ani de vechime nobiliară.

– Am o idee mai bună, zice. Vă împrumut mașina, ție și lui Hans. Doi tineri îndrăgostiți, spre nord, pe Strandvej, într-un Bentley decapotabil, asta e o experiență religioasă.

În clipa aceea îi sunt aduse sandvișul înalt și berea de butoi, după care începe proslăvirea pieței Kongens Nytorv, Tilte vârându-i computerul sub nas.

Rickardt identifică într-o clipă spațiul filmat.

– E biserica veche a castelului, zice el. Aici o să cânt peste scurt timp.

Tilte dă pe repede. Se face noapte. Intră patru siluete.

– Ăștia sunt oameni, se miră contele. Ce-or fi căutând aici noaptea?

– Ia ascultă vocile, zice Tilte.

Dă sunetul mai tare.

– Aici sunt șoareci, spune vocea femeii cu suflarea tăiată.

Rickardt dă din cap. Nu știe ce să zică.

Tilte repetă toată secvența. Acum, că am văzut-o de mai multe ori, știu dinainte când se arată fiecare dintre cele patru siluete.

– Exclus. Ce-ai simțit erau șobolani.

Ceva l-a prins pe Rickardt. Secvența continuă.

– Îmi pare rău. E atât de mișcător. Aici m-am jucat când eram copil.

Rickardt face un semn, Tilte oprește imaginea. Rickardt întoarce ecranul astfel încât să fie în umbră.

– Mii și milioane de bombe! înjură el. Henrik cel Negru! Ce caută el în biserica veche a castelului?

Tilte îi pune mâna pe braț.

– Rickardt, întreabă, de ce Henrik cel Negru? Doar are părul blond.

Ochii contelui Rickardt rămân departe.

– Din cauza mănușilor, zice. Ele erau negre.

Ne strângem, la masă, mai aproape unul de altul, Rickardt încearcă să se adune; în privința asta, ciupercile spiridușilor nu i-au fost tocmai de ajutor. Arunc o privire în Kongens Nytorv. Autobuzul roșu, cu etaj, e tot acolo: soartă cu care trebuie să se împace mulți. Cele galbene pentru transportul orășenesc plac, în schimb, tuturor. Între mașinile parcate lateral își găsește loc și o furgonetă neagră, cu geamuri fumurii. Primele litere ale numărului de înmatriculare sunt TH, apoi urmează 50 17.

Doar o întâmplare, desigur; întâi a oprit în Piața Nikolaj, acum aici. Totuși, una dintre acele întâmplări care atrag atenția.

– Trebuie să fi trecut vreo douăzeci de ani de atunci, zice contele Rickardt; eram o gașcă veselă de fete și băieți din împrejurimile castelului Filthøj. Se înțelege de la sine că eu eram centrul grupului.

Vremea copilăriei de aur; dar anii trec, ne trezim deodată spulberați în cele patru vânturi, unii căsătoriți, alții sub supraveghere penală, la reeducare sau resocializare, sau la ispășirea primei pedepse. Henrik adusese aer proaspăt în grup. I se spunea pe atunci Sfântul Henrik, avea părinți foarte credincioși. Dar pe urmă au trecut zece ani în care nu ne-am mai văzut. Odată, când m-am întors de Crăciun la castel, era o invazie de șobolani. Am chemat deratizarea. Și cu cine credeți că ne trezim în curte: cu Henrik. Revedere entuziastă. Are acum propria lui firmă, o armată de angajați. Dar, pentru că e vorba de locul de joacă al copilăriei, acum năpădit de șobolani, a hotărât să se ocupe personal. Din nostalgie. Așa că îmi scot un scaun în curte, între clădirile administrației, și-mi aprind o țigară de foi, ca să văd un vechi tovarăș de joacă la treabă. Henrik face o tură prin curte, care e mare – cincizeci pe cincizeci de metri; are cu el, într-o valijoară, dopuri din cauciuc de diferite mărimi, cum vezi în laboratoare, și, când zărește câte o gaură, o astupă cu dopul potrivit. Descoperă, într-o oră, cam cincizeci de ieșiri. N-a făcut decât un înconjur al curții, dar știu că le-a găsit pe toate. Lasă deschisă una singură. În care pune un cartuș de gaz, cum se folosea pe vremuri la gazarea sobolilor. Acum e interzis. Lucru cu care sunt întru totul de acord. Trebuie să fim buni cu animalele. Aprinde butelia, apoi străbate curtea și îngenunchează la altă gaură. Apoi își pune mănușile, subțiri, negre, ca să prindă mai sigur. Scoate dopul dintr-o gaură. Trece, poate, un minut și apare primul șobolan. Henrik îl înșfacă, în fond e o mișcare calmă, dar rapidă, și îi rupe gâtul. Același lucru cu următorul. Și următorul. Morții îi așază alături într-o grămadă. Care tot crește. La început, șobolanii vin la anumite intervale. Dar la urmă, pe bandă rulantă. Și totuși nu-i scapă nici unul. Și nici unul nu reușește să-l muște. La sfârșit, în grămadă sunt o sută douăzeci și opt de șobolani. Am pus să fie numărați, înainte de a fi arși. Henrik se ridică. Își scoate mănușile. Și spune o scurtă rugăciune. Asta e o imagine de neuitat. Părul blond, aproape alb, mâinile împreunate. Rugăciunea. Și, alături, grămada de șobolani morți.

Contele Rickardt se scufundase în copilăria sa fericită. Acum se întoarce la Hotel d'Angleterre.

– L-am mai văzut o singură dată. Cu unul din furnizorii mei permanenți. Probabil că rămăsese în urmă cu plățile, la furnizor mă refer. Căci venise la el Henrik. M-am ascuns sub o sofa, așa că nu m-a văzut. Acum lucra cu *Incasso*. Opera în toată Copenhaga, pentru rockeri, grupuri de străini, mafia poloneză, firme daneze. Nu era meschin, fără mărunțișuri, mână largă, *broadminded*[57]. Furnizorul a plătit pe loc. Și după aceea era cam palid.

Rickardt pune degetul pe silueta de pe ecran.

– Ăsta e. Vocea asta ușoară. Poate că ar fi trebuit să devină cântăreț, meserie onorabilă, cine știe, putea ajunge chiar atât de departe încât să mă acompanieze vocal pe mine. Dar ce caută la castel, în biserică? Oarecum surprinzător că tocmai el ia parte la conferință.

– Asta, drăguțule Rickardt, e și părerea noastră, spune Tilte.

Ne ridicăm să plecăm. Ochii îmi rămân la țigara cu foi. Îmi observă privirea.

– Peter, zice, știi ce ți-am promis dacă nu începi să fumezi. O excursie ghidată cu ketalar și o felație pe cinste când împlinești optsprezece ani.

– Inelul, zic, pot să-l iau eu?

Toți se uită la mine. Scot atent inelul roș-auriu al țigării de foi. La masă simt o ușoară mirare. Se întreabă dacă presiunea n-a fost cam mare pentru Peter, care, așa la strâmtoare, se vede întors printr-o regresie astrală, cum spun misticii, în mintea copiilor – dacă începe să adune, la paisprezece ani, tot ce sclipește?

Nu au parte de nici un răspuns. Singurul lucru de care au parte e o privire misterioasă printre genele mele lungi și întoarse.

---

[53] Care se află în piața pomenită înainte, Kongens Nytorv: unul din cele mai vestite și vechi hoteluri din Copenhaga, unde au poposit toate somitățile secolului al XIX-lea în trecere

prin Danemarca, inclusiv Titu Maiorescu.

[54] *Elverhøj* (*Colina elfilor*), comedie a cunoscutului dramaturg danez Johan Ludvig Heiberg (1791-1860), cu muzică de Friedrich Kuhlau (1786-1832), considerată prima piesă națională daneză (1828).

[55] I se spune „cina veterinarului“ unui amestec de carne uscată și sărată, pateu de ficat și diferite organe ale porcului.

[56] În engleză în original, „de toate vârstele“, „cu mic, cu mare“.

[57] În engleză în original, „deschis“, „înțelegător“.

Suntem pe cale să ieșim; eu mai rămân la recepție. Pe pereți atârnă, înrămate, portretele celebrităților care au înnoptat în acest hotel, pot fi recunoscuți Cruyff, Pelé, Maradona. Și Conny. Surâde dintr-o mare fotografie, iar jos, într-un colț, a scris: „Direcției și personalului, cu mulțumirile mele pentru două minunate săptămâni“.

Când o fotografie e bună, persoana devine prezentă. Iar pe Conny a făcut-o treptat celebră felul ei de a fi prezentă. Ceea ce înseamnă că, pe lângă toate celelalte griji, mă aflu acum în holul Hotelului d'Angleterre cu inima frântă, dacă se poate spune așa.

Senzația prezenței lui Conny e atât de copleșitoare, încât era cât pe ce să nu observ curierul rapid care tocmai depune la recepție o foarfecă de tăiat buloane, un bomfaier și două pile de metal, spunând:

– Pentru Ministerul Învățământului. În atenția lui Alexander Finøkeblod.

Asemenea situație trebuie cercetată mai îndeaproape, chiar dacă ai inima frântă, mai ales că din dreapta vine un picolo împingând o masă pe rotile unde se află gata aranjat un *brunch* pentru cinci persoane; pe aceeași masă, recepționera pune foarfeca, bomfaierul și pilele.

– Etajul patru, zice ea. Au și întrebat dacă nu a sunat un anume A. Wiinglad. Spune-le că la noi s-au înroșit telefoanele, dar nu i-am uitat, facem legătura îndată ce sună.

Sunt sigur că ți-e cunoscută de pe terenul de fotbal situația în care adversarul atacă, însă dintr-odată apărarea ta recuperează mingea, pasa îți vine tocmai din propriul tău careu, te afli pe partea

mătăsoasă a liniei de ofsaid și deodată te vezi țâșnind înainte fără nici un gând în cap.

Așa se întâmplă și acum, picolul o ia din loc cu masa pe rotile, eu le fac semn celorlalți, înșfac ochelarii de soare ai lui Ashanti și pornesc prin hol după el, până la lift.

Are câțiva ani mai mult ca mine; o parte din distincția ambianței hotelului s-a transferat și asupra lui. E și el fotbalist, îmi dau seama. Greu de spus de ce; Ejnar Fachirul spunea că fotbalul formează caracterul. Și eu sunt de părere că fotbalul e într-o anumită măsură o cale spirituală, pe care îți antrenezi spiritul de echipă împreună cu ceilalți jucători, concentrarea și prezența *one-pointed*, și puritatea inimii, când vrei doar *un* lucru, să tragi în poartă; iar la băiatul din fața mea observ asta.

– Brøndby sau FC Copenhaga[58]? întreb.

– FC Copenhaga.

Cânt:

– *Ceasul minge făr-un sfert arată,/ eu îmbrac tricoul lui FC îndată*[59]*!*

Sună foarte bine în lift. Evident că pentru un insular din Finø nu există decât FC Finø, dar ține de politețe să arăți uneori că ți-s cunoscute și echipele locale, de rangul doi.

Eleganța s-a dus, văd înaintea mea premisele unei camaraderii.

– Finkeblod, zic eu, la care tocmai duci mâncarea, e unchiul meu preferat. Azi e ziua lui, vrem să glumim un pic, de aceea i-am trimis uneltele. Are un umor fantastic. Ar putea fi pentru el o zi de neuitat dacă mi-ai împrumuta haina și mi-ai lăsa-o vreo patru minute, cât să-l servesc.

Scot o hârtie de cinci sute din banii de acasă și o țin în lumină.

– Împlinește cincizeci de ani, zic. Și e amabilitatea întruchipată.

Își scoate jacheta de picolo, o îmbrac și îmi pun ochelarii de soare ai lui Ashanti. Oglinzile liftului îmi arată că și mama ar trebui să se uite de două ori spre a mă recunoaște.

Băiatul îmi întinde mâna.

– Max, se prezintă el, la Clubul Academic de Fotbal mi se spune:

Max care trage *strax*[60]“.

– Peter, zic eu. Nume care vine din greacă, unde cuvântul înseamnă stâncă. În Finø mi se spune mereu că eu sunt stânca pe care se sprijină Finø AllStars.

Apoi bat la ușă, o deschid și împing înăuntru masa pe rotile.

---

[58] Două dintre cele mai bune echipe din campionatul de fotbal danez, ambele din Copenhaga, între care există o veche rivalitate.

[59] Versuri din imnul cântat de suporterii echipei FC Copenhaga.

[60] Precis.

Intru în ceea ce pare să fie un apartament nupțial. În orice caz, eu n-aș avea nimic împotrivă să-mi petrec aici noaptea nunții – dacă nu mi-aș fi consacrat viața amintirilor.

Acest *suite* constă din două camere mari, cu ferestre dând spre Kongens Nytorv, de un confort care se ia la întrecere cu al *Doamnei Albe*.

La o masă stau Anaflabia Borderrud și doamna Thorlacius-Drøbert, în spatele lor, marele specialist neurolog.

Nici unul nu se uită la mine. Pe de o parte, pentru că în astfel de locuri distinse personalul e aproape nevăzut, se contopește cu tapetul, iar pe de alta, pentru că atenția le e captată de mâncare: par aproape hipnotizați, și se înțelege de ce. Probabil că n-au mâncat nimic toată ziua, căci azi-dimineață, în restaurantul vaporului, n-au apucat nici o îmbucătură, intrând pe dată în negocierile combative care s-au finalizat cu punerea cătușelor. Iar acum au reușit să iasă, cu cătușe cu tot, iar asta trebuie să-i fi costat ceva calorii.

E limpede că nu sunt doar flămânzi. Ci morți de foame.

Sunt și zguduiți, se vede din felul în care își ascund cătușele; poți să-i înțelegi. Gândul că au reușit să scape de Lars și Katinka, spre a ajunge la Hotel d'Angleterre fără a fi închiși, stârnește compasiune și respect, dovedind totodată ce realizări pot avea știința și religia când se înfrățesc.

În momentul în care pun masa, sună telefonul. Răspunde Thorkild Thorlacius, și nu îi e deloc ușor, fiindcă are mâinile la spate; soția sa i-l ține la ureche. Recunosc vocea doamnei de la recepție, care îl anunță pe Albert Wiinglad.

Afli câte ceva despre un om când observi ce ravagii poate face

prin receptorul unui telefon. Când aude vocea de la celălalt capăt al firului, Thorkild Thorlacius-Drøbert încearcă să-și îndrepte ținuta, ca și cum ar fi fost prins la furat de pește uscat.

– A, da, zice el. Da, da. Suntem la Hotel d'Angleterre. Știu că suntem căutați. Da, știu, e deja a doua oară. Dar și de data asta e din cauza incompetenței poliției. Ne gândim să facem o plângere. Așteptăm ca ambii comisari să fie suspendați și dați în judecată pentru utilizarea abuzivă a forței.

Jos, pe lângă hotel, trec două mașini de poliție cu lumină albastră. Gălăgia și, poate, un început de manie a persecuției când vine vorba de uniforme și polițiști îl fac pe Thorkild Thorlacius să amuțească. Mi se pare neobișnuit de mare numărul polițiștilor din Kongens Nytorv. Simt mândria și tensiunea care plutesc, în așteptarea Conferinței, asupra Copenhagăi, orașul pare să vibreze.

În același timp, simt, sau mai bine zis aud, și altceva, pe de o parte, ceva banal, pe de alta, atât de surprinzător, că la început nu înțeleg. Vuietul sirenelor care năvălește în încăpere și care l-a întrerupt pe Thorlacius din plângerea sa vine nu numai de afară, ci și din receptorul pe care i-l ține soția la ureche.

Când se mai domolește gălăgia, Thorkild își regăsește graiul.

– Și copiii, zice el. Care au fugit. Avem toate motivele să credem că se află în Copenhaga. Credem că i-am văzut pe vapor. Deghizați. Ca psihiatru, sunt de părere că reprezintă un pericol serios pentru cei din jur.

De la celălalt capăt i se ripostează un lucru care-l obligă pe Thorlacius să se așeze.

– Aha, spune el.

Pipăie după hârtie și creion, nu-i e ușor cu mâinile la spate.

– De ce trebuie cod? zice. Ajunge și numele meu. Sunt o personalitate în viața publică. Între altele, lumea mă știe și de la televizor.

Ceea ce i se răspunde acum la telefon îl înfurie pe Thorkild Thorlacius, căci, după ce i se închide, încearcă să-i dea receptorului o lovitură cu capul.

– Nici un respect n-are omul ăsta. A zis să-mi țin fleanca. Să nu mă amestec. A avut obrăznicia să spună să ne căutăm alt hobby decât atacurile asupra polițiștilor. Propunând *lapdance*. Ce-o fi asta?

– Asta-i firea lui de iezuit, zice Anaflabia Borderrud. Se spune că a fost preot catolic înainte să intre în poliție.

– Prin ministere i se spune Cardinalul.

Asta e vocea lui Alexander Finkeblod. Vine din camera de alături, de aceea nu l-am văzut.

– A ajuns sus, continuă el. Are unul dintre cele mai importante posturi la Interpol. L-au adus în mod special acasă pentru a se ocupa de securitatea întregii conferințe.

În vocea lui se aude un fel de respect pios. Se poate presupune că un post la vârf în străinătate face parte din visele lui cele mai arzătoare.

– A insistat în privința unui cod, zice Thorkild Thorlacius. Cu care să ne legitimăm când vrem să intrăm la conferință. N-am avut niciodată nevoie de așa ceva, să mă legitimez la ocazii oficiale. Voi discuta lucrurile astea cu foarte, foarte bunul meu prieten, ministrul de interne.

Ridic capacul de pe vasul cu omletă fierbinte și mici crenvurști. Mirosul îl smulge din scaun, de-a dreptul, pe Thorkild Thorlacius.

Ceea ce-mi prilejuiește două lucruri. Primul, să strecor în propriul meu buzunar bilețelul pe care Thorlacius a notat codul de admitere. Al doilea, să mă plasez astfel încât să pot vedea și în camera de alături. Alexander Finkeblod e întins pe un *chaiselongue*, secretara Vera stă lângă el și-i masează capul.

E o priveliște care mă umple de adâncă bucurie. Dovadă a forței de transformare care există în relația dintre bărbat și femeie. Cu nici patru ore înainte, nu exista nici un motiv să pui la îndoială afirmația Verei față de polițiști că nu suportă atingere de bărbat. Și până în acest moment eram convins, ca toți ceilalți din Finø, că nu stă în puterea omenească descoperirea cuiva care să-l mângâie de bunăvoie pe Alexander Finøkeblod – poate cu unica excepție a Baronessei.

Amândouă prejudecățile s-au prăbușit acum ca un castel din cărți de joc.

Asta îmi dă un elan fantastic și pierd ceva din ținuta mea împietrită. Îmi ridic ochelarii de soare, atât cât e nevoie spre a-mi lăsa ochii la vedere, așa încât să-i pot face cu ochiul lui Finkeblod a felicitare.

Mi-e clar că am întins astfel prea mult coarda, așa că mă grăbesc să împing afară din cameră măsuța pe rotile, să-i dau lui Max înapoi jacheta, apoi să-i așez pe nas ochelarii lui Ashanti și să-i înfund cei 500 de biștari în buzunar, șoptindu-i:

– Ne vedem pe teren!

Și apăs pe buton să chem liftul.

În spatele meu se aude un fel de horcăit, cătușele clinchetind și un corp greu căzând. Probabil că Finkeblod încercase să sară din șezlong drept în picioare.

– Chelnerul, băiatul! El e, Peter Finø! Aghiuță!

Aud cum Anaflabia și Thorlacius încearcă să-l rețină.

– Ușor, zice Thorlacius. Suntem cu toții stresați. Toate cercetările arată că în asemenea situații avem halucinații…

Vine liftul, îl iau. Alexander Finkeblod țâșnește din cameră și din nou putem admira grija cu care Ministerul Învățământului își alege angajații. Legat de mâini și de picioare, omul se mișcă totuși ca un proiectil. Îl trântește pe Max de perete cu coșul pieptului. Anaflabia și Thorkild Thorlacius se află imediat în spatele lui.

Max își scoate ochelarii lui Ashanti. Alexander se holbează la figura dinaintea lui.

– Nu e posibil! geme el.

Liftul se închide. Mai aud doar vocea lui Max:

– Ăsta-i atac la persoană! Chem poliția! Presupun că vă și cunoaște, dacă ținem seama de cătușe. Dar, pentru cinci sute de coroane, aș putea, eventual, să iau în calcul încercarea de a uita toată povestea.

Hans, Tilte, Ashanti, Basker și cu mine stăm în mașină, privind spre Piața Kongens Nytorv. Înaintea noastră, viitorul se arată amestecat. Hans va porni mașina și ne va duce la sediul de poliție din Store Kongensgade. Patru oameni vor fi împiedicați să distrugă odoare religioase în valoare de, dacă am înțeles bine, o jumătate de miliard. Asta e partea pozitivă. Dar apoi vin căutarea mamei și tatei, procesul, pedeapsa cu închisoarea, pentru mine – casa de copii, pentru Tilte, cea de tineret, iar pentru Basker, perspective sumbre, un adăpost pentru câini în cel mai bun caz.

Am făcut ce am fost în stare. Mai bine nu s-a putut.

Acum e acel scurt timp între ceea ce am făcut și ceea ce va trebui să fie făcut. Asupra acestuia vreau să atrag atenția. Cercetările mele și ale Tiltei au revelat că toți marii mistici l-au privit ca pe o perioadă a marilor posibilități, grijile fiind un lucru pe care ți-l faci singur: locul liniștii ferite de ele e unul singur, cel de aici și acum.

În clipa următoare gândurile te iau în stăpânire, ești cuprins de ce se întâmplă în Kongens Nytorv, de imaginea autobuzului supraetajat, singuratic, a turiștilor, porumbeilor și furgonetei cu număr ce începe cu TH.

Însă ai și posibilitatea de a ameriza salvator în prezent, te poți bucura de vederea mașinii și a fraților și de faptul că te afli aici și acum.

În clipa aceea, Ashanti începe să cânte. Încet de tot, cuvintele nu le pot auzi, deduc că e un cântecel *voodoo*, oricum, sper că nu proslăvește Haiti pe post de prunc în brațele Mării Caraibelor sau așa ceva; în orice caz, glasul ei umple mașina ca o materie magică.

Încercăm să cântăm și noi refrenul, o parte din versuri, lăsăm să vibreze până la capăt ultimul sunet; multe se pot spune despre noi, dar nu și că nu ne-am dus la eșafod cu cântec pe buze.

Hans pune mâinile pe volan. Viitorul a început.

În acea clipă Tilte se apleacă în față.

– Mai avem o oră. Convenisem că avem două.

Nimeni dintre noi nu-și amintește să fi convenit ceva, doar că Tilte a zis: „două ore“. Dar nu e ușor să lupți cu forțele naturii.

– Mai am ceva de rezolvat, zice Tilte. Ne întâlnim în locuința din Toldbodgade. Într-un ceas. După aia, preia poliția.

Suntem ușor șocați. Dar din nou reușim să ne salvăm în prezentul aparent fără griji, primul care reușește această salvare fiind Hans.

– Ashanti și cu mine o să folosim răgazul ăsta pentru a-i pregăti familia. Care a venit cu o delegație din Haiti.

Înțelepciunea acestui proiect e evidentă. Tăticu’ și mămica din Port-au-Price și-au închipuit că-și vor mărita fata bine, în avuție, și când colo dau de un privitor-la-stele, un lungan de doi metri sărac ca un șoarece de biserică.

Tilte vrea să deschidă portiera, eu îmi dreg glasul.

Toți se uită la mine. E ca în basmele unde nimeni nu pune bază pe Prâslea. Nimeni nu-și poate închipui altceva, decât că micul Peter se va întoarce în Toldbodgade, folosind timpul rămas, câtă vreme Hans și aleasa lui vor sta de vorbă cu socrii, pentru a nu le sta în drum celorlalți și a se feri să iasă în evidență.

Scot din buzunar inelul de la țigara de foi a lui Rickardt.

E auriu. Cu desenul roșu al unui profil de femeie. Pe cap poartă un coif antic grecesc. Dedesubt scrie: „Pallas Athena. Abakosh“. Și un număr de telefon. Cu o adresă de pe Gammel Strand. Scot foaia pe care o găsisem în spațiul secret din pivniță și le-o întind celorlalți, spre a le arăta ce scrisese mama cu pixul pe margine: pallasathene.abak@mail.dk.

Întind mâna spre Tilte.

– Mobilul Katinkăi, zic.

Formez numărul de pe inelul țigării. Pun telefonul pe sonor.

Greu de explicat ce se petrece cu mine. Dar, dacă joci fotbal, știi, poate, că la un moment dat îndrăznești să înaintezi de unul singur. Pentru mine, acest moment a venit la jumătatea primului sezon în prima echipă. A fost unul din acele momente magice de care ți-am povestit. A venit o pasă lungă din spate, mijlocașii noștri se retrăseseră în apărare, n-aveam nici un sprijin, și totuși știam că trebuie să-i dau drumul. Nu era ceva logic, dar nu era timp de gândit, tot ce am simțit era că, încet de tot, ușa se întredeschide. Am preluat mingea ca pe un canar care mi s-ar fi așezat pe picior, am trecut pe lângă doi fundași care mă priviseră de parcă ar fi putut să mă dea gata cu pliciul de muște, am ocolit portarul și am alergat cu mingea drept în poartă. Abia atunci am înțeles că se petrecuse ceva, că trecusem un prag. Nu al ușii adevărate, care duce în libertate, totuși al unui antreu dând în spațiul marii libertăți.

Asemenea moment trăiesc și acum în mașină. Îmi dau seama că pot pune singur lucrurile în ordine.

– Abakosh.

E vocea unei femei care stăpânește cel puțin două lucruri: taina și posibilitatea de a-i face pe ceilalți să vrea să cunoască acea taină.

– La telefon e Peter, spun. Aș dori să vorbesc cu Pallas Athena.

– Ai o parolă, drăguțule?

Mă uit la biletul mamei.

– Brachmacharya, spun.

În receptor, tăcere. Apoi vocea revine.

– Îmi pare foarte rău, Pallas Athena e ocupată. Poate altă zeiță?

Driblez în beznă. Dar simt că sunt pe calea cea bună.

– Nu, cu ea vreau. Avem stabilită o întrevedere.

Din nou tăcere. Dar aud degetele pe taste.

– Poți fi aici într-un sfert de oră?

– Dintr-un salt.

– Dar nu are decât douăzeci de minute.

– Douăzeci de minute cu o zeiță, spun, pentru un muritor pot cântări cât veșnicia. N-ai zice și tu la fel?

Punct lovit, am desființat distanța profesională, chicotește.

– Absolut, zice ea. Să trimitem o mașină?

– Șoferul meu a parcat Benz-ul la Kongens Nytorv.

– Să deschid o sticlă de șampanie?

Ceilalți din mașină se holbează la mine. Pe chipurile lor citesc uluire. Probabil că și ei o citesc pe al meu.

– Cu mare plăcere, răspund. Dacă o bei chiar tu. Pentru mine, ceva fără alcool. A început sezonul în aer liber, curba formei în care mă aflu trebuie să atingă punctul culminant peste două săptămâni. Și să rămână în punct culminant. Trăiesc ca un călugăr.

– Ne bucurăm să te vedem, zice ea.

Închidem telefonul. Deschid portiera mașinii.

– Venim și noi, zice Hans.

Scutur din cap că nu.

– Ai de vorbit cu socrii, Hans, băiatule. Asta e o trudă în sine.

– Dar tu n-ai decât paisprezece ani, spune Hans.

Mă ridic.

– Vine clipa, spun, când un bărbat trebuie să apuce pe propriul său drum.

N-am înțeles niciodată după ce sistem sunt numite străzile din Copenhaga. I se zice unei piețe Blågard, dar nu e nici o piață albastră, *blå gard.* Sau Kongens Nytorv, dar nu e nici un rege (*konge*) în târgul (*torv)* cel nou (*ny*) care de fapt nici nu e nou. Sau numele e Gammel Strand, dar nu e nici urmă de plajă (*strand*), iar casele poate să fi fost cândva vechi (*gammel*), dar în orice caz de atunci au trecut printr-un lifting, și nu numai fațada a fost întărită, ci și toate părțile vitale, adică arată de parcă ar fi fost terminate ieri și proprietarul le-ar lua azi, la cheie.

Și anume o cheie aurită, căci pe plăcuțele de alamă lustruită poți citi nume de jucători la bursă și avocați de vază, ușile sunt întărite cu fier forjat și camere de luat vederi, iar deasupra intrării în fața căreia m-am oprit sunt montate chiar două, adică două camere.

Pe plăcuță scrie „Abakosh“, nume înconjurat de o viță-de-vie, dar pentru interfon nu există buton. Mă așez în unghiul dintre cele două camere și, în timp ce aștept, se strecoară în mine, trebuie să recunosc, sentimentul că amestec, poate, maiaua pentru o pâine atât de mare încât nu o voi putea coace.

Sentiment straniu. Pe oricine vei întreba în Finø, îți va răspunde că Peter Finø acționează mereu în limitele reținerii sale firești.

Dacă va aduce vorba de nefericitul concurs „Mister Finø“ pe care l-am pomenit, voi spune că a fost rezultatul unei conjurații răuvoitoare; lasă-mă să dezmint o dată pentru totdeauna zvonurile, povestind exact cum s-a întâmplat. Totul a pornit de la invitația pe care i-a făcut-o Tilte colegului ei de clasă Kaj Molester Lander să treacă la un popas în garderobul ei, pentru o tură în coșciugul de acolo, iar faptul că a făcut asta nu-l pot explica decât prin dorința

surorii mele de a ajuta oamenii să-și îndrepte caracterul, calitate care, desigur, o orbește în cazurile fără speranță.

Însă, pentru a o ajuta pe Tilte și a mări șansele ca totuși Kaj să înceapă a-și cerceta conștiința, asta în caz că ar avea una, măcar și o fărâmă, înregistrasem niște secvențe din *Cartea tibetană a morților*, transferând-o cu viteză redusă la trei sferturi pe un mp3 vârât în căptușeala sicriului. Pe care, după ce Kaj Molester s-a întins înăuntru și a închis capacul, l-am pornit cu telecomanda.

Era o înregistrare foarte expresivă. Și vocea mea, la viteză redusă, suna de parcă ar fi vorbit de-a dreptul prințul întunericului; eram sigur că va avea efect.

Ceea ce s-a și întâmplat. Kaj Molester, scăldat în sudori, a țâșnit din sicriu ca o rachetă de Anul Nou. Dar, în loc să folosească ocazia spre a se întreba de unde-i venea frica, lucru recomandat în toate tradițiile spirituale, a traversat strada fugind și ne-a pârât părinților, care peste un sfert de oră se și aflau în curtea parohială, declanșând drept urmare returnarea lăzii de către Tilte.

În loc să-mi aprecieze bunele intenții, Tilte a fost atât de supărată, încât a făcut o înțelegere – care intră în rândul marilor trădări din istorie – cu Kaj Molester.

Planul lor răutăcios, pe care l-au pus în faptă, era să fiu ademenit de Kaj pe terenul de antrenament, promițând că va sta în poartă, în timp ce eu exersam lovitura mea înșurubată. Exact în același timp se desfășura și faza finală pentru concursul „Mister Finø“. Dintr-odată, Tilte a apărut în fugă, spunând că Fachirul Ejnar Tampeskælver mă caută să-mi înmâneze pe scena mare, pentru a mă onora cum merit, trofeul pentru cel mai bun jucător de la FC Finø. Și că mă roagă să vin așa, în șort, ghete de fotbal, iar dacă vreau, cu bustul gol, pentru a demonstra de câtă transpirație e nevoie.

Cum, de felul meu, gândesc bine despre toată lumea, nevinovat cum sunt, am urcat pe scenă fără să știu că toți cei peste o mie de locuitori ai insulei, plus turiștii adunați acolo, se chiombiseră înaintea mea la sumedenie de înotători suedezi și caiaciști danezi

lungi de doi metri, cântărind o sută de kile și strălucind de uleiul cu care se unseseră.

Deci, cum spun, întâmplarea aceea nu se pune. În mod normal, înaintez pe vârfuri.

– Nu dorim nici ziare, nici reclame.

E vocea doamnei de la telefon, interfonul se află probabil inclus în plăcuța cu numele.

– Foarte nimerit, răspund; dacă sunt două lucruri pe care nu-mi place să le iau cu mine, acelea sunt ziarele și reclamele. Însă am stabilit o întrevedere cu Pallas Athena. Așa că ar fi bine să deschizi.

Ușa se dă la o parte. Dar în vocea femeii am auzit totuși o ezitare.

Habar n-am dacă toate casele de pe Gammel Strand au avut mereu pe dinafară șarpantă aparentă și cercevele înguste, iar pe dinăuntru aspect de temple grecești, dar mie cel puțin așa îmi lasă impresia această intrare.

Scara e cât un drum de țară, lată, flancată de coloane, totul de marmură. Duce la o sală de primire cu și mai multă marmură, la o masă stă o doamnă cu păr blond, sandale grecești și o togă atât de decoltată, încât cel întrebat dacă o văzuse îmbrăcată sau nu ar fi avut probleme să rămână strict în limitele adevărului.

Pe pereți, fresce, dar nu pictate ca la biserica din Finø, fiindcă sunt femei și bărbați fără haine, care beau vin roșu din vase semănând cu niște castroane de supă, primesc lovituri la fund cu niște nuiele de carnaval ori șed cu mutre melancolice pe bănci și scaune, fiind poate de părere că le vine rândul la castroanele de supă și nuiele, sau neștiind cine le-o fi furat țoalele.

– Arăți cam tinerel.

A făcut școală în Finø și în alte localități din Danemarca direcția filosofică după care blondele decoltate ar avea căldură în inimă, dar vid în cap. Femeia dinaintea mea dă o lovitură de moarte acestei teorii. E rece ca o pivniță de vinuri și are o iradiere de parcă ar prelucra cu viteză maximă informațiile.

– Pe cei mai mulți care au spus înainte așa ceva, ripostez eu, îi acoperă acum pământul și ocupă loc cât cuprinde sub brazdele cimitirelor daneze.

O pufnește râsul, totuși se află într-un fel de dilemă, nu știu care, driblez mai departe în beznă.

– Te conduce Andrik, spune ea.

Bărbatul din spatele meu a venit pe tăcute, încât nici nu l-am auzit. Poartă de asemenea o togă, iar părul îi e tuns ca la statuile grecești. Nu pot spune, din păcate, ce zeu i-a fost dat să întruchipeze – când s-a predat mitologia greacă tocmai aveam câteva din puținele mele absențe. Dar dacă ucigașii din plăcere ar avea un zeu apărător, ar putea el să-l ilustreze pe acela; o presupunere plauzibilă. Solid ca un luptător, are ochi albaștri de prunc și o aură pe care o cunosc de la cei mai periculoși de pe terenul de fotbal, cei strălucind de talente puse în slujba răului.

Deschide o ușă, pătrundem într-o încăpere care face să piară și ultima speranță a celui care mai crede că această clădire ar avea vreo legătură cu vechea Copenhagă, în caz că avusese vreodată asemenea speranță. Măsoară pe puțin două sute de metri pătrați, cu acoperiș de sticlă prin care se vede cerul albastru, și cuprinde atât de multe plante, că ar putea umple sera Grădinii Botanice din Århus.

Dar nu e Grădina Botanică, fiindcă plantele sunt rânduite în așa fel încât să formeze mici compartimente, și în fiecare se află un bazin de marmură unde stau întinși niște bărbați care se lasă spălați pe după urechi de niște domnișoare; ar putea fi, dar probabil că totuși nu sunt, surori gemene cu aceea de la intrare. În mijlocul sălii se află o masă cu șampanie la rece, însă nu-mi rămâne timp, din păcate, să cercetez care e fără alcool și, în afară de asta, nici nu mi-e sete. Tot acolo e și ceva ce seamănă cu un frigider, având lămpi, măsurător de umiditate și o ușă de sticlă în spatele căreia se văd cutii cu havane. Aș paria că inelele acestora arată exact ca la țigara de foi a contelui Rickardt.

Andrik deschide acum ușa către un vestiar de marmură.

– Aici te poți dezbrăca, zice. Și apoi mergi drept înainte.

Pe o bancă, un prosop alb dintr-un pluș de mărimea și grosimea unei blăni de urs polar. După ce iese Andrik, pun prosopul pe umeri și intru în camera de alături.

Unde, gata cu marmura. Aici totul e roșu și auriu, și se văd două podiumuri. Pe unul se află un pat dublu, pe celălalt, un bideu.

Pe o măsuță, uitată, o ceașcă de cafea încă aburindă, iar lângă ea, o pereche de ochelari și o agendă de piele maronie.

Mă strecor spre măsuță. Din camera alăturată aud cum cineva își perie părul. Deschid agenda la litera A, la *Acasă*. Acum, că toată lumea are mobil, nimeni nu-și mai ține minte numărul fix, noi, cei de la casa parohială, în orice caz nu.

Se pare că nici Pallas Athena. Sub cuvântul *Acasă* sunt scrise opt cifre, pe care le salvez în mobil, sperând că Serviciul de Informații nu-mi supraveghează lista de contacte. Nu găsesc și adresa. Închid carnetul. De fapt, nu știu de ce m-am uitat în el. Poate vrând să aflu dacă zeițele au o adresă.

Mă așez pe o margine de scaun.

Pallas Athena își face intrarea.

I-aș da un metru optzeci, fără tocuri; înălțime care, dacă știe să umble cât de cât cu o minge, ar propulsa-o pe loc drept apărătoare în prima echipă feminină de baschet a clubului nostru din Finø.

Dar nu e desculță, poartă o pereche de pantofi roșii cu toc, care îi mai dăruiesc pe puțin cincisprezece centimetri. Asortată la ei, o perucă roșie, iar deasupra, cunoscutul coif grecesc al casei.

În afară de astea, mai are doar niște chiloței roșii, o grămadă de ruj și un zâmbet larg, care, ce-i drept, nu ține decât puțin, căci, în clipa în care mă vede, dispare cu totul.

Aș remarca aici că eu nu descriu, în mod normal, o femeie dezbrăcată, nici măcar mie însumi. Iar dacă acum nu sunt fidel acestui principiu, o fac numai din motive pedagogice, pentru a-ți arăta clar cu cine sau cu ce am de-a face.

Mai vreau să precizez că sânii femeii nu sunt doar mari, ci de-a dreptul cât niște mingi de baschet și atât de umflați, că li s-ar putea pune sfoară spre a-i vinde ca baloane cu heliu copiilor care se distrează în parcul Tivoli Friheden din Århus.

Stă nemișcată, privindu-mă, apoi ia un fel de chimonou de pe pat, în care se învelește, se așază, scoate coiful și îl pune pe masă.

Din aerul ei reiese că nu ne mai aflăm sub soarele sudului, ci la nord de cercul polar.

– La vârsta ta, zice, avem nevoie de acordul părinților.

– Ar fi cam greu, zic eu, pentru că au dispărut. De aceea am și venit aici. Au lăsat doar numele acestui stabiliment.

Îi dau biletul cu notița mamei, ea își pune ochelarii de pe masă, aruncă o privire și mi-l dă înapoi.

– Cum se numesc părinții tăi?

Îi spun. Clatină capul, fără a mă scăpa din ochi.

– Nu-mi spune nimic. De unde ai adresa?

Nu răspund. Nu vreau să-l trădez pe conte.

– Și parola, continuă ea încet, de unde provine?

Nu pot să răspund fără a-mi da de gol părinții, cu isprăvile lor. Așa că nu spun nimic.

– Asta e important pentru noi, spune ea. Parola.

Vocea ei sună amenințător. Nu mai contează vestimentația și nici rujul de buze. Ci doar sentimentul că te afli în fața unui om cu destulă voință, care știe cum s-o folosească.

Trebuie să fi apăsat vreun buton, căci deodată se ivește lângă mine criminalul din plăcere, nu-l auzisem venind.

– Andrik, zice ea, băiatul ăsta deține o parolă care nu-i aparține. Și nu vrea să spună de unde o are.

Andrik dă din cap îngrijorat. În fața mea se află doi oameni neliniștiți.

– Aș putea să-l întreb în baia de aburi, zice Andrik.

Pot face diverse presupuneri cu privire la tehnicile de interogatoriu ale lui Andrik. Dar probabil nu va folosi fursecuri și mici chiote încurajatoare. Ci mai degrabă îmi va ține capul în jetul de abur și-l va pocni apoi de podea.

– Sunt spălător de vase, zic. Un musafir a uitat inelul trabucului în restaurant. Pe acest inel erau scrise adresa și numărul de telefon. Parola era trecută pe partea interioară.

Mă privesc. Apoi, femeia dă din cap.

– Poate să fi fost și așa, zice. Andrik, îl conduci? Pe scara din dos.

Bărbatul nu mă atinge, nici nu-i nevoie, se apropie doar, ceea ce ajunge spre a mă face să mă ridic de pe scaun. Femeia deschide o

ușă din cealaltă parte a camerei.

Așa-zisa scară din dos are asemenea clasă, că numai puțini ar îndrăzni s-o viseze drept scară din față. Când ne aflăm pe palier, femeia își drege glasul.

– De când ți-au dispărut părinții?

– De patru zile.

Andrik și cu mine începem să coborâm, ea își mai drege glasul o dată.

– Andrik. E un copil.

Bărbatul dă din cap. Mi se pare că simt la el o ușoară dezamăgire.

Străbatem o curte cu palmieri în mari ghivece și un Jaguar roșu *vintage*. Andrik are probabil telecomandă, fiindcă o poartă dublă glisează în lateral; ne aflăm pe o străduță, Andrik se uită la dreapta, la stânga, nu trece nimeni. Mă înșfacă de antebraț și strânge puternic.

– Vasăzică ești un plângăcios, spune.

Aici se înșală. Mica lacrimă pe care poate mi-o vede în colțul ochiului exprimă suferința de a mă vedea în curând obligat, din cauza înșfăcării, la răzbunare.

– Asta a fost prima și ultima oară când te-am văzut pe aici, spune. Ai priceput?

– Cum nu. Dar ăia de ce au voie?

Mă holbez spre bezna porții prin care tocmai am ieșit.

E cel mai vechi truc din lume. Dar și unul din cele mai bune. Folosit cum trebuie, reprezintă o nobilă ilustrare a faptului asupra căruia au căzut de acord toți marii mistici, după cum arată studiile Tiltei și al mele: că vorbele creează realitatea.

În afară de asta, mai reprezintă baza pentru ceea ce în handbal și fotbal e cunoscut ca „fenta gunoierului“: te uiți într-o parte. Și ocolești adversarul prin cealaltă.

Andrik e iute, trebuie să recunoaștem, ca fulgerul. Se întoarce în loc și se holbează în beznă, să vadă cine a intrat. Cu prezență de spirit, nu slăbește strânsoarea.

Însă nu-i de ajuns. Situația i-a scăpat.

Mă eliberez, cum fac deseori când sunt prins între trei fundași care și-ar fi găsit oricând de muncă pe post de tăvăluguri la drumuri. Fac o piruetă pe piciorul stâng. Și-i trag una zdravănă în fund.

E un bărbat antrenat, bucile sunt ca niște mingi de fotbal, tari și elastice. Îl nimeresc cu șiretul.

Dacă nu-ți sunt cunoscute unele amănunte mai subtile din fotbal, pot să-ți spun că un șut puternic nu vine din picior, ci din mușchii burții. Când reușește cel mai bine, piciorul e ca o axă, iar lovitura mea de acum face parte dintre cele mai bune. Tot corpul mi-e dat spre spate și nimeresc la fix, Andrik zboară patru metri în bezna porții prin care a ieșit și aterizează în nas.

Îi arunc prosopul cel alb, care îmi mai atârnă încă pe umăr.

– Andrik, ce-ai zice dacă am încerca să ne gândim la compasiune? Ca să nu escaladeze chestia asta.

Nu primesc nici un răspuns, nici nu scontasem. Căci, bineînțeles, a sărit în sus, luând-o după mine.

Sprintul său nu e rău. Dar l-a exersat printre căzi de marmură și sticle de șampanie, nu pe marile câmpuri din Finø, iar fundul încă n-a început să-și revină, așa că scap de el încă de prin Piața Højbro.

Totuși îmi continui alergarea. Unui tip ca Andrik i-ar putea veni ideea să se arunce în marele său BMW, gonind prin centru furibund, cu spume la gură, până mă găsește. Alerg ca o gazelă, în fond ce să faci într-un oraș pe care nu-l cunoști, de-a lungul străzilor înguste, paralele cu Strøget: până la Kongens Nytorv, unde dispar printre mașinile parcate în fața canalului Nyhavn.

După ce trec de Krinsen[61], dau peste autobuzul roșu supraetajat și-i arunc o privire șoferului.

Care nu mă vede, fiind ocupat să pupe o femeie așezată piezișș pe un scaun din spate. Nu e un pupic pe obraz, ci unul din acele săruturi care fac să dispară totul în jurul îndrăgostiților, de nu mai rămân la urmă decât petale căzute, fluturi și viori care plâng de bucurie.

Deci am posibilitatea să mă asigur. Nu încape îndoială, e vorba de Lars, detectivul criminalist de la Serviciul de Informații al Poliției. Iar femeia din spatele lui e Katinka.

Pe de o parte, pare firesc. Lars și Katinka or fi luat în serios ce le-a trecut prin gând la bordul *Doamnei Albe*: să-și schimbe meseria.

Poți să-i înțelegi. Îi poți înțelege pe cei care, câștigându-și pâinea în riscul de a fi pocniți de tipi ca Alexander Bister Finkeblod, Anaflabia Borderrud și Thorkild Thorlacius-Drøbert, caută să se recalifice cât mai repede.

Dar, pe de altă parte, se strecoară o mirare, un gând căruia nu i se poate da, din păcate, spațiul meritat, fiindcă nu prea plăcutul sentiment de a avea pe urme un criminal în serie precum Andrik mă obligă să mă concentrez la păstrarea grabei în ritm egal.

---

[61] Krinsen („Coroana“), parc baroc din secolul al XVII-lea în piața Kongens Nytorv.

Traversez piața Palatului Amalienborg și mai alerg o vreme în lungul ei, până descopăr portul; nici urmă de Andrik, așa e cu viața în Olimp, prea mult nectar și ambrozie, prea puțin antrenament la alergare. Mă bucur deja să le pot povesti Tiltei și lui Hans, lui Basker și Ashanti progresele mele, chiar dacă încă nu mi-e limpede încotro mă vor îndrepta.

Intru pe Toldbodgade, pe panta dinspre parcarea subterană iese o furgonetă neagră, care o pornește în cealaltă direcție: îi recunosc numărul, T de la Tilte, H de la Hans, iar cifrele formând data la care FC Finø a promovat în Superliga Daneză a Insulelor Mici.

Sprintez nebunește, dar mașina dă colțul și dispare. Abia mai am aer, dar reușesc să mă împleticesc prin ușa de la intrare, ba chiar să urc scara sărind din șase în șase trepte.

Ușa apartamentului, care e gol, a fost închisă, dar nu încuiată. Au trecut zece minute peste ora convenită, în mod normal asta nu înseamnă nimic pentru Tilte, ea spune mereu că marile religii lucrează cu două feluri de timp, cel profan, arătat de ceasuri, și cel sacru, după care își rânduiește ea planurile.

Din punctul meu de vedere, asta e o scuză nerușinată pe care o folosește spre a veni când îi convine. Însă acum e altceva. Ar trebui să fie într-adevăr aici.

Sunt foarte neliniștit. Și îi caut urmele.

Apartamentul e ușor de cuprins cu privirea. Când cineva se mută într-o casă, nuanțele mai fine se pierd în grămezile de troace pe care le adunăm în drumul nostru cu toții, cel puțin așa e la noi, în casa parohială. Dar aici nu s-a mutat încă nimeni cu adevărat. De aceea, văd.

La capul patului, un teanc de fotografii înrămate, care n-au fost atârnate încă, sunt cu imaginea spre perete. Între ultima din exterior și cea dinaintea ei se află un cartonaș. Foarte mic, dar nu-l poți trece cu vederea. În orice caz, nu poate asta un specialist în ordine și curățenie, cum îndrăznesc să mă autonumesc.

Mă las pe vine spre a ridica bucata de carton. Ajung astfel atât de jos, încât pot vedea toată podeaua.

Unghi din care reflexele luminii se văd altfel. De aceea pot să-mi dau seama că lângă chiuveta de bucătărie din cealaltă cameră lumina cade pe o suprafață mai mare, unde a fost vărsat un lichid. Care a fost șters apoi cu o cârpă, dar nu și stropiturile de pe jos, așa încât se mai zăresc urmele.

Mă duc până acolo, îmi umezesc degetul, îl trec pe podea și gust. E vag dulceag, slab acrișor. Suc de fructe.

Deschid dulapul de bucătărie, pe partea interioară atârnă coșul de gunoi. Deasupra, aruncată, o cârpă de șters. O ridic, dedesubt un pahar de vin cu picior, spart. Scot un ciob, de care sunt lipite resturi galbene de pulpă de fructe. Îl las să cadă înapoi în coș.

Oamenii obișnuiți, ca noi, beau suc din pahare obișnuite. Nu și Tilte, care îl bea din pahare de vin, spunând că e o băutură sfântă și, pentru a o degusta, e nevoie de ritual.

Tilte a băut din paharul aflat acum în găleata de gunoi. Dar ea lasă foarte rar să-i cadă un pahar. Iar dacă totuși s-ar întâmpla asta, n-ar lăsa în gunoi cioburile neîmpachetate, asta n-o face nimeni care trăiește într-o casă cu șase persoane, în care se umplu zilnic patru găleți cu gunoi duse pe rând afară, știindu-se, deci, că următorul care îl va duce, apucând zdravăn de pungă, riscă să-și taie venele.

Trebuie să recunosc foarte cinstit că mă cuprinde spaima.

Și, fiindcă am câteva secunde probleme cu gânditul, mă duc înapoi la pat spre a ridica bucățica de carton. Pentru asta trebuie să înlătur tabloul din afară, e o fotografie, ridic cartonul și o așez la loc.

Dar apoi o iau din nou în mână, o întorc și mă uit la ea cu

atenție. Înfățișează un băiat în ghete de fotbal, probabil după un meci pe ploaie, fiind clar că a făcut niște băi de noroi.

Pe tricoul său scrie: Finø AllStars.

Băiatul sunt eu.

Nu știu cine a ordonat cosmosul. Dar, uneori, zău că ar trebui să ne arate mai multă considerație. De parcă n-aș avea deja destule altele la care să mă gândesc.

Imaginea e datorată fratelui meu Hans, după primul meu meci pentru Finø AllStars, în care am dat un gol atât de norocos, că aproape ar fi trebuit să-mi fie rușine; dar așa e în fotbal, inclusiv norocul porcesc.

Nu există decât două copii pe hârtie ale fotografiei. Una o dețin eu. Pe cealaltă i-am dăruit-o lui Conny.

Mă uit și la celelalte înrămate. Sunt și afișe de film între ele. Și afișe pentru spectacolul de încheiere a cursului de balet de la institutul de dans al Ifigeniei Bruhn din Piața Finø. Și încă o poză cu mai mulți copii.

Îi cunosc. Sunt Smilla, Filla și Mandrilla, cele trei fiice ale surorii lui Conny.

Mă duc până la geam, pentru a mă mișca și a face neliniștea măcar să circule.

În asemenea moment ar trebui să ai destulă energie pentru a-ți aminti de sfatul pe care îl dau toți misticii: să cauți ușa în sinele tău; poate că ai avea tu asemenea energie, eu n-o am. Simt doar o amețeală. Dacă e ceva sigur în această incertă situație, e că mă aflu în locuința lui Conny.

Văd negru înaintea ochilor. Însă nu chiar negru de tot, fiindcă zăresc mașina care tocmai intră în garajul subteran.

E un Jaguar roșu, *vintage*.

Desigur, de neînchipuit că ar fi același pe care l-am observat în urmă cu câteva minute în curtea Athenei Pallas.

Pe pervazul din fața mea se află un telefon. Ridic receptorul.

Formez numărul la informații și îi dau domnișoarei numărul privat din agenda lui Pallas Athena, rugând-o să-mi spună adresa.

– Păi e chiar a dumneavoastră, zice.

Apoi se corectează.

– Nu, scuze. E vorba de etajul de mai jos. Numărul e înregistrat la etajul patru.

Sunt nevoit să mă sprijin de pervaz, pentru a nu-mi pierde echilibrul.

– Aveți un nume?

– Maria. Maria și Josif Andrik Fiebelbitsel.

– N-aveți cumva și vreun mic Isus Fiebelbitsel?

– Nu-l găsesc aici, zice.

Închidem.

Cum stau așa singur în apartament, știu că Tilte a fost răpită. Și că asta are legătură cu vizita noastră la *Bellerad Shipping*. Probabil că ne-au urmărit de acolo.

Acest gând declanșează în mine ceva ce se întâmplă foarte rar și numai pe terenul de fotbal. Sentimentul că la viitorul sprint n-o să mă mai oprească nimeni, iar dacă îmi vor ieși în cale două-trei locuințe, va fi jale, fiindcă nu vor rămâne decât resturi de ziduri și locatari fără acoperiș.

Nu simt asta de parcă aș fi eu cel ce ține firele. Vine spre mine din afară, din spațiul de deasupra portului.

Nu-l mai aștept pe Hans. Mă duc la apartamentul de la etajul de dedesubt și sun.

Îmi deschide Andrik. Scurtul timp de când ne-am despărțit i-a

permis să facă un duș, părul îi e încă ud. I-a ajuns și să-și ia fetițele de la grădiniță, se strâng în el de-o parte și de alta, gemene blonde de vreo trei ani.

Dar, desigur, nu i-a fost de ajuns și să treacă peste lovitura mea de cal, se vede din ținuta ușor chinuită. Și din expresia ușor dureroasă din jurul ochilor. Expresie care, când mă vede, se schimbă în ceva ce nu e chiar picare din nori, dar nici chiar șoc, poate ceva între.

– Aș vrea să vorbesc cu Maria, vă rog.

Apare Pallas Athena, pieziș din spatele bărbatului și mai înaltă decât el; chiar dacă a coborât de pe tocuri și a renunțat la coif și perucă, tot e cu un cap mai înaltă.

Gemenele observă că e o situație nefiresc de crispată.

– Tată, întreabă una din fetițe, e periculos?

Andrik scutură din cap. Dar vocea tot nu și-a regăsit-o.

Mă întorc spre Pallas Athena. Se poate face deseori economie de timp sărind treptele intermediare și adresându-te direct conducerii.

– Pot să intru?

Ea clatină din cap.

– E în regulă, zic. Atunci mă întorc în zece minute și mă invit singur. Cu șase polițiști zdraveni și ordin de percheziție.

Se holbează amândoi la mine și se dau la o parte. Intru în casă.

Locuința e sora mai mare a celei de sus. Aceeași împărțire, dar aici e mai mult loc, terasa e mai mare și sunt cel puțin două camere în plus. Pallas Athena mă conduce într-una dintre ele și închide ușa.

E un fel de grădină de iarnă. Cu mobile de terasă, cu acoperiș de sticlă și viță-de-vie deasupra, de vrejuri atârnă mici struguri verzi. Un mic bazin de granit cu un înger gol și o țâșnitoare, iar priveliștea trece de port și ajunge la Holmen și Langelinie.

– Am împrumutat apartamentul de deasupra, spun. Tocmai m-am întors acasă; cineva a răpit-o pe sora mea Tilte, urmele dovedesc asta. Sunt sută la sută sigur. Știu că deții informații despre cei a căror parolă am împrumutat-o. Vreau să știu ce anume.

– Simt nevoia să fumez, zice.

Mâna nu-i tremură când pescuiește țigara din cutie. Dar numai pentru că se concentrează.

– În fiecare an mor o mulțime de tineri, victime ale fumatului pasiv, zic.

Aprinde țigara încet și cu grijă, suflând fumul în cealaltă direcție.

– O să treci și peste asta, zice. Mi-am dat seama cum ești. Ai suporta și să treacă peste tine un tanc. Mai rău ar fi pentru tanc. Câți ani ai?

– Douăzeci și unu, spun.

– Asta ar fi mai de înțeles. Dar arăți ca de paisprezece.

– Inima mea e tânără.

– E adevărat că l-ai lovit pe Andrik cu piciorul?

– M-a strâns de braț!

Suflec tricoul și îi arăt semnele.

– Așa mi se întâmplă și mie. Uneori trebuie, pur și simplu, să contracarezi. Am fost condamnată de șapte ori pentru folosirea forței împotriva bărbaților. Când lucrez, țin totul în mână. Dar în trafic izbucnesc. Te miri ce descreierat apasă claxonul înainte de a fi galben. Sau se bagă strâns în spatele meu. Nu mă mai pot controla. Mă năpustesc asupra mașinii. Smulg portiera. Îl pocnesc în scăfârlie. Taică-meu a fost boxer, acasă o luam pe coajă. Asta rămâne, ca obicei. Dar n-am bătut niciodată copii.

Trage din țigară. Oamenii au o relație diferită cu fumatul, cei mai mulți trec pe pilot automat când fumează. Dar Pallas Athena, nu, se desfată la fiecare fum cu tot corpul.

– Știi ce e *Abakosh*?

– Un bordel, răspund.

– Dar de vârf. Andrik și cu mine mai conducem cinci. Dar ăsta e în fruntea flotilei. Pe bază de misterii grecești. Clienților li se face mai întâi o introducere: cum să mediteze și să se cufunde în sine, asta intră la pachet. Și apoi, acceptăm orice religie. Avem o colecție de costume mai ceva ca la teatru. Călugări, călugărițe, hurii, îngeri, *dakini*, Fecioara Maria, Kwannon Bosato, pălării de episcop, căciuli

de lamaiști. Pentru toate necesitățile. Succesul a fost enorm. Apoi, ne aflăm la vad. Lângă Parlament, biserica Holmens, centralele băncilor, ministerele de la Slotholm, birourile de avocați din centru. Redacțiile ziarelor. Câștigăm o avere. Și aducem bucurie oamenilor, îi facem fericiți. Andrik se ocupă de femei. O treime din clientelă.

Stinge încet țigara, în mișcare îi recunosc mânia.

– Partea cealaltă e că uneori îți pierzi cumpătul. Îl iubesc pe Andrik. Dar trei luni pe an îl trimit la casa de vacanță, sus în Tisvilde. Ca să nu trebuiască să mai văd un bărbat și în afara lucrului. Vine în fiecare weekend la oraș să le vadă pe cele mici.

Mă privește fix, își desface bluza și ridică sânii din sutien.

– Știi câte ore de operație au intrat aici? Optsprezece. Trei operații, trei implanturi de fiecare sân. Țin zece, poate cincisprezece ani. Și sunt ai naibii de sensibili. Nimeni nu are voie să-i atingă, nici măcar Andrik. Când le alăptam pe gemene, plângeam, așa de tare mă durea. Ai fost vreodată într-un bordel?

Clatin capul că nu.

Se ridică. Cu ea se petrece un lucru pe care nu-l înțeleg, ne învârtim tot mai aproape de nu știu ce.

– Ascultă atunci. Înțelegerea e așa: poți să faci ce vrei, s-o bagi unde vrei, muie, masaj, baie în uleiuri eterice, biciuire la fundul gol. Dar totul cu prezervativ. Sărutul interzis. Iar inima o lăsăm la garderobă. Zero sentimente. Am un ritual, de fiecare dată când mă *stilez* am o cutiuță pe care o iau cu mine la garderobă. Cu o fotografie a gemenelor. Îmi închipui că scot inima și o pun în cutie. Înțelegi? Funcționează. Însă trei luni pe an mă înfurie orice bărbat.

– Am o soră, zic.

– De doamne nu mă ocup.

– Nici ea. Dar asupra furiei are niște teorii interesante, pe baza unor studii intensive ale clasicilor spirituali.

– În privința asta, zice ea, nimeni nu poate face nimic, lumea este așa cum este.

Cred că aici se înșală. Chiar și numai gândul la ce ar putea face Tilte cu un loc ca *Abakosh* și un personaj ca Pallas Athena îmi dă

fiori. Dar tac. Toate la vremea lor, cum zice Vechiul Testament, și pe moment n-a sosit vremea marilor producții.

Trage un fotoliu de nuiele, așezându-se în fața mea. Suntem pe calea cea bună.

– Primesc până la patru bărbați odată. Bărbații vin deseori laolaltă, mai ales când au ceva important de făcut. Pot fi patru actori înaintea unui mare spectacol. Sau politicieni înaintea unei mari negocieri. Oameni de afaceri, înainte de a semna un contract. Ieri au venit, cu parola pe care ai folosit-o, patru persoane, trei bărbați și o femeie. E personală, aparține doar unuia. Un danez, știu doar că-l cheamă Henrik. Ceilalți erau străini, dar vorbitori de daneză. Henrik e un client de încredere, a venit mereu singur. Însă ieri i-a adus pe toți ceilalți.

Își aprinde din nou o țigară.

– Am avut un sentiment ciudat. După – am rămas locului, încercând să mă lămuresc ce poate fi. Știi ce fusese? Neliniște. Mi-au inspirat teamă. Lucrez în branșă de cincisprezece ani. Și mi s-a întâmplat prima oară. Înțelegi de ce-ți povestesc asta?

– Unul din motive e furia.

– Într-adevăr.

Neliniștea o face să se ridice iar din fotoliu.

– Am treizeci de ani. Mai am înainte cel mult trei de lucrat. După aceea, sigur că avem economiile, casa de vacanță, locuința asta și un studio în apropiere de Barcelona. Dar viața mea e toată orientată spre aici. Așa a fost și ieri. M-a sunat cel pe care-l cheamă Henrik. Voia să merg la ei. Am spus că nu. Aveam o presimțire rea. M-am costumat. Henrik vrea mereu să joc rolul mamei sale. Să-l cert, să-l hrănesc, să-i schimb scutecele. Și ceilalți au vrut același lucru. Să fie hrăniți. Să stea pe un scaun înalt. Fiecare era de altă religie, așa ceva n-am mai pomenit până acum! A trebuit să-mi schimb costumația de opt ori în două ore. Și să le citesc din Sfintele Scripturi. În timp ce se jucau cu mâncarea. Murdărind în jur ca porcii. Apoi au vrut să se bată cu perne. În fundul gol, murdari peste tot de griș. Iar femeia a vrut ca Andrik să-l joace pe taică-său,

și să-l călărească. Dar când Henrik a vrut să se cace pe podea, am zis stop. Sunt totuși niște limite, sau tu l-ai fi lăsat?

– Eu nu, am zis.

– Iar la urmă au mai avut o dorință. Să-i spun fiecăruia: „Mama e mândră de tine. Mama e cu adevărat mândră de ceea ce faci“. I-am întrebat amănunte, fiind mai ușor de jucat când poți să umpli rolul cu ceva conținut, ca să zic așa. Dar n-au vrut să destăinuie nimic. Zicând doar că vor să fie mângâiați pe cap și să li se spună că mama e mândră ca un păun și le dorește noroc. După aceea, gata, și, când au plecat, erau complet interiorizați, nici bună ziua, nici la revedere. Mi-am dat seama că se pregătesc de ceva măreț și teribil. Pentru care trebuiau să prindă curaj, drept care ne-au folosit pentru asta, într-o anumită măsură, pe mine și pe Andrik. E prima oară în cincisprezece ani că povestesc despre un client. Asta nu se face nicicând, e una din cele mai importante reguli din branșă. Dar acum am încălcat-o. Pentru prima oară. Primești ajutorul ăsta?

– Cu sărutări de mâini.

Se uită la mine așteptând.

– Putem lăsa gemenele un ceas împreună cu Andrik?

– E un tată bun.

– Fiindcă există cineva pe care aș vrea să ți-l prezint, spun. Căruia să-i mai povestești o dată toate acestea.

Ar fi fost de dorit un mijloc de transport mai discret. Plecăm în Jaguarul roșu, Pallas Athena și cu mine, din Toldbodgade spre Kongens Nytorv.

Ajungem acolo fără ca Pallas Athena să găsească motiv de harță și să pocnească vreun ageamiu, ceea ce mă face să-i fiu recunoscător. Acum o rog să parcheze cât se poate mai aproape de autobuzul roșu cu etaj, lucru pe care îl face în felul ei. Oprește pe un loc rezervat persoanelor cu handicap și scoate, din sertarul de mănuși, o tăbliță albastră cu desenul unui scaun pe rotile. O prinde în față, zicând că, din fericire, are între clienții ei permanenți și mulți medici-șefi.

Îi cer mobilul împrumut și o rog să claxoneze o dată, când voi zice. Apoi formez numărul lui Albert Wiinglad.

Sunt grav și plin de respect. Voi intra în legătură, pentru prima dată, cu unul dintre oamenii aflați, probabil, în spatele unui lucru care ne-a făcut, pe Tilte, Basker și cu mine, să încărunțim și să îmbătrânim cu zece ani.

– Da?

Când ai, ca mine, o mamă îndrăgostită de Schubert, sau vreo mătușă sau verișoară, l-ai auzit probabil pe Fischer-Dieskau cântând liedurile pe versuri de Goethe. Dacă da, îți poți închipui vocea din receptor.

E glasul unuia care știe multe și nu vrea să le destăinuie. Poate că bărbatul căruia îi aparține a omorât doisprezece oameni într-o luptă între clanuri la lumina lunii, poate a jefuit un mormânt faraonic sau a avut concomitent drept metrese trei ministrese, niciuna neștiind de celelalte, iar acum totul s-a terminat.

Indiferent ce-ar fi, un lucru e sigur: aud vocea unui paznic de elefant. Și sub tonul șlefuit se poate desluși fornăitul elefantului.

– Numele Finø vă amintește ceva?

Tace. Apoi:

– Spune mai departe.

– Sper că da. Fiindcă din această insulă provin niște bieți copii părăsiți, care au pierdut mult. Și care sunt de părere că ar trebui să-i ajutați să recupereze câte ceva.

– Ce naiba, zice.

Îi fac semn Athenei Pallas, care apasă claxonul până la refuz. Pare urletul unui jaguar. Slab, dar clar, aud sunetul și în telefon.

Închid.

– Vezi banca aia, zic. De lângă botul autobuzului. Stai jos și aprinde-ți o țigară, fă-te comodă și asistă la începutul desfășurării lucrurilor.

Cobor și traversez în fugă Piața Kongens Nytorv. La intrarea în Hotel d'Angleterre încetinesc. Dar numai cât să nu atrag atenția. Trec în grabă pe lângă recepție și bag nasul în restaurant.

Chiar lângă ușă se află turnul de sticlă pentru prăjituri, una de fiecare etaj. Fac ochii roată, chelnerii sunt cu spatele la mine, așa că îmi pescuiesc un tort cu straturi de frișcă.

De fapt, „straturi" nu e cuvântul potrivit, fiind vorba un singur strat, dar de cincisprezece centimetri: frișcă, nuga sfărâmată și zmeură, așezate pe un blat fraged-sfărâmicios, cu siguranță de neuitat.

La casa parohială am crescut în mână cu telul de bătut frișcă. Dacă provii cumva din acel mediu decăzut în care frișca e bătută mecanic, sau chiar mai rău, cu mixerul electric, tot mai poți trage nădejdea că vei îndrepta corabia.

Cu mixerul, aerul intră prea repede în frișcă, bulele sunt prea mari și laptele se desprinde prea repede de grăsime. Frișca bătută manual, până se întărește, cu telul, are o cu totul altă consistență.

La Hotel d'Angleterre se știe, desigur, acest lucru. Tortul e tare, alergarea mea pe trepte îl lasă neatins, deși sar și câte patru trepte

odată. Așa că, după ce ajung la apartamentul nupțial, bat și intru, doar eu sunt cel care abia îmi trag sufletul și am obrajii acoperiți de un roșu decorativ: în schimb, tortul arată de parcă abia ar fi fost trimis de cofetar, cu sărutări de mâini.

Thorkild Thorlacius, Anaflabia, nevasta lui Thorlacius, secretara Vera și Alexander Bister nu s-au grăbit. Au tăiat cătușele, resturile zac împreună cu uneltele pe podea. Dar manșetele late de metal din jurul încheieturilor n-au reușit să le scoată. Așa că au trecut cu ele pe mâini la *brunch*, care tocmai a fost lichidat.

Mă îndrept spre masă și trântesc tortul cu o apăsare îndelungă, temeinică și plină de simțire în mutra lui Alexander Bister Finkeblod.

– Privind în perspectivă, pe termen lung, le zic, veți înțelege că și asta a fost tot spre binele vostru.

Când vezi la film bătăile cu frișcă, e vorba, îmi pare rău că trebuie să spun asta, aproape sigur de contrafaceri ieftine, prăjituri proaste. Cu o prăjitură de calitatea celei pomenite mai sus, lucrurile stau cu totul altfel. În film, victimele se pot șterge foarte ușor, cu mișcări puține, de cea mai mare parte din frișcă. Dar Alexander Finkeblod, după vreo douăzeci de secunde și temeinic efort, abia are ochii liberi.

Cu ei mă zărește. Iar atenția și planurile sale pentru viitorul apropiat se mută de la prăjitură la mine.

Și Thorlacius cu Anaflabia țâșnesc de pe scaune. Dar mișcările lui Finkeblod sunt de cu totul altă clasă. Se pune pe picioare cum ar nimeri bila în flipper.

Am un avans clar, însă minim. De aceea n-am timp să mă opresc când, în mod surprinzător, mă întâlnesc pe scări cu Max. Văd doar cum mă privește gânditor, apoi dispare la orizont.

Am părăsit clădirea, Finkeblod aleargă după mine. L-am văzut făcând jogging împreună cu Baronesse la Finø. Totuși sunt plăcut surprins, e atât de aproape, încât cred că pot spune din ce era blatul tortului: din bezele cu nucă.

Traversăm, traficul e strâns, frânele sunt trase, claxoanele,

apăsate. Când mă aflu la doi pași de autobuzul roșu supraetajat, îndrăznesc să mă uit în urmă. Alexander a rămas la numai câțiva metri în spatele meu, iar vreo 50 de metri mai încolo, Thorkild Thorlacius și Anaflabia, strecurați prin trafic, încearcă să se urnească mai rapid.

Prin geamul din față al autobuzului îl văd pe Lars, încă în scaunul șoferului. La fel și Katinka, așezată călare pe el.

Unii ar putea fi de părere că așa ceva n-ar fi stilul tocmai potrivit pentru un șofer și un ghid dintr-un autobuz turistic, în văzul lumii. Dar, pe de altă parte, nu pentru asta au avenit majoritatea turiștilor, nu așa ceva voiau să vadă? În plus, face parte din esența iubirii, sau cel puțin așa îmi amintesc eu din vremurile când mai exista dragoste în viața mea. Uneori creează un spațiu în jurul îndrăgostiților, care dintr-odată nu-și mai dau seama că există și alții pe lume în afara lor.

În acest spațiu îmi îngădui eu acum să dau spargere. Bat cu amândouă palmele în parbriz, apoi mă pitesc între roțile din față, sub autobuz.

Acum nu mai pot vedea decât atât cât îmi îngăduie locul unde mă aflu. Priveliște mărginită, dar înviorătoare. Văd cum Finkeblod rămâne locului, din expresia sa pot să deduc că i-a descoperit pe Lars și Katinka, iar aceștia l-au zărit la rândul lor și, în ciuda resturilor de tort, l-au recunoscut. Alexander face stânga-mprejur, Thorkild Thorlacius și Anaflabia, aflați ceva mai departe, fac același lucru.

Spune ceva despre flexibilitatea sufletească a acestor trei oameni faptul că au schimbat într-o secundă dorința lăuntrică de a mă prinde și maltrata contra dorinței de a o întinde. Ca victime experimentate ale poliției, așa cum au devenit, treptat, se despart și fug în direcții diferite, pentru a sili urmăritorii să-și divizeze forțele. Ultimul lucru pe care îl mai văd e cum gonesc prin Kongens Nytorv, cu Lars și Katinka pe urme, spre toate punctele cardinale.

Mă înclin în fața Athenei.

– Calea e liberă, zic.

Ea contemplă alergătorii.

– Nu te cunosc decât de două ceasuri, spune. Și totuși aș putea fi de părere că, dacă mai continui în acest mod, riști să-ți faci o mulțime de dușmani.

– Dar cel puțin n-am fost condamnat niciodată pentru folosirea forței, răspund. Spre deosebire de anumiți alții.

– Nici n-ai decât douăzeci și unu de ani, zice; stai să vezi când ajungi la vârsta mea.

Urcăm în autobuz. Dincolo de scaunul șoferului se află un perete despărțitor și o ușă. Când o deschidem, devine limpede că tururile de oraș cu acest vehicul nu-și scoteau banii, fiindcă ferestrele au fost acoperite, scaunele scoase și, în locul lor, montate aparate electronice. Sunt vreo cincizeci de ecrane și monitoare în fața cărora patru oameni cu căști la urechi și microfoane, șezând pe scaune de birou, sunt atât de prinși de munca lor, încât nu întoarce nimeni capul după noi.

La mijloc, o scară îngustă și cotită duce la etaj, unde dăm peste un spațiu asemănător, și el cu oameni care muncesc din greu; dar numai pe jumătate cât cel de jos, mărginit de un perete despărțitor cu ușă. O deschid fără să bat.

Intrăm într-o cameră care își ia revanșa asupra spațiilor întunecate din restul autobuzului, aici ferestrele sunt din podea până în tavan, ba chiar și în tavan sunt montate câteva, căci sticla trebuie să fie polarizată și colorată într-un anume fel, încât de afară să nu se vadă nimic, în timp ce înăuntru stai ca într-un acvariu confortabil.

Bărbatul așezat confortabil acolo e Albert Wiinglad, îmi dau seama imediat, iar Anaflabia a nimerit-o, bărbatul ăsta e un cardinal, poate chiar papă, fiindcă niște cardinali au totuși pe cineva mai sus, în timp ce bărbatul ăsta se sprijină de spetează de parcă ar fi sigur că poate sări oricând în picioare fără a se lovi în cap, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Însă săritul i-ar face probleme din alte puncte de vedere, căci e supraponderal ca o scroafă premiată la expoziția agricolă din Finø și nu sunt motive să crezi că a dobândit ușor aceste kilograme în

plus, asta cere ceva muncă. Pe care, după cum se vede, e dispus să o îndeplinească, fiindcă în fața lui se află pe masă cel mai mare pachet cu haleală pe care l-am văzut vreodată; în timp ce ne privește, îl desface, și nu sunt sub douăzeci de sandvișuri bine umplute.

Mi-a înțeles privirea.

– Cântăresc o sută șaizeci de kile. Scopul meu fiind să ating o sută optzeci.

– Veți reuși cu siguranță.

– O parte din mâncare a fost pentru a mă consola, zice. După ce am intrat în legătură cu familia voastră.

Altul ar fi răspuns că ar fi fost nevoie de generații întregi pentru asemenea legătură, dar chiar așa de necioplit nu sunt, în fond am crescut într-o casă parohială.

Îi pun în față stick-ul cu înregistrările din sala de conferințe și îi scriu pe un carnet numărul furgonetei.

– Tilte, sora mea mai mare, a fost răpită, zic, acum o oră, de o mașină cu numărul ăsta. Asta e una. Celălalt lucru ar fi că patru persoane, trei bărbați și o femeie, se pregătesc să arunce în aer expoziția Marelui Sinod. Pe stick e salvată o înregistrare de un minut și jumătate, lumina e cam slabă.

A apăsat probabil pe un buton, căci intră o femeie cu vreo treizeci de ani mai tânără, dar care se vede că are forța de a-i urma ca papesă; ia biletul meu și înregistrarea, apoi iese.

Pallas Athena și cu mine ne-am așezat. Albert Wiinglad ne contemplă. Poate se desfată sau poate gândește, aș crede mai degrabă ultima variantă.

– Dacă îmi îngăduiți să vorbesc deschis unui oficial în poziție și vârstă avansate. Nu ne-am văzut niciodată. Dar pentru mine e clar că ați fost personal răspunzător, în ultimele 72 de ore, de urmărirea părinților și fratelui meu, de înșfăcarea mea și a soră-mii și închiderea noastră într-un cămin pentru dezintoxicarea drogaților. Ați dat undă verde ca noi să fim despărțiți de părinți, locuința să ne fie întoarsă cu susul în jos, pentru ca împotriva noastră să fie

stârniți o episcopeasă, un cercetător neurolog și un reprezentant al Ministerului Învățământului. Și ca Basker, câinele nostru, să fie eutanasiat.

Are barbă, lucru deștept, altminteri chipul său ar fi fost lipsit de contur precum luna plină. Acum își mângâie barba. Practic, pot să-i simt inteligența, e ca și cum dincolo de occipitali ar zumzăi un stup.

Urmașa lui s-a întors.

– Mașina a fost furată azi-dimineață, zice. Dintr-un *carport* din Glostrup, proprietarul e plecat în călătorie, îl putem contacta pe mobil; mașinii nu i s-ar fi simțit lipsa o săptămână. Ne-am uitat la înregistrare. Ne mai trebuie ceva timp să cercetăm tot. Dar cei patru *plutitori* au fost practic identificați.

Privirea lui Albert Wiinglad se îndreaptă către Pallas Athena.

– Conduc un bordel, zice ea. Aseară am avut drept clienți trei bărbați și o femeie. De la unul avem numărul cărții de credit: e danez, îl cheamă Henrik.

Se uită în mobil și îl scrie pe carnetul de pe masă. Probabil că a telefonat și a cerut numărul cardului în timp ce eu îl răsfățam pe Finkeblod cu tortul de frișcă.

Albert Wiinglad se întoarce iarăși spre mine.

– Aș putea să aud ce s-a întâmplat cu voi în ultimele douăzeci de ore? De când v-am scăpat din ochi.

Îi povestesc o versiune prescurtată. Dar cu supratitluri: fuga din *Store Bjerg*, călătoria la Finøholm, navigarea pe *Doamna Albă*, dimineața la Copenhaga. În timp ce vorbesc, observ că pe Pallas Athena o trec niște fiori. Probabil realizează că există lucruri mult mai rele decât să fii șicanat în trafic. La Albert Wiinglad nu se remarcă nimic în afara profundei satisfacții privitoare la sandvișuri. Când termin, toate cele douăzeci, bine umplute, au dispărut acolo de unde nimic nu se mai întoarce.

– Ai paisprezece ani. Tehnic, încă un copil.

– Dar sufletul meu e bătrân. Iar văzul, profund.

Observație cu care aș fi foarte prudent în vestiarul clubului de fotbal din Finø. Dar trebuie să-l fac pe bărbatul din fața mea să mă

ia în serios.

Se holbează la mine. Ochii i se măresc cumva. Apoi râgâie.

Întinde mâna lui mare ca un pudding cu rom sub masă, de unde scoate un fel de ladă ca a piraților. Din care scoate pachetul propriu-zis de mâncare, cele douăzeci de sandvișuri n-au fost decât aperitivul. Îmi observă privirea.

– Am avut o copilărie grea.

– Atunci s-o vezi pe-a mea.

Bagă în gură o bucată care pare unsă cu maioneză, de unde se ivesc cochet, unul câte unul, niște creveți, o pune pe limbă, închide gura, a dispărut. Dintr-o mapă de pe masă scoate o foaie de hârtie cu patru fotografii lipite, trei de bărbați și una de femeie. Pallas Athena tresare văzându-le. Unul dintre ei are părul atât de blond, că pare albit cu apă oxigenată. Deduc că e Henrik cel Negru, dușmanul nr. 1 al șobolanilor și tuturor rău-platnicilor. Despre chipul său e greu de spus altceva, decât că omul are încredere în sine și-i place să o arate.

– Cunoașteți conceptul de fundamentalism, spune Albert Wiinglad. Nu e ceva inventat de religii, cei mai mulți oameni sunt fundamentaliști, lumea e o peșteră cu hoți.

În spatele lui se află o instalație de bere la butoi, cu bucurie și mândrie recunosc berea specială de Finø, care câștigă treptat piața în toată țara. Își toarnă cam o juma' de litrișor și o dă pe gât.

– Noroc, zice.

Mă gândesc că, dacă vrei să nimerești punctul slab al lui Albert Wiinglad, n-ar trebui decât să-i iei pachetul de mâncare sau berea de sub nas și ai vedea, fără să mai apuci să te uiți în jur, cea mai cruntă speță de fundamentalist.

– Din cauza globalizării, marile religii se simt strânse cu ușa. Răspunsul lor e o fundamentalizare sporită și, fir-ar să fie, în cazul tuturor – e plin de fundamentaliști creștini, hinduși, budiști, musulmani sau cum naiba le-o mai fi zicând. Un singur lucru poate să oprească potopul: poliția și armata.

Aici sunt pe punctul de a întreba dacă n-ar trebui pomenită în

acest context și asociația *Asathor*, care a vădit la Finø în ultima vreme puternice tendințe fundamentaliste, numărul membrilor scăzând dramatic de la șapte la cinci. Se pare că Ejnar Tampeskælver Fachirul s-ar fi gândit chiar să-și jertfească lui Odin fiul, pe Knud, coleg de clasă cu Tilte, pentru a se asigura de sprijin divin în concurența cu biserica poporului, cu Gitte Grisanthemum, Sindbad al-Blablab și *lama* Svend-Helge; gând pe care l-aș sprijini cu căldură, deoarece Knud e un criminal inveterat pe care l-aș clasa, ca răufăcător, imediat după Kaj Molester. Dar simțul meu pentru *timing* îmi spune din nou că totuși poate nu e acum momentul.

– Teroarea apare din fundamentalism, continuă Albert Wiinglad, și cei mai mulți oameni poartă cu ei un terorist lăuntric. E doar o chestiune de timp când scoate capul, de aceea lumea trebuie ținută zdravăn în frâu, nouăzeci și cinci la sută din populația lumii are nevoie de cineva care să le spună cum trebuie să se poarte. De aceea lucrează în organizații teroriștii, nici măcar unul dintr-o mie nu acționează singur.

Mai caută o felie, despre care se poate deduce că e de pâine, dar pâinea nu e vizibilă. Ce se poate vedea e o felie zdravănă de pateu de ficat, groasă ca un codru de pită neagră, pe care a fost așternută o bună parte din recolta de ciuperci a anului. Finalizarea elegantă e dată de șunca pârpălită a unei jumătăți întregi de porc.

– Dar tocmai cei care lucrează singuri sunt cei mai dificili. Îi numim *plutitori*. Fiindcă sunt într-o mișcare fără puncte de sprijin. Ăștia sunt specialitatea mea. Și al naibii să fiu de n-o să le rup gâtul.

Lovește în foaie.

– Ăștia patru sunt *plutitori*. Pe fiecare îl știm de peste zece ani. Dar ceea ce n-am văzut până acum – și nu s-a mai văzut vreodată în istorie – e că, pe cât se pare, s-au unit. Și despre cum dracu' au reușit să stea toți în aceeași cameră fără a se omorî unul pe altul am speculat atâta, că era cât pe ce să ne pierdem pofta de mâncare.

Simt impulsul de a-l consola spunându-i că, după părerea mea, pentru pofta lui de mâncare nu există doar speranțe, ci și un mare viitor, dar nu vreau să-l deranjez, pentru că a trecut la nobilul

urmaș al pateului de ficat, o bucată de friptură care ar fi trebuit să aibă nevoie de propria ei macara pentru a fi transportată de la farfurie la gură.

– Lumea e mizerabilă, spune el, iar când oamenii sunt solidari, o fac doar pentru că sunt nevoiți. Suntem de părere că acești patru tulburători de liniște au fost aduși laolaltă de un lucru pe care îl consideră mai primejdios decât se consideră unii pe alții, între ei. I-a adus laolaltă Marele Sinod.

E nevoit să se ridice și să meargă la geam. Chiar și acești câțiva metri sunt un maraton pentru el.

– Toate marile religii au două laturi și, dacă mă întrebați, care mai de care mai tulbure. Una e întoarsă spre exterior și se numește exoterică, la ea raportându-se cei mai mulți credincioși. Cealaltă e întoarsă spre interior, esoterică: e pentru cei puțini. Partea orientată spre exterior e cultivată în biserica daneză de stat sau la mesa catolică, în moschei, în temple, sinagogi și *gompas*, peste tot în lume. Sunt fapte exterioare și ritualuri care îi liniștesc pe credincioși, asigurându-i că acum e greu, dar viața de după moarte va fi mai luminoasă. Cealaltă parte, esoterică, e pentru nebunii de legat.

De la fereastră aruncă o privire lungă spre ultimele zece sandvișuri de pe farfurie, care îl atrag.

– E pentru cei care nu vor să aibă doar o singură îmbucătură, care nu vor să aștepte până mor, voind să dezlege chiar acum marile mistere.

– Așa ești și tu!

Exclamația mi-a scăpat fără să știu nici eu de ce. Însă dintr-odată sunt cu totul sigur că Albert Wiinglad e paznic de elefanți.

Tresare. Am atins un nerv.

– Ce naiba zici, băiete? Ești complet dus cu pluta. Nici vorbă. S-a terminat cu asta. Am devenit mai deștept. Religia e o tulburare a minților.

E gata să meargă mai departe. Însă am fost foarte aproape de a-i lua mingea.

– Marele Sinod se ocupă de partea lăuntrică a marilor religii. E, în istoria lumii, prima încercare de o asemenea anvergură de a deschide un dialog între cei cu totul țicniți, misticii. Despre posibilitatea ca dincolo de marile religii să existe ceva comun. Le-a venit ideea nebunească de a cerceta dacă nu cumva diferitele experiențe religioase au un fundament comun. Ba au mai invitat și neurologi și psihologi să participe. Iar plutitorii se tem că diferitele religii or să descopere că, în fond, sunt mai apropiate decât credeau. Or, dacă se întâmplă asta, baza fundamentalismului o să dispară. Nu te poți simți amenințat de un om care e în fond la fel de țăcănit ca tine. Asta i-a făcut să colaboreze.

E nevoit să-și tragă sufletul. S-a întors la locul său și la pachetul cu mâncare pe care îl termină. Nu linge farfuria, însă bănuiesc că acest lucru se întâmplă doar din cauză că suntem noi de față. Dintr-un sertar de sub birou scoate acum o prăjitură cu ciocolată.

E atât de mare încât ar ferici un întreg consiliu parohial. Albert Wiinglad o privește cu atenție și conchide că ne ajunge la toți trei. Taie două felii subțiri ca hârtia pentru Pallas Athena și mine.

– Ești sportiv, spune el, rezultă din dosarul tău. Presupun că ești atent la greutate.

– Dar eu? întreabă Pallas Athena.

Îmi dau seama că Albert Wiinglad se simte strâns cu ușa. E limpede că modul cel mai rapid de a-l face să îl apuce amocul ar fi să înhaț prăjitura.

– La meseria pe care o ai, ești obligată să fii subțire și atrăgătoare, spune el, iar asta e o bombă de calorii.

Bagă la jgheab prăjitura. Apoi se clătește cu o jumătate de litru de cafea dintr-un termos. Își șterge delicat firimiturile din barbă cu un șervețel.

– Dar mama și tata? întreb eu.

Aici răspunde ceva care mai că-mi ia graiul.

– Da, sunt doi oameni de toată stima. Au sunat și ne-au informat că au găsit explozibil. În încăperea subterană de siguranță în care sunt coborâte giuvaierele în caz de incendiu, vandalism sau

tentativă de furt. Am mers acolo cu o echipă de genești. Am îndepărtat totul. Am făcut cunoștință cu părinții voștri. Mama voastră a depus o muncă extraordinară pentru securitatea expoziției. Niște oameni de treabă, inteligenți, politicoși, care respectă legea. Cum naiba or fi făcut copii ca voi? Dar în timpul sarcinii se pot întâmpla unele chestii cu creierul. Așa a scris și profesorul vostru în raport. Nu era ceva despre niște apă în cap?

Încerc prudent să închid și să deschid gura, văd că merge.

– Așadar nu sunt dați în urmărire generală? întreb eu.

– Cine, părinții voștri? De ce naiba să fie? Or să primească o medalie. Or să încaseze o sută de milioane pentru că au salvat odoarele. Cred că or să-și permită niște *baby-sitters* pentru voi. Poate de la *Hell Angels*. Să bem pentru asta, hai noroc!

Mai dă pe gât cu vioiciune o jumătate de litru.

– De ce trebuia să mergem la casa de corecție, întreb eu, iar Hans să fie arestat?

– Părinții voștri ne-au rugat. Ca să știe că sunteți în siguranță.

În echipa FC Finø, Petrul Popii e cunoscut pentru impenetrabilitatea sa orientală. Așa că nu se observă nimic pe netedul meu chip. Însă înăuntrul meu are loc o explozie. Pentru că, dacă mama și tata au cerut să fim legați cu banderolă albastră și închiși, n-au făcut-o spre siguranța noastră, întrucât ea nu era amenințată de nimeni în afara lor. Au făcut-o pentru ca nu cumva să le luăm urma.

– Și sora mea?

Chipul său devine grav.

– Avem patru mii de polițiști danezi pe străzi. Întăriri în civil din Suedia, Norvegia, Germania și Statele Unite. Aproape șapte mii de persoane. Avem elicoptere de supraveghere, pază de coastă. Suntem sprijiniți de Apărarea Civilă și Pompieri. În timp ce vorbeam, toți au primit informația și o poză a surorii tale. La naiba, o găsim noi.

Ne aflăm în Jaguar, privind spre piață și Nyhavn. I-am sunat pe Hans și Ashanti și se dovedește că nu ajunseseră decât până la o bancă pentru îndrăgostiți cu vedere asupra portului. Între timp, au venit să ne întâlnească aici. Le-am povestit tot, iar acum Pallas Athena pornește mașina și observ că de data asta conduce oarecum diferit față de cum condusese înainte, oarecum absentă; însă e, poate, de înțeles, dacă te gândești cât de repede a fost introdusă în cercul intim al familiei noastre.

Eu, unul, sunt atât de trist, încât mă aflu la limita disperării. În studiile noastre religioase aprofundate, Tilte și cu mine am dat mereu peste recomandări ale marilor învățători – să considerăm că e o mare șansă când avem norocul să trăim suferința, punctul de vedere corect fiind că ar trebui acum s-o degust realmente și să nu risipesc nici un strop de suferință.

E mai ușor de zis decât de făcut, iar când reușești, n-ai cum să fii totodată atent la restul lucrurilor, de exemplu la propriile-ți membre, iar acum mâna mea iese din buzunar cu o bucată de carton. E cea pe care am găsit-o între pozele din apartamentul lui Conny, mai înainte să înceapă totul, astfel încât n-am apucat să mă uit la ea. Acum mă uit și văd că e o carte de vizită pe care e imprimată o cruce. Lângă cruce scrie *Catholic University of Denmark*. Adresa e în Bredgade. Iar dedesubt e tipărit bunul nume danez Jakob Aquinas Bordurio Madsen.

Ce se petrece acum în interiorul meu e greu de explicat și n-are nici o scuză. Prin creier îmi trece un fulger de nebunie, iar gândul care urmează fulgerul asemenea unui tunet e că, de vreme ce cartea de vizită se afla în apartamentul lui Conny, Jakob Bordurio,

puma din institutul de dans al Ifigeniei Bruhn, a vânat-o pe Conny.

Știu ce vei spune: nu eram pe cale să întâmpin din punct de vedere spiritual întristarea că a dispărut Tilte? Atunci de ce încep să vin cu fantasme despre Jakob și Conny? Ai cu totul dreptate și n-am ce să spun decât că, dintre toți demonii marilor religii ale lumii, gelozia este și rămâne în fruntea echipei.

În clipa următoare mă liniștesc. Tilte trebuie să fi fost cea care a lăsat în urmă cartea de vizită. Conny are 14 ani, iar Jakob are deja 17: nu există nici un precedent istoric conform căruia Conny să fi umblat vreodată după bărbați mai în vârstă. Așa că rațiunea mea cea sănătoasă revine o dată cu întrebarea de ce a lăsat Tilte cartea de vizită acolo. Pentru că, după cum am zis, Tilte nu e genul care să piardă lucruri. După toate probabilitățile, a lăsat să cadă cartea de vizită ca indiciu.

O cotim la dreapta și mergem de-a lungul unei grădini înguste, la capătul căreia se vede portul. Basker scheaună, e și el neliniștit din cauza Tiltei. Întorc cartea de vizită, iar pe dosul ei Tilte a scris cu pixul cifra 13.

13 e cifra preferată a Tiltei. Spune că e o cifră mai bună decât faima ei, ea însăși fiind născută într-o zi de 13 și considerând că e îmbucurător că adresa casei parohiale e Kierkevej 13. În plus, contele Rickardt, care se pricepe la numerologie, ne-a dat o explicație amplă pe care nu mi-o mai amintesc în legătură cu 13 ca fiind o cifră potrivită cu Tilte.

Dar nu prea mi-e limpede de ce a scris această cifră pe cartea de vizită a lui Jakob.

În schimb, e clar că trebuie să dăm de Jakob, întrucât cartea de vizită dă de bănuit că Tilte avea în gând o vizită la el când a zis că mai are ceva de rezolvat.

– Trebuie să facem un mic ocol, spun eu, prin Bredgade.

În această clipă se petrec mai multe lucruri la rând.

Mai întâi, Pallas Athena învârte volanul, trage Jaguarul pe trotuar și frânează astfel încât ne oprim cu roțile scrâșnind și cu o adiere de cauciuc ars.

– Gata, știu! strigă ea.

Nu aflăm ce știe, pentru că în momentul acesta cineva bate în acoperișul Jaguarului, și nu e vorba de o bătaie politicoasă, ci sună de parcă mașina ar fi fost dusă la fiare vechi și ar fi început dezmembrarea.

Un bărbat își vâră capul prin fereastra deschisă de lângă Pallas Athena.

Călărește o bicicletă Raleigh nouă-nouță, poartă costum cu cămașă albă, cravată, clame de protecție pentru biciclești la pantaloni și pantofi lucioși. În coșul din spate are o geantă din piele pentru laptop, iar în mână, un buchet de trandafiri roșii cu coada lungă, gros cât pulpa și învelit în celofan. Îi urlă Athenei în față:

– Ce-i, vacă bălțată, nu poți să-ți miști fundul? Ți-ai câștigat carnetul de conducere la loz în plic? N-ai auzit niciodată de codul rutier?

Nu-l cunosc personal. Totuși aș paria unu la zece că e asistent de avocat, are liber și se află în drum spre locuința proprietate personală din Charlottenlund, unde îl așteaptă logodnica; în curând se vor muta împreună, se vor căsători, vor avea 2-3 copii, un câine și vor trăi fericiți până la adânci bătrâneți.

Proiect pe care, desigur, îl apreciez din tot sufletul. Chiar și rămas singur pentru totdeauna, tot poți să te bucuri de fericirea altora.

De aceea mi-aș fi dorit să am timpul necesar spre a-i povesti asistentului de avocat cum să-și stăpânească mânia; toate marile religii recomandă acest lucru, dând și rețeta. Însă nu am acest timp, pentru că deja i-a răcnit în cap Pallas Athenei.

Aici a greșit. Ochii ei devin sticloși. În clipa următoare l-a și apucat de guler pe asistentul de avocat și l-a tras prin fereastră.

Apoi se oprește o clipă. Ceea ce o face să ezite e, desigur, alegerea între două posibilități la fel de bune: să-i rupă gâtul sau direct căpățâna? Această pauză e șansa noastră. Hans, Ashanti și cu mine o prindem pe Pallas Athena tocmai în clipa în care se putea deduce, din expresia ei mulțumită, că a luat o hotărâre.

Mai întâi sunt îngrijorat: oare o s-o putem într-adevăr ține? Dar apoi Hans își încordează mușchii, iar când Hans își încordează mușchii, orice mișcare naturală încetează. Treptat, ochii ei devin mai puțin sticloși. Se uită la asistentul de avocat, îl împinge înapoi prin fereastră și îl pune la loc în șa.

– Treacă de la mine, porc mistreț, spune.

Tipul pornește repede și, accelerând din răsputeri, se îndepărtează de noi fără să se mai uite în urmă. A scăpat nevătămat. Însă aș spune ceea ce au zis mulți din marii iluminați: un asistent de avocat care a privit o dată moartea în ochi nu mai e același.

Pallas Athena a revenit oarecum la aceeași realitate în care ne aflăm și noi. Se întoarce și spune:

– Sirene de vapor.

Ascultăm. Ce-i drept, undeva în zare se aude o sirenă. Dar nu e neapărat un lucru care să merite a fi împărtășit publicului. Mă bate gândul că Pallas Athena tocmai a fost oprită să-l omoare pe biciclist și poate am fost prea dur pentru ca unui sistem sensibil ca al ei să-i fie suprimate sentimentele spontane.

– Mi-a dat telefon. Henrik. Ieri. Voia să mă duc la ei. Am refuzat. Aproape niciodată nu fac așa ceva. E prea riscant. Prefer să-l am pe Andrik în apropiere. Așa că au făcut rezervare pentru a doua zi. Însă în fundal se auzeau aceleași sunete. Doar locuiesc și eu în port. Erau sirene de vapor.

– Ai adresa? o întreb.

Dă încetișor din cap, aprobând.

– Asta a și fost neobișnuit. De obicei știm cât mai puține despre clienți. Dar de data asta mi-a dat o adresă. Ca să mă convingă. Să-mi arate cât de aproape s-ar afla. În portul liber. Adresa era Pakhus și un număr.

Așteptăm, în timp ce ea se gândește.

– Am uitat numărul, spune, nefericită.

În aceeași clipă, de fereastra deschisă a mașinii se apropie altcineva. O prind pe Pallas Athena de braț. Însă vizita are alt motiv.

– Mă scuzați, spune tipul. Tocmai veneam la voi, în Toldbodgade.

Pe trotuar, cu guler preoțesc, rozariu și expresie de șeic al deșertului, se află modelul din catalogul institutului de dans al Ifigeniei Bruhn, fostul meu coleg din atacul primei echipe, Jakob Aquinas Bordurio Madsen.

Îl trag pe banchetă, lângă mine. Nu exagerez spunând că Jaguarul e acum plin-ochi, și trebuie luat în considerare că, la drept vorbind, chiar și numai fratele meu mai mare ar avea nevoie de o mașină numai pentru el. Dar nu e momentul să ne plângem de inconfortul întrunirii noastre.

– Aș vrea să vorbesc cu Tilte, spune Jakob.

– Prea târziu, zic. A fost răpită.

Îl vedem pălind și deduc de aici două lucruri: știe ce căutăm noi, frații, și, cu toate că a primit o carte de vizită și a avut parte de o chemare, iar rozariul n-a stat nici o clipă locului de când a plecat din Finø, inima lui încă nu a încheiat legătura cu Tilte.

Îi pun în față cartea de vizită.

– A lăsat-o să cadă când a fost răpită, spun. Înseamnă că a vorbit cu tine.

Privirea lui e în flăcări.

– Poliția, spune.

– E informată, o caută. Mașina în care a fost răpită e căutată și ea. Acum așteptăm doar să aflăm ce știi tu.

În el lucrează forțe puternice. Dar nu se știe ce fel de forțe. Una dintre ele e dragostea. Care învinge.

– A fost la noi acum o oră și jumătate.

– Care noi?

– La Universitatea Catolică. M-a căutat acolo și mi-a povestit totul. Pe scurt, dar totul. Despre părinții voștri și atentat. Am dus-o la un ofițer.

– Ofițer?

– Un ofițer al Vaticanului. Se află aici pentru conferință. Vaticanul are propriul său serviciu de securitate, de zece ori mai mare decât cel danez.

O spune cu o anumită mândrie, de parcă ar fi vorba de AC Milan, care urmează să joace cu echipa de fotbal din Finø.

– Știa de toate astea. Știa și că poliția daneză a dezamorsat bomba. Dar nu știa nimic despre părinții voștri.

Sunt dezamăgit. N-am aflat nimic nou. Sperasem totuși că Jakob

Aquinas are mai mult de oferit decât un stilat vals englezesc.

– De ce a lăsat Tilte să cadă cartea ta de vizită? Ce a vrut să ne spună cu asta?

Clatină din cap. N-are nici o idee.

– Despre ce ați vorbit? întreb eu.

– Spadillo, ofițerul, mi-a povestit cum au fost probabil finanțați cei patru *plutitori*.

Acum simt ceva. E ca la fotbal. Portarul a respins mingea, situația fusese tulbure, însă dintr-odată noroiul se lasă la fund și apa începe să se limpezească.

– Nu mă pricep la politică, spune Jakob. Era vorba de ceva cu niște arme. Cu un cartel. Al marilor livratori de arme. Oficial, vând doar armatelor naționale bine organizate, recunoscute de ONU. Însă în realitate vând arme oricui. Au un fel de *lobby*. Vaticanul și poliția daneză cred că ei au plătit toate astea. Refuz să cred așa ceva. Ar fi un păcat cumplit. Revoltător, nu credeți?

Îi pun o mână pe umăr.

– Sub orice critică, spun eu. Au fost pomenite niște nume, Jakob?

Se străduiește să-și amintească. E limpede că ar fi preferat să-l rog să danseze un foxtrot.

– Un armator. Era vorba de ceva cu un armator.

Îi arăt cifra 13 pe cartea de vizită.

– Dar asta, Jakob? Are ceva de-a face cu armatorul? E o adresă, un număr de telefon?

E nefericit.

– Eram absent. Stătea acolo. Tilte. Soarele venea prin fereastră dinspre grădină. Printre coroanele copacilor. Semăna cu Sfânta Fecioară. Dintr-odată am simțit ceva ca o nouă chemare. Parcă aș fi auzit o voce vorbindu-mi și spunând: Ea e viitorul tău!

– Jakob, spun eu. Încearcă să dai timpul înapoi. Marii mistici, inclusiv cei catolici, spun că întotdeauna o parte a sinelui e trează. Chiar și în plină amețeală trandafirie. Partea trează, Jakob, ce a auzit? Ce sunete se auzeau dincolo de Tilte apărând ca Fecioara Maria?

Privirea lui e departe, apoi se luminează la față.

– A întrebat de armator. Voia să știe numele. Spadillo nu voia să i-l dea. A insistat. Doar știți cum poate să fie Tilte.

Aici are dreptate. În Jaguar suntem mai mulți care știm exact cum poate să fie Tilte.

– Trebuie să-i fi făcut voia. Un singur ofițer al Vaticanului contra Tiltei n-are cum să biruie.

Clatină din cap.

– Jakob, zic eu. Concentrează-te la detalii. Ca atunci când e un meci în reluare. Spadillo spune nu, Tilte insistă, el spune iar nu, și apoi?

– Tilte a vrut să meargă la toaletă. S-a întors, ușa se blocase. Am mers acolo cu ea. O coincidență ciudată. Ambele uși de la toaletă erau încuiate. Dar nimeni nu era înăuntru. Însă am reușit să le deschidem.

– Tu și cu ofițerul ați deschis ușile. În timpul ăsta, Tilte unde era?

Clatină din cap.

– Nu cumva computerul rămăsese deschis? întreb eu.

Se holbează la mine. A crescut într-o familie daneză sănătoasă, singurul lucru care amintea de lumea mare și înspăimântătoare din afară era numele său. Nu poate crede ceea ce începe să bănuiască.

– Dar Tilte n-ar face niciodată, Tilte n-ar face niciodată…

Nu zic nimic. Dacă Jakob Bordurio ar ști cât de departe e Tilte dispusă să meargă pentru o cauză bună, poate că s-ar grăbi să aibă o nouă vocație care să-l ducă înapoi la Universitatea Catolică și la o viață lungă și pașnică în celibat.

În tot acest timp, Pallas Athena rămăsese tăcută. Poate că în sinea ei prelucrase tristețea de a nu-i fi mușcat asistentului de avocat carotida. Acum se apleacă spre mine și ia cartea de vizită.

– Era numărul 13, spune ea. Pakhus, numărul 13! O cifră periculoasă. Ăsta e unul din motivele pentru care am refuzat. Deși mi-a oferit un preț dublu.

Nu știu dacă ai observat că toate religiile sunt oarecum de acord în privința felului în care arată paradisul. Dacă deschizi, ca Tilte și cu mine, Bibliile ilustrate, studiind mozaicuri, picturi și broșurile Martorilor lui Iehova, vei ști că, după cum arată toate aceste surse de încredere, paradisul seamănă exact cu magazinul pentru grădinărit din Finø. O mare bucată de gazon, un pârâiaș susurător cu plante în jur, iar ceva mai departe niște copaci și oameni voioși care consideră că sensul vieții e să-ți petreci duminica studiind butașii expuși, precum și piticii de grădină.

Nu vreau să par lipsit de respect, dar aș vrea să spun că Tilte și cu mine considerăm acest punct de vedere o eroare. În ce mă privește, cred că, dacă paradisul există într-adevăr, seamănă mai degrabă cu portul liber din Copenhaga, prin care trecem acum. Există aici restaurante de categoria lui *Svumpuklen* din portul Finø, precum și magazine cu asemenea putere de absorbție încât aproape uiți că ți-a fost răpită sora și că părinții îți vor fi condamnați la zece ani de închisoare dacă iese la iveală ce au pus, probabil, la cale. Sunt aici depozite transformate în locuințe, în care te bucuri că vei locui când vei ajunge fotbalist profesionist și vei avea banii necesari, și totuși, în același timp, există o mulțime de diguri, cheiuri, macarale, containere și magazii, încât să ascundă faptul că nu mai e un port adevărat, ci o mare vitrină.

Așadar, în alte condiții drumul prin port mi s-ar fi părut de-a dreptul ceresc, însă acum nu. Pentru că îngrijorarea din cauza Tiltei a pus stăpânire pe toate, și de aceea împrejurimile seamănă mai degrabă cu un film de groază, fapt care ne arată că lucrurile pe care le vedem în jur au în primul rând legătură cu starea noastră

lăuntrică.

Trecem pe lângă un bazin portuar. Pallas Athena conduce încet. La dreapta noastră se întinde un lung chei, unde în fața unui șir de depozite s-a dezvoltat o viață idilică de cetate. Pe o tăbliță scrie Cheiul Pakhus și Pakhus 1-24. Am ajuns.

În fața depozitelor sunt ancorate vapoare, iahturi de locuit, o fostă navă de război, un șlep portocaliu care aparține portului, iar dacă mi-e îngăduită o mică amintire din copilărie, trebuie să spun că tata îmi citea din *Șlepul Tuggy*, carte în care șlepul s-a căsătorit cu exact o asemenea navă portocalie, pe care o pregătesc acum de plecare angajații portuari, iar apoi și-au trăit fericiți viața de șlepuri până la adânci bătrâneți și au făcut nenumărate șlepuri mici. Cartea a enervat-o cumplit pe Tilte și-mi amintesc că de multe ori s-a arătat interesată să-i aplice un tratament autorului. Toate acestea se petreceau înainte de povestea cu coșciugul, așa că nu pot spune exact la ce fel de tratament se gândea.

De fapt, clădirile din Pakhus sunt niște depozite, dar, deoarece portul liber e un loc rafinat, aici și depozitele sunt mult mai frumoase decât multe vile. Numărul 13 se află la 50 de metri distanță, vizavi de șlepul portuar, iar în fața clădirii nu sunt parcate mașini, draperiile sunt trase, iar ușile, închise.

Pallas Athena trage Jaguarul la marginea trotuarului.

În acest fel trece peste pista de bicicliști.

Am spus mai demult ce sentimente puternice se trezesc în Finø când niscaiva turiști aflați în mașină se rătăcesc din greșeală pe străzile de pietoni. Reamintesc aici acest lucru, ca să nu existe vreo îndoială în privința simpatiei mele pentru bicicliști și pietoni, și observ că Jaguarul a tăiat calea unui biciclist, ceea ce, desigur, îmi trezește îndată compasiunea.

Cu toate acestea, bătăile care răsună acum în caroserie par exagerate, pentru că nu e gărgărița veșnic ferice vestind primăvara, ci un pickhammer care anunță cel de-al treilea război mondial.

Apoi apare capul tipului cu pricina. Își arată deja colții și a tras aer în piept spre a scoate un strigăt de luptă.

Pallas Athena și biciclistul se holbează unul la altul. E asistentul de avocat de acum zece minute.

Vreau să spun că îl înțeleg pe om. A mers cu bicicleta prin portul liber. Poate că drumul e un pic mai lung decât dacă ar fi rămas pe Strandboulevarden. Dar aici are vreme să-și revină după întâlnirea cu Pallas Athena și să-și regăsească starea de așteptare a întâlnirii cu logodnica. Poate că logodnica i-a promis că o să-i arate noul ei tatuaj și e important să fie în formă.

Așa că e adâncit în propriile-i gânduri și brusc i se taie din nou calea, rana se redeschide și el nu-și dă seama că e un Jaguar roșu decât când e deja prea târziu și i-a ars deja capotei o lovitură de ciocan.

Pallas Athena deschide portiera.

– Aha, aici e vorba de o urmărire, spune ea.

De unde mă aflu, nu pot să-i văd fața. Însă după ton rezultă clar că e pe cale să ajungă la a opta condamnare și e foarte probabil că de data aceasta va fi pentru omor.

Avem din nou parte de o dovadă a forței transformatoare a iubirii și a influenței pe care preafrumoasa a avut-o asupra fratelui meu Hans. Pentru că aici el nu se uită după stele, ci mâinile îi țâșnesc înainte, iar Pallas Athena înțepenește.

De data asta e cât pe ce să n-o poată ține. Dar reușește. Cobor încetișor din mașină, o ocolesc și ajung la ajutorul de avocat.

– Îți dai seama că ți-am salvat viața? întreb eu. Această doamnă e faimoasă pentru că mestecă lame de ras și scuipă ace de cusut.

Dă din cap, între timp i-a pierit graiul de tot. Orice om e marcat dacă o întâlnește de două ori la rând pe Pallas Athena prost dispusă.

– Așadar, dă-mi voie să împrumut florile, spun eu. Mergem într-o vizită. Neanunțată. Și ne lipsește un dar pentru gazdă.

Pakhus 13 are o aripă plată pentru birouri lângă patru depozite și nu ne hotărâm de unde să începem.

Pe Pallas Athena și pe Ashanti le-am lăsat în mașină, femeile și copiii trebuie apărați.

În fața intrării în aripa de birouri pe unde trecem e parcat un

vehicul pe care ezit un pic să-l numesc în mod profan „mașină“, dar nu-mi vine o expresie mai potrivită.

E un mare Maserati din care coboară un șofer în uniformă. Din aripa de birouri apar trei bărbați și cine se poate elibera de prejudecăți, contemplând scena cu o atenție pe care toate sistemele spirituale o numesc „distributivă“, poate avea parte de o priveliște de-a dreptul înălțătoare.

Privind acel vehicul, nu poți să nu te gândești că, dacă marii profeți ar fi avut posibilitatea să-și aleagă modelul carului de foc care-i duce la cer, l-ar fi ales pe acesta. Iar în privința costumelor celor patru bărbați, pun aici la socoteală și șoferul, nu s-ar face de rușine nici dacă ar fi Ziua de Apoi și ar trebui să apară înaintea Domnului. Chiar și aici, în portul liber, luminează totul în jur.

Cei doi bărbați din spate sunt, ce-i drept, tunși chilug și construiți ca niște stabilopozi de ciment cântărind două sute de kilograme, cum sunt cei plasați pentru întărirea coastei, dar îmbrăcămintea pare să-i facă plutitori. Iar bărbatul care merge în frunte iradiază o autoritate lăuntrică, de-ai spune că pe lume există totuși dreptate, fiindcă arată ca o persoană care merită să fie bogată ca un șeic al petrolului și, după toate aparențele, asta a și devenit.

Frumusețea n-are decât o pată: când a cumpărat mașina, siguranța de sine i-a tras clapa, căci și-a făcut o placă de înmatriculare ștanțată cu propriul nume; pe ea scrie *Bellerad*.

Armatorul și perechea de gorile s-au întors spre noi; revederea îi paralizează.

E din nou una dintre acele situații în care mă ia în stăpânire ceva din afară. Știu și de ce: pentru că simt apropierea Tiltei și pentru că trebuie să aflu urgent dacă furgoneta cu care a fost răpită se află în apropiere.

Mă îndrept spre armatorul Bellerad. Și cele două gărzi de corp nu mă opresc, lucru care mi s-a mai întâmplat; e unul dintre avantajele de a nu fi mare, ești mereu subevaluat de către apărare și deodată te afli foarte aproape de poartă.

– Bărbații din furgonetă, zic. Au intrat aici. Au pierdut un

portofel. Vreau să li-l dau.

Indiferent cât de pregătit ai fi, dacă ești suficient de surprins, realitatea se năruie. Până să se adune, i-am urmărit privirea. S-a uitat la poarta celui mai apropiat depozit.

Îi întind buchetul de trandafiri. Îl apucă mecanic.

– Sunt de la regele Aziz și Marele Sinod, zic. Un avans la medalie. Cu cele mai calde salutări. Atenție la spini.

Se uită la Hans, la Jakob, la mine. Apoi la Jaguar. Încearcă să estimeze raportul de forțe. Apoi se urcă în Maserati, cei doi chilugi îl urmează, mașina pornește.

La poarta depozitului nu e nici o sonerie, nu se află decât o plăcuță pe care scrie *Bellerad Shipping*. Pun urechea la ușă. Aud ceva ca un suspin. Bat în ușă. Zgomotul încetează. Ușa se întredeschide vreo doi centimetri.

– Sunt curierul privat, zic.

Ușa se mai deschide doi centimetri. Un bărbat mă privește cu lacrimi în ochi.

– Nu arăți a curier, zice.

– Dar sunt. Și aduc o veste proastă.

Atunci izbește Hans ușa.

Când Hans izbește o ușă, nu e recomandabil să stai în spatele ei. Dar bărbatul chiar asta face.

Nu știu dacă împărtășești interesul meu pentru subtilitățile loviturii cu piciorul, dar, dacă da, pot să-ți povestesc că tehnica lui Hans e o formă de presiune ca la pasele în adâncime. E o pasă foarte lungă, scoate ușa din țâțâni și o împinge cu bărbat cu tot prin local.

Hans, Jakob și cu mine ne năpustim imediat în urmă. Ajungem într-un spațiu mare, care ocupă o bună parte a clădirii; pe podeaua de beton se află furgoneta, în rest, totul e gol.

– În Noul Testament nu există nici o justificare pentru folosirea forței, zice Jakob Bordurio.

Mulți fundași și-ar fi putut dori ca Jakob să aibă acest punct de vedere încă de pe când era jucător, pe mulți i-ar fi cruțat de ore întregi pe masa de operație, iar pe Jakob de multe cartonașe roșii și suspendări. Dar sunt prea politicos ca să-l mai fac atent la asta.

Gazda noastră e din nou pe picioare, Hans se ocupă de el.

E limpede că a plâns, pe chipul său se văd dâre de lacrimi și în mod normal aș fi încercat să încep o discuție cu el despre faptele sale rele, Petrul Popii fiind celebru în Finø pentru răbdarea cu care ascultă, drept care mulți l-au ales ca duhovnic.

Dar nu-mi dă această ocazie, sare în picioare cu o eleganță care ar fi stârnit atenție la institutul de dans al Ifigeniei Bruhn și dă să-l lovească pe Hans în genunchi.

E o intrare brutală și, dacă și-ar fi nimerit ținta, ar fi fost nevoie de ghips și atele.

Dar n-o nimerește, fiindcă Hans nu se mai află unde fusese.

Bărbatul din fața noastră nu are cum să știe că fratele meu mai mare a fost cuprins acum de una dintre acele forțe despre care am mai povestit, o putere care urcă în el când are de apărat femei împotriva balaurilor. Când vine lovitura, Hans nu mai e în fața bărbatului, ci lângă el, îi pune mâna pe față, îl ridică și îl izbește de perete.

E un perete de metal. Gitte Grisanthemum a importat un gong de metal din Bali, mama mea i-a construit stativul, cu care cheamă locuitorii *ashram*-ului la yoga și meditație, cu un sunet adânc și frumos, care plutește mult în văzduh.

Cam asemenea sunet scoate acum peretele depozitului; privirea bărbatului se îndepărtează, picioarele îl lasă, alunecă pe podea și o vreme nu se mai află între cei prezenți.

Ne ia câteva secunde să cercetăm mașina, micul birou, toaleta și bucătăria. Casa e goală. Simțim cum ne năpădește disperarea. Trebuie să așteptăm să-și revină omul de pe podea, ca să-l întrebăm unde e Tilte, și, chiar și așa, e îndoielnic că ne va spune ceva. Mi se pare că, până și cu fața plină de lacrimi, tot aduce a ceea ce poliția numește un refractar înrăit.

Dau perdelele la o parte și mă uit la dig, unde populația de pe uscat trăiește dulcea viața portuară fără să știe cât de dură e viața reală.

Chiar în fața mea se află șlepul portocaliu. E pe punctul de a ridica ancora, un om în costum de marinar de aceeași culoare ca și

vaporul tocmai a tras ultima parte a frânghiei și stă cu ea în mână, iar în cabina cârmaciului, la cârmă se află o femeie. Care s-ar părea că așteaptă ceva.

Și apoi observ un lucru care mă face aproape să cad lat. Amândoi plâng. Nu în hohote, ci liniștit.

Se știe că marinarii plâng când pornesc pe mare și trebuie să-și ia adio de la iubite, dar e totuși surprinzător că doi angajați ai portului plâng înainte să o pornească într-un scurt drum prin port cu șlepul Tuggy. Mă întorc. Omul de pe podea e și el în costum marinăresc portocaliu. Ar putea fi un angajat portuar. Dar s-ar putea și să nu fie.

– Vasul, zic eu. Tilte trebuie să fie la bord.

O ușă dă spre chei și nu e încuiată. Hans abia o atinge cu vârfurile degetelor și zboară cât colo cu un trosnet; iar noi ne trezim la lumina soarelui.

E clar că trei tineri lipsiți de apărare nu trebuie să atace niște adulți, dar ne temem pentru Tilte. Iar Hans nu poate fi ținut în frâu. Cât despre mine, am senzația că am pornit o mișcare care se va încheia abia când voi ajunge să trag la poartă, viu sau mort. Până și Jakob Aquinas Bordurio Madsen are un elan pe care nu l-am mai văzut la el de când cu prima chemare, dar aș paria douăzeci la unu că vine de la *adevărata iubire*.

Cu toate acestea, totul pare să meargă prost.

Când omul cu parâma ne vede, scoate o batistă, își șterge lacrimile, iar apoi face o mică mișcare suplimentară și are în mână o armă.

Nu poți să nu fii cuprins de admirație. Nici vorbă să-și deschidă uniforma, proferând ceva amenințător, să bâjbâie după vreun toc de armă și să scoată la iveală un pistolet mic și lat. Nici n-apuci să vezi că se mișcă și deja ține în mână ceva cu țeava scurtă, dar în schimb cu un încărcător lung și un pat ergonomic.

Iar apoi mai e și expresia omului. Cred că, dacă ar trebui să mă lupt cu un pistol automat în plină zi, la ora cea mai aglomerată, în portul liber, aș privi în jur jenat și aș chibzui adânc la cum să fac

față situației; însă el nici vorbă să se poarte astfel, aruncă doar o privire spre celelalte ambarcațiuni și deja s-a hotărât.

Nu aflăm niciodată ce s-a hotărât să facă, pentru că în această clipă cineva îl strigă de pe șlep, iar cea care-l strigă e Tilte.

Strigătul îl face să înceapă să se întoarcă. Dar nu-și duce până la capăt mișcarea. Pentru că acum îl vede pe Basker.

Basker a scăpat probabil din mașină și s-a apropiat, iar acum totul merge foarte repede.

Toată lumea știe că foxterierii sunt câini iubitori de copii. Mulți știu și că e vorba de niște câini inteligenți; dar se știe mai puțin că sunt niște animale ale căror instincte originare n-au dispărut prin încrucișări. Deși seamănă cu un animal de pluș, Basker e din punct de vedere genetic precum un lup de opt kilograme. Fapt care devine acum foarte vizibil. Apuc să-i văd ochii; sunt galbeni. Rareori au această culoare, iar când o au, aș recomanda tuturor să-și încuie ușile și ferestrele și să se baricadeze în pivniță.

Din păcate, nu e timp să-i spun toate acestea omului de pe chei. Care în mod evident nu e prieten al animalelor și priceput la câini, pentru că vrea să-i tragă un șut lui Basker, ceea ce e ca și cum ai vrea să sperii cu un vaporizator de parfum un tigru cu dinți-pumnal.

Apoi Basker îl mușcă de gambă.

Basker are trei feluri de mușcături: una ușor hăpăită, una care lasă urme și una ca un fierăstrău și o rindea montate pe o capcană pentru urși. Acum folosește al treilea tip de mușcătură, omul scoate un urlet, iar piciorul îi cedează.

Dacă în momentul acesta ar fi lăsat să-i cadă arma, lucrurile ar fi decurs poate mai blând; dar n-o face. De aceea, Ashanti și Pallas Athena o pornesc acum către el. Sau, mai degrabă, Jaguarul o pornește spre el.

E o mașină cu accelerație excelentă, iar când ajunge la noi are deja nouăzeci de kilometri la oră, îl lovește pe omul căzut în genunchi, îl aruncă pe chei cât colo și continuă direct spre bazinul portuar.

În principiu, șlepul fusese cât pe-aci s-o pornească, iar distanța dintre el și chei e de vreun metru și jumătate. Dar puntea sa e ceva mai joasă decât cheiul, astfel încât Jaguarul țâșnește mai întâi în spațiul liber, apoi distruge parapetul și aterizează de-a curmezișul punții.

E un vas mic, mașina e mai lungă decât lățimea vasului, astfel încât priveliștea e uimitoare și cu totul neobișnuită. Îmi dau seama că și pentru femeia de la cârmă Jaguarul e o surpriză.

Pallas Athena coboară încetișor din mașină, o ocolește, merge la ușa cabinei cârmaciului, intră pe ușă și-i arde femeii de la cârmă una în cap.

Există multe feluri de a-ți pocni semenii în cap, dar aș zice că acolo unde a lucrat Pallas Athena nu mai crește iarba. Cu o clipă mai înainte femeia stătuse mândră la cârmă, înconjurată de briza sărată, iar în clipa următoare s-a transformat în ceva de ignorat, care zace pe punte.

Apoi, în ușă apare Tilte. Cercetările mele și ale Tiltei au arătat că, dacă există vreun lucru în privința căruia toți marii sfinți și străbătători în timp ai conștiinței umane au fost de acord, acesta e faptul că oamenii trăiesc fiecare în propria-i realitate și e sigur că Basker, Ashanti, Jakob Bordurio, Pallas Athena, Hans și cu mine am avut așteptări diferite în privința acestei întâlniri. Dar avem în comun sentimentul că acum am salvat prințesa și minimumul la care ne putem aștepta sunt niște valuri de lacrimi, îmbrățișări și recunoștință eternă. Când colo însă, Tilte se înfige în ușa cabinei cârmaciului, unde o putem vedea cu toții, trage aer în piept și răcnește:

– Știți ce sunteți? Niște bătuți în cap, niște eclipse de se-ntunecă mintea!

Ne aflăm la masa din cantină, iar sub ochii noștri se petrece o scenă pe care nu-ți vine s-o crezi decât dacă o vezi. Cei care o vedem suntem Hans, Ashanti, Pallas Athena, Jakob Bordurio, Basker și cu mine. Anume: femeia de la cârmă, omul din depozit și tipul căruia Jaguarul îi dăduse un mic brânci stau la masă cu noi, liberi ca pasărea cerului, pentru că Tilte ne-a interzis, lui Hans și mie, să-i legăm și, în plus, Tilte i-a poruncit lui Hans să pregătească niște cafea; ceea ce a și făcut. Și nu numai că li s-a dat cafea celor trei *plutitori*, dar Tilte e pe cale să-i pună și un bandaj celui mușcat de Basker, vreme în care îl consolează, spunându-i: „Bietul Ibrahim!“.

– Ibrahim, precizează ea, și-a luat acum o jumătate de oră adio pentru totdeauna de la arme. A mai scos pistolul doar pentru că se simțea amenințat, nu-i așa, Ibrahim?

– A fost legitimă apărare, zice acesta. Poate, oarecum, și obișnuința.

Basker îl privește dintr-un colț. Ochii îi sunt tot galbeni, are sânge pe bot și i se vede speranța că obișnuința îl va împinge încă o dată pe Ibrahim să scoată pistolul în legitimă apărare, încât să poată și el trece de la antreu la masacrul propriu-zis.

Însă nimic nu sugerează că s-ar mai putea întâmpla una ca asta, pentru că Ibrahim a început din nou să lăcrimeze.

– Până să interveniți voi în forță, zice Tilte, Ibrahim începuse să-și depene copilăria și ajunseserăm în punctul unde maică-sa l-a lăsat să zacă toată noaptea pe cearșaful ud ca pedeapsă că făcuse în pat.

– Vreau să adaug, spune femeia de la cârmă, că, în comparație cu copilăria mea, pe care o să v-o istorisesc acum, a lui Ibrahim a

fost de-a dreptul giugiuc.

O privim. Obrazul croit de Pallas Athena s-a umflat ca de gâlci într-o singură parte. Motiv din care pronunția ei pare un pic neclară, dar e limpede unde bate; abia așteaptă să se sfârșească mărturisirile lui Ibrahim ca să intre în scenă ea.

Acum e rândul celui nimerit sub ușă când am bătut la intrarea în depozit. Privirea lui e cam tulbure, cum se întâmplă după ce a fost zguduit creierul, iar fața lui, cam aplatizată de trânteală.

– Mai bine mă abțin, spune el, pentru că, după ce-o să auziți povestea mea, greu o să vă mai reveniți.

E limpede că Ashanti, Pallas Athena, până și Jakob sunt șocați. Se înțelege de ce. Toate acestea nu vădesc tocmai ce te-ai fi așteptat din partea florii terorismului internațional.

Hans și cu mine suntem mai bine pregătiți. O știm pe Tilte și ce efect poate avea asupra oamenilor. Destul să intre într-un chioșc, să cumpere o gumă de mestecat, că doamna de la tejghea și începe să-și povestească memoriile, sfârșind prin a o chema acasă, ca să-i salveze căsnicia, să-i dreseze câinele neascultător și să-i lecuiască de mofturi copiii.

Cu toate acestea, situația rămâne surprinzătoare chiar și pentru noi; până și Tilte își dă seama că e nevoie de o explicație.

– Aveam la dispoziție o oră, zice ea. După ce m-au răpit. În timp ce așteptam să vină Bellerad. Am profitat de această oră să le povestesc despre ușă.

Cei trei *plutitori* încuviințează.

– A fost o atmosferă intensă, zice Tilte. Așa că i-am invitat să intre în coșciug. N-aveam la îndemână un sicriu adevărat. Dar se afla acolo o ladă de lemn. Nu e chiar același lucru. Dar, după ce am scos din ea mitralierele și explozibilul, a mers. Slavă Domnului că aveam asta cu mine.

Abia acum văd ce ține în mână: recunosc vechiul meu mp3-player cu *Cartea tibetană a morților* citită la viteză redusă.

– A fost o ședință de profunzime, zice Tilte. Când a venit Bellerad, totul se schimbase.

Femeia cu gâlci încuviințează.

– Când a venit Balder, adică Bellerad, noi am refuzat banii și pașapoartele și i-am propus să intre în coșciug. N-a vrut. Dar o să-l mai contactăm.

Mă uit împrejur la *plutitori.* Totul arată bine. Surprinzător, dar bine. Mișcător. Lacrimi. Căință. Și, chiar dacă rana lăsată de mușcătura lui Basker pare gravă, nu e nici un motiv să crezi că, după o iscusită chirurgie plastică, Ibrahim nu va putea să-și arate din nou picioarele la ștrand.

Te-ai putea îngrijora, întrebându-te dacă asemenea bruscă schimbare poate fi de durată. Dar Tilte și cu mine am dat deseori peste conceptul de *instant enlightenment*[62] pe când citeam la biblioteca din Finø. Așa încât ar putea fi. Pe de altă parte, dacă te gândești la fotbal și la familie, practica ne arată marile transformări ca desfășurându-se foarte lent.

Sunt prea politicos ca să exprim aceste considerații profunde. În schimb, am o altă întrebare relevantă.

– Unde e Henrik?

Întrebarea pune degetul pe rană. Și atinge un punct încurcat.

– El e făptașul principal, zice femeia. A fost ideea lui.

– Noi, ceilalți, am fost oarecum spălați pe creier, zice Ibrahim. Și amenințați. Ne e frică de Henrik. Mai ales mie.

Îl înțeleg foarte bine. Îmi amintește părțile întunecate ale copilăriei mele, când eu însumi am fost ispitit să particip la furt de mere și de pește uscat.

– Ne-am hotărât să povestim totul, spune omul din depozit. Despre Henrik. Sunt multe exemple că asemenea colaborare cu poliția a dus la reducerea pedepsei.

Într-o situație atât de deschisă sentimental e greu să mai judeci la rece, însă cineva trebuie totuși s-o facă.

– Și unde ziceți că ar fi Henrik? întreb eu.

Privesc toți în gol, în direcția mea, inclusiv Tilte.

– A vorbit la telefon, zice Tilte. Chiar după ce am ajuns în port. Apoi a dispărut.

– O să fie prins, zice Hans. Totul e sub control. Explozibilul a fost dezamorsat. Castelul e înconjurat de poliție. Putem sta liniștiți.

– Poate s-a retras să se căiască, zice Ibrahim.

Mă gândesc la grămada celor o sută douăzeci și opt de șobolani morți. Grămadă care sugerează că Henrik nu se oprește din treabă decât după ce o încheie.

– Unde a rămas explozibilul pe care l-ați scos din ladă? întreb.

Se holbează la mine. Hans și cu mine ne privim. Iar acum participă și Tilte.

– Trebuie să mergem acolo, zice Hans. La Filthøj. Conferința începe într-o oră și jumătate. Cu vaporașul ăsta putem fi acolo într-un ceas.

– Ne trebuie ajutor să-l conducem, zic.

Ne uităm la cei trei *plutitori*: clatină din cap.

– Ne e frică de Henrik, zice Ibrahim.

– Suntem într-un profund proces de scrutare interioară, spune femeia.

– Avem nevoie de odihnă, adaugă tipul cu creier zdruncinat.

Pallas Athena se apleacă acum peste masă.

– N-a fost plăcut ieri? zice ea.

Deseori se întâmplă să nu recunoști pe cineva în împrejurări noi. Cei trei *plutitori* au întâlnit-o pe Pallas Athena în chiloței, cu pantofi cu toc și perucă roșie, pe un fundal cu marmură și trabucuri havaneze. Încât abia acum o recunosc.

– În mine, spune Pallas Athena, sunt multe sentimente obscure. Cărora nu le pot da curs în viața de zi cu zi fără a fi condamnată la închisoare pe viață. Dar acum întrezăresc o șansă de a le da curs față de voi. Fără să fiu condamnată.

Are loc o pauză. Apoi Ibrahim își șterge lacrimile.

– De când v-am văzut prima oară, spune el, pe chei, am simțit că, în ciuda piedicilor care trebuiau înlăturate, alcătuim o echipă. Cu câine cu tot.

[62] În engleză în original: iluminare instantanee, bruscă.

Nu-i nevoie să descriu castelul Filthøj; toată lumea îl știe, chiar dacă unii poate nu-și sau seama de asta. Pentru că apare întotdeauna printre imaginile minunilor cu care se face în străinătate reclamă Danemarcei: șunca, berea, Nils Bohr, Finø în soare, cu marea albastră, și, desigur, castelul Filthøj. Se află pe o mică insulă înverzită, într-un lac albastru, iar când poza e făcută de sus, de-a curmezișul, seamănă cu un castel din Disneyland, cu turnuri cupole, straturi geometrice de trandafiri și garduri vii de fag, pentru care e nevoie probabil de o întreagă echipă de fotbal de grădinari.

Dar dinspre Øresund, de unde venim noi, seamănă mai degrabă cu un sălaș de tâlhari combinat cu o mânăstire medievală, pentru că se văd mai ales zidurile înalte și adăpostul pentru bărci de la țărm.

Dacă prin adăpostul pentru bărci îți închipui un șopron la marginea plajei, de data aceasta te înșeli. Clădirea din fața noastră seamănă cu un hotel de stațiune maritimă, construit în parte pe niște piloni și înzestrat spre mare cu o poartă imensă și arcuită, prin care intrăm acum.

În marea sală unde am ajuns nu se află, în afară de bărci, decât un singur lucru: jilțul pe care stă contele Rickardt Tre Løver cu lăuta lui, exersând în vederea concertului.

Unii oameni ar trebui să prelucreze un pic faptul de a primi oaspeți în asemenea mod; însă nu e cazul contelui, care se ridică de parcă exact noi mai lipseam.

– Pe noi, spune el, care suntem atât de legați sufletește, cosmosul nu ne ține niciodată despărțiți prea mult timp.

Coborâm pe uscat și nu e vreme pentru obișnuitele politețuri.

– Rickardt, spune Tilte, unde se află intrarea în tunelul de care ne-ai povestit?

Rickardt arată cu mâna. Ceea ce indică nu e tocmai ce ne-am închipui în mod normal, dacă ne gândim la intrarea într-un tunel secret, ci e o ușă de sticlă, deschisă; în spatele ei se poate vedea tunelul, care însă nu seamănă cu un tunel, ci mai degrabă cu un coridor dintr-un hotel de lux, cu lămpi și pereții în culori pastel.

– A intrat cineva azi aici? întreabă Tilte.

– Nimeni, spune Rickardt, în afară de Henrik. Știți, Henrik cel Negru. Tocmai a trecut prin zonă. Are, se vede treaba, nu știu ce de-a face cu măsurile de securitate. Însă a intrat doar un pic să se uite.

Mergem spre intrarea principală a castelului cu Bentley-ul decapotabil al lui Rickardt, avându-l pe conte la volan; pe drum îmi vine în treacăt, din senin, ideea de a-l întreba pe Rickardt dacă-și mai amintește cumva numele de familie al lui Henrik cel Negru, din vremea când se jucau împreună. Rickardt răspunde că-și amintește foarte bine, Henrik având bunul nume danez Borderrud. Dându-și, probabil, seama că numele acesta trezește în Tilte și mine anumite sentimente, adaugă și că e important să nu-l judecăm pe Henrik, întrucât a fost întotdeauna băiat isteț, dar nu prea norocos; Rickardt amintindu-și niște povești înspăimântătoare despre mama lui Henrik. Chiar și azi, când Henrik avea nu știu ce de verificat în tunel, aproape că nu reușise să intre acolo, pentru că era un alunecuș neobișnuit, iar Henrik a zis că probabil cineva vărsase peste tot săpun lichid.

În clipa aceea, Tilte îl roagă să oprească.

– Rickardt, ai zis săpun lichid?

Rickardt încuviințează, adăugând însă că e, desigur, de necrezut; cum ar putea fi un tunel de patru sute de metri plin de săpun lichid? Dar că toate acestea spun ceva despre psihologia lui Henrik, care crede mereu că lumea îl persecută; chiar dacă Rickardt nu i-a văzut niciodată horoscopul, totul sugerează că are Neptun în ascendent și Luna în casa a douăsprezecea.

Chiar dacă avem treabă, Tilte și cu mine coborâm din mașină, stând o clipă, tăcuți, unul lângă altul.

– Așa s-au gândit mama și tata să scoată seiful, zice Tilte. Urma să alunece pe săpun lichid.

Ca să înțelegi detaliile tehnice, sunt nevoit să-ți povestesc sincer despre cercetările familiei mele în privința efectului spiritual al săpunului lichid și, în acest context, despre conjurația dintre Kaj Molester și Jakob Bordurio, conjurație pe care m-am străduit mult să o iert, fără a fi totuși sigur că am reușit. Și sunt nevoit să mă întorc la acea dimineață de duminică, în care contele Rickardt Tre Løver, aflat în bucătăria casei parohiale, ne-a povestit, la o cafea bisericească, despre prima dată când a fumat heroină.

Îndeobște, noi, cei din casa parohială, nu-l rugăm pe Rickardt să ne povestească despre vesela lui tinerețe, pentru că lesne ajunge să aibă în priviri niște scânteieri de entuziasm primejdioase, dacă povestește prea mult. Însă cu această ocazie n-am reușit să-l oprim mai înainte de a ne fi povestit că prima dată a fumat heroina împreună cu patru buni prieteni, elevi, în portul Grenå, cei patru care azi formează miezul și mandala lăuntrică a *Cavalerilor Razei Albastre*. În afară de heroină se înarmaseră cu o sută de litri de motorină în canistre de cincisprezece litri, un casetofon portabil și *Arta fugii* de Bach, toate aceste echipamente fiindu-i descrise lui Rickardt cu precizie într-una dintre viziunile sale cu pitici; apoi găsiseră un container gol, fumaseră heroina afară la soare, se dezbrăcaseră complet, turnaseră motorina pe fundul containerului, puseseră Bach la casetofon și în următoarele patru ore, spunea Rickardt, fuseseră în paradis, aruncându-se încoace și încolo în motorină și simțindu-se de parcă n-ar fi avut greutate.

Aici l-am oprit pe Rickardt, dar pe mine mă impresionase povestea, în special partea cu imponderabilitatea. Cam tot pe atunci am avut norocul că tocmai se pusese o podea nouă în casa parohială, iar podeaua era tratată cu săpun lichid, astfel că în seara următoare am vărsat, împreună cu bunul, bunul meu prieten Simon, căruia Tilte îi spune Simion Stâlpnicul, cincizeci de litri de

săpun lichid peste podea, ne-am dezbrăcat și s-a vădit că, dacă stratul de săpun e gros, poate fi la fel de bun ca motorina. Nu întâmpini nici o rezistență, îți iei avânt, te arunci și luneci douăzeci de metri ca pe o pernă pneumatică; drept care am continuat așa toată noaptea.

Când ne-am întors, în noaptea următoare, Kaj Molester și Jakob Bordurio invitaseră, fără știința noastră, clasele VI-IX de la școala din Finø, iar acestea luaseră loc sus, la galerie, încât n-am observat, am aprins lumina, ne-am scos țoalele și-mi amintesc că mi-am luat avânt, m-am aruncat pe spate și am strigat numele lui Conny, iar Simon numele Sonjiei, ideea fiind să alunecăm imponderabil, iar în interior să privim spre locul în care se deschide ușa. Dar în timp ce lunecam astfel pe spate am văzut vreo cincizeci de fețe aplecate asupra noastră, între altele a Sonjei și a lui Conny.

Asemenea întâmplări i-au făcut pe oameni de-a lungul istoriei să-și piardă speranța într-o dreptate mai înaltă și să ia lucrurile în mână; recunosc că primul lucru pe care l-am făcut, Simon și cu mine, a fost să găsim niște bucăți de țeavă de plumb și să-i alungăm pe Jakob și Kaj Molester departe în marile păduri, unde au rămas mai multe zile fără a îndrăzni să se mai arate în zone locuite. Însă ulterior inima mea bună a învins, iar Tilte a vorbit cu mine și mi-a oferit un tratament în coșciug, tratament alternativ, unde nu se pune capacul, ci ea îți masează picioarele vorbindu-ți despre importanța iertării, dacă vrei să avansezi în evoluția spirituală.

Însă, când Simon și cu mine am vrut să curățăm săpunul din casa parohială și ne așteptam la o judecată sumară și un pluton de execuție, părinții mei au zis că pot să las săpunul unde era, pentru că vor să cerceteze niște detalii tehnice ale prelucrării cu săpun, iar când la o oră târzie din noapte am văzut lumină în casa parohială și m-am furișat până acolo, i-am văzut pe părinții noștri probând marele lunecuș: aduseseră alte două canistre de câte o sută de litri. Astfel încât se vede treaba că lucrau la un experiment complex.

Aceste amintiri din trecut și faptul că printre facturile părinților noștri era una pentru o tonă de săpun lichid și niște pompe sunt

acum coroborate de inteligența Tiltei și a mea, puse laolaltă.

– Noaptea, zic eu, odoarele sunt coborâte în seif. Înseamnă că mama și tata s-au gândit să aștepte până se lasă noaptea. N-ar trebui decât să meargă cu noua barcă de fibră de sticlă la pavilionul ambarcațiunilor și să admire apusul de soare, mama luând cu ea telecomanda din Marea Zi a Zmeielor și Parapantelor, și, apăsând, într-un fel sau altul, foarte ușor pentru ea, seiful se va desprinde din puțul cu lift. Iar dacă pe podea s-ar afla un strat gros de săpun lichid, seiful ar începe să lunece, ar trece prin zid, dacă nu cumva mama a pus un mecanism la ușa secretă, să o deschidă ca pe ușa dinspre pivnița de provizii din bucătărie; seiful ar ajunge până la ei în pavilion, unde să-l ia la bord și să-l ducă într-un loc necunoscut, unde mai târziu să-l poată găsi inventând o poveste adecvată, spre a încasa recompensa conform paragrafului 15 din legea obiectelor găsite, circulara 76 din 24 iunie 2003.

– Și or să aibă parte de atenție, spune Tilte. Ar fi ca o mică minune. În felul ăsta, s-ar număra printre oamenii cei mai importanți.

Facem câțiva pași, adânciți în cugetări sumbre despre cât de prost s-ar putea sfârși totul.

– Lucrurile se leagă, spun eu, într-un mod neplăcut. Rămâne doar o întrebare: de unde provine acum săpunul din tunel?

Tilte mă fixează cu o privire sălbatică. Apoi ne dăm seama amândoi.

– Încă mai vor să încerce, spune Tilte. Întrevăd o șansă. După ce au dezvăluit treaba cu *plutitorii*, sunt eroii zilei și ai poliției, pe cale să primească o recompensă fantastică. Și nimeni nu a descoperit mica lor idee. Își spun în sinea lor: de ce să ne mulțumim cu o singură recompensă, dacă putem avea una dublă? De ce să trăim doar cu o sută de milioane, când putem avea două sute? Astfel că diseară, când la Filthøj luminile sunt stinse și totul e închis, ies la plimbare cu gondola, apasă pe telecomandă și își duc la îndeplinire planul inițial.

E limpede că, având asemenea părinți, Tilte și cu mine am trăit

multe scene de abandon familial. Însă asta e una dintre cele mai cumplite de care am avut parte. Îmi amintesc doar un singur caz, oarecum din aceeași categorie, când Tilte și cu mine am avut voie prima dată să mergem singuri la Århus și am sunat acasă de pe strada mare, pentru că doamna care urma să ne facă niște *piercing*-uri – de care avuseserăm chef în mod spontan – a zis că are nevoie de acordul părinților; iar noi am dat de tata la telefon, care a zis că e cam surprins și trebuie întâi să discute cu mama. Ocazie cu care Tilte și cu mine eram cât pe-aci să luăm legătura cu Hipopotamul Bodil de la primăria din Grenå, spre a o ruga să ne mute la cămin; însă în ultima clipă tata ne-a sunat și a zis că e în regulă. Atunci, sentimentul de a fi abandonați a fost foarte puternic, dar acum e mult mai rău. Și nimeni nu ne dă telefon. Trebuie să spun că, întorcându-ne la mașină și urcând în ea, ne simțim profund deprimați.

E un eufemism să spui că Filthøj e un castel păzit. În vremea lui de glorie, castelul frumoasei din pădurea adormită era ca o invitație la ziua porților deschise în comparație cu ce e aici. Pe lac sunt bărci cu motor pline de polițiști, de-a lungul țărmului a fost instalat un gard mobil, se află acolo câini, două elicoptere, e negru de polițiști, ca să nu vorbim de cei care nu se văd, iar de-a curmezișul digului a fost construită o poartă din sârmă ghimpată, alături de care e o gheretă de pază.

– În veci n-o să intrăm aici, zice Tilte.

Scot ceva din buzunar.

– Am aici două numere de identificare, zic eu, le-am împrumutat de la Anaflabia și Thorkild Thorlacius.

Se holbează cu toții la mine.

– Petrus, spune Tilte. Trebuie să-ți spun că ai parcurs o evoluție de-a lungul ultimelor două zile. Încă nu sunt sigură încotro duce.

Mergem cu mașina până la barieră. Tilte citește numerele cu glas tare.

Hârtiile sunt studiate. Apoi o voce spune:

– Nu mi se pare că semănați cu fotografiile.

În mod normal, e plăcut să recunoști o voce prietenoasă din locul natal. Dar în această situație e mai greu să mă bucur de ea, cum aș fi făcut altminteri. Vocea îi aparține polițistului Bent.

Contextul ne e limpede numaidecât. Când poliția daneză are de îndeplinit o mare misiune, sunt chemați cei mai buni polițiști din întreaga țară. Iar pentru a conduce echipajul care păzește chiar intrarea principală spre Marele Sinod, desigur că a fost nevoie de cel mai bun: Bent Metro Poltrop, împreună cu câinele Mejse, a cărui

răsuflare caracteristică o pot auzi, sună de parcă ai sufla cu un ventilator printr-un preș de la intrare.

– Pur și simplu avem noroc, Bent, zice Tilte, că ne facem zi de zi mai frumoși. Fotografii nu pot ține pasul. Cum au făcut pozele, noi și arătăm cu zece ani mai tineri.

Și-a pus la bătaie toate farmecele și un zâmbet care ar putea fi trimis în iernile grele să topească gheața din drumul vapoarelor.

Însă Bent nu se dezgheață.

– Tilte, spune el, Peter și Hans, ce faceți aici?

E o întrebare la care ne-ar lua mult timp să răspundem. Atâta timp nu avem.

În acest moment intră în arenă, spre surpriza noastră, Rickardt.

– Sunt Rickardt Tre Løver, proprietarul acestui castel și una dintre gazdele conferinței. Dânșii sunt oaspeții mei!

Vorbește acum o latură cu totul nouă a contelui Rickardt, pe care nu l-am văzut arătându-și-o niciodată în Finø; o latură născută cu slujitori pentru fiecare deget și iobagi pentru munca de jos.

În cazul de față, munca de jos constă în a ridica bariera, iar Bent Polițistul e pe cale s-o facă; însă se oprește.

– Dar tocmai v-am lăsat să intrați, spune el. Împreună cu contesa.

Bent întoarce spre noi un monitor și arată o cameră montată deasupra barierei.

– Facem fotografii pentru control.

Bărbatul din poză are, ce-i drept, părul negru al lui Rickardt. Însă, dacă Rickardt e suplu, aproape slăbănog, acesta e musculos. În plus, are o mustață prin care numai puțini din Danemarca se remarcă, dar care nouă, fraților, ne e bine cunoscută. Contesa de lângă el are păr lung și blond, împletit în așa fel încât seamănă cu o lăptăreasă din Tirol.

– Mii și milioane de bombe, spune contele Rickardt. E preotul din Finø cu nevastă-sa!

Iar aici dă suprema dovadă că are deplin control asupra situației.

– Sunt părinții voștri! Probabil au uitat să-mi dea înapoi legitimația de identificare.

Tilte îl prinde de braț pe Rickardt, trăgându-l.

– Te-ai întâlnit cu părinții noștri, spune ea încetișor.

– Păi da, au venit la adăpostul pentru bărci. Aveau de controlat tunelul. Doar știți că mama voastră e responsabilă cu sistemul de alarmă.

Amuțim cu toții. Dificultățile se îngrămădesc. Bent Polițistul nu vrea să ne lase înăuntru. Iar părinții noștri au trecut de el și, cine știe, poate a trecut de el și Henrik cel Negru.

În timpul călătoriei cu vasul, Tilte fusese destul de reținută față de cum e ea de obicei. Cred că, într-un fel, am simțit că, printre altele, se gândea la viitorul lui Jakob Bordurio. Dar acum se apleacă spre geamul deschis.

– Bent, spune ea. Nu crezi că paza porții de aici e una dintre sarcinile cele mai pline de răspundere? Și că, dacă o îndeplinești cu totul satisfăcător, o să primești o medalie?

Vocea ei mai dulce decât bomboanele de ciocolată cu cremă.

– Cred că mi s-a sugerat ceva în sensul ăsta, spune Bent.

– De exemplu, medalia pentru merit, spune Tilte. I-ar sta grozav pe costumul tău în carouri. Cel pe care-l porți de obicei la biserică. Dar, știi ceva, Bent? Dacă descoperă că i-ai lăsat să intre pe părinții noștri cu acte false, nu doar că poți să-ți iei adio de la medalie, ci o să fii și dat afară sau mutat disciplinar la Anholt. Sau poate chiar la Læsø.

Se lasă iarăși tăcerea.

– Însă ce ai putea să faci, zice Tilte, ar fi să ne lași să intrăm, să ne găsim părinții și să-i scoatem de aici cât mai iute cu putință. Mai înainte să-i găsească alții.

Bariera se ridică și calea e deschisă.

În timp ce înaintăm încet de-a lungul digului, mă întorc. Iar în spatele nostru văd ceva surprinzător și îngrijorător.

E un taxi. Asta n-ar fi în sine nimic spectaculos, doar că vine cu mare viteză, de parcă pasagerii l-ar fi silit pe șofer să încalce toate regulile și să riște pierderea autorizației; se oprește înaintea barierei. Din el sar Anaflabia Borderrud, Thorkild Thorlacius, Alexander Finkeblod și Hipopotamul Bodil.

Se mișcă într-un mod care de la distanță seamănă cu un dans în transă, dar probabil se datorează agitației, și arată spre noi.

Tilte și cu mine am ajuns treptat să fim siguri că fundamentul oricărui antrenament religios mai profund e puterea inimii omenești de a nutri compasiune și de a se pune în locul altora. Îmi pot limpede imagina cum se simt cei șase inși din spatele nostru, pentru că presupun că secretara Vera și doamna Thorlacius-Drøbert se află și ele în taxi gata să sară – după ce au trecut prin atâtea suferințe în ultimele douăzeci și patru de ore. Aș vrea să spun că mi-aș fi dorit mult să am posibilitatea de a le povesti cum îți poți mări șansa de a descoperi că ușa începe să se întredeschidă, antrenându-ți echilibrul, neutralitatea și capacitatea de a renunța măcar o clipă la sentimente violente precum cele care îi fac acum să joace tontoroiul în fața barierei. Însă nu mă pot auzi de unde sunt și îi văd înconjurați de polițiști și s-ar părea că poliția urmează acum filosofia modernă despre securitate, care spune că e mai bine să aplanezi conflicte decât să impui ordinea, pentru că e limpede că încearcă să îi aducă pe cei șase la rațiune. Cu toate acestea, s-ar părea că Anaflabia îl pocnește pe unul dintre ei cu umbrela, făcându-l să cadă, și mai văd un alt polițist căzând în genunchi,

poate fiindcă Thorkild Thorlacius a ridicat cotul drept în direcția plexului acestuia. În clipa următoare am iar sentimentul că s-a pornit o bătaie generală. Ultimul lucru pe care îl văd, mai înainte să trecem peste podul mobil și să intrăm în curtea castelului, e felul în care Alexander Finkeblod reușește să se elibereze printr-o tentativă măreață de salvare, se aruncă în lac și începe să înoate.

Apoi trecem printr-o poartă și ne oprim în curtea castelului.

E întotdeauna mișcător să vezi împrejurimile în care un prieten apropiat – în cazul de față, contele Rickardt – a umblat în botoșei și a fumat prima lui pipă de hașiș. Trebuie să spun că Filthøj e un castel adevărat, cum sunt cele construite pentru regi și regine. Curtea e mare cât un teren de fotbal, clădirile sunt cât niște săli de sport, dar cu o mulțime de aurării, inscripții și ornamente și cu o scară principală îndeajuns de lată încât să poată sosi în același timp cincizeci de oaspeți care să urce spre ușa principală ținându-se de mână.

Pe scări e încă un post de control; simțim ușurare și bucurie văzând despre cine e vorba: desigur, Lars și Katinka de la Serviciul de Informații al Poliției.

Dacă ne bucurăm, e, desigur, fiindcă înseamnă că Henrik cel Negru n-a putut să intre. Chiar dacă, folosindu-ți întreaga fantezie, ți-ai imagina că s-a strecurat pe lângă Mejse și Bent Polițistul, e de neînchipuit că ar fi putut trece pe lângă Lars și Katinka. În aceeași clipă, cea de față, Gitte și doamnele ei în alb sunt pe punctul de a intra în castel împreună cu patru polițiști care duc sicriul cu Vibe din Ribe, iar Lars și Katinka le controlează actele. E limpede că nimic nu-i lăsat la voia întâmplării.

Întrebarea e acum în ce fel vom intra noi. Am putea crede că Lars și Katinka simt că în ultimele douăzeci și patru de ore s-au petrecut între noi lucruri care cer o explicație.

Tilte și cu mine schimbăm priviri, iar prin ele ne spunem că vom mărturisi totul deschis și vom povesti tot ce-i nevoie. Îmi trec o mână prin păr, îmi umezesc buzele și mă pregătesc să torn ulei pe apele învolburate, prin cuvinte bine alese.

Din cauză că Tilte și cu mine ne-am îndreptat amândoi ochii spre sicriu, ca spre a-i spune Vibei un ultim adio, observăm amândoi ceva: capacul sicriului tremură ușor.

E clar că polițiștii care duc coșciugul au văzut și ei acest lucru, însă iau decizia înțeleaptă de a se face că habar n-au; și e de înțeles, căci nu dăm oare cu toții înapoi înaintea inexplicabilului?

Tilte și cu mine ne uităm unul la altul.

Preț de o secundă, situația e neclară. Reacția naturală, când ești, ca noi, frații, cu experiență în practica spirituală, e să încerci să-ți recompui echilibrul interior, iar pentru a face acest lucru mă plimb de-a lungul zidului de castel și mă așez pe o bancă liniștită.

Pe bancă stă o femeie purtând ceva ce aduce a pălărie de vrăjitor cu borurile căzând peste ochi. Una dintre problemele tuturor religiilor e că femeile sunt dezavantajate. Așa încât, dacă vezi o femeie cu funcție înaltă, ești foarte fericit și vrei să-ți exprimi respectul față de ea, ceea ce fac și eu, în ciuda stării mele de tulburare, printr-o plecăciune adâncă.

Astfel ajung să mă uit sub pălăria de vrăjitor și-i zăresc fața.

Se vădește a fi Vibe din Ribe.

O apuc de mână, rece ca o bucată de gheață. Tilte se află lângă mine și înțelege situația dintr-o ochire.

– Henrik, spune ea. I-a pus unul din costumele lui Rickardt. Și i-a luat locul în sicriu.

Acum e decisiv să cucerim inima lui Lars și a Katinkăi.

În acest moment, taxiul de mai înainte sosește în fața scării și din el sar Anaflabia, Thorlacius, Vera, nevasta lui Thorlacius, Alexander Finkeblod și Bodil Fisker.

Nu aflăm niciodată cum au reușit să fie lăsați să intre. Poate explicația e că unii oameni au pur și simplu atâta charismă și ceea ce se numește noblețe sufletească, încât nu le trebuie documente și se identifică de la sine, umblând – în cazul de față prin curtea castelului – de parcă s-ar înțelege de la sine că au dreptul de a fi acolo unde se află.

Dacă aceasta e explicația, mai trebuie spus și că Lars și Katinka

n-au înțeles-o întru totul. Pentru a-i scuza, trebuie precizat că doar Alexander Finøkeblod a tras un înot în lac. În ce fel a ieșit din lac nu se știe, dar, în orice caz, n-a avut timp pentru baia purificatoare care ar fi ajutat aspectul său bun și demn de încredere să reintre în drepturi.

Puține dintre lacurile daneze sunt limpezi precum cristalul tot anul: în realitate, poate că numai cele din Finø sunt astfel. În medie, lacul danez are perioadele sale bune și proaste, iar în cele proaste seamănă cu un decantor natural de fermentare sau un bazin cu dejecții. Printr-o astfel de perioadă trece lacul castelului din Filthøj tocmai acum. Așa încât Alexander Finkeblod arată într-un asemenea hal, încât s-ar speria de el chiar și propria-i mamă. Când îl văd, împreună cu Thorlacius și Anaflabia, Lars și Katinka țâșnesc de parcă s-ar fi dat startul la o finală decisivă. Asta înseamnă că înaintea lui Tilte, Basker, Hans, Ashanti, Jakob Bordurio, a Athenei Pallas și a mea calea spre inima Marelui Sinod e cu totul liberă.

Încăperea în care intrăm, care e chiar cea văzută de noi pe documentul cu imagini al părinților și care nu ne-a ieșit din gând în ultimele douăsprezece ore sau câte or fi trecut, e mai mare, mai impunătoare decât ne-am închipuit. E o încăpere despre care ne-am putea imagina că foarte mulți dintre clienții Leonorei Ganefryd ar fi interesați să o aibă ca posibil fundal în consilierea lor. Înaltă ca un dom, are o vedere fantastică spre apusul de peste Øresund.

Vitrina e și ea mai mare decât am bănuit, iar lumina pe care o emană, mai orbitoare.

Și e impresionant să te afli față-n față cu opt sute de inși din lumea întreagă, care și-au dat silința din răsputeri, alegându-și îmbrăcămintea. Partea cea mai impunătoare nu e însă alcătuită din toate acestea.

Partea impunătoare, care mai că ne-a dat peste cap, e atmosfera.

Dați-mi voie să spun de la început că nu cred că toți cei 800 de oameni contribuie în mod egal la această atmosferă. Cel mai probabil e că unii din adunare se află aici întrucât consideră religia drept modul lor de a-și câștiga pâinea și ar fi putut la fel de bine să trăiască din altceva, ba poate chiar ar fi trebuit s-o facă, nu în ultimul rând chiar de dragul lor. Însă, făcând abstracție de nepricepuții care se găsesc întotdeauna într-o echipă, oricât de grijuliu o compui, aș spune că în încăperea aceasta se află atâția oameni care au trecut prin ușa cea adevărată, care duce la libertate, încât ușa a rămas deschisă în urma lor și putem simți curentul, acesta fiind cât pe-aci să ne facă să cădem pe spate. Dacă ți-ai imagina o trezie precum a Tiltei și o capacitate precum a străbunicii mele, de a strânge la inimă chiar și tipi precum Alexander

Finkeblod și Kaj Molester, iar apoi ai înmulți cele două însușiri de o sută cincizeci de mii de ori, ai avea oarecum o idee despre atmosfera de aici, dinaintea începutului Marelui Sinod. Atmosferă pe care, dacă am avea un cuțit pentru tort, am putea s-o tăiem în mari felii.

Scena se află departe, însă nu mă îndoiesc în privința persoanei care-și face acolo apariția: e Conny.

Probabil că pulsul meu a sărit la două-trei sute de bătăi, nu pot auzi detaliile din cauză că-mi vuiește sângele, însă pricep că se prezintă ca una dintre părțile perechii de gazde responsabile pentru partea muzicală, partenerul ei fiind – tocmai își flutură brațele – contele Rickardt Tre Løver.

Aici ai fi putut să mă dai jos cu un fulg. Din fericire, nu se află în apropiere nimeni care să aibă un fulg sau să pară interesat să mă dărâme; sunt neobservat în mulțime. Echilibrul nu mi-a fost tulburat de faptul că, deși are doar paisprezece ani, Conny a ajuns să fie gazda muzicală a unui astfel de spectacol, pentru că mi se pare cât se poate de corect. În principiu, de acum și până la sfârșitul zilelor, nu mă aștept decât la un lung șir de dovezi din partea lui Conny că distanța dintre galaxia mea și a ei e foarte mare. Ce mă frapează e întrebarea în ce fel au ajuns cei responsabili să aibă ghinionul de a-l pune pe Rickardt într-un rol principal.

N-apuc să am idei despre ce s-o fi întâmplat, fiindcă Rickardt apare acum pe scenă; între timp, și-a schimbat hainele cu ceva ce ar putea fi cămașa de noapte a lui Moș Ene și niște pantofi cu vârf răsucit.

E o priveliște căreia nu i s-ar putea sustrage nimeni în condiții obișnuite. Dar în fața mea se petrece acum ceva ce îmi reține toată atenția.

Cei patru polițiști au pus sicriul lui Vibe pe trei scaune, iar deasupra lui se apleacă acum un indian înalt, cu o haină croită în genul celei purtate de contele Rickardt; Tilte și cu mine știm îndată că trebuie să fie gurul americano-indian al lui Gitte, Da Sweet Love Ananda, care se pregătește să o binecuvânteze pe Vibe, spre a-i fi de

ajutor în starea de după moarte.

Ne punem îndată în mișcare. Dar nu apucăm să ajungem acolo. Gitte dă la o parte capacul coșciugului, Da Sweet Love Ananda pune mâna pe fruntea cadavrului și începe să șoptească ceva.

Apoi își ridică iar mâna. Și n-o ia de acolo cu aceeași demnitate cu care o pusese, ci o retrage de parcă ar fi atins un gard electric.

Apoi Henrik cel Negru se ridică în fund în coșciug.

E palid, pielea lui are aproape aceeași culoare cu părul. Și e limpede de ce. Instalația de răcire din sicriu e făcută să țină pe oricine se culcă acolo la limita punctului de îngheț.

Câțiva dintre jurnaliștii aflați mai aproape și-au dat seama ce se întâmplă. Se fac câteva fotografii cu bliț. Ne dăm seama că una dintre camerele de televiziune e îndreptată spre Henrik.

Iese din coșciug. Nu cu eleganța de care ar da în mod normal dovadă într-o astfel de împrejurare, însă suficient de repede încât să dispară până ne apropiem.

Având mărimea pe care o am, pot acum să îngenunchez și să-l întrezăresc pe Henrik printre picioarele oamenilor, luându-i urma. Se îndreaptă spre o ușă deschisă, dincolo de care o scară urcă la etaj, eu îl urmez îndeaproape și îl ajung din urmă cu un etaj mai sus.

Ieșim pe un fel de galerie de unde se poate vedea întreaga sală, e balconul din vremea în care încăperea fusese biserică și se mai află aici vechea orgă.

Henrik mă vede, se întoarce și începe să vină spre mine. Fug repede pe după claviatura orgii. Henrik își întinde degetele pentru a le dezmorți după șederea în sicriu. Îmi vin în minte cei 128 de șobolani.

– Henrik, spun eu, să nu faci ceva ce o să regreți.

Nu e genul de observație care să curețe masa, făcându-i să îngenuncheze și pe cei mai mari, ca în cazul observației despre ceafa lui Conny. Dar îl face totuși pe Henrik să se oprească și să mă cerceteze temeinic.

– Ne cunoaștem? întreabă el.

– Am putea face cunoștință. Una dintre trăsăturile frumoase ale existenței e că ne așteaptă mereu noi prietenii.

Acest punct de vedere nu-l impresionează. Începe din nou să înainteze în direcția mea.

O umbră cade peste el. E umbra fratelui meu mai mare Hans. În clipa următoare, Hans își pune brațele în jurul lui Henrik și îl înșfacă.

Chiar dacă, așa cum am spus, există o majoritate clară de părere că fratele meu seamănă cu un prinț, e de netăgăduit că, atunci când e cazul să-i apere de răufăcători pe cei slabi și nevinovați, Hans arată într-un fel care trimite mai degrabă la monstrul lui Frankenstein: te face să crezi că, după ce va termina cu adversarul, nu vor mai rămâne în urmă decât păr, unghii și un pic de făină de oase. Astfel se înfățișează acum.

Henrik își dă seama de asta, drept care rămâne nemișcat.

– Dacă îmi dai voie, zic eu.

Îl percheziționez pe Henrik. Nu găsesc decât un aparat foto mic și plat.

Dar eu sperasem că voi da peste o telecomandă. Pentru că nu poți să nu te gândești că, atunci când un om ca Henrik s-a plimbat puțin prin tunelul secret cu o valijoară plină de explozibil, n-a făcut-o doar pentru a experimenta în liniște o nouă metodă de stârpire a șobolanilor.

– Henrik, spun eu, te-am putea convinge să ne spui unde ai ascuns explozibilul?

Îmi zâmbește. Dar e un zâmbet lipsit de căldura și înțelegerea pe care ai vrea să le întâlnești la adulți.

– O să vezi acușica, spune.

E o situație dificilă. Mă uit în jos, la sală. Participanții au luat loc, întorși spre scenă. Rickardt Tre Løver are parte de atenția tuturor.

– Aș vrea să vă amintesc ultimele cuvinte ale lui Goethe pe patul de moarte, spune Rickardt.

Asta o știe de la Tilte, care a făcut o mare listă cu ultimele cuvinte ale oamenilor pe patul de moarte și-i place să citească din

ea cu glas tare, rugându-i pe ascultători să se gândească la ce cuvinte vor spune în ceasul din urmă.

Pentru momentul acesta aș fi preferat ceva mai înveselitor, dar nu m-a întrebat nimeni.

– „Mai multă lumină“, spune Rickardt.

În aceeași clipă se aprind lumini orbitoare. Rickardt a aranjat asta cu cei de la lumini; fusese deja destulă lumină pe el, dar acum se adaugă 20.000 de wați suplimentari. Îmi văd părinții, care se află undeva la margine.

Apoi Hans, Henrik și cu mine auzim o voce dinspre scara din spatele nostru: vocea Tiltei.

– Henrik, spune ea, mama ta vrea să-ți vorbească.

În spatele Tiltei se înalță ca un turn o siluetă de femeie. Este episcopeasa din Grenå, Anaflabia Borderrud.

Există unele femei pe care ți-e greu să ți le închipui cu soț și copii. Nu spun că ar fi ceva negativ, poate că, la fel ca Jeanne d'Arc, Teresa de Avila au Leonora Ganefryd, și ele au fost născute să ducă la îndeplinire o misiune prea mare pentru scutece și ședințe cu părinții. Pentru mine, Anaflabia e o persoană de acest tip.

Dar când se vădește totuși că are un copil pe care l-a ținut la sân, sărutându-i pielea trandafirie, nu mă surprinde că e vorba de Henrik cel Negru. Acum, că se află aproape unul de altul, observ că au în comun firea tare ca oțelul. Există și o asemănare fizică, ține de forța bărbiei, parcă ar fi construită din plăci de fier la fabrica de vapoare din Finø.

Însă, în clipa de față, Anaflabia nu pune în prim-plan iubirea de mamă.

– Henrik, spune ea, e adevărat ce am auzit? Că ai fabricat o bombă urâtă?

Schimbarea care se petrece cu Henrik e atât de profundă, încât nu poți să nu te gândești că, pe lângă sentimentele pe care chiar și un om matur le are pentru mama sa, cruciatul interior n-are nici o șansă. Trupul său începe să se zbată și e limpede ce vrea: să o ia la sănătoasa ca să scape cu viață.

Însă e prins zdravăn de brațele lui Hans. Iar Anaflabia se apropie.

– Mamă, spune Henrik, doar tu ai zis că diavolul a inventat celelalte religii.

Are glasul plângăreț.

– Henrik, spune Anaflabia, dezamorsezi imediat bomba!

Pe obrajii lui Henrik încep să curgă lacrimi.

– Prea târziu, spune el. E o bombă cu ceas. Închisă într-o capsulă. Legată de seiful din pivniță. Dar, mamă, e doar o bombiță. N-o să sară în aer decât odoarele păgânilor.

Anaflabia se holbează la el. Chiar dacă iubirea de mamă e necondiționată, tot îi cade falca și rămâne cu gura căscată.

– Atunci ce mai cauți acum aici? întreabă ea.

Henrik își șterge lacrimile.

– Îmi doream atât de mult să fac niște poze. Pentru album. Să le pot arăta odată copiilor mei. Nepoților tăi, mamă.

Știu ce va spune multă lume, inclusiv Tilte. Că situația de față e, desigur, tragică, dar și o ocazie fantastică de a ține seama de faptul că oricând ni se poate întâmpla să sară în aer lucrurile din jurul nostru. Iar dacă totul va merge chiar foarte prost, adică dacă bomba lui Henrik e mai mare decât crede el, iar unii din noi vor sări și ei în aer, toate marile religii spun că moartea cea mai bună e când sunt de față un sfânt sau mai mulți, care pot intra și ieși pe marea ușă, de parcă ar fi vorba de ușa rotativă a magazinului de haine pentru domni din Finø.

Regret să spun că nu e o șansă de care mă folosesc. În schimb, o iau la picior. Vreau să spun că o profundă experiență în privința căii spirituale a fotbalului ne arată că în anumite situații o foarte mare parte din conștiința superioară se află în picioare.

Plutesc pe scară în jos, zbor prin sală, mă strecor pe lângă agenții de pază și observ că mă cred un fel de ministrant sau călugăr novice sau o versiune spirituală a băieților de mingi de la Wimbledon; ajung în fața mamei mele.

Experiențele pe care le-a trăit mama de când am văzut-o ultima oară n-au trecut peste ea fără să lase urme. E limpede că a văzut lucruri pe care nici chiar cea mai puternică dintre cremele antirid nu le poate șterge. Brazdele de pe fruntea ei au apărut ca să rămână, în cazul în care supraviețuim bombei lui Henrik. Iar acum, că mă vede, se mai adâncesc cu câțiva centimetri.

– Mamă, spun eu, sub podea se află o bombă, a fost montată în fundul seifului. Poți să-l faci să pornească în tunel?

Cei mai mulți dintre noi nu putem evita, periodic, o discuție serioasă cu mama noastră. Însă, desigur, mai rar se întâmplă să-ți

rogi mama să-și ia adio de la două sute de milioane și să se ducă la pușcărie pentru patru ani, cu un an reducere de pedeapsă pentru bună purtare. Or, chiar asta e ce o rog pe mama acum, întrucât ceea ce va fi nevoită să facă va da de gol săpunul lichid din tunel și lovitura plănuită împreună cu tata; ea știe acest lucru, aruncându-mi ceea ce aș numi o privire aprigă.

– Nu pot, spune ea.

O spun deschis: sunt dezamăgit de mama. Ce înseamnă două sute de milioane și patru ani la pârnaie în comparație cu bucuria produsă Tiltei, lui Hans și mie – și celor patru mari religii ale lumii – și cu salvarea unor zdrăngănele în valoare de un miliard de coroane, plus un pic de ordine în haosul pe care l-a lăsat în urmă împreună cu tata?

– Vă vizităm la închisoare, spun eu. Tata poate să-l ajute pe preotul închisorii. Iar tu poți cânta la slujbă. Am auzit că a fost instalată o orgă nouă în închisoarea de maximă securitate din Læsø. Se spune că mulți deținuți nici nu mai vor să meargă acasă din cauza ei, cu toate că și-au ispășit pedeapsa.

Clatină din cap.

– Nu din cauza asta, spune ea.

Îndrăznesc să arunc o privire în spate. Mama și cu mine am captat atenția întregii săli. Și nu orice fel de atenție; depășește cu mult interesul care m-a întâmpinat când am fost ispitit să urc pe scenă la alegerea lui Mister Finø. Din scurta ochire, înțeleg ceva. Că notabilitățile adunate sunt, desigur, curioase să afle cum stă treaba cu spiritualitatea daneză; deocamdată au văzut-o pe Conny, care, desigur, e o mângâiere pentru cornee, însă doar o stea de paisprezece ani, apoi pe contele Rickardt Tre Løver și, în fine, pe mama și pe mine.

– Sunt sigur că ai o telecomandă, spun eu.

– E în barca de cauciuc, spune mama.

Simt că mă ia cu amețeală.

– Trebuie să fie ceva legat de recunoașterea vocii, zic. Întotdeauna a fost așa ceva.

Sentimente puternice, dar tăcute o cuprind pe mama. Și deodată înțeleg care-i necazul.

– E *Calea Singurătății*, spun eu. Asta declanșează mișcarea.

Mama încuviințează. Pe fața ei se citește disperarea. Și o înțeleg. Desigur, revine trauma de când Bermuda Svartbag a ispitit-o să cânte acest cântec înaintea adunării preoțești din prefectura Zeelandei de Nord.

– În calea dezvoltării spirituale, spun eu, nici unul din noi nu poate evita marile sacrificii.

Spunând asta, observ că lucrurile se așază înăuntrul mamei. Și observ că între ea și mine s-a schimbat în ultimele zile ceva ce s-ar putea numi împărțirea responsabilității. Mama se întoarce spre vitrină. Și apoi începe să cânte.

Cântă doar primele măsuri. Apoi observ o vibrație ușoară sub picioare. Poate că nu o observăm decât noi, mama, tata, eu și Tilte. Dar știu sigur că seiful subteran cu bomba lui Henrik s-a pus în mișcare și a pornit-o prin tunel.

Am o ultimă îngrijorare. Cum vor reacționa delicatele suflete adunate aici, Papa, Dalai Lama, cel de-al șaptesprezecelea Karmapa, marele muftiu din Lahore și Majestatea Sa Regina când bomba va exploda peste câteva secunde?

În această clipă îmi vine o idee. Ar fi o lipsă de modestie să-i spun inspirație divină, direct de la Sfântul Duh. Dar e o găselniță solidă și durabilă.

Mă întorc spre sală.

– Excelențele Voastre, strig eu. Sunt din Finø. Acolo ne întâmpinăm oaspeții cu celebrul salut din Finø.

Aici mă opresc puțin, ca să apuce să mă urmeze traducătorii simultani.

– Avea la origine un rol militar. Dar cu vremea a ajuns să însemne: Pacea Domnului fie cu voi și seară bună!

Apoi urmează explozia. Mai întâi se vede o strălucire în spatele ferestrelor adăpostului pentru bărci, apoi un fum alb ieșind prin uși și ferestre. După care acoperișul se ridică un metru în văzduh, iar

pe urmă clădirea de lemn se prăbușește ca un castel din cărți de joc.

În sală se lasă o clipă de tăcere. Apoi încep aplauzele. Mă reazem de perete, să nu cad. În clipa următoare, în jurul meu apar mai mulți oameni de pază și pot observa că au renunțat la teoria că aș fi un băiat de mingi de la Wimbledon și consideră acum că sunt un fel de huligan religios care trebuie îndepărtat pe nevăzute.

Însă abia m-au înșfăcat, că mă și lasă și se dau la o parte, fiindcă în fața mea se află Conny. Se adresează sălii, însă și-a pus mâna pe brațul meu.

– Mulțumesc pentru acest salut din Finø, spune ea. Iar acum aș vrea să prezint cântecul pe care-l voi interpreta. E vorba de iubire. Cred că iubirea va fi un cuvânt important, decisiv pentru această conferință.

Ridic capul. Ceafa lui Conny e la mai puțin de jumătate de metru distanță de mine.

– În toate marile religii, iubirea e un cuvânt-cheie. Toți sunt pe deplin de acord că, indiferent dacă e greu să ajungi la ea și trebuie să treci prin multe încercări, în final ajungi la iubire. E starea naturală a omului.

Ridic privirile, ea se uită țintă la mine.

Nu plec, pentru că nu sunt în stare să merg. Mă scurg ca un lichid foarte diluat. În spatele meu, Conny mai spune ceva, sună de parcă le-ar ura bun venit șefilor de stat, conducătorilor religioși și reginei, dar nu înțeleg detaliile, nu pot decât să mă rog ca picioarele mele de fotbalist să mă țină până în antreu; ruga mi-e ascultată, pentru că ajung acolo, unde mă prăbușesc pe o sofa.

Ceea ce mi-ar fi prescris medicul ca să-mi revin, dacă ar fi fost de față un medic, ar fi fost cinci minute de liniște. Dar sunt nevoit să le amân pentru mai târziu. Pentru că pe grupul de sofale se află deja unii, și încetul cu încetul mă adun suficient spre a vedea că e vorba de Thorkild Thorlacius, nevasta lui, secretara Vera și Anaflabia Borderrud. În plus, Anaflabia îl ține pe genunchi pe Henrik cel Negru. Alături de ei se află Katinka și Lars. Toți au privirea absentă și goală, ca orice oameni cărora tocmai li s-a amintit că sfârșitul zilelor le poate sosi oricând.

Katinka zornăie niște cătușe. E clar că au venit să-l ia pe Henrik.

Nu e surprinzător că Anaflabia își revine prima.

– Există oare în codul penal posibilitatea de a-ți ispăși pedeapsa acasă la mama? întreabă ea.

– Poate ultima parte din pedeapsă, spune Katinka, dacă recomandă psihiatrii.

Toată lumea se întoarce spre Thorkild Thorlacius. Care nu pare entuziasmat.

– Avea de gând să arunce totul în aer, spune el. Înseamnă că sigur e sonat rău.

– Dar în adâncul sufletului e un copil bun, spune Anaflabia. A luat-o pe căi greșite.

Îl trage spre sine pe Henrik, care își reazemă capul de umărul ei.

– Mai discutăm despre asta, spune Thorkild Thorlacius. Să vedem cum se comportă la închisoare. Dar există unele posibilități.

Privirea sa rătăcește mai departe spre mine. Poate sunt încă sub șoc, dar mi se pare că emană ceva ce ar putea fi confundat cu

prietenia.

– Rolul tău, băiete, în toate astea nu e prea clar. Însă, din punct de vedere strict profesional, cred că am văzut semne că vei putea fi ajutat în timp să renunți la criminalitate și abuzul de droguri și să revii în societate.

– Mulțumesc mult, spun eu.

– Atmosfera asta, spune Thorlacius, din această clădire. Încă n-am avut timp s-o analizez în profunzime. Dar e specială. Aș spune că în sală sunt strânse laolaltă talente foarte apropiate de nivelul primei rezerve de medici din Noul Spital Municipal Århus.

Simt că mi-am adunat forțele îndeajuns încât să mai parcurg cincizeci de metri. În timp ce mă ridic, adunarea se mărește. Apare, clătinându-se, Alexander Finkeblod și se prăbușește pe sofa.

– Mi se pare că-mi pierd mințile, spune.

Temere pe care mulți ar socoti-o întemeiată. Însă cu mine s-a întâmplat ceva, poate fiindcă am văzut ceafa lui Conny atât de aproape, poate din cauza celor spuse de ea sau a ușurării generale. În orice caz, simt o bruscă tandrețe față de toată lumea. Iar pentru a descrie adâncimea acestui sentiment, voi spune că în această clipă l-aș lăsa chiar și pe Kaj Molester, dacă ar fi de față, să supraviețuiască. Sentiment care se extinde și asupra lui Alexander Finkeblod.

– Din cauza noroiului ăstuia – aici Alexander încearcă să șteargă o parte din noroiul care mai e lipit de fața lui, de grosimea unor prăjituri – vederea mea e limitată. Așa încât, așezându-mă, pentru a încerca să mă șterg cu un șervețel, ajung să lovesc o femeie care stătea pe bancă lângă mine. Și atunci se întâmplă ceva cumplit: cade jos. Îi vorbesc. Nu răspunde. O scutur. E moartă! Și-mi vine gândul că e a treia oară în douăzeci și patru de ore. Mă întreb: sunt oare urmărit de un blestem? Sunt oare unul din acei oameni la vederea căruia alții se ofilesc, pur și simplu?

– Alexander, zic eu. Nu ești așa ceva. Aș spune, dimpotrivă, că la vederea ta mulți ar înflori, mai ales în halul în care arăți acum. Însă doamna de pe bancă și celelalte muriseră mai înainte.

Alexander se holbează la mine.

– Cred, zice el, că nu m-am gândit la părțile pozitive – puține, dar clar pozitive – ale faptului că am de-a face cu copii.

Mă ridic. Picioarele îmi tremură ceva mai puțin. Am nevoie de aer proaspăt.

Holul de la intrare e gol, cu excepția oamenilor de pază, doar între două coloane văd o mișcare. Sunt Tilte și cu Jakob Aquinas, care nu m-au observat.

– Tilte, spune Jakob, ultimele ore m-au schimbat. Am văzut multe lucruri în mine însumi și în familia ta și mi-am dat seama că totuși nu sunt potrivit să devin preot.

Acum Tilte îl sărută.

Consider că nu e semn de bună-creștere să stai locului și să te uiți când sora ta își sărută iubitul. Dar ce mă ține pironit e faptul că, în mâna lui Jakob, rozariul de după spatele Tiltei s-a oprit în loc.

– Jakob, spune Tilte, dacă vrei să avansezi spre ușă, mai ales acum, când o să te arunci cu capul înainte în viața lumească, e important să exersezi și să-ți spui în continuare rugăciunile Ave Maria chiar când ne sărutăm. Vrei să mai încercăm?

De data asta reușesc să mă smulg din loc și mă strecor afară.

Traversez curtea castelului, Jakob și Tilte mă ajung, iar Hans, Ashanti și Basker apar și ei în spatele lor. Fără să vorbim, trecem digul, apoi pe lângă barieră, unde în spatele geamului doarme Bent Polițistul cu Mejse în poală, mergem pe lângă ei în tăcere și ne continuăm drumul pe țărmul lacului.

Lângă drum e oprită o mașină, un Maserati. O cotim printre tufe, poteca se lățește devenind luminiș, unde pe o bancă șade armatorul Poul Bellerad cu un ochean. Lângă el stau cei doi *bodyguarzi* chilugi, unul îi șterge ochii armatorului cu o batistă, celălalt îi masează umerii.

Auzindu-ne, armatorul se întoarce cu un licăr de speranță în

ochi, care se stinge însă îndată ce ne vede. Sperase că e Henrik.

– Poul, zic eu, aș vrea să te întreb ceva.

Se uită la mine apatic.

– Patroana de la pompe funebre din Finø, Bermuda Svartbag Jansson, e o prietenă de familie, are căutare în toată țara și e cunoscută pentru faptul că bagă oamenii în pământ de parcă ar merge la balul Curții. Spune că doar trei lucruri îi pot îndemna pe oameni la ceva cu adevărat rău: religia, sexul și banii. Sexul și religia, înțeleg; dar banii…?

Au venit musafiri. În spatele băncii se află Albert Wiinglad, Lars și Katinka. Katinka a scos la iveală trei seturi de cătușe, probabil are o ladă pe undeva, întrucât în ultimele douăzeci și patru de ore le-a tot înmânat peste tejghea, ca pe niște cârnați la o gheretă cu *hot-dogs*.

Armatorul se ridică. Mă privește.

– Tu erai cel cu florile, spune el. Cine ești, de fapt?

– O victimă, spun eu. A împrejurărilor.

Cătușele se închid.

– Poate că banii n-or fi cel mai bun motiv, spune Bellerad, dar sunt cel mai pur. Gândește-te la asta.

Apoi îl ridică.

Albert Wiinglad rămâne în urmă, ocupat să despacheteze unsprezece-douăsprezece sandvișuri dintr-o cutie cuprinzând rezerve pentru caz de nevoie.

– De fapt, n-ajută, spune el.

Probabil că avem un aer întrebător. Poate vrea să spună că n-ajută să mănânci sandvișuri, pentru că după cinci minute ți-e foame iar.

– Arestările. Procesele. Condamnările la închisoare. N-ajută la nimic. Mereu apar alții gata de fapte. Trebuie să fie ceva ce n-am înțeles…

A vorbit mai mult pentru sine.

– Regina vrea să vă mulțumească, spune el. Pot să vă duc cu mașina? După ce termin de mestecat.

Ceilalți o iau înainte, el și cu mine rămânem pe loc.

– Albert, îi zic. Cred că e important ca Tilte și cu mine să fim ajutați să nu ne ia gura pe dinainte față de toți jurnaliștii care o să ne înconjoare peste o clipă. Am putea ajunge să povestim o istorie care să dea publicului impresia că poliția și serviciile au sforăit în pauza de prânz, fiind duse de nas și puse la punct de un băiețel și sora lui.

Se uită nemișcat la mine, a încetat să mai mestece.

– Ceea ce ar putea închide gura mea și a Tiltei ar fi să juri pe barba ta că părinții mei o să rămână liberi.

Mestecă și înghite. Apoi își duce un deget la bărbia dublă.

– Pe barba mea, zice el.

Din povești știu că, dacă te afli înaintea Reginei și îți mulțumește pentru ceva, ai șansa de a o ruga să-ți îndeplinească o dorință. Acum, singurul lucru care îmi vine în minte e să o invit să devină unul dintre sponsorii mei personali când o să ajung fotbalist profesionist. Dar, ținând seama că am salvat odoare în valoare de un miliard și că am auzit-o pe Conny vorbind despre iubire în timp ce se uita fix la mine, mi se pare ceva prea meschin, așa încât tac și mă legăn pe călcâie. Tilte e cea care dă lovitura.

– Majestate, spune ea, am o cunoștință care e foarte plauzibil să fie de origine nobilă fără să știe. Am putea să-i procurăm, într-un fel, un titlu?

Regina se uită gânditoare la Tilte.

– În privința asta se pronunță Asociația Daneză a Nobililor și Arhivele de Stat, spune ea. Nu intră în atribuțiile Curții.

Tilte se apropie mult de ea.

– Cuvântul Majestății Voastre are mare greutate. Dacă aș putea face rost de niște hârtii… De exemplu, extrase din catastifele bisericești…

Îmi dau seama că Regina pare să se înmoaie. Vraja Tiltei a cuprins-o.

– O să-ți dau numărul meu direct de telefon, spune ea. Sună-mă la Amalienborg. Poate ne unim resursele.

Ne aflăm din nou în sală. Privesc în jur, la costume și pălării. Și la Conny, care s-a așezat lângă mine. Pe rândul din fața mea stau mama și tata. Încă nu ne-am privit în ochi. Mă aplec înainte.

– Mamă și tată, șoptesc, nu știu dacă o să încheiem vreodată

povestea asta, nu e sigur, sunt multe exemple de copii care n-au izbutit să-și ierte părinții. Dar am putea face un mic pas în direcția potrivită aflând dacă a fost pură întâmplare faptul că Ashanti avea numărul lui Hans și i-a transmis tocmai lui – și nouă – comanda de a o lua din Piața Blågard.

Tata e cel care se întoarce, foindu-se.

– Mama voastră și cu mine am întâlnit-o în timp ce pregăteam conferința. Ne-am gândit amândoi că, dacă Hans e să aibă vreo șansă, ar fi cu una ca ea.

– Sunt, desigur, zguduit că iar v-ați amestecat, zic eu. Dar vă apreciez sinceritatea.

În încăpere se lasă liniștea. Marele Sinod stă să înceapă. Sunt adunați atâția oameni care intră și ies pe ușă dănțuind, de parcă ușa ar fi cât o șură. Conny mă ia de mână. Mă uit în jur la oameni, la Hans și Ashanti, la Tilte, la Conny. La Pallas Athena, pentru care mă bucur că stă jos, fiindcă mai devreme am văzut-o pe Tilte spunându-i ceva ce în mod evident părea să-i fi tăiat picioarele.

Poate că e de vină atmosfera din încăpere. Însă deodată pot vedea elefanții din ei toți.

Sunt niște animale frumoase. Dar dificile. Au, desigur, nevoie de multă îngrijire. Și câtă mâncare le trebuie!

Simt bucuria de a-i cunoaște. Și recunoștința pentru faptul că sunt doar un băiat de paisprezece ani, care n-are nici un elefant, ci doar picioare de fotbalist, precum și modestia sa înnăscută și exagerată. Și un mic foxterier. Îl mângâi pe Basker pe blană.

– Basker, șoptesc. Simți ușa?

VALSUL DIN FINØ

Nu ne-am întors niciodată în Finø. Sigur că, din punct de vedere tehnic, ne-am întors în insulă, locuim aici, suntem înregistrați cu adresa de aici, mâncăm și dormim în casa parohială. Dar nu ne-am întors acasă.

Asta ține de ceea ce am mai spus: când te transformi lăuntric, se schimbă și mediul înconjurător. Și invers.

Când ne-am întors de la Copenhaga, nu mai eram aceiași. Iar insula la care ne-am întors nu mai era chiar insula Finø așa cum o cunoscusem.

Voi începe cu schimbările evidente, care pot fi recunoscute cu ochiul liber.

Alexander Finkeblod a părăsit insula, primind o funcție mai înaltă în străinătate, iar Fachirul Ejnar Tampeskjælver e din nou directorul școlii orășenești din Finø, deocamdată în perioada de probă.

Toata școala l-a condus pe Alexander la feribot. Și nu pentru că aceasta ar fi fost ultima șansă de a-i da lovitura de grație și a-l scăpa de suferințe, ci pentru a-i spune frumos „la revedere“. Pentru că și Alexander se schimbase. După toate cele povestite aici nu mai era același. În ultimele trei luni în care a mai lucrat la școală vorbea cu elevii de parcă ar fi fost oameni normali și deseori a fost surprins în timp ce se oprea în plină lecție, mergând la fereastră și privind Marea Posibilităților adâncit în gânduri, de parcă ar fi căutat ceva întrezărit cândva, care între timp dispăruse – iar el nu putea să uite.

În plus, se întorsese pe insulă cu Vera, iar ea se afla alături de el cu un picior pe puntea de îmbarcare, când Alexander ne-a văzut pe Tilte și pe mine și a venit să ne dea mâna. Părea că vrea să spună

ceva, dar n-a apucat, pentru că Vera l-a chemat, el s-a întors, noi am făcut cu mâna și apoi a plecat.

Tilte nu mai locuiește în casa parohială. În august s-a mutat la Grenå, la liceul cu internat unde merge acum și Jakob Bordurio. La început au locuit în căminul din Grenå.

Însă nu multă vreme. Cam o lună. Apoi s-au mutat într-un mare apartament cu vedere spre țărm.

Din surse demne de încredere, s-a auzit că apartamentul ar fi finanțat datorită colaborării Tiltei cu Pallas Athena.

Pallas Athena a venit la Finø astă-vară. Cu toate că locuitorii insulei sunt obișnuiți cu cele mai bune vehicule – căruțe cu cai, mașini golf, Mercedes-uri, Maserati și automobilul blindat, cu multiple funcțiuni, al Bermudei –, populația obișnuită tot a căscat gura când Jaguarul cel roșu a oprit în fața casei parohiale și din el a coborât Pallas Athena cu pantofii ei cu toc și peruca roșie cu tot, însă din fericire fără coif.

Când ea și Tilte s-au retras în camera Tiltei, am crezut mai întâi că pot veni și eu, deoarece Tilte și cu mine am trecut întotdeauna împreună prin tot felul de încercări. Dar de data aceasta a clătinat din cap. Am văzut că și Pallas Athena s-a mirat, pentru că totuși eu fusesem cel care o găsisem.

– În preajma lui Peter, a zis Tilte de parcă ar fi vorbit despre o persoană care nu e de față, realitatea îți apare schimbată în multe privințe. Însă nu poți face abstracție de faptul că a împlinit cincisprezece ani de-abia acum, în mai.

Apoi s-au retras.

Când au ieșit din nou, Pallas Athena arăta de parcă ar fi văzut răsărind soarele și totodată ar fi primit o lovitură de moarte. Când a spus la revedere, nu prea mai era coerentă, iar apoi s-a suit în Jaguar și a plecat.

Mă aflam la fereastra bucătăriei, uitându-mă după ea, când Tilte a venit la mine. M-a cuprins în brațe, însă Peter Finø nu se lasă cumpărat, în orice caz nu pe false mângâieri, așa că am rămas drept și inabordabil.

– Povestea asta cu pusul inimii într-o cutie, a zis Tilte, nu merge. Nici chiar dacă pui acolo o poză cu copiii. I-am explicat asta.

Vocea Tiltei era plină de ceea ce misticii creștini numesc căință, întoarcere și încercarea de a mă îmblânzi. Așa că am binevoit să mă cobor la a-i răspunde, fiindcă nu trebuie să respingi un păcătos care se căiește.

– Vrei să o recalifici, am zis eu. Să treacă la consiliere.

Tilte n-a răspuns. Nici nu era nevoie. Sigur că o nimerisem.

– Am mai vândut o dată chestia asta, am zis eu. Leonorei.

– Acum urmează etapa următoare, a zis Tilte.

– Vrei să-și convingă clienții să-și aducă și partenerii. La Abakosh. Iar ea cu Andrik să-i sfătuiască.

Tilte și-a rezemat capul de al meu.

– I-am dat două scurte maxime, a zis. Cele două propoziții principale ale iubirii: 1. Ia-ți întotdeauna bărbatul cu tine când mergi la bordel. 2. Lasă inima acolo unde a pus-o natura.

De altfel, Tilte s-a întors de două ori de când s-a mutat, prima oară fiind când l-am înnobilat pe Kalle Kloak. Tilte primise o scrisoare de la Curte, cu stemă, și una de la Asociația Daneză a Nobililor, și împreună am mers cu bicicleta la Finøholm. Ne-am așezat în bucătărie cu Kalle și Bullimilla, mai întâi înapoindu-le perdelele pe care le spălaserăm, călcaserăm și împăturiserăm; când te ocupi de evoluția interioară cuprinzătoare e important să pui pe cât posibil lumea exterioară din nou în starea în care ai găsit-o. Apoi, Tilte a pus pe masă scrisoarea de la Curte, cu stema în sus.

– Peter și cu mine, a zis ea, suntem protectorii Clubului de Fotbal din Finø. Aș vrea să menționez în treacăt că de multă vreme clubul își dorește din tot sufletul o nouă sală de antrenament, cea veche fiind uzată și suprasolicitată.

Kalle Kloak și-a umezit buzele. Trebuie să recunosc că nici eu nu prea știam încotro să mă uit, așa că am ales să țintesc jenat podeaua.

Kalle a întrebat cu voce răgușită cât ar costa o nouă sală, iar Tilte a zis că de la șase milioane în sus. Atunci Bullimilla a întrebat

dacă în șase milioane e inclusă și o cantină, iar Tilte a răspuns că nu, aceasta fiind soluția absolut minimă.

– Kalle, a zis Bullimilla, nu se poate trăi fără cantină, tinerii sunt la vârsta creșterii, iar bucătăria e inima oricărei clădiri, deci nu trebuie să fie prea mică.

– Cu șapte milioane, a zis Tilte, putem construi având în vedere viitorul și generațiile următoare.

Apoi i-a pus în față lui Kalle o hârtie. Cu mult efort de voință, am reușit să-i arunc o privire, era o scrisoare de donație din partea lui Kalle Kloak pentru Clubul de Fotbal din Finø, redactată de acasă în formă perfectă, care se referea la suma de șapte milioane.

După ce Kalle a semnat cu o expresie de parcă donarea de bani ar fi fost în contradicție cu convingerile sale cele mai profunde, Tilte a deschis scrisoarea de la Regină și cea de la Asociația Daneză a Nobililor, ambele confirmând că, după studierea extraselor din catastifele bisericești trimise de parohia din Finø, se ajunsese la concluzia că la origini Kalle se trăgea din familia d'Ahlefeld-Laurvig Finø, având dreptul să poarte acest titlu. Apoi urmau felicitări și semnătura Reginei.

Kalle a leșinat. A fost prima și ultima dată când am văzut un bărbat adult leșinând; a întors albul ochilor, alunecând pe podea.

Tilte și cu mine n-am făcut nimic, mai ales fiind de părere că nu e nimic de făcut. Kalle Kloak e cât un butoi și, după cum am spus, e un vechi lucrător la pământ și betoane, așa că nu dă impresia că l-ai putea urni din loc fără o roabă. Însă Bullimilla l-a ridicat în brațe ca pe un copil. Apoi s-a oprit o clipă cu el în brațe și s-a uitat la noi.

– Când inaugurăm noua sală de sport, a zis, vin să pregătesc meniul de gală.

Aceasta a fost prima dată când s-a întors Tilte.

Spun doar „s-a întors". Înainte de Marele Sinod și cea de-a doua dispariție a părinților noștri, aș fi zis că Tilte lipsise de acasă. Dar acum nu mai numesc casa parohială și Finø „acasă". Spun doar „s-a întors", și o spun cu totul conștient.

Acest lucru are de-a face cu oaspetele neașteptat din casa

parohială.

O iau cu încetul, pentru că e important: a fost un șoc mai mare decât crezusem că va fi cel al mutării Tiltei.

Nu știu dacă există clinici precum *Store Bjerg* care să te dezvețe de propria ta soră. Însă de așa ceva aș fi avut nevoie. Ne-am întors de la Copenhaga, iar Tilte și cu mine am cerut să primim fiecare rulota lui în curtea casei parohială, intenționând să locuim acolo. Le-am primit îndată, aceasta fiind una dintre diferențele între acum și mai demult. După ce m-am întors au existat mai multe situații în care le-am spus cu binișorul părinților cum trebuie să fie, și așa s-a făcut.

Desigur, am luat această măsură ca să nu fim călcați de elefanți. Pentru că ne-am lămurit. Elefanții părinților noștri nu sunt din cei indieni, care pot învăța să stea în fund rezolvând cuvinte încrucișate sau pe labele din față, dând din coadă. Cei ai părinților noștri sunt africani, care umblă pe mari distanțe fără să avertizeze în vreun fel ce urmează; cu ei poți să te înțelegi până la un punct, dar nu vor fi niciodată întru totul previzibili. Drept care am vrut să locuim în rulote, ca să ne aflăm la distanță dacă încep să o ia din nou razna.

Probabil mi-am închipuit că lucrurile o să continue tot așa cu Tilte și cu mine, stând fiecare în rulota sa, dar aproape unul de altul. Chiar dacă ani de zile am știut că o să plece. Drept care, când chiar s-a întâmplat acest lucru, a fost mai rău decât crezusem.

Am simțit foarte limpede singurătatea.

Îmi pare rău că trebuie să spun aici un lucru trist în felul său. Însă e important.

Sigur că am cunoscut singurătatea de multă vreme, poate dintotdeauna; mi se pare că a fost aici de când mi-aduc aminte.

Nu știu cum simți tu singurătatea, poate că fiecare o simte în felul său. Mama mi-a povestit odată că pentru ea începe să se audă *Calea Singurătății* în fundal când se simte singură, chiar dacă muzica asta are ceva de-a face cu iubirea, cu tata și cu ea. Pentru mine, singurătatea e o persoană. Nu are chip, însă, când apare,

parcă s-ar așeza alături sau în spatele meu; iar acest lucru se poate întâmpla oricând, inclusiv când sunt împreună cu alți oameni, ba chiar și când mă aflu alături de Conny.

Mă întâlnesc din nou cu Conny. Uneori o vizitez la Copenhaga, unde prietenii ei se uită la mine de parcă aș fi o irezolvabilă șaradă, ghicitoarea constând în întrebarea ce-o fi găsind Conny la mine. Alteori vine ea la Finø. Faptul să suntem împreună mă face deseori foarte fericit.

Nu știu dacă ai un iubit sau o iubită. Dacă n-ai, aș vrea să-ți spun ceva. Anume că o să ai și tu. Întreaga mea experiență de viață de cincisprezece ani îmi spune că lumea e astfel alcătuită încât toți își găsesc perechea. Dacă nu se împotrivesc în mod activ. Așa că, dacă n-ai un iubit sau o iubită, însă ai vrea să ai, încearcă să afli în ce punct dinăuntrul tău te împotrivești activ. Acest sfat e bazat pe studiile aprofundate ale Tiltei și ale mele.

Dar, chiar și când Conny era aici, singurătatea tot venea uneori și se așeza în spatele meu. Venea mai limpede decât înainte, dar eu nu înțelegeam. Până într-o seară din bucătăria casei parohiale.

Era în octombrie, în vacanța de toamnă, când se afla și străbunica în vizită. Tilte era și ea de față și-l adusese și pe Jakob Bordurio. Hans cu Ashanti veniseră din Copenhaga, locuiesc acum împreună într-un mic apartament unde norocul le zâmbește, după cum scrie psalmistul, de se înțeleg bine chiar și cu vecinii, deși Ashanti bate toba, dansează în transă și uneori taie ritualic pe balcon un cocoș negru.

Conny stătea în lumină, tata tocmai adusese pe un cărucior calcanul prăjit și atunci Ashanti a zis:

– Sunt însărcinată. Hans și cu mine așteptăm un copil.

În jur s-a lăsat acea tăcere mormântală despre care am mai vorbit; a fost o excelentă ocazie de a privi în propriul sine, dacă aveai destulă prezență de spirit. Tăcerea s-a întrerupt abia când Ashanti a zis că simte: va fi o fată și s-a hotărât deja pentru un nume, fata urmând să se cheme după mama noastră, Clara, cu bunul nume veterotestamentar Nabucodonosor drept al doilea

prenume, care e *hot stuff*[63] în Haiti, iar apoi cele două nume de familie, Duplaisir și Finø. Și, fiindcă Ashanti simțise prima mișcare în vreme ce venea încoace la bordul micului avion Cessna în zbor spre Finø și își dorea să modernizeze vechiul obicei din Haiti, unde se dădeau nume mult prea lungi, micul odor urma să se cheme pe scurt: Clara Nabucodonosor Flyvia[64] Propella Duplaisir Finø.

După cum știi, suntem hârșiți în privința numelor la Finø, totuși vreau să spun că a mai urmat o lungă pauză după anunțul lui Ashanti, în care nu se auzea decât respirația lui Basker, care și ea suna a hiperventilație. Însă apoi Tilte a tras-o pe Ashanti într-un colț și i-a povestit că e un nume frumos, totuși cam abundent, riscând să atragă atenția forțelor întunecate și a magiei negre asupra copilului, acestea pândind în Finø și devenind repede geloase pe copiii cu nume bogate. Deci, ce-ar fi să se mulțumească doar cu Clara Duplaisir Finø?

Ți-am atras de multe ori atenția că evenimentele dramatice vin în valuri. La fel s-a întâmplat și în acea seară, fiindcă, după ce Tilte și Ashanti s-au așezat din nou, străbunica și-a dres glasul și a zis că vrea să spună ceva. Anume vrea să ne spună în ce fel s-a hotărât să moară.

Aici ne-a cuprins neliniștea. Pentru că, ultima oară când ne vizitase, străbunica m-a pus să amestec eu supa de lapte bătut, dirijând ritmul din căruciorul pe rotile, iar când am auzit-o spunând acum așa ceva, ne-am temut cu toții de ce e mai rău.

– M-am hotărât să mor râzând în hohote, din toată inima, a zis ea. Am considerat întotdeauna că e cel mai frumos mod de a pleca. De ce vă povestesc asta? Pentru că nu cred că vreunul din voi o să apuce momentul respectiv. De ce cred asta? Pentru că intenționez să vă supraviețuiesc tuturor, inclusiv micuței Flyvia Propella. Și de ce cred că o să fie așa? Pentru că mi-am luat un iubit tânăr și suplu. Vreau să mă folosesc de ocazie pentru a-l prezenta familiei.

Aici ușa s-a deschis și a intrat Rickardt Tre Løver cu lăuta; apoi s-a așezat în poala străbunicii.

La asta nu ne așteptasem nici unul din noi, nici chiar Tilte. Voi

spune sincer că a trecut un moment până să ne revenim, recăpătându-ne politețea naturală și lăsând la o parte întrebările care se ivesc în asemenea situație, în primul rând întrebarea dacă străbunica va deveni acum nobilă.

Când totul se află în suspensie, mă uit la Tilte și văd că trebuie să mai lucreze asupra acestui subiect, pentru că locul din poala străbunicii a fost al ei de când ținem minte.

Multă lume, inclusiv eu, ar zice că acum am atins limita mulțimii de schimbări pe care o familie le poate suporta într-o singură seară. Însă abia ne reveniserăm întrucâtva, că tata a zis:

– Îmi dau demisia din funcția de preot. Mama își dă demisia din cea de organistă. Plecăm în pelerinaj. Care o să înceapă la Viena. La Knize și în câteva din marile cofetării. Când ne întoarcem acasă, mama voastră o să deschidă o mică fabrică. Iar eu o să scriu o carte de bucate. Despre gătitul hranei spirituale.

În acest punct, Tilte și tata se privesc în ochi. Nici Tilte, nici noi ceilalți nu ne lăsăm înșelați de tonul ușuratic-glumeț al tatei. E profund serios.

– Vă promit, spune el încet, că în cartea de bucate n-o să pomenesc nici un cuvințel despre faptul că Sfântul Duh se întrupează în aspicul de rață.

Respirăm cu toții. Spun intenționat „respirăm“, și nu „respirăm ușurați“. Fiindcă, ținând cont de elefanții africani ș.a.m.d., vei înțelege că, având astfel de părinți, n-ai nici o garanție, nicicând.

Apoi tata zice:

– Ce-ați zice de o bere?

Încet și grijuliu, ne pune fiecăruia în față o sticlă de o jumătate de litru din berea specială a fabricii din Finø.

Nu știu cum e în familia ta. Poate ai primit afinată în biberon și rachiu de casă de 60 de grade la confirmare. Dar la noi, mama și tata nu ne-au oferit niciodată alcool, nouă, fraților, și nici lui Basker, aceasta fiind prima oară – și se știe de ce. Pentru că de câte ori adulții scot un dop sau desfac capacul unei sticle aud un răget în adâncul lor și preferă să creadă că sunetul vine de la copii. Deci e

ceva profund. Ne turnăm în pahare, ne uităm unii la alții, spunem noroc și bem, știind cu toții că în clipa aceasta participăm la împărtășanie, la o sfântă taină care are cel puțin la fel de multe rotații ca și mersul la împărtășanie în biserica din Finø.

Atunci am observat că se mai află un oaspete de față și cineva s-a așezat în spatele meu. Am simțit lucrul acesta atât de viu, încât m-am întors, dar nu era nimeni și mi-am dat seama că era singurătatea. Înconjurat de buni prieteni, cu Basker la picioare și Conny alături, mă simt totuși profund părăsit și singur.

Nu mai pot rămâne în bucătărie. Mă ridic în tăcere și ies. Merg încet spre locul unde se termină orașul și începe pădurea. Noaptea e neagră, dar cerul e alb de atâtea stele. Nu mai e cerul despre care am scris odinioară în broșura turistică, s-a schimbat și el. Au apărut mai multe stele. Parcă sunt atât de multe, încât vor ajunge să domine. Ca și cum cerul nocturn vrea să-și mute echilibrul de pe un picior, care e întunericul, pe celălalt, care e lumina stelelor.

Apoi îmi pun brațele în jurul singurătății și pentru prima dată îmi dau seama că e o fată. Pentru prima dată în viață încetez să mă mai consolez îndepărtând fata singurătate.

Accept faptul că lucrul care e pe cale să se întâmple e cel de care m-am temut întotdeauna cel mai mult. Sunt pe cale să pierd totul și să-i pierd pe toți. E ceea ce am văzut venind în apartamentul lui Conny din Toldbodgade. Dar acum sentimentul e mai puternic și totul e real. Hans a plecat, Tilte a plecat, străbunica a plecat. În curând curtea parohială va fi pustie. Mama și tata vor pleca.

Vei spune acum, poate, că va fi aici Conny. Dar în această clipă gândul nu mi-e de nici un ajutor. Simt că împotriva singurătății pe care o îmbrățișez acum nu ne pot ajuta nici cei pe care-i iubim.

E singurătatea de a fi închis într-o încăpere care se cheamă „tu însuți“; înțeleg acest lucru pentru prima dată în viață. Că ești tu însuți încăpere de închisoare, iar aceasta va fi întotdeauna diferită de alte încăperi și de aceea vei fi, într-un sens, întotdeauna singur și întotdeauna într-o zidire, fiindcă încăperea e o parte din ea.

Nu pot explica mai bine de atât. Dar pare ceva insurmontabil.

Țin la braț insurmontabilul. Îl strâng lângă mine și nu mă consolez, spun sincer asta. Îmi dau seama cât de mult țin la ceilalți rămași în urma mea în noapte, la tata și mama, Tilte, Hans, Basker, Conny, străbunica, Jakob, Ashanti, Rickardt, Nabucodonosor Flyvia Propella, toate încăperile mele umane.

Apoi se întâmplă ceva.

Într-un fel, e ca pe terenul de fotbal. Când fundașii aleargă spre tine, poți fi ușor hipnotizat și te uiți la adversari, la obstacole. Nu vezi deschiderea dintre ei, spațiile libere.

E ceea ce fac acum, de la sine. Îmi mut atenția de la întunericul nopții la lumina stelelor. Mă folosesc de o șmecherie de atacant față de propria mea conștiință. Atenția mea e îndreptată într-o parte, spre singurătate. Dar eu mă duc în partea cealaltă. De la sentimentul singurătății la ceea ce e jur-împrejurul său. De la închiderea în mine însumi, în grijile și bucuriile care îl compun pe Peter Finø și care există în viața tuturor oamenilor ca niște mici insule plutitoare, îmi mut atenția la marea în care plutesc insulele.

E pur și simplu ceea ce fac. Un lucru pe care-l poate oricine. Nu schimb nimic. Nu încerc să alung singurătatea. Îi dau pur și simplu drumul.

Începe să se depărteze. Se depărtează și apoi a plecat.

Ceea ce rămâne sunt, într-un fel, eu. Dar, în alt sens, e doar o fericire foarte adâncă.

Aud în spatele meu pași, e Conny. Se așază foarte aproape de mine.

– Suntem cu toții încăperi, zic, și câtă vreme ești o încăpere, ești prizonier. Dar există o cale spre afară, și nu trece printr-o ușă, pentru că nu e nici o ușă deschisă, ci trebuie doar să vezi deschiderea.

Îmi ia capul în mâini.

– Unele au norocul de a avea iubiți inteligenți și profunzi, zice ea. Iar noi, celelalte, suntem nevoite să luăm ce găsim.

Apoi mă sărută. Se întoarce și merge înapoi spre casa parohială.

Recunosc că sunt puțin zguduit. De ambele lucruri. Drept care

rămân pe loc. Sunt clipe în care un bărbat simte nevoia să fie singur.

A început să plouă, burează ca o pulbere foarte fină. E ca și cum ploaia ar fi adus cu sine recunoștința. Fără să pot spune dacă e un lucru cu care se operează la Institutul Meteorologic Danez. Simt o bucurie copleșitoare. E atât de puternică încât nu poate fi ținută în frâu. Nici de faptul că întreaga mea familie e în disoluție, nici de acela că, după ce i-am împărtășit înțelepciunea mea, iubita mea mi-a dat doar un sărut și una dintre observațiile feminine care-i fac pe bărbați să nu aibă somn și să se zvârcolească în pat până-n zori. După care a plutit înapoi la calcani.

Îmi ridic mâinile către cerul cu stele. Și încep să dansez.

E un dans lent. Nu unul din catalogul institutului de dans al Ifigeniei Bruhn, vine din interior și cere întreaga mea concentrare. Iată de ce trece o bucată de timp până să-l observ pe Kaj Molester.

Se află în poarta casei lor. Mă opresc. Ne privim în ochi.

– Tocmai dansez valsul din Finø, spun eu, un dans în care-mi exprim marea recunoștință pentru faptul de-a fi în viață.

Se pot spune multe, multe despre Kaj Molester Lander, iar unii oameni, inclusiv eu însumi, o și fac. Însă toți îl admiră pentru felul în care își stăpânește stresul. Și acum, la fel. Fața lui e lipsită de expresie.

– Dansul ăsta, zice el, e privat sau poate participa toată lumea?

Compasiunea e un cuvânt care trebuie apucat cu mănuși de mătase și numai când nu e bun altul mai puțin puternic. Aș spune totuși că, după părerea mea, acest cuvânt e singurul care acoperă întru totul faptul că existența e alcătuită în așa fel încât până și tipi precum Kaj Molester pot spera să le fie întreruptă direcția naturală – spre vale – a vieții de către o răscruce. Iar la capătul noului drum care se deschide o clipă apar posibilități fragile, riscante, dar și rafinate.

– N-ai decât să participi și tu, zic.

Ridică brațele, ploaia s-a întețit. Foarte încet, sub cerul nocturn luminat, Peter Finø și Kaj Molester Lander dansează valsul din Finø.

[63] În engleză în original, „la mare modă“.

[64] De la cuvântul danez *fly*, care înseamnă „zbor“. Iar Propella vine de la *propeller*, „elice“.

Îi mulțumesc lui Lisbeth Lawaetz Clausen pentru inima pusă în jocul de puzzle.

Le mulțumesc angajaților Editurii Rosinante & Co și mai ales redactorului meu Jakob Malling Lambert pentru ajutorul empatic, bogat în idei și insistent la mânuirea creionului și a bisturiului.